

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

J.D.

ROBB

RANDOM

IN DEATH

NANDONI
İÇİNDE
Dsnv

J. D. ROBB

ST. MARTIN'S PRESS

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanuşa.com/piracy adresinde.**

Kanlı, müstehcen kötü adam!

Vicdansız, hain, şehvet düşkünü, merhametsiz cani!

-William Shakespeare

Nefretle boğulmak

Tüm kötü şansların şefi olabilir.

-William Butler Yeats

Önsöz

Bana Avenue A'yı ver çünkü öldürüyorlar.

Kafasındaki ritimden memnun olan Jenna Harbough kalçalarını ritme göre salladı.

Eski olabilirler ama rock ve roll yapıyorlar.

Muhtemelen "yaşlı" kısmını sevmezlerdi, ama on altı yaşındaki bakış açısına göre, kırkına doğru giden herkes yaşlı sayılırdı.

Yani, Tanrım, ailesi bile onların müziğini seviyordu. Bu yüzden Jenna'nın iki en iyi arkadaşıyla birlikte onları canlı olarak ve bizzat dinlemek için kulübe gelmesine izin vermişlerdi. Avenue A yılda iki kez Club Rock It'te çalıyordu ve yazın bir geceliğine Rock It alkol ve kulübü yirmi bir yaş altı kalabalığa açtı.

Müzik tarihini bilen herkes Avenue A'nın çok eski zamanlarda, 2040'larda (ne kadar eski!) ilk gerçek konserini Club Rock It'te verdiğini bilir. Böylece, stadyumlarda ve dev konser salonlarında kapalı gişe çalan tamamen rock tanrıları EXTREME olmalarına rağmen, bunu yılda iki kez geri ödediler.

Yılda bir kez düzenlenen bu geceye gitmek için üç yıl boyunca kampanya yürütmesine rağmen, kesinlikle hayır cevabını almıştı. Ta ki

Bu sefer!

Şimdi Leelee ve Chelsea ile dans ederken Avenue A "Baby, Do Me Right." ile ortalığı kasıp kavurdu.

Ve Jake Kincade'in yüzündeki teri görebileceği kadar sahneye yakın dans etti. Yaşlı bir adama göre hâlâ aşırı soğuk görünüyordu. Belki de gerçekten uzun boylu olduğu içindi. Işıkların siyah saçlarındaki mavi çizgilere vuruşunu ve bu çizgilerin gözleriyle uyumunu sevmiştir.

Dr-ream-y!

Ama daha çok, parmaklarının gitar tellerinin üzerinde cılgınca uçuşmasını seviyordu.

Bir gün onunki de bunu yapacaktı. Kendini geliştirdiğini biliyordu. Her gün pratik yapıyordu ve biliyordu, sadece biliyordu, bir gün sahneye çıkacak ve müziğiyle kalabalığı coşturacaktı.

Çantasında bir demo diski vardı. Geceki en büyük hayali onu Jake Kincade'in eline ulaştırmanın bir yolunu bulmaktı. Demoya sadece bir şarkı koymuştu, yazdığı en iyi şarkıydı ve demo üzerinde gerçekten çok çalışmıştı.

Belki her şey stüdyo işi ve profesyonelce değildi ama bir yerden başlamak gerekiyordu. Ve Avenue A'nın adamları gerçekten başladıklarında onun yaşlarındaydı, yani belki.

Kalabalığı memnun eden klasik bir şarkı olan "It's Always Now "a geçtiler ve daha fazla insan dans pistine akın etti.

Jenna'nın umurunda değildi, ne kadar çok olursa o kadar iyiydi. Kendini müziğe o kadar kaptırmıştı ki.

Sonra, sadece bir anlığına, küçücük bir anlığına, Jake'in gözleri onunkilerle buluştu. Adam gülümsedi; kadın öldü.

Bir çılgılık atarak Leelee'nin elini tuttu.

"Bana baktı!"

"Ne?"

Sonra Chelsea'nin elini tuttu, Jenna'nın yüzü o kadar kızarmıştı ki ayak parmaklarındaki sıcaklığı hissetti. "Jake Kincade bana doğru baktı. Bana gülümsedi!"

"Gerçek mi?" Chelsea talep etti.

"Yani üzerinde! Vay anasını!"

Setin son şarkısına kadar arkadaşlarıyla birlikte zıpladı ve hopladı.

"Ben ve bir rock tanrısı göz göze geldik. Bir an yaşadık."

"Ona demonu götürmenin bir yolunu bulmalısın Jenna. Çok iyi iş çıkardın," diye güvence verdi Leelee.

"Belki ben- Ow!" Koluna bir şey battığında elini kolunun üzerine kapattı. Adamın biri kalabalığın içinde erimeden önce ona sert bir sırtış ve orta parmak işareti yaptı.

"Pislik herif beni bıçakladı!" Sonra onu unuttu ve dans etti.

"Bir dakika oturmam lazım," dedi şarkı bittiğinde. "Bir plan yap ve- Vay canına, biraz süzülüyorum. Bu bakış!"

"Ölüyorum." Chelsea elini boğazına koydu, dilini dışarı çıkardı. "Tatlı, gazlı sıvıya ihtiyacım var."

"Git, koltuklarımızı kap Jenna, biz de içecek bir şeyler alalım. Plana yardım edeceğiz."

"Sağlam."

Küçük masalarına ulaşmaya çalışırken kendini biraz sersemlemiş hissetti. Sersem, diye düşündü.

Sonra sıcaklık geri geldi, ama bir milyon derece gibi. Nefes alıp vermeye çalışırken, sanki büyük, kızgın bir eşek arısı ısırılmış gibi hissettiği kolunu ovuşturdu.

O tatlı, gazlı sıvıya ihtiyacım var, diye düşündü. Ama sonra midesine kramp girdi ve kusup kendini küçük düşüreceğinden korkarak banyoya kaçmaya çalıştı.

Grubun davulcusu Mac ona sırtırken Jake terini sildi. "Hâlâ işimiz var patron."

"Asla kaybetmeyeceğim. Biraz hava almaya çıkıyorum. Tanrım, Harve ve Glo'nun burada iyi bir sıcaklık kontrolü yapabileceğini düşünürdünüz."

"Ve bu ambiyansı kaybedelim mi?" Renn, klavye, Jake'e bir tüp su fırlattı.

"Teşekkürler. Beş dakikaya dönerim."

Setin son şarkısında olduğu gibi kalabalığa baktı ama Nadine'i hâlâ görememişti. Muhtemelen tuvalete gitmiştir ve ona iyi şanslar, diye düşündü.

Bu gece onunla geldiği için büyük puan kazandı. Rock Bir batakhane ya da çöplük değildi, ama kulüpler gibi Alphabet City köklerine bağlıydı.

Asla süslü olmayacak, asla lüks olmayacak. Ve bununla gurur duyuyorum.

Ama en iyi muhabir, en çok satan yazar, Oscar ödüllü kadın, kendisi ve arkadaşları, grup arkadaşları için önemli olan bir gecede gelmişti.

Bu onlara köklerini, başlangıçlarını hatırlattı. Ve ne kadar ilerlediklerini.

Evin arka tarafına doğru ilerledi -öyle bir yerdi- ve ara kapıdan sıvıştı.

Ve nefes aldı.

2061'in bunaltıcı yazında bile dışarıdaki hava içeridekinden daha serin esiyordu.

Tüpü kırdı, derin derin içti.

Aşırı doldurulmuş geri dönüşüm kutusunun kokusunu aldı ama bu onu rahatsız etmedi. Bu da ona köklerini, ilk gitarını alacak kadar para biriktirmek için okuldan sonra ve hafta sonları çalışan Avenue A'daki sıska, çelimsiz çocuğu hatırlatıyordu.

Çalışması gerekirken müzik yazmıştı çünkü müzik onun için ilk ve son sıradaydı. Her zaman.

On beş yaşına gelmeden önce Leon'la, sonra Leon ve Renn'le metro tünellerinde otobüs şoförlüğü yaptıklarını hatırlıyordu. Ve Mac'i liselerinin bando konserinde davul çalarken izlediğini. Sonra Art da aralarına katılmış ve Avenue A olmuşlardı.

Önce apartmanın deposunda, sonra da Mac'in amcasının garajında pratik yapmışlar.

Sonra Harve ile hızlıca konuşarak bira alacak yaşa gelmeden önce sadece bir konserde çalmalarına izin verdi.

Bu tek konser o yaz iki haftaya dönüştü ve bir kayıt sözleşmesiyle sona erdi.

Evet, onun için önemli bir geceydi. Avenue A'nın pek çok başlangıcı vardı - ilk gitar, Mac'in amcasının yeğeninin eski bir davul setinde çalmasına izin vermesi. Annesi ona bir rüya kapmasını ve onu sürmesini söyledi.

Çok sayıda başlangıç ve Club Rock It üst sıralarda yer aldı.

Kapıya doğru dönmeye başladı ama kapı birden açıldı. Bir kız tökezleyerek dışarı çıktı.

Çocuğun pembe uçlu kahverengi saçları vardı ve küçük siyah bir etekle göbeği açıkta bırakan kırmızı bir üst giymişti. Yüzü tebeşir gibi beyazdı, iri kahverengi gözleri cam gibiydi.

"Hastalandım." dedi.

"Sorun değil, tatlım. Olur böyle şeyler."

Glo, reşit olunmayan gecelerde kulübü alkol ve uyuşturucudan uzak tutma konusunda dikkatli olabilirdi, ancak çocuklar bir yolunu buldu.

Kesinlikle öyleydi.

"Seni içeri götürelim. Sessiz bir yerde oturup biraz ayılabilirsin."

"Sarhoş değilim. Doğru nefes alamıyorum. Beni bıçakladı! Beni bıçakladı!"

Jake onun koluna uzandı. Sonra gözleri bembeyaz oldu.

Kaldırıma çarpmadan önce onu yakaladı.

"Seni kim bıçakladı?" Konuşurken yüzünün beyaz değil, hafif mavi olduğunu fark etti. Soğuktan titriyordu.

Sol pazusunda kırmızı ve çiğ bir iğne izi göze çarpıyordu.

"Lanet olsun. Tanrım." Elindeki 'link'i çekip çıkardı.

onunla birlikte yere indirdi. Acil durum. "Bir ambulansa ihtiyacım var." Kızın nabzını kontrol ederken bir yandan da adresi sayıkladı.

Paniklememek için çabalarken zayıf olduğunu düşündü. Ve gittikçe zayıflıyordu.

"Şimdi benimle kal. Bana bak, tamam mı? Bana bak."

Bir an için gözleri ona sabitlendi. Ama körlemesine.

"Hadi ama, dayan. Yardım geliyor. Adın ne bebeğim? Bana adını söyle."

Ama ara sokağın zeminine oturup onu kollarının arasına aldığında gittiğini hissetti.

Onu yere yatırıp kalp masajına başladı.

Sokak kapısı tekrar açıldı. "Hey, Guitar Hero, Mac dedi ki - Aman Tanrım, ne oldu?"

Nadine onun yanına çöktü.

"Nefes almıyor. Onu geri getiremiyorum. Kolu, koluna bak. Birinin onu bıçakladığını söyledi."

"Ambulans çağıracağım."

"Yolda. Kolu. İğne izi. Sadece basınçlı şırınga bulamayan keşler iğne kullanır. O bir keş değil. Hadi evlat, geri dön. Lanet olası geri dön."

Nadine onun yanında iğne izine baktı, yerdeki kızın bakan kahverengi gözlerine baktı.

Kalp masajını durdurmasını söylemedi, ancak 'link'ini çıkarırken bir elini sırtına koydu.

"Jake, Dallas'ın peşine takılıyorum."

Nadine'e baktığında umutsuzluk onu kapladı. "O sadece bir çocuk."

Nadine, hiç yaşlanmayacak biri, diye düşündü.

Birinci Bölüm

Teğmen Eve Dallas bir dava üzerinde çalışmadığı zamanlarda, Cumartesi akşamları genellikle film, patlamış mısır ve seks demektir. Summerset'siz bir evde, Roarke'un en büyük domosu ve adımlarındaki aksaklık arkadaşlarıyla - her kim olurlarsa olsunlar- geceyi dışarıda geçirdiğinden, gecenin seks kısmı oyun odasına erken geldi.

Roarke'la tıltte onu üçte iki yenebileceğine dair iddiaya girmişti. Kaybetmişti.

Yoksa öyle miydi?

Her halükarda, verandada akşam yemeğinden, bahçede bir yürüyüşten ve oyun odasında seksten sonra, kedi ayaklarının dibinde kıvrılmış halde kanepeye yerleştiler.

Roarke, patlamış mısır, şarap ve bol patlamalı ve gürlemeli bir aksiyon filmi ile evde bir Cumartesi gününü kapattı.

Roarke'ı tanıdığı için, ikinci bir seks turu bekliyordu.

Ve bu ona gayet uygundu.

Arada sırada New York'un göbeğinde inşa ettiği şatoya bir medya odası eklemekten söz ediyordu. Ama o bu rutini seviyordu, kanepede birlikte uzanmak ya da kıvrılmak

Yatak odalarındaki oturma alanında kedi uykusunda mırıldanıyor ve kocasının mükemmel vücudu onunkine karşı sıcaktı.

O hayatına girdiğinde hayatının köklü bir değişim geçirdiğini düşündü. Buna asla alışamayacaktı. Roarke'tan önce hayatı işi, işi de hayatı olmuştu.

Şimdi hiç beklemediği, hiç aramadığı iki şeye sahipti.

Sevgi ve bir yuva.

Ve bu iki şeyin onu işinde daha iyi yaptığını, bölümünü daha iyi yönettiğini ve ölümler için daha iyi durduğunu fark etti.

Hareketin durakladığı bir anda şişeye uzandı ve her ikisinin de kadehini doldurdu.

"Çok fazla şarap tüketiyoruz dostum."

"Evde güvende ve rahat." Sesinde İrlanda'nın sisleri dolaşıyordu. "Kısa bir süre içinde faydalanmayı düşündüğüm bir şey."

"Öyle mi? Ekranı dondur," diye emretti ve onun üzerine yuvarlandı.

Çok gülünç derecede muhteşem, diye düşündü, oyulmuş-iyiliksever-tanrı yüzüyle, yontulmuş ağızla, çılgın mavi gözleriyle. "Şu an gibi bir zaman yok."

O yontulmuş ağız tuttu, boştaki elini adamın yüzünü çevreleyen siyah yelenin içine kaydırıldı.

Roarke kendi bardağını şişenin yanına koydu, sonra aynısını yapmak için onunkini elinden kaptı.

Galahad onu ters çevirirken kadın güldü ve Galahad homurdanarak kanepeden kaydı.

Sonra elleri onun üzerindeydi, Cumartesi günü evde giydiği bol tişörtünün altından kayıyordu. Ve öpücük açgözlülüğe dönüştüğünde, ihtiyacının, şarabın ve anın tek bir mükemmel heyecanla birbirine bağlandığını hissetti.

Adamın çenesini ısırarak, kot pantolonunun düğmesini açmak için ellerini ikisinin arasında gezdirdi.

Bağlantısı sinyal verdi.

"Oh, hadi ama!"

Roarke bağlantıdaki ekranı okumak için başını eğdi. "Ben Nadine."

"Tamam. Ona geri döneceğim. Eninde sonunda."

Ama kadın onu tekrar aşağı çekmeye başladığında başını salladı.

"Eve, Nadine Cumartesi geceleri saat on bire doğru seni ne sıklıkla takip ediyor?"

"Asla. Kahretsin. Lanet olsun."

Adam uzaklaştığında ayağa kalktı ve bağlantıyı yakaladı.

"Biri ölmediği sürece, ben-"

"Öyle. Üzgünüm Dallas, sana ihtiyacımız var. Club Rock It'teyiz, kulübün arkasındaki sokakta. Avenue A'da ama adresi bilmiyorum."

"Kim o?"

"Bilmiyorum. Bir kız, genç bir kız. Jake, yirmi bir yaş altı özel bir şey yapıyorlardı. Dışarı çıktım, arkada kalp masajı yapıyordu. Ambulans çağırmıştı. Sağlık görevlileri yeni gelmişti. Kızın, birinin onu bıçakladığını söylediğini anlattı."

Eve'in kahverengi gözleri hafif bir kızgınlıktan polis düzlüğüne döndü. "Bıçaklandı mı?"

"Hayır, hayır, kolunda bir iğne izi var. Ya da belki çok ince bir bıçak. Gerçekten kanamıyordu ama çığ görünüyordu."

"Zabitalara cesedi hareket ettirmemelerini söyle. Haber veriyorum, polisler olay yerine gelip güvenliği sağlayacak. Yola çıkıyorum."

Nadine, "Teşekkürler," diye söze başladı ama Eve onun sözünü kesti.

Roarke'ın kahverengi bir haki pantolon ve ceket, lacivert bir atlet, botlar ve kemer getirdiğini fark etti.

Telsizini kapıp ararken onun kıyafetlerini seçmesinden şikâyet etmedi.

"Onlara Peabody'ye haber vermelerini söylemedin."

Eve uzun bacaklarındaki bol Cumartesi şortunu çekiştirerek çıkardı ve pantolonunu giydi. "Ne olduğunu öğrenene kadar gecesini mahvetmenin bir anlamı yok." Tankı sürükledi, sonra

dalgalı kahverengi saçlarını itti. "Bizimkini mahvettiği için üzgünüm."

"Teğmenim, bizim işimiz bu. Sesi yıpranmış geliyordu," diye ekledi gömleğini değiştirirken. "Nadiren böyle yapar."

"Evet, onu yakaladım."

Hızlı ve etkili bir şekilde hareket ediyordu; uzun, zayıf, köşeli yüzlü, çenesinde sığ bir çukur olan ve akli cinayette olan bir kadındı.

Rozetini cebine koydu, ardından silah kayışını taktı. "Sarhoş değilim, ama-"

"Çok fazla şarap, bu yüzden herkes ayılsın." Banyoya gitti ve her biri için bir hapla çıktı. "Ben sürerim. Kulübü biliyorum."

Ceketini silkerken ona bir bakış gönderdi. "Bu senin mi?"

"Değil, hayır. Ama bina öyle. Hazır mısın?" "Evet."

Alt kata indiler ve daha önce uzaktan kumanda ettiği arabaya gittiler. Onun DLE'si, diye düşündü, işte kalmak zorunda kalırsa diye.

Yolcu koltuğunda camı indirdi. Temiz hava, özellikle de sürdüğü hızda, Sober-Up'a sağlam bir başlangıç yaptıracaktı.

"Gençler için bir kulüp mü?"

Roarke garaj yolundan aşağıya, kapılara doğru hızla ilerledi.

"Hayır. Ama her yıl, yazın, Avenue A orada bir gece genç kalabalık için çalar. Geçen gün bana bundan bahsetti. Okulda bir atölye çalışması yapmış. Görünüşe göre, ilk paralı konserlerini henüz o yaşlardayken orada vermişler.

"Bütün alkolü kilit altına alıyorlar," diye ekledi o yorum yapamadan.

"Olabilir. Kulübü kim yönetiyor? Ben yönetmek istiyorum."

"Şu anda aklımda o isimler yok." "Onları bulacağım."

PPC'sini çıkararak işe koyuldu.

"Harvard Greenbaum ve Glo Reiser. Harvard bir isim değil, bir okul. Peki Glo nasıl bir isim? Greenbaum'un sabıkası yok, altmış üç yaşında, New York doğumlu, Reiser'la yirmi yıldır evli, çocuğu yok. On beş yaşında bir saldırı suçu var, suçlamalar düşmüş. Altmış bir yaşında, o da New York'lu.

"Kulübün sahip olduğu yirmi küsur yıl boyunca sağlık departmanının bir dizi ihlali var. Hepsi halledilmiş. Reşit olmayanlara hizmet vermekten ceza almamışlar. Bir tane bile."

"Jake bu konuda çok sert olduklarını söyledi." Belki, diye tekrar düşündü.

Sober-Up ve açık pencerelerden giren hava kafasını boşalttı ve kahve içmek için can atmasına neden oldu. Gösterge panelindeki AutoChef'i kullanarak her ikisi için de kahve programladı.

"Bu kulübün maksimum kapasitesini bilemezsiniz, değil mi?"

"Ben olsam yapmazdım, ama büyüklüğünü hatırlarsam iki yüzün üzerinde olduğunu söyleyemem."

"200 genç şüpheli, harika."

"Bunların bazıları personel, belki bazıları da ebeveynler olabilir." "Çocuk Hizmetleri'ne ihtiyacımız olacak," dedi ve 'link'ini çıkar. "Kazara aşırı doz gibi görünse bile, birine ihtiyacımız olacak. İki kişi daha iyi."

"Başka birinin Cumartesi gecesi mahvolmak üzere."

Kulübün önündeki devriye aracını ve ambulansı gördü. Kulübün isminin yazılı olduğu bir gökkuşağı tabelası ve etrafında zıplayan müzik notaları olduğu için tanımanın kolay olduğunu düşündü.

"Kruvazörün yanında iki katına çıkarın."

"Yükleme alanı hemen şurada," dedi ve arabayı oraya çekti. "Saha teçhizatını getireyim."

Görev ışığını yaktı ve kulübe bir göz atmak için dışarı çıktı.

Eski tuğlaların üzerindeki grafitiler maksatlı görünüyordu. Gitarlar, davullar, bir araya toplanmış bir grup figür. Dans ettiğine karar verdi ve ön kapıda duran üniformalıya doğru yürüdü.

"Teğmenim," dedi.

"Subay."

"Geldiğimizden beri kimse içeri girmeye ya da dışarı çıkmaya teşebbüs etmedi. Durumdan haberdar olan işletme sahibi, açık mikrofon gibi müşterilerin sahnede gruba katılmasını sağlayarak içerideki ortamı sakinleştiriyor. Bay Kincade ve Bayan Furst hâlâ kurban ve sağlık görevlileriyle birlikte ara sokaktalar. Ortağım da orada."

"Bu işe yarar. Çocuk Hizmetleri'ne reşit olmayanlarla ilgili görüşmelerde yardımcı olmaları için haber verdim. Onları ara sokağa yönlendirebilirsiniz."

"Evet, efendim."

"Beklemede kalın, memur bey."

Roarke'tan saha kitini alan Eve, binanın etrafından dolaşarak ara sokağa doğru yürüdü.

Yolun yarısında, sağlık görevlileri üniformayla birlikte durdu. Nadine, Jake'le birlikte el ele tutuşmuş, birkaç adım ötede duruyordu.

Nadine onu fark ettiğinde, Eve onu geride tutmak için bir elini kaldırdı.

"Beklemede kalın memur bey. Elimizde ne var?" Eve MT'lere sordu. "Kurban on beş ila on yedi yaşlarında. Kimliği için çantasına bakmadık, Komiser, olay yerini temiz tutmak için

mümkün

olduğunca."

"Minnettarım."

"Kesin bir ölüm nedeni veremem ama aşırı doz gibi görünüyor. Cildinde mavi bir renk var ve iğne izi taze. Ama etrafındaki kızarıklık nedeniyle kullanılmış bir iğneden şüpheleniyorum. Başka görünür bir izi yok. Sağlıklı bir kilosu ve kas yapısı var gibi görünüyor. Adli tabip size daha iyi bir resim verebilir.

"Yirmi üç-o dörtte müdahale ettik ve o çoktan gitmişti. Jake, Bay Kincade biz geldiğimizde kalp masajı yapmaya çalışıyordu. Ama o gitmişti."

"Pekâlâ. Olay yerini mümkün olduğunca koruduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim."

İkinci MT Jake'e baktı. "Elinden gelen her şeyi yaptın."

Eve cesede baktı. Beş-üç yaşlarında, bir dolar ve biraz bozuk para ağırlığında. Küçük, parlak bir çantayla eğlence için giydirilmişti.

Eve mühürlemek için çantasını açtı. "Roarke, neden Jake ve Nadine ile yürüyüşe çıkmıyorsun? Onlara kahve getir." Jake'e baktı, gözleri keder ve biraz da şokla doluydu. "İkinizle de konuşmam gerekecek ama şu anda onunla ilgilenmem gerekiyor."

"O sadece... o sadece tökezleyerek kapıdan çıktı ve-"

"Olanlar için üzgünüm Jake, ama onu şimdi bana bırakmalısın."

"Hadi, Jake." Nadine bir kolunu onun beline doladı.

"Dallas'ın yapması gerekeni yapmasına izin vermeliyiz."

Roarke onları uzaklaştırdığında çömeldi ve küçük çantayı dikkatle açtı.

Bir mini link, dudak malzemeleri, kimliği, bir anahtar kartı, biraz nakit para ve üzerinde JAKE KINCADE İÇİN DEMO yazan bir disk.

Düşündü: Lanet olsun.

"Kurbanın çantasındaki kimlik Jenna Harbough'a ait, on altı yaşında, melez. Kahverengi ve esmer, 1.80 boyunda, 60 kilo. Fotoğraf eşleşiyor."

Kahverengi saçlarındaki pembe uçlar ve iri kahverengi gözlerindeki hayat hariç.

Çantanın içindekileri Kanıt için poşetledikten sonra, bunu resmileştirmek için Identi-pad'ini çıkardı.

"Parmak izleri uyuyor." Kayıttaki adresi okudu ve arkadaşları Charles ve Louise'in yan komşusu olması gerektiğini fark etti. "Ebeveynler, Shane ve Julia Harbough, küçük kardeş, erkek, Reed, on iki yaşında."

Göstergelerini çıkardı. "Ölüm zamanı, yirmi iki elli sekiz."

Mikro gözlükleri taktıktan sonra, koldaki yaraya iyice bakabilmek için eğildi.

"Biri beni bıçakladı, dedi ve evet, bu kulağa doğru geliyor. Kolundaki yara taze. Ayrıca kabarık ve iltihaplı. Muhtemelen kendi kendini yaralamış olabilir, ancak üzerinde herhangi bir eser yok ve yasadışı istismar belirtisi yok. Teyit etmek için bana."

Belki de yeni bir şey denemesi için ona baskı yapan bir erkek ya da kız arkadaş? Korkunç bir şekilde yanlış giden asi, genç bir dürtü mü?

Beni bıçakladı.

Ya da başka bir şey.

Yavaşça cesedi çevirdi, görünür bir yara bulamadı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak bağlantısını çıkardı ve Peabody'yi etiketledi. Sonra doğruldu, morgla ve süpürgecilerle temasa geçti.

"İçeri girdiniz mi, memur bey?"

"Evet, Teğmen, kısaca."

"İçeride kaç kişi olduğuna dair bir tahmin var mı?"

"Efendim, tıka basa dolu. Birkaç yüz kişi olmalı."

"Tamam. Kurbanı taşımak için ölü arabası gelene kadar burada beklemenizi istiyorum. Ve süpürgeciler olay yerini incelemek için gelene kadar. Ondan sonra, kalabalık kontrolüne yardımcı olmak için sana ve ortağına içeride ihtiyacım olacak."

"Evet, efendim. Çok yazık, Teğmen. Onun yaşında bir torunum var. Bir çocuğu görmekten nefret edersin. Onu almaya gelene kadar ona göz kulak olacağım."

Daha sonra Jake'le görüşmek istediği için Eve ara sokağa geri döndü. Onu Nadine ve Roarke ile birlikte aracının yanında dururken gördü. İkinci üniformalıya talimat vermek için durdu, sonra aşağı yürüdü.

"Nadine, Roarke ile bir tur atmaya ne dersin?"

"İstemiyorum-"

"Jake'le konuşmam gerek. Sadece Jake'le. Sonra da seninle konuşmalıyım. Sadece seninle."

Nadine ağzını açtı, sonra başıyla onaylayınca tekrar kapattı. Jake'e döndü, ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onu öptü.

Roarke Nadine'i uzaklaştırırken Jake Eve'e döndü. "Dağılacağımı düşünüyor ve çok da haksız sayılmaz. Onu geri getiremedim, kızı."

"Onu tanıyor muydun?"

"Hayır. Onu gördüm. Onu pistte dans ederken gördüğümü fark ettim. Setin bitiminden hemen önce. Çok mutlu görünüyordu."

"Bu gecedен önce onu hiç görmedin mi?"

"Hayır."

"Adı Jenna Harbough. Tanıdık geldi mi?"

"Hayır. Jenna." Yumuşak bir sesle tekrarladı, sonra parmaklarını gözlerine bastırdı.

Sefaletini bir kenara bırakırsanız, tam bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Solmuş kot pantolon ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar, çok iyi bir vücudu gösteren siyah tişört, koyu, mavi uçlu saçların dikkatsizce toplanması.

Ama mutsuzluğu bir sis gibi etrafındaki havada asılı duruyordu.

"Biraz hava almak için dışarı çıktım. Kulüp çok sıcaktı. Setler arasında on beş dakikalık bir mola veriyorduk, ben de dışarı çıktım, biraz su içtim ve hava aldım. O da tökezleyerek sokak kapısından çıktı."

"Tökezledin

mi?" "Evet."

Eve onun nefes alışını duydu; kendini dengeleyen bir adamın sesiydi bu.

"Kendinden geçmiş gibiydi, anlıyor musun? Hasta olduğunu söyledi, ben de biraz içki almanın bir yolunu bulduğunu düşündüm. Glo'nun şahin bir gözü var, ama bazılarının yeterince isterlerse bir yolunu bulacaklarını düşünmek zorundasınız. Sanırım biraz sarhoş görünüyordu çünkü öyle olduğunu düşündüm. Onu içeri, ofise götürüp Harve ya da Glo'yu çağıracaktım. Ona kızacaklardı ama onunla ilgileneceklerdi, ailesini arayacaklardı, her neyse."

Gözlerini kapattı ve Eve sessizliği ona bıraktı. O sormadan bilmesi gerekenleri ona anlatıyordu. "İğne izini **h e m e n** fark etmedim, sanırım Çünkü yüzüne bakıyordum. Çok solgundu ama sonra dedi ki, 'Beni bıçakladı. "Beni bıçakladı. İki kez, böyle. Ve izi gördüm, beyaz olmadığını, soluk mavi olduğunu gördüm."

"Evet."

"Evet." Şimdi bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu daha önce de görmüştüm. Turnede, yol görevlilerinden biri. Onu geri getirdiler, zamanında yakaladılar ve geri getirdiler. Ama o düşmeye başladı. Yere düşmeden önce onu yakaladım. Nabızı zar zor atıyordu ve sadece ... Ambulans çağırdım ama ...

"Daha önce kimsenin öldüğünü görmemiştim, öylece... gitti. Onu tutuyordum, onunla konuşuyordum, benimle konuşmasını, bana adını söylemesini sağlamaya çalışıyordum. Onu burada tutmak için her şeyi yaptım. Ve o öldü. Görebiliyordum, ama düşündüm ki, kalp masajı. O daha genç, geri dönecek ve sağlık görevlileri geliyor. Nadine beni aramak için dışarı çıktı ve Dallas'a ihtiyacımız olduğunu söylediğinde kızın -Jenna'nın- geri gelmeyeceğini biliyordum. Belki ben-"

"Jake, az önce benim için yaptığın şey iki ya da üç dakikadan fazla sürmemiştir."

"Evet, sadece birkaç dakika sürdü. Daha uzunmuş gibi geldi," diye mırıldandı. "Ama evet, çok hızlıydı."

"MT'nin size söylediklerini tekrar edeceğim ve dinlemelisiniz çünkü biz her gün bununla uğraşıyoruz. Yapabileceğin her şeyi yaptın."

Gözleri onunkilerle buluştu. Roarke'inki gibi vahşi mavi değil, daha derin bir maviydi ve şimdi hüznle sırılsıklamdı. "Öyle hissettirmiyor."

"İnsanlar -hayranlar, hayranlar gibi- size hiç demo diskler gönderiyor ya da veriyor mu?"

Biraz gülümsedi. "Ah, evet. Neden?"

"Araştırmam gereken bir şey var. Bana ne zaman dışarı çıktığınızı söyleyebilir misiniz, saat kaç gibi?"

"Size söyleyebilirim çünkü on beş dakika dolmadan döndüğümde emin olmak için kontrol ettim. Saat 10:55'ti. Gece yarısı kapanmadan önce kısa bir setimiz daha vardı. Biraz geçebilirdik, ama bunları yaparken gece yarısı son sayıya ulaşmaya çalışırız. Çocukların sokağa çıkma yasağı var."

"Doğru." Köşeden Roarke ve Nadine'in geldiğini gördü. "Yarın takip etmek için Merkez'e gelmenizi istiyorum. Şunu on yapalım."

"Tamam, tabii. Dinle, ailesi var mı? Bana ayrıntıları söyleyemeyeceğini biliyorum ama-"

"Evet. Onlara bu gece haber vereceğim."

Gözlerini tekrar kapattı. "Eğer benimle konuşmak istiyorlarsa, ben onunlayken..."

"Onlara haber veririm. Yürüyüşe çıkma sırası sende."

"Pekala. Dallas, ne dedi? Eğer bunu ona biri yaptıysa-"

"Bunu öğrenmek benim işim. Bir kez daha bakın," dedi Roarke'a ve sonra Nadine'e döndü.

"Onu hiç böyle görmemiştim. Kontrol her zaman ondadır. Onu buradan uzaklaştırmalıyım, Dallas."

"O zaman çabuk olalım. Grup ne zaman dağıldı?"

"Bilmiyorum, sanırım on birden hemen önceydi. Molanın yaklaştığını biliyordum, bu yüzden yüzlerce genç kız aynı fikre kapılmadan önce kadınlar tuvaletine koştum. Dışarı çıktığımda Jake'i aradım ve Renn onun ara sokağa gittiğini söyledi. Ben de dışarı çıktım. Jake'i kıza kalp masajı yaparken gördüm. MT'leri çağıracaktım ama çağırdığını söyledi. Ve Dallas, artık çok geç olduğunu görebiliyordum. Onu kurtarmak için çok uğraşıyordu ama kız ölmüştü. Ve seni etiketleyeceğimi söyledim.

"Ve ben bunu yaptığımda bana baktı." Nefes alan Nadine bir damla gözyaşını sildi. "Ve bana sanki kalbini kırmışım gibi baktı.

"O kıza bir şey yaptığından şüphelenemezsiniz. Biliyorsun-"

"Bilmiyorum, ama aynı zamanda onu her türlü şüpheden arındırmak için izlenmesi gereken bir prosedür var. Bunu biliyorsunuz."

Nadine bu kez sabırsızca bir gözyaşını daha sildi. "Söz konusu kişi sen olunca işler değişiyor. Bunu sen de biliyorsun. Ben de seni tanıyorum," diye ekledi. "Bu yüzden o zavallı kıza bunu kimin yaptığını bulacağını biliyorum."

"Şu anda bunu ona birinin yaptığını kesin olarak söyleyemem."

Nadine bir eliyle dağınık sarı saçlarını karıştırdı ve Eve'e o kurnaz yeşil gözleriyle uzun uzun baktı. "Söyleyemiyorsun ama biliyorsun."

"Ve Jake Kincade ve Nadine Furst'un ölü bir reşit olmayan kadınla bir ara sokakta olduğu gerçeğinin tüm medyada patlayacağını biliyorsunuz."

Nadine bir elini dar siyah kot pantolonunun kalçasına koydu. "Ben suçla ilgilenen lanet olası bir muhabirim, bu yüzden bunu çok iyi biliyorum. Onu buradan uzaklaştırmak istememin bir başka nedeni de bu. Biz hallederiz."

"Ben izin vermedikçe görüşme yok."

Nadine'in daha çok kendisi gibi görünmesi ve konuşması için sadece bu kadarı yetti. "İlk dediğimiz küçük anayasa değişikliğini duydunuz mu?"

"Eğer biri ona bunu yaptıysa, çirkin eylemlerini ünlülerin dedikodu kanallarının her yerinde bulmaları mutluluk dansı yapmalarına neden olmaz mıydı? Onun adı Jenna'ydı. Yapamayana kadar onu ve seni bundan uzak tutalım."

"Haklısınız, ben de röportaj yapmayacaktım. Sadece yapamayacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum. İşte geliyorlar. Roarke tam bir kaya, Dallas."

"Bunu ben de biliyorum. Jake'i eve götür. Yarın sabah kontrol için gelecek. Biraz şans ve Morris sayesinde o zamana kadar bir ölüm nedeni bulmuş olurum."

Tekrar kulübe baktı. "Ve biraz şansla, belki bu gece bir şüpheli."

"Peki ya grubun geri kalanı? Bilmek isteyecektir. Onlar aileden."

"Onlarla konuşmam lazım, sonra gidebilirler. Bu bir süreç, Nadine. McNab ile Peabody de orada. Jake'i eve götür," diye tekrarladı ve ortağı ve ortağının adamıyla buluşmak üzere ters yöne doğru ilerledi.

Elektronik Dedektifler Bölümü'nün yıldızlarından biri olan Dedektif McNab, çizgili poşetleri ve neon-pembe tişörtüyle tek tekerlekli bisiklete binip hokkabazlık yapması gereken biri gibi görünüyordu.

Kulak memesi çıtçıtlar ve minik halkalarla parıldıyordu; uzun sarı saçlarının kuyruğu ona doğru zıplarken sallanıyordu.

Peabody pembe çizmelerinin içinde kıpırdandı. Daha sakın siyah bir pantolon ve sessiz pembe bir gömlek giymiş olabilirdi ama koyu renk ve şu anda fönlü olan saçlarında hâlâ o kırmızı çizgiler vardı.

"Ara sokakta ölü arabasını bekleyen ölü bir genç kız var. İçeride," diye devam etti Eve, "muhtemelen şu anda Avenue A'nın geri kalanı tarafından oyalanan yüz ya da daha fazla genç var. Personel, herhangi bir ebeveyn veya vasi ile iki yüze yakın olabilir."

"Jake nasıl?" Peabody sordu.

"Dayanıyor. İçerideki insanları oymaya başlamalıyız, onları serbest bırakmalıyız ve Çocuk Hizmetleri henüz gelmedi. Kurbanın ailesine haber verilmesi gerekiyor. Buna şimdi bakmalıyım. Peabody, CS'i tekrar ara ve onlara birinin kışını buraya getirmelerini söyle yoksa bir sürü kış kızartırım. O kış ya da kışlar küçüklerin haklarını savunmak için buraya gelene kadar, yetişkinlerle ya da bir ebeveyn veya vasi eşliğinde küçüklerle kalın.

"McNab, grupla konuş, zamanları ve yerleri öğren. Yirmi iki elli beş civarında mola vermişler. Güvenlik kayıtlarını al, önden ve arkadan."

Kurbanı ve ne giydiğini tarif etti. "Bak b a k a l ı m onu gören olmuş mu, bir şey görmüş mü? Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Roarke'a doğru geri yürüdü. "Bloğun etrafında böyle döndüğün için minnettarım."

"Yürüyüş için güzel bir gece, tabii yürüyüşe ihtiyaç duymak için çirkin bir neden varsa."

"Kurbanın ailesi için gerçekten çirkin bir gece olacak. Ben gidip tebligatı yapacağım."

"Peabody olmadan mı?"

"O kulüpte onca potansiyel zeka ve şüpheli varken onu bunun için ayıramam. Bak, bu şekilde ne kadar kalacağımızı bilmiyorum-"

"Bir anne ve babaya çocuklarının öldüğünü söylemek üzeresin." Saha takımını bagaja koymak için aldı. "Seninleyim, Teğmen."

Bagajı kapattı. "Onları çalıştırdın mı?"

"Henüz çalıştırmadım."

"Sen bunu yaparken neden ben sürmüyorum?"

Nefes almak için durakladı, gece havasının biraz sert esmesine izin verdi.

"Bu işe yarar. Charles ve Louise'in bitişiğinde yaşıyorlar."

"Artık öyle mi?" diye mırıldandı. "Ne zaman hayret etsen Dünyanın ne kadar büyük olduğu, size ne kadar küçük olabileceğini hatırlatır. Muhtemelen birbirlerini tanıyorlar."

"Evet." Arabaya kaydı. "Muhtemelen. Kurbanın çantasında bir disk vardı. Üzerinde etiket vardı. Jake Kincade için demo disk."

"Pekâlâ. Ona söyledin mi?"

"Hayır, ben kontrol edene kadar şu anda bilmeniz gerekiyor. Onu tanıyor musun, irtibatın var mı, adını hatırlıyor musun diye araştırdım. Hepsi hayır. Son şarkıdan önce onu pistte dans ederken gördüğünü söyledi. Ona inandım. Onu tanımasaydım bile inanırdım. Artı, zamanlama kontrol edilecek, yani Nadine gibi birinden, benden, senden onun acımasız bir genç kız katili olduğu gerçeğini bir şekilde gizlemiş olsaydı, kızın koluna iğne saplayamazdı."

"Ama bu sizi ilgilendiriyor."

"Bu bir komplikasyon, Jake ile kurban arasında olası bir bağlantı. Hikâyesi gerçekçi geliyor ve onu tanımasam bile yine öyle olurdu. Zamanlamayı da ekleyin. Ama bu bir komplikasyon."

Çözmesi gereken bir şey.

Ama önce dünyayı ve üç kişinin hayatını sonsuza dek değiştirmesi gerekiyordu.

Arabayla, ağırbaşlı kahverengi binaları ve yaz yeşili ağaçlarıyla sessiz Aşağı Batı Yakası mahallesine girdiler. Charles ve Louise'in paylaştığı evde birkaç ışığın yandığını fark etti. Harbough'ların evinde bunun en az iki katı kadar ışık yanıyordu.

Kızlarını beklediklerini düşündü. Muhtemelen saati kontrol ediyor, bekliyorlardı. Ebeveynlerin endişelendiğini biliyordu - onlarla yeterince tanışmıştı - ve bazıları en kötüsünü hayal ediyordu.

Ancak hiçbirini kapılarını alana kadar en kötüsüne inanmadı.

Eve Roarke'a, "O bir doktor," dedi, "bu da Louise'i tanıma ihtimalini artırıyor. Adam Wall Street'te bir şirkette yönetici, kendi bölümünün başında. Evliliklerinin üzerinden yirmi yıl geçmiş. Kadının bir saldırı suçu var, kızının yaşlarında olmalı. İsteği üzerine mühürlenmemiş."

O konuşurken Eve arabadan inerek kaldırımında durdu ve evi inceledi.

"Bir kadın sağlığı kliniğini protesto eden bir adamı, kendisi ve annesinin içeri girmesini engellemeye çalıştığında yumrukladı."

Parıldayan araba ışıklarıyla çevrili kapıya doğru yürüdüler.

Eve, alışkanlık gereği sağlam bir güvenlik olduğunu fark etti ve Jenna Harbough'un bir daha asla kullanmayacağı anahtar kartını düşündü.

Zili çaldı ve Roarke'ın elinin destek için kısa süreliğine sırtına bastırıldığını hissetti.

Telefonu açan adamın kahverengi saçları kırışmış bir tutamdı. İnce yapısının üzerine gri bir eşofman altı ve üzerinde şu yazan bir tişört giymişti:

ÇÜNKÜ

Eve'in hafta sonu kirli sakalı olduğunu düşündüğü dar bir yüzü vardı. Hoş bir gülümseme sunsa da ela gözlerini merak dolduruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Harbough, ben NYPSD'den Teğmen Dallas." Rozetini havaya kaldırdı.

Kadın daha fazla konuşmadan, adam yüzünü buruşturdu. "Tanrım, başı belada mı? Gençler bir rock kulübünde, ne yanlış gidebilir ki? Jule! Görünüşe göre kefaleti ödememiz gerekiyor. Üzgünüm, içeri gelin. Sokağa çıkma yasağını kaçırdı," diye devam etti, "bu yüzden çekiş oraya inecek."

"Bay Harbough," diye yeniden söze başladı Eve, sağda geniş bir kasa açıklığından oturma alanına, solda daha küçük bir çalışma odasına ve yukarı çıkan bir dizi merdivene sahip bir fuayeye girdiklerinde.

"Bağlantısına cevap vermiyor." Bir kadın koridorda yürüyor, kendi bağlantısına kaşlarını çatıyordu. Karışık bir ırka mensuptu, dalgalı kahverengi saçları vardı ve kızından miras kalan iri kahverengi gözleri vardı.

"O kız-"

Başını kaldırıp Eve ve Roarke'u görünce sözünü kesti.

Gözleri karardı ve yüzü grinin bir tonuna büründü.

"Kim olduğunu biliyorum. Jenna'ya ne oldu? Jenna nerede?"

"Dr. Harbough-"

"Söyle." Julia uzanıp kocasının kolunu tuttu.

"Kızınızın öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Ne?" Shane'in sesi nefes nefese ve öfkeyle çıkmıştı. "Bu çok saçma. Hemen gitmen gerekiyor."

"Shane." Julia döndü, ona sarıldı. "Bebeğimiz. Bebeğimiz."

"Bu doğru değil. Kesin şunu. Jenna iyi. Her an eve gelebilir. Gidip onu getireceğim. Hemen gidip onu getireceğim."

"Shane." Gözyaşları yanaklarından süzülürken, Julia onun yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi.

Ve onunkinde gördüğü şey, içindeki öfkenin şoka, inkâra ve korkunç bir kedere dönüşmesine neden oldu.

"Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır."

O yere yuvarlanırken Julia da onunla birlikte gitti ve ona sarılıp kaldı.

"Bu bir hata." Titreyerek hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. "Korkunç bir hata. Her an eve gelebilir."

"Shane. Shane, bana yardım etmelisin. Dayanmalı ve bana yardım etmelisin. Ne olduğunu öğrenmeliyiz."

"Buna inanmıyorum. İnanmayacağım. Julia, ben Jenna."

"Biliyorum. Biliyorum." Şimdi onun yüzünü çerçeveleyerek yanaklarından öptü. "Hadi bakalım. Ayağa kalk. Bilmek zorundayız. Bu Jenna. Bilmek zorundayız."

Kocasının ayağa kalkmasına yardım etti, sonra Eve'le yüzleşti. "Ne olduğunu bilmek zorundayız."

"Eğer oturabilirsek, size anlatabileceğim her şeyi anlatacağım."

İkinci Bölüm

Yaşam alanı birkaç antika, karamsar tablolar ve mavi damarlı beyaz mermerle çerçevelenmiş bir şömine ile tarz sahibiydi.

Harbough'lar birlikte mavi damarlı bir kanepeye oturdular. Eve karşılarındaki beyaz berjer koltuğa oturdu.

"O olduğuna emin misin? Cevabı biliyorum," dedi Julia, "ama ben-"

"Evet. Kaybınız için çok üzgünüm."

Eve sık sık bu sözlerin sevdiklerine de kendisine olduğu kadar boş gelip gelmediğini merak ederdi.

"Bu akşam saat on bir sularında Jenna, Club Rock It'in ara kapısından çıktı. Tanığa göre, ciddi fiziksel sıkıntı içindeydi ve yere yığıldı. Tanık tıbbi yardım için dokuz-bir-bir'i aramış ve kalp masajı yapmaya çalışmıştır."

"Ama- ama- o sağlıklı. Daha on altı yaşında," diye itiraz etti Shane. "Julia, daha birkaç hafta önce ona tam bir sağlık kontrolü yaptın."

"Sağlık ekipleri beş dakika içinde müdahale etti ama Jenna çoktan ölmüştü. Sol kolunda yeni bir iğne izi vardı."

"Ne!" Shane ayağa fırladı. "Orada oturup küçük kızımızın kaçak kullandığını mı iddia etmeye çalışacaksın? Onun bir keş olduğunu mu?"

"Shane, dur. Dur artık."

"Bu saçmalık Julia. Bu zalimce."

"Bay Harbough, olay yerinde yaptığım incelemede kızınızın yasadışı madde kullanmayı alışkanlık haline getirdiğini gösteren hiçbir işaret görmedim. Adli tabibin bunu doğrulayacağına inanıyorum, ancak deney yaptığını biliyor musunuz ya da bundan şüpheleniyor musunuz diye sormak zorundayım."

"Hiç şüphesiz öyle olmadığını biliyorum. Ben bir doktorum ve iki çocuğumuzu da üç haftadan kısa bir süre önce sağlık kontrolünden geçirdim. Bir doktor olarak bunu bilirdim. Annesi olarak, bilirdim. Ve iğne dediniz. İğneler konusunda fobisi var. Basınçlı şırıngayla bile sorunları var ama asla isteyerek iğne şırıngası kullanmaz. Asla kendine enjekte etmez."

"Otur, Shane. Bu Teğmen Dallas. Charles ve Louise'in arkadaşı. Cinayet masasından."

"Cinayet." Yüzünün tüm rengi kaybolurken yavaşça oturdu. "Biri bebeğimizi mi öldürdü? Bu nasıl olabilir? Orası iyi bir kulüp. Julia ve ben oraya gitmiştik ve Jenna'nın gitmesine izin verdiğimizden emin olmak için sadece geçen hafta gittik."

"Cinayeti henüz tespit edemedim. Araştırıyoruz. Kulüpte bulunan herkesle görüşen dedektiflerim var. Tanıklarla görüştüm. Size henüz kesin bir bilgi veremem. Sizi mümkün olduğunca çabuk bilgilendirmenin önemli olduğunu düşündüm."

"Hâlâ orada mı?" Julia, Shane ile ellerini birleştirdi ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. "Onu görmemiz gerek."

"Hayır. Baş adli tabipten onunla ilgilenmesini istedim ve sizi temin ederim ki kimse onunla daha şefkatli bir şekilde ilgilenmeyecektir. Zor olduğunu biliyorum ama en iyisi yarına kadar beklemeniz, o sizinle irtibata geçene kadar."

"Bunun zor olduğunu biliyor musun? Hiç bir yabancıнын kapınıza gelip kızınızın bir sokakta ölü olduğunu söylediği oldu mu?"

"Shane." Julia merdivenlerde ayak sesleri duyunca başını çevirdi. "Bu Reed. Durdur onu, Shane. Onu geri götür. Ona söyleme. Lütfen, ona sabah anlatırız. Birlikte."

O aceleyle çıktıktan sonra Julia Eve'e döndü.

"Özür dilerim."

"Olmayın. Dr. Harbough, Jenna'nın odasını görmem ve odaya bakmak için izninizi almam benim için yararlı olacaktır."

Julia ellerini birbirine kenetlediğinde sıkıntısı daha da arttı. "Odası Reed'in odasının hemen karşısında."

"Yarın iyi."

"Kardeşler gibi kavga ederlerdi ama o Jenna'yı örnek alırdı. Kavga ettiler, didiştirler ama aralarında büyük bir bağ vardı. Ona nasıl söyleyeceğimizi bilmiyorum. Ya da büyükanne ve büyükbabasına, ya da... Tanrım, Chelsea ve Leelee ile gitti. Arkadaşlarıyla. Onlar iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla polis hemen müdahale etti. Döndüğümde onları kontrol edeceğim."

"Bir tanık olduğunu söylemiştin." Julia gözyaşlarını silmek için iki elini de kullandı. "Bunu onlar yapmış olabilir mi?"

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum. Zamanlama buna işaret etmiyor ve onun ifadesi ile ikinci bir tanığın ifadesi birbirini tutmuyor. Dr. Harbough, soruşturmamızın ilk aşamalarında, bu yüzden cevaplardan çok sorularım var. Jenna'nın arkadaşlarıyla kulübe gittiğini söylemişsiniz."

"Evet ve onlara kefil olabilirim. Onları tanıyorum, ailelerini tanıyorum."

"Biriyle çıkıyor muydu?"

"Pek sayılmaz. Arada sırada dışarı çıkıyor, filmlere falan gidiyor. Çoğunlukla gruplar halinde. Erkeklerle ilgileniyor. On altı yaşında. Ama Jenna'nın tek derdi müzik. Bir şarkı yazarı, bir sanatçı olmak istiyor. Bu gece gitmesine izin vermemizin nedenlerinden biri de bu. Avenue A'ya tapıyor. Onun hayalini kurduğu şeyi yapıyorlar ve onun yaşındayken başladılar. Onlar rol modeli. Özellikle de Jake Kincade."

Biraz gülümsedi. "Hangi genç çocuk bir rock yıldızıyla yarışabilir ki?"

"Onunla hiç tanıştı mı?"

"Başka bir rüya, gerçi görseydi bayılabilirdi. Aslında bir demo yaptı ve çok iyi. Bunu annesi olarak söylüyorum, ama yeteneği var. Bu gece bunu ona vermenin bir yolunu bulduğunu hayal etti. Tabii ki o da dinleyecek ve onu bir yıldız yapacaktı. Onu cesaretlendiremedim. Hayaller önemlidir."

Elini dudaklarına bastırdı, kendini salladı.

"Dr. Harbough." Roarke nazikçe konuştu. "Size bir şey getireyim mi? Biraz su? Sizin için irtibata geçebileceğim biri var mı?"

"Hayır, hayır, teşekkür ederim." Nefes aldı. "Teşekkür ederim. Kulağa ne kadar tuhaf geldiğini biliyorum ama neredeyse sizi tanıdığımı hissediyorum. Charles ve Louise -yan komşunuz olduklarını biliyor olmalısınız- ikinizden de övgüyle bahsediyorlar. Ve sonra video, Ilove videosu. Tüm aile izledik. Küçük kızıma ne olduğunu bulmak için gerçekten bu kadar gayretle çalışacak mısınız?"

"Buna ben cevap vereceğim." Roarke elini Eve'in elinin üzerine koydu. "Verecek.

Cevabı bulana kadar durmayacak."

"Bilmemiz gerekiyor," dedi Julia tekrar. "Ama bize bu cevapları verseniz bile Jenna'yı geri getiremezsiniz."

"Hayır, onu geri getiremem. Ama ona adaleti getirebilirim."

Ayrıldıklarında, Roarke arabaya ulaşana kadar bekledi. Sonra döndü ve kollarını Eve'e doladı.

"Bana bir dakika ver." Alnını onunkine yaklaştırdı. "Buna ihtiyacım var. Yaptığın her şey, gördüğüm ya da parçası olduğum her şey arasında bu görev, bu korkunç ağırlık, nasıl taşıdığını bilmediğim tek şey."

"Sadece kaldırmaya devam etmelisin. Ama yemin ederim Roarke, her kaldırdığında biraz daha ağırlaşıyor.

"Yan taraftaki ışıklar hala yanıyor. Charles ve Louise ile Jenna Harbough'a hızlıca bir göz atmak istiyorum.

onu al."

"Pekâlâ. Ebeveynlerin söylediklerinin doğru olduğunu söylemek zorundayım. Uzman bir danışman olarak benim kulağıma, sivil."

"Evet, ama onlar hala onun ailesi. Charles ve Louise'in aynı fikirde olup olmadıklarını görmek istiyorum. O zaman ben de kendi açımdan bu konuyu az çok kapatabilirim."

Elini tuttu ve onunla birlikte kaldırımda yürümeye başladı. "Ki buna inanmıyorsun."

"İnanç gerçek değildir. Bu da olmayacak, ama ona katkıda bulunacak. Ve bana Harbough'lar hakkında saygı duyduğum görüşlerden bir izlenim verecek."

Kapıdan geçip, bir zamanlar Dr. Louise Dimatto'yu ilkbaharda çiçek ekerken gördüğü küçük avludaki yürüyüş yolundan aşağı indiler.

Şimdi çiçek açtıkları kesin.

Zili çaldıklarında, eski lisanslı refakatçi, şimdi seks terapisti olan Charles kapıyı açtı.

"Şuna bak. Seni görmek güzel, Roarke. Teğmen Sugar. İçeri buyurun. Louise bir şişe şarap daha açmaya gitti."

Geri çekildi, uzun boylu, ipeksi siyah salon pantolonu ve yaban mersini renginde bol bir gömlek giymiş yakışıklı bir adamdı.

Eve ona "Şarabı kontrol etmeliyim," dedi.

"Görevdeyim." "Oh. Bu düşüncesizce bir uğrama değil."

"Hayır, üzgünüm."

"Sauvignon blanc için gittim ve eğer bunu üst kata çıkarırsak, ben..."

Beyaz ipek pantolonu ve dar askılı beyaz bluzuyla zarif ve seksi Louise, bir elinde şişeyle durdu.

"Oh. Oh," diye tekrarladı ve iç çekti. "Kim öldü?"

"Jenna Harbough."

"Tanrım, hayır." Charles bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet olsun, o sadece bir çocuk. Ve sen buradaysan bu bir kaza olamaz."

"Julia'nın yanına gideyim mi?" Louise öne doğru yürümeden önce şarabı yere bıraktı.

"Belki yarın kontrol ederim. Bir dakika oturabilir miyiz?"

"Tabii ki. Kulüpte bir şey mi oldu?" Louise oturma odasına geçtiklerinde sordu. "Jenna'nın bu gece birkaç arkadaşıyla Club Rock It'e gideceğini biliyorum. Avenue A yazın orada yirmi bir yaş altı gecesi düzenliyor."

Şarap kadehleri, bir peynir tahtasının kalıntılarıyla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu. Kanepedeki yastıklar ağırlık belirtisi gösteriyordu.

Deneyimli bir araştırmacı olan Eve, yakın zamanda bir cinsel aktivite olduğu sonucuna vardı.

Louise oturmadan önce yastıkları kabarttı.

"Tanrım, bu korkunç. Jenna bu geceye çok önem veriyordu. Kıyafetini onaylatmak için bana koştu." Louise gözlerini sıkarak Charles'ın eline uzandı. "Anlaşılan beni annesinden daha iyi bir moda danışmanı olarak görüyordu."

"Aile ile arkadaş mısınız?"

"Neredeyse Charles evi satın aldığı andan itibaren."

"Louise de Julia'yı ayda iki kez klinikte gönüllü çalışmaya ikna etti," diye ekledi Charles. "Jenna'ya ne oldu?"

"OD."

"Bu olamaz." Gri gözleri net ve doğrudan bakan Louise başını salladı. "O kullanmadı."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle." Louise Charles'a baktı, o da başını salladı. "O kızın kaçakları kullanmasına imkân yok. Birincisi, Julia çok iyi bir doktor ve işaretleri görürdü. Ayrıca iyi ve ilgili bir anne. Sıkı bir ailedirler. Çok sağlam. Ve ben işaretleri görürdüm, Charles görürdü."

Eve, "Sadece bir kez gerekiyor," diye belirtti.

"Jenna olmaz," diye ısrar etti Charles. "Özellikle de bu gece, aylardır bu şeye gitmek için can atarken. Ve o temelde bir kural takipçisidir. Yapacağı son şey, bu geceki gibi dört gözle beklediği bir gecede kaçakları denemek olur."

"Sanırım Morris henüz otopsi yapmadı. Aşırı doz olmayacak."

"Olacak," diye düzeltti Eve. "Ama sanki kendi kendine oluşmamış gibi görünüyor."

"Biri ona ilaç mı verdi?"

"Enjeksiyon, iğneli şırınga."

"O asla bir iğne kullanmazdı. Ve evet, bundan da eminim," dedi Louise. "Jenna iğneden korkardı. Bunu ona biri yaptı, Dallas. Biri bunu o tatlı, genç kıza yaptı."

"Herhangi biriyle sorun yaşayıp yaşamadığını biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum." Louise bunları düşünürken parmaklarını şakağına bastırdı. "Birkaç kişiyle çıktı, ama gelişigüzel. Büyük aşkı? Müzik. Ona Avenue A ile tanıştığımızı ve Jake'in bir arkadaşımızla ilişkisi olduğunu söylediğimde neredeyse ayaklarıma kapanacaktı. Bir de Mavis bağlantısı var. Kelimenin tam anlamıyla konuşma gücünü kaybetti."

"Bir demo hazırladığını ve bu gece Jake'e ulaştırmayı umduğunu biliyorum," diye araya girdi Charles. "Tıpkı bunu başaramazsa, ona vermemiz için bizimle konuşmayı planladığını bildiğim gibi."

"Evet," diye onayladı Louise. "Bunun olacağını biliyordum. Dallas, gerçekten çok tatlı ve ilginç bir çocuktur. Gerçekten çok güzel bir sesi vardı ve uzman olmasam da şarkı yazma konusunda yetenekliydi. İyi, istikrarlı bir ev hayatı, iyi arkadaşları vardı, okulda başarılıydı. Birinin ona neden zarar vereceğini bilmiyorum."

"Tamam, bu yardımcı olur. İşe geri dönmeliyim."

"Bizi bilgilendirmeye devam eder misin?" Louise ayağa kalktıklarında sordu. "Sınırlar olduğunu biliyorum ama ne paylaşabilirsiniz? Ve eğer yapabileceğimiz bir şey varsa."

Roarke, "Sırtlarını yaslayacak birilerine ihtiyaçları olacak," dedi. Charles ona, "Biz onların yanında olacağız," diye güvence verdi.

Arabaya doğru yürürlerken Eve, "Bu benim için yeterli," dedi. "Bu gerçek değil ama diğer her şeyi sağlamlaştırıyor."

"Onlara Jake'ten bahsetmedin."

"Bana verdiklerini almak için buna ihtiyacım yoktu. Yakında öğrenecekler, Eve gitmelisin. Ben eve gidiyorum.

bir süreliğine."

"Onu ben de gördüm. Genç bir kız ara sokakta ölmüştü." Arabaya bindi. "Ben gidiyorum."

Bunu kabul ederek, onu kabul ederek başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

"Kanepede seks yapmışlar."

"Biz de aynısını yapmak üzereydik."

Bu onu gülümsetti. "İyi ki oyun odasında beni tiltte yenmene izin verdiğimde daha erken başlamışız."

"Buna inanmak istiyorsun. Sana bir şans vermek için ilk maça çıktım."

"Buna saçmalık diyorum ve rövanş talep ediyorum." "Alacaksın."

Kulübün önüne geldiklerinde Peabody'nin barikatlar ve daha fazla üniforma sipariş ettiğini gördü. Barikatların arkasında birkaç kişi duruyordu.

Roarke, "Çocuklar ailelerine mesaj attı," diye tahmin etti. "Şimdi aileler çocuklarını almak için akın ediyor."

"Bunu düşünmeliydim." "Bir çocuk düşünüyordun."

"Şimdiye kadar bazılarını sorgulamış ve serbest bırakmışlardır. Bakalım elimizde ne var."

Eve kapıya yaklaştığı sırada iki genç -biri tane- dışarı fırladı.

Barikatların arkasından bağırışlar geliyordu.

"Darlie! Tanner!"

Çocuklar birbirlerine gözlerini devirdi ama bağırışlara doğru koşmaya başladılar.

Ve o çocukların, diğerinin aksine, bu gece kendi yataklarında uyuyacaklarını düşündü.

İçeri girdi.

Sonuna kadar açılmış ışıklar, biraz sıkıntıyı gösteriyordu. Yıpranmış masalar, yaralı bir dans pisti, normalde alkolün durduğu arka rafları boş bir bar.

Burası şeker ve ter kokuyordu.

Sıcaklık kontrolü seksene yakın bir değer gösterdiğinden, terlemesine şaşırmadığını düşündü.

Birkaç yüz kişiyle uğraşmak zorunda olmadığını görünce biraz rahatladı. Tahminine göre sayıları elliye kadar düşmüştü. En azından ana kulüpte.

Diğerleri sandalyelerde otururken McNab'in bir masada birkaç çocukla konuştuğunu gördü. Sohbet ve gerginlik içindeydiler. Bazıları sıkılmış ya da asi görünmeye çalışıyordu ama bunu pek başaramıyorlardı.

Bol kot pantolonu, sarkık kum rengi saçları ve göbeğiyle muhasebe ineğine benzeyen bir adam aceleyle yanlarına geldi.

"Siz Teğmen Dallas'sınız. Ve Roarke." Roarke'in elini tutup sıktı, sonra aynısını Eve'inkine yaptı. "Ben Harve Greenbaum. Burası benim evim. Burada olanlardan dolayı hastayım, sadece hastayım. Bunca yıldır hiç böyle bir şey olmamıştı. Birkaç tanesini kovmak zorunda kaldık ama böylesini görmedik. Hem de çocuk gecesinde. Zavallı çocuk."

"Bay Greenbaum."

"Harve, sadece Harve. Bay Greenbaum benim babam." "Harve. İfadeni alan oldu mu?"

"Evet, evet. Sarışın orada." McNab'i işaret etti. "Polis gibi görünmediği kesin, ama harekete geçtiği zaman bunu yapıyor. Benimle ve Glo'yla konuştu. Hayat ve iş ortağım."

"Sana gitmekte özgür olduğunu söyledi mi?"

"Son çocuk dışarı çıkana ve lütfen Tanrı'ya şükür eve sağ salım dönene kadar buradan ayrılmayacağız. Bu olayın olduğu yer bizim evimiz. Glo bu konuda çenemi kapatmam gerektiğini söylüyor ve hakkımızda dava açılacak. Ama Tanrı aşkına, burası bizim yerimiz."

"Anlaşıldı. Dedektif Peabody'yi nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Evet, Pretty in Pink. Evin arkasında daha fazla çocukla konuşuyor. Personel bitti, grup da. Tanrım, zavallı Jake. Jake ve çocuklar, köklerini unutmuyorlar."

"Beni Dedektif Peabody'ye geri götürebilir misiniz?" "Tabii ki. Binanın sahibi sizsiniz, değil mi?" "Doğru," diye onayladı Roarke.

"Böyle bir zamanda bahsetmekten nefret ediyorum ama bugün sıcaklık kontrolünde bir sorun çıktı. Bunu bildirme şansımız olmadı ama-"

"Ben hallederim."

"Bunu takdir ediyorum. Ne zaman bir şeyler ters gitse, adamlarınız hemen ilgileniyor."

Eve, Roarke'a, "Belki McNab'ın kapılardaki güvenlik kamerasını kontrol etme şansı olup olmadığına bakabilirsin," dedi.

Harve, "Ona yayının bir kopyasını verdim," dedi.

"Şuna bir bakar mısınız?" Ve onu yalnız bırakarak Eve, Harve ile birlikte gitti.

"Burada pek bir şey yok. Soyunma odalarına falan gittiğimiz yok."

"Bu iyi."

Tuvaletlerin önünden geçtiler, kısa bir koridorda yürüdüler, taze temizlik sıvısının altında kusmuk kokusu aldığı sokak kapısının yanından geçtiler. Ve onun evin arkası dediği yere geldiler.

Yaklaşık sekiz çocuk bir duvara dizilmiş sandalyelerde oturuyordu. Üzerinde SADECE PERSONEL yazan başka bir kapı, birkaç tekerlekli elbise rafının olduğu başka bir alan, sonra da üzerinde OFİS yazan bir kapı gördü.

"Onları oraya götürüyor. Sana içecek soğuk bir şeyler getirmeme ne dersin? Burası biraz sıcak. Benim için sorun değil ama oldukça sıcak."

"Bir Pepsi alabilirim."

"Tamamdır." Kapıyı çaldı, sonra kafasını içeri uzattı. "Patron Polis burada."

Yatak odasındaki dolaptan daha küçük bir ofise adım attı. Penceresiz olmasına rağmen, gözüne aşırı derecede aydınlık ve son derece düzenli görünüyordu. Peabody kapıya bakan masada oturuyordu. Birinin saçları Peabody'nin çizmeleri kadar parlak pembe, diğerininkiler ise bir tarafta mor, diğer tarafta aynı pembeyle keskin bir şekilde bölünmüş iki çocuk sandalyelerde oturuyordu.

Eve, her birinin üzerine yığıldığı makyajın on kilo ağırlığında olduğunu düşündü.

"Tamam, Gabby, tamam, Apple, tek ihtiyacım olan bu, teşekkürler. Annen dışarıda bekliyor, Gabby. Annen de planlandığı gibi geceyi Gabby'lerde geçirmene izin verdi Apple."

"Şimdi muhtemelen yirmi yaşımıza kadar bir daha kulübe gidemeyeceğiz. Gabby, Apple'la birlikte dışarı çıkmadan önce, "Bu iş tamamen kızışıyor," diye ekledi.

"Gales it?"

"Sert esiyor."

"Belki de bunu ölen kız için düşünmeliler. Durum?"

"Şansımız yaver gitti aslında. Kurbanla birlikte gelen iki kızla konuştum."

"Chelsea ve Leelee."

"Evet, onlar. İnanın bana, Jenna'nın ölümünü düşünmekten daha fazlasını yapıyorlar. Onları histerik durumdan kurtardıktan sonra zamanlama ve adımları ayarladım."

Peabody arkasına yaslandı, ellerini yüzüne ve saçlarına götürdü. "Özür dilerim, her şey berbattı. Şirret, korkmuş, somurtkan, hırçın, ağlamaklı. Bunların hepsini ve daha fazlasını yaşadım."

Harve içeri girmeden önce kapı çalındı. "Sana bir gazoz daha getirdim, PIP."

"Harve, sen bir prensisin."

"Pepsi'ni aldım, Patron

Polis." "Teşekkürler."

"Başka bir çocuk göndermemi ister misin?" Eve ona, "Bize bir dakika ver," dedi.

"Tamamdır. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter."

"PIP," dedi Eve o dışarı çıktığında. "Pretty in Pink."

"Hey, tamamdır!"

"Sana zaten öyle dedi. Şansımız nerede?"

"İki kızın da hikâyesi aynıydı. Dans ediyorlardı, aradan önceki son şarkı olduğu ortaya çıktı. Jenna ciyakladı çünkü Jake'in ona bakıp gülümsediğini söyledi. Leelee'ye göre o

onun tanrı-kahramanı. Ve onlar

Her ikisi de çantasında bir demo diski olduğunu ve bunu ona ulaştırmanın bir yolunu bulacağını söyledi. O-

"Müziğe, şarkı yazmaya. Bunların hepsi bende var."

"Her neyse, kızın tamamen kendinden geçtiğini söylediler - onların deyimiyle - yani kızarmış ve sersemlemişti. Kendine gelmek için masalarına dönüyormuş, onlar da içki almak için bara gidiyorlarmış."

"Alkol sıkıca kilitlendi, Dallas. Orada bir sorun yok. Chelsea, Jake'in Gülümsemesi dedikleri şeyle şarkının sonu arasında, içki almaktan bahsederken Jenna'nın kolunu tuttuğunu söyledi. Birinin ya da bir şeyin onu bıçakladığını söyledi."

"Onlar dans pistindeyken mi?"

"Bu doğru. Leelee, Jenna'nın etrafına bakındığını ve belki birini gördüğünü söyledi. Bu bir belki çünkü iki kız da gerçekten fark etmedi. Ama Jenna 'Pislik' dedi. Sonra şarkının geri kalanında dans ettiler, bir dakika konuştular ve ayrıldılar."

Duraklayan Peabody gazozundan uzun bir yudum aldı.

"İçkileri almalarının ne kadar zaman aldığını bilmiyorlar. Ama bir süre. Masaya vardıklarında Jenna'nın tuvalete gittiğini düşünmüşler ya da Jake'in yanına gittiğini sanmışlar. Sonra kadınlar tuvaletine gittiler ve bu da biraz zaman aldı. Masaya döndüklerinde Avenue A, Jake hariç, açık mikrofon şeyini yapıyordu."

"Jenna'yı aradılar, yukarı çıkıp kalabalığı şaşırtacağını düşündüler. İkisi de ona mesaj attı, Leelee onu aramak için kadınlar tuvaletine bir kez daha gitti. O sırada McNab ve ben içeri girdik."

"Tanıdıkları başka birini gördüler mi?"

"Evet. Birkaçı okullarından, birkaçı da mahallelerinden. Bu onların yaş grubu için şehir merkezinde büyük bir olay."

"Jenna'nın erkek ya da kız arkadaşı var mıydı?" "Özel biri yoktu."

"Son zamanlarda kimseyi ekti mi?"

"Hayır dediler. Ama isteyen erkeklerle sadece birkaç kez dans etti. Sadece bu gece takılmakla ilgilenmiyordu, bu yüzden çoğunlukla grup olarak dans ettiler ve Jenna çok fazla 'hayır, teşekkürler' dedi."

"Bu gece biri ona iğne batırırsa, şırınga ve içinde ne olduğu ellerindeydi. Bunu yanınızda taşıyıp sonra da 'Benimle dans etmeyecek misin, sürtük? Seni öldüreceğim.'"

"Hayır, öyle değil. Kimse buraya iş taşıyarak gelmedi. Görüştüğümüz herkes ceplerini ya da cüzdanlarını boşaltmayı kabul etti ve McNab de aynı şeyi bildirdi. Süpürgeciler henüz bir şey bulamadı. Kahretsin, buldum. Dışarıda, sokak kapısının yanında taze kusmuk var."

"Evet, kokuyu aldım."

"İşaretledim ve süpürgeciler bir örnek aldı. Ona ait olabilir. Muhtemelen onun."

"Pekâlâ. Biraz ara verin. Beklettiğiniz diğerleriyle konuşacağım. Onları eve götürmeliyiz."

"Biraz ara verebilirim. Birkaç dakikamı alacağım, sonra da McNab'le geri kalanını paylaşacağım. Bazıları çiftler halinde gelmek istiyor. Çoğu bu gece yalnız gelmedi, bu yüzden çiftler ve gruplar halindeler."

Ayağa kalktı. "En küçüklerle başladık, on iki ila on beş gibi. Şimdi on altı ve üzeri yaşlardayız. Bunun üzerinde sadece bir avuç var. McNab güvenliğin bir kopyasını aldı, ama önce röportajları almak istedik, o yüzden sadece baktı."

"Roarke üzerinden geçiyor."

Bir sonraki kapıyı çaldığında Eve döndü ve kapıyı süpürgecilerden birine açtı.

"LT, erkekler tuvaletinde bir şey bulmuş olabiliriz."

"Molamı daha sonra vereceğim," dedi Peabody. "Burada bir sonraki var."

Eve süpürgeciyi dışarı kadar takip etti, sonra da erkekler tuvaletine girdi.

Bayat sidik ve daha kötü osuruk gibi kokan biri.

"Şuradaki pencerenin altındaki sürtünme izlerini görüyor musun?"

"Evet, biliyorum." Daha yakından bakmak için yan tarafa geçti. "Yeni izler. Biri havalanıp bu pencereden dışarı tırmanmış."

"Gömleklerini ya da pantolonlarını yakaladım." Süpürgeci küçük bir şişeyi havaya kaldırdı. "Arkasında birkaç iplik bırakmış. Bu büyüklükte bir pencere mi? Kalkıp çıkabilecek kadar küçük ya da çevik olmalı."

"Sokağın ağzına yakın bir yere gelecekti. Kapı kameralarından uzakta." Sürtünme izlerini inceledi. "Ayakkabının bir kısmına ulaşmanın bir yolu var mı?"

"Bir deneyelim. Duvarda ya da pencerede parmak izi yok." "Ellerini mühürleyecek kadar akıllı. Ayaklarını düşünmemiş."

Harvo'nun bu iplikleri aldığından emin olun."

"Üzerinde Saç ve Elyaf Kraliçesi'nden başka kimse yok. Vic sadece on altı yaşındaydı, değil mi?"

"Evet."

"Bu boktan nefret ediyorum. Sürtünmeler üzerinde çalışacağız." Eve geri adım attı.

Onu dans pistinde bıçakladı, sonra uzaklaştı. Erkekler tuvaletine gitti, bu da bir erkek olduğu anlamına geliyordu.

Dışarı çıktı, kadınlar tuvaletine doğru yürüdü. Ucuz parfüm ve yüz yapışkanı gibi kokmasına rağmen aynı düzenek. Pencere vardı, ama ...

Belki odada, tuvalette ya da aynaların yanında biri vardı. Kızlar tuvalette daha çok zaman geçirirdi.

Yine de ihtimallerin erkek olduğunu düşünüyordu. Silahı yanında getiren ve bir kaçış planı olan bir erkek.

Jab, uzaklaş, tuvalete git, pencereden çık. Onun öldüğünü görmene gerek yoktu, diye düşündü Eve.

Onu öldürmek yeterliydi.

Üçüncü Bölüm

Roarke'u avlamak için dışarı çıktı.

Ve onu barın arkasında oturmuş, dirseğinin dibinde bir bardak maden suyu, PPC'si üzerinde çalışırken buldu.

"Bu süre zarfında ön ya da arka kapıdan kimse çıkmadı," diye söze başladı. "Jake'in arka kapıdan çıkmasından ve üniformalıların gelmesinden on beş dakika öncesini hesaba katarsak."

"Unut onu. Erkekler tuvaletindeki pencereden çıktı. Barın açıldığı zamana kadar araştıracağız, sonra iki kapıdan da çıkmayan birini bulmaya çalışacağız. Yüz tanımayı denemek için bunu EDD'ye vereceğim."

"Hazır buradayken, bu işe bir başlayayım. Pencere konusunda emin misin?"

"Duvarda sürtünme izleri bırakmış, lifler pencere çerçevesine takılmış. Hafif bir yapısı olacak. Boyu önemli değil ama iri bir adam değil. O pencereden sığamazdı."

"Kadın olabilir."

"Bunu göz ardı edemem. McNab ile konuşmam gerek."

Odayı geçti, adamın omzuna dokundu, sonra da görüşmekte olduğu gence parmağını kaldırdı. "Bir dakika bekleyin."

"Dostum, eve gitmeliyim."

"Evet, ben de." McNab'i birkaç adım öteye çekti. "Görüşüğünüz kişilerin tuvaletleri kullanmasına izin verdiniz mi?"

"Evet, yoksa burası cehennem gibi olurdu." "Yalnız mı?"

"Asla olmaz. Kızları üçer üçer, erkekleri dörder dörder gönderiyoruz; iki pisuar, iki kabin. Her grup bir üniformayla gidecek. Peabody'nin grubu bir atış yapacak, sonra benimki, sonra onunki. İşte böyle."

"Üniforma onlarla birlikte içeri mi giriyor?"

"Evet, tabii." Başını çevirdiğinde kulak halkalarından oluşan ormanı yıldızlar gibi parlıyordu. "Herhangi bir maskaralık istemiyoruz, değil mi?"

"Kesinlikle doğru. Şüpheli erkekler tuvaletindeki pencereden çıktı."

"Kahretsin! Üniformalıları kontrol edebilirsin, Dallas. Erkekler için Memur Grady, kızlar için Memur Loren. İçeri girmeleri emredildi. Onlar çaylak değil."

"Kontrol edeceğim ama şüpheli biz buraya gelmeden gitmiş." "İki kere lanet olsun."

"Görüşmeleri bitirin. Birileri bir şey görmüş olabilir. Aradan önceki son şarkı sırasında kaçmış olabilir."

"Anladım."

İki üniformalıya sordu ve her ikisi de emredildiği gibi her gruba kendilerine tahsis edilen tuvalete kadar eşlik ettiklerini, içeride onlara eşlik ettiklerini ve ardından gruba görüşme bekleme alanlarına kadar eşlik ettiklerini belirtti.

Sonra Harve'ı aramaya başladı.

Onu ve Amazon gibi yapılı bir kadını barın mutfağında buldu. Daracık bir elbisenin üzerine kirli bir önlük geçirmiş olan kadın, hazırlık tezgâhını acımasızca ovuyordu.

Oda yağ, soğan ve kimyasal limon kokuyordu.

Harve titizlikle yerleri silmeyi bıraktı ve kapı koluna yaslandı. "Sana bir şey getireyim mi, Patron Polis?"

"Grup ara vermeden önceki son şarkı sırasında bardaki ışıkları ne yapıyorsanız ona çevirmenizi istiyorum."

"Tabii, tabii, bunu yapabilirim. Glo, ben Patron Polis Dallas."

"Tahmin etmiştim." Doğrulduğunda Eve onun 1.80 boyunda olduğuna karar verdi; giydiği ışıltılı topuklularla birlikte buna bir üç metre daha eklenebilirdi. Cilalı meşe gibi bir teni, yeşil lazer gibi gözleri ve başının tepesinde bağlanmış bir mil uzunluğunda tirbuşon bukleleri vardı.

"Diğer polisler mutfak personelinin işlem yapılana kadar burayı temizleyemeyeceğini söyledi. Bu her ne haltsa daha da büyük bir pislik bırakıyor."

"Bitirdiler mi? Seni temizlemek için temizlediler mi?"

"Temizlik yapıyoruz, değil mi? Bizi temizlik yaptığımız için tutuklayacak mısınız ki, lanet olası sağlık bakanlığı bize temizlik yapmadığımız için ceza kesebilsin?"

"Hayır, hanımefendi, ben-"

"Bana 'hanımefendi' deme!" Eve'e yeşil uçlu bir parmak sapladı. "Ben senin hanımın değilim."

"Şimdi, Glo." Elindeki paspası tezgâha yaslayan Harve, etrafından dolaşarak onu okşadı. "Herkes sadece işini yapıyor."

"Ben kendi işimi burada yapıyorum ve gelip bana nasıl yapacağımı söyleyen süslü bir rozete ihtiyacım yok. Burayı yirmi yıldan fazladır işletiyoruz. Kaç kez polis çağırmak zorunda kaldık biliyor musun? Ben sana söyleyeyim," diye tersledi Eve cevap vermeden önce. "Üç."

Eve'in sayması gerekebilir diye üç parmağını kaldırdı.

"Yirmi yıldan fazla bir sürede üç kez. İyi bir işletmemiz var.

ve hiçbir saçmalığa katlanmayın. Biri çizgiyi aşarsa, dışarı çıkar. Kimse-"

Sözünü kesti ve elleriyle yüzünü kapattı.

Kirpiklerinin uzunluğu göz önüne alındığında, parmaklarının arasından örümcek gibi geçmemeleri Eve'i şaşırttı.

"Tanrım, Harve. Burada bir çocuk öldü. Bir çocuk."

"Biliyorum bebeğim." Kollarını kıza doladı ve başı kızın omzuna ancak ulaşabildiği halde, ona

yaslanabileceği bir kaya.

"Sadece çocuklar," dedi. "Sadece çocuklar. Bu çocuk gecelerini yıllardır yapıyoruz. Bir çocuk gizlice içki sokmaya çalışıyor, biz de alıp atıyoruz. Bir uyarı alırlar. Yine çuvallarlar ve dışarı çıkarlar. Kaçak sokmaya çalışırlarsa, aynı şey. Sert bir şeyse? Uyarı yok, yasak ve hepsi bu.

"Şimdi bizim evimizde bir kız öldü ve siz polisler bunun aşırı dozdan olduğunu, hatta belki de bunu ona birinin yaptığını söylüyorsunuz. Bu nasıl oldu?"

"Bunu öğrenmek benim işim," dedi Eve ona. "Bayan Reiser."

"Ah, siktir et. Ben Glo'yum ve yarı yarıya özür dileyeceğim."

"Yarı yarıya kabul ediyorum," diye karşılık verdi Eve ve hafif bir gülümseme aldı. "Glo, alkolünüzün bu etkinlik sırasında güvenli bir şekilde saklandığını ve saklandığını doğruladım. Bira musluklarınız kilitli ve güvende. Şu anda Jenna Harbough'un ölümüyle sonuçlanan olaylardan sizin ya da ortağınızın sorumlu olduğu sonucuna varmak için hiçbir nedenim yok."

"Burada öldü."

Anladığı için Eve bu basit ifade karşısında başını salladı. "Nasıl ve neden olduğunu öğrenelim. Dedektiflerim görüşme sürecini neredeyse tamamladı ve sonuncusu da kısa süre içinde serbest bırakılacak. O son şarkı sırasında kulüp alanının nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

"Senin için ışıkları getireyim. Bunu atlatacağız, Glo."

"Evet, atlatacağız. Elbette a t l a t a c a ğ ı z . Müzik de ister misin?"

Çocukları ev döngüsüne aldık. Şarkıyı açabilirim. Bu gecenin canlı versiyonu değil ama yakın olacak."

"Bu çok yardımcı olur. Bunu yapmadan önce, görüşmelerin tamamlanıp tamamlanmadığını kontrol etmeme izin verin."

Dışarı çıktığında McNab'ın elinde sadece bir avuç kalmıştı.

Roarke ona, "Peabody birkaç dakika önce altı tane daha aldı," dedi.

"Şansın yaver gitti mi?"

"Şimdiye kadar değil ve bu sorunlu olacak."

Onun bu hareketi üzerine, ekrana doğru yürüdü ve baktı.

"Bir sürü grup ve birçoğu -özellikle erkekler- başları eğik, saçları savrulmuş, elleri ceplerinde."

"Soğukkanlı görünmeye çalışıyorsun. Eminim bunu eskiden de yapmışsındır."

Gülümsedi. "Eğer başınız eğikse, toplamak için olgunlaşmış bir cebi kaçırabilirsiniz. Oyunda, donuk görünmektense görünmez ya da en azından masum görünmek daha önemlidir."

"Doğru." Zaten soğuk görünecekti, diye karar verdi. "Süpürgecileri kontrol edeceğim, işleri bitmek üzere olmalı. Son çocuk da çıktıktan sonra bir kontrol yapmam gerekiyor."

Süpürgeciler toplanırken, bir rapor aldı.

Kulübün içinde, geri dönüşümde, ara sokakta şırıngadan iz yok. Kusmuğu analiz edecekler ve sürtünme izi üzerinde çalışacaklardı. Saç ve Elyaf Kraliçesi pencere çerçevesinden alınan kumaş parçalarını alacaktı.

Başka kanıt toplanmamıştır.

Geri döndüğünde McNab ve Peabody bir masada oturmuş gazoz içiyorlardı. Roarke da köpüklü suyuyla onlara katıldı.

Mutfığa doğru yürüdü.

"Şu ışıkları ve müziği de kullanabilirim."

Masaya doğru gitti.

"Jenna iğneyi yediğini söylediğinde çaldıkları şarkının kaydını açacaklar. Ve ışıkları ayarlayacaklar, böylece nasıl göründüğünü görebileceğim. İkiniz de raporlarınızı sabah yazabilirsiniz. Peabody, seninki Morris'le konuştuktan sonra. Morg, tam sekizde."

"Güne morgda başlamak gibisi yok."

"Nasıl gidiyor," dedi McNab. "Biri sizi öldürdüğünde, bir cinayet polisi hiç dinlenmez."

"Ha," dedi Eve ve dans pistine doğru yürüdü.

Beyaz ve mavi şimşekler sahneyi çaprazlamasına aydınlattı. Kulüpte, müzik manik bir gitar riffiyle patlarken ışıklar maviye dönüştü.

Avenue A'yı çalarken görmüştü, bu yüzden düzenini hayal etti. Davullar biraz geride ve ortada, üç gitar önde.

Biri solda, biri sağda, diğeri ortada.

Klavye biraz kenarda duruyordu ve çalan kişi arada bir kapanıyor, başka bir enstrümanı eline alıyordu.

Davulcu hariç herkesin sahnede çok fazla hareket ettiğini, yer değiştirdiklerini, dans ettiklerini, birbirlerine çaldıklarını, kalabalığa çaldıklarını hatırlıyor.

Dans pistinde, o mavi ışıkların altında, hareket.

Ayaklar, kalçalar, kollar. Bedenler sürtünüyor, çarpışıyor.

Şeker, ter ve gençlik şehveti kokusu. Kız arkadaşlarıyla dans ederken onu izliyor,

hareket halindeki diğer cisimler tarafından çevrelenmiştir.

Onu tanıyor muydu? Belki tanıyordu, belki tanı mıyordu.

Mini etekli, göbeği açık, saçları uçuşan, gözleri ı şıl ı şıl, güzel bir kız.

Başkaları varken neden o?

Onu tanıyordu ya da... birini seçmek zorundaydı ve kısa çöpü o çekti.

Işıklar maviden kırmızıya dönüyor.

Jake sahnede dansçılara bakıyor. Tüm o genç yüzler, o genç bedenler, müziğe kendilerini kaptırmışlar. Kız ona bakar ve o da gülümser.

Ve kalbi yerinden fırlar. Cildi elektriklenir.

Heyecanını haykırıyor, arkadaşlarına gevezelik ediyor, nefesini zor tutuyor.

Onu gördü!

Sonra kolunda hızlı ve keskin bir acı hissetti.

Bunu gören, hissedene Eve elini kendi elinin üzerine kapattı.

Biri beni bıçakladı. Ve

sola baktı.

Onu görüyor. Onun kızgın bakışlarından memnun mu? Şırıngayı çoktan cebine geri koymuştur, ama eriyip gitmeden önce ona bakmak, belki de öfkeli gözleriyle tanışmak için o bir anı ayırmaz mı?

Koşmuyor, koşmak dikkat çekiyor, ama yürüyor - Eve'in şimdi yaptığı gibi - yerde yürüyor, başkalarına sürtünüyor ve çarpıyor

onun yaptığı gibi. Kalabalık, gürültülü, ışıklar loş ve kırmızı.

Masaları atlayın, devam edin.

Doğruca erkekler tuvaletine. Güvenlik kameralarından kaçmak için çıkış yolunu çoktan planlamıştım. Polisler bu zaman diliminde çıkan herkese çok dikkatli bakarlar.

Müzik duvarlara vuruyor.

Eğer orada biri varsa, pisuarı kullan, kabini kullan, sadece bekle. Değilse, şimdi hızlı hareket edin.

Ellerini kaldırdı ve yukarı doğru yükseldi. Ayağını duvara dayamasına gerek kalmadı ve pencereden ara sokağa geçerken hiç zorlanmadı.

Ara sokaktan aşağı bakarken müziğin sesini duyabiliyordu, artık daha kısıktı ama hâlâ çalıyordu.

Geri döndü ve tam şarkı biterken içeri girdi. "Tekrar çalmamızı ister misin?" Harve sordu kulüp alanına geri adım attı.

"Hayır, sorun değil. Sen kapatabilirsin. Biz yolunuzdan çekileceğiz. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz."

"Saygımızdan dolayı yarın kapalı kalacağız. Ama yapabileceğimiz bir şey varsa Sarışın'da bağlantılarımız var. Nasıl ve neden olduğunu öğrendiğinizde, bilmek isteriz."

"İrtibatta olacağım."

Masaya doğru geri yürüdü. "Burası temiz. Seni eve bırakacağız. McNab, Roarke'ın bıraktığı yerden yüz kayıtlarına devam edebilir misin?"

"İlgileneceğim."

Dışarıda, gece havasının onu yıkamasına izin verdi. "Bir planı vardı. Kıza enjekte ettikten sonra dans pistinden çıkıp erkekler tuvaletine gitmesi doksan saniyeden az sürerdi. Ve zamanlanmıştı," diye devam etti arabaya binerken. "Aradan önceki son şarkı. Aradan sonra tuvaletler dolup taşacak, salonda kuyruklar oluşacak."

McNab ona "Ve şarkı bir klasik," dedi. "İnsanların dans pistine akın ettiği şarkılardan biri. Sanat

genellikle aradan önce çaldıklarını söyledi. Art evli olan. Mola sırasında karısıyla bağlantıdaydı. Çok yakında ikinci çocuklarını bekliyorlar. Bunu doğruladım."

"Güzel. Tamam, tuvaletin temiz olma ihtimali artıyor. Zaman tutmuş. Genç olacak ya da öyle görünecek. Bir yetişkin, hatta bir ebeveyn bile olabilirdi."

"Ebeveynler de dans etti." Peabody bir esnemeyi bastırdı. "Ama yaptığım görüşmelerden anladığım kadarıyla, kenarda durup çocuklara söz hakkı veriyorlarmış."

Bunu bir kenara bırakan Eve başını salladı. "Zayıf yapılı, benden kısa ya da özensiz. Pencereden çıkmak için uğraşması, ayaklarını kullanarak yükselmesi gerekiyordu.

Ben yapmadım. Ama kulübü çıkış yolu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Grubu, saldırının ve kaçışın zamanlamasını bilecek kadar iyi tanıyordu. "Henüz kurbanı tanıyıp tanımadığından emin olamıyoruz.

onu kalabalığın arasından çıkar."

"Eğer onu tanımıyorsa, sebebi nedir?"

Eve, Peabody'ye omuz silkti. "Belirlenecek. Morg, tam sekiz yüz," diye ekledi Roarke apartmanın önünde durduğunda. "Yardıma için teşekkürler, McNab."

"She-Body ile gidiyorum."

Dışarı çıktı, sonra onun penceresine doğru eğildi. "Feeney'nin çocuk katilleri hakkında ne düşündüğünü biliyorsun."

"İstiyorum."

"Ve Avenue A hakkında ne hissettiğini."

"Evet."

"Bundan bir parça isteyecektir."

"Alacak. Yatağına git."

Roarke uzaklaşırken, arkasına yaslandı.

"Motivasyon konusunda ne düşünüyorsun?" Roarke ona baktı. "Bu konuda bir fikrin var."

"Onu reddetti. Eğer yanılıyorsam ve bu bir kadınsa, o zaman bu bir tür çılgın kıskançlık ya da belki yine bir tersleme olabilir. Ama onu ya da kadını tanıdığını sanmıyorum. Onu, lanet olsun. Her iki durumda da Jenna bu kişiyi tanımıyor ya da ona karşı bir şey hissetmiyordu."

"Neden olmasın?"

"Pislik' dedi. Arkadaşları oradayken 'o pislik Bob' ya da 'o sürtük Jane' demedi. 'O şerefsiz Bob beni bıçakladı' demedi. Jake'e söylerken de 'o' dedi. "O beni bıçakladı. Bunu yapanı gördüğünü, yapanın bir erkek olduğunu ve onu tanımadığını söylüyorum. Bu, adamın onu tanımadığı anlamına gelmez.

"Aynı okula gidiyor olabilirler," diye devam etti, "ama adam onun çevresinde değil, sosyal basamaklarında değil, bu yüzden onu görmüyor ya da fark etmiyor. Bir sidiki var. Ya da o yere, o yöntemle öldürmeye hazır geldi ve birini seçmek zorunda kaldı. Belki Jenna bir tipti. Belki de ona dans teklif etti ve Jenna onu reddetti. Bu da bir pislik."

"Sen bir
harikasın." "Bu
sadece mantık."

"Her şeyi bu şekilde ortaya koyduğunuzda öyle, evet. Yani muhtemelen Jenna'ya ya da genç kızlara karşı cinayet kını olan genç bir oğlan var. Hafif yapılı, beş-dokuz yaşılarında ve öldürmek için kullandığı maddeye erişebilen biri."

"Ve yeterince akıllı, bir plan yapacak kadar organize." Gözleri kapalı bir şekilde planı gözden geçirdi. "Bence kulübe tek başına gelmeyecek kadar zeki. Kameraları düşünüyor, bu yüzden bir grupla içeri giriyor. Başı eğik, yüzü başıka tarafa dönük. Ama bir grupla gelmediği için gittiğinde kimse fark etmeyecek."

Kendinden geçtiğini hissettiğinde tekrar doğruldu. "Onu yüz tanıma cihazıyla kilitlemeyeceğiz, yüzünü görmeyeceğiz. Ama belki yapısı, kıyafetleri, saçı. Eleme süreci. Bu yapıya, bu kıyafetlere, bu saçlara sahip kim tekrar dışarı çıkmadı?"

Nefes nefese kaldı. "Bu düşündüğüm kadar karmaşıık ve zaman alıcı mı olacak?"

"Muhtemelen daha fazla."

"Feeney bir parça isteyecektir. McNab haksız değil. Bunu kesinlikle alabilir."

"Bunun için daha iyisi yok." Tekrar ona baktı.

Polis adrenalininin azaldığını fark etti. Yorgunluk onu vurduğunda ve sert vurduğunda, çok solgunlaştı. Bazen o kadar solgun oluyordu ki elini içinden geçirebileceğini hayal ediyordu.

"Biliyorsun saat üçe geliyor ve yarın Pazar." "Bu yeni bir haber değil."

"Sabah bir ya da iki saat sonra başlayabilirsin." "Ne zaman Bu Sıcak, sen iş o Sıcak. Kim? yakalandı ve

Hafta sonu mu?" Aklından çıkarmaya çalışarak gözlerini ovuşturdu. "Hafta sonu görevine kim geldi? Carmichael ve Santiago. Baxter ve Trueheart beklemede. Morris'le konuştuktan sonra daha fazlasını öğreneceğim ve eğer çalışmıyorlarsa, ihtiyacım olursa onları da çağırabilirim."

Adam kapıdan içeri girdiğinde, kadın bir iç çekti. "Evde tembel bir hafta sonu için çok fazla."

"Bir tanesinin neredeyse yarısına sahiptik."

"Bir dahaki sefere ikimizin de bir tane boş zamanı olduğunda, tam bir tane alalım. Adaya gidebiliriz."

Park ettikten sonra eğilip onu öptü. "Bir sonraki."

"Anlaştık. Sadece arabayı bırak. Yakında geri döneceğim." İçeride, merdivenlerden yukarı yürüdüler. "Altıya kadar kalkmam lazım." "Neden, şimdi mi? Giyinmen iki saatini almaz.

ve şehir merkezine git."

"Bu akşam raporumu yazamayacak kadar yorgunum. Kitabı açıp bir panoya asmak istiyorum. Morris'e gittiğimde kafamda netleşmesini sağlayacak."

"Altı olsun o zaman."

"Altıda kalkmak zorunda değilsin. Boş bir günün var."

"İlan'ın deyimiyle, ben patron polisle giderim. Hayır, morga değil." Solmaya başladığı için onu kedinin yayıldığı yatağa götürdü. "Ama sizi ayağa kaldıracam, Komiser."

"Tamam."

Botlarını, giysilerini çıkardı ve eğer adam önce örtüyü çekip çıkarmasaydı yüzüstü yatağa düşecekti.

Adam onun yanına kaymadan önce kadın dışarıdaydı.

Kedi kendini yeniden düzenleyecek kadar k p rdandı.
Roarke dudaklarını onun saçlarında gezdirdi, gözlerini kapadı. Ve onunla birlikte uykuya daldı.

★ ★ ★

Saat altıda onu kahveyle uyandırdı ve sersemlemesine rağmen onun insanlık tarihindeki en muhteşem insan olduğuna karar verdi.

Bu yüzden kahveyi bir kenara bırakıp parmağını büktü.
"Buraya gel."

Kollarını adamın boynuna dolayarak onu öptü, uzun, yavaş ve derin.

"Yumuşak, uykulu ve çıplakken bu hiç de adil değil."

"Biliyorum." Ağır ba ını onun omzuna bıraktı. "Benim için de öyle, üstelik çıplak bile değilsin."

Sonra onu geri itti ve kahveyi aldı.

"Bunun için te ekk rl r. Du ta kendimi patlatıp uyandıraca ım. Beş dakika sonra. Ve  st üste ikinci kez, kıyafet seçersen şikayet etmeyece im."

Onun patlatma fikrinin, du  sıcaklığının kaynamaya yakın olmasını istemek anlamına geldiğini biliyordu. Dolabına doğru yürüyüp düşünürken neredeyse  rperecekti.

Yine sıcak bir hava bekleniyor, diye düşündü ve soluk gri keten bir pantolon, yarım kollu beyaz bir gömlek, koyu gri bir yelek, botlar ve kemer, eğer saha çalışması yapıyorsa ve silahını örtmesi gerekiyorsa soluk gri keten bir ceket tercih etti.

Hem yelek hem de ceket önce Kalkan astarlıydı, bu yüzden onu yapabileceği kadar güvende olacaktı.

Bunu yaparken de canlı ve taze görünüyordu.

Kadın kapıyı a tı ında, kurutma tüpünün sıcaklığından biraz kızarmış bir halde giysileri yerleştirdi.

"Harika, te ekk rl r. Biraz daha lazım." "Biraz daha" kahve demekti ve giyinmeden önce yatak odasındaki AutoChef'i  alı tırdı.

"Çalışırken bir şeyler yiyeceksin."

"Evet, tabii."

Sadece kaşlarını kaldırdı. Pastırmalı ve yumurtalı bir cebi olduğunu görecekti, biraz da ıspanak vardı, fark etmeyecekti bile.

"Ben Merkez'deyken ne yapacaksın?" "Kendimi meşgul edecek bir şeyler bulacağımı sanıyorum."

Silah kayışını takarken kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Çalışacaksın, değil mi? Belki küçük bir ülke satın alırsın."

"Sadece küçük bir tane mi?"

"Bugün Pazar, yani küçük bir gün."

"Ah, anlıyorum. Aslında, dışarı çıkıp yeni mülkünüze bir göz atabilirim. Oradaki kulüp için bir isim düşünmeniz gerekecek. Stoner'ın Yeri demek istemezsiniz."

"O pislik. Al bakalım. Buna Stoner's an Asshole diyeceğiz."

"Gerçek her zaman çalmaz."

Kadın ceketi aldığı anda, adam da onunla birlikte dışarı çıktı.

"Bir şeylere nasıl isim verileceğini bilmiyorum." Ya da aslında onlara sahip olmayı. "Sen biliyorsun. Adını sen koy."

"Burası senin evin." "Sen satın aldın."

"Pekala, bir şeyler düşünürüz. Neden istediklerinizi tahtaya yazdırmıyorsunuz? Ben senin için ayarlarım."

Bir binaya sahip olmayı düşünmek zorunda kalmadığı için minnettar bir şekilde komuta merkezine oturdu ve operasyonları başlattı.

Çıktıları sipariş etti ve bu işe yarar raporuna başladı.

Ünitesinin yanına içinde yumurta olan bir tabak koydu.

"Yakıt, Teğmen."

"Evet, tamam."

Güzel kokuyordu. Ispanaktan şüphelenmişti ama güzel kokuyordu.

Çalışırken yemek yedi. Raporu tamamladıktan sonra cinayet defterini açtı.

Kahve, yakıt (ispanağa rağmen) ve iş arasında kendini tamamen uyanık hissetti.

Roarke'ın küçük mutfakta kediyle konuştuğunu duydu. Yatak odasından çıktıklarında ölü gibi uyuyan kedi, diye düşündü.

Belli ki Galahad'ın süper güçleri arasında yiyeceklerin, özellikle de pastırmanın kokusunu almak da vardı.

Ayağa kalktı, tahtayı inceledi. Jenna'nın kimlik fotoğrafı. Gençlik ve olasılıklarla dolu. Ve tüm bunların silindiği olay yeri fotoğrafları.

İki arkadaşı, kulüp sahiplerini, Jake ve diğer grup üyelerini, Nadine'i ve tüm kanıt parçalarını eklemişti.

Demo disk, iğne izinin yakın çekimi, kusmuk, sürtünme izleri, açık banyo penceresi.

Şimdi de üzerinde çalıştığı zaman çizelgesini ekledi. Çok değil, henüz değil, ama daha fazlasını alacaktı.

Bir annenin yüzünün griye döndüğünü, bir babanın yerde eriyip gittiğini düşündü.

Daha fazlasını alacaktı.

Roarke arkasından, "Onunla ilgili tarifini de eklemelisin," dedi.

Kedinin, eski kedi hırsızından daha çok ses çıkardığını düşündü.

"Spekülasyon. Ama... belki. Bugün ne bulacağımızı göreceğiz. Morg bende ve bugün bir ara kurbanın yatak odasını incelemek istiyorum. Harvo'nun açık olup olmadığını görmek için laboratuvarı işaretleyeceğim ama bugün Pazar, yani pek olası değil."

Pazar gününün, sıcak bir günde tam bir baş belası olacağını deneyimlerinden biliyordu.

"İki arkadaşıyla tekrar konuşmak isteyebilirim, bakalım okulda ya da başka bir yerde takıldıkları birini fark etmişler mi? Feeney ile kesinlikle konuşmam gerek. Jake de bu sabah geliyor, bahse girerim bu da Nadine demek."

"Ona aşık. Belli oluyor."

"Evet." Bir nefes verdi. "Evet, her iki yönden de görünüyor. Az önce güvenlik kayıtlarına baktım, sokak kapısı."

Ve genç bir kızın ölümünü izledim.

"Söyledikleri doğru," diye yorumladı Eve. "Zaman olabildiğince yakın. Adam dışarı çıktığında, kadın da dışarı çıktığında. Tökezleyerek çıktı, aynen söylediği gibi. Ona yardım etmeye çalıştı. Her şeyi doğru yaptı. Ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi."

"Biliyorum. Ben de izledim."

Şimdi döndü. "Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü o kapıdan düştüğünde ölmüştü. Onu kurtarmak için artık çok geçti."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Eve başını salladı. "Sanmıyorum, öyle. Ölümün neye benzediğini biliyorum ve onun her yerindeydi. Hiç şansı yoktu. İğnenin içindeki her neyse ona bir kez bile girmede. Yerde kaldı ve birkaç dakika daha dans etti ama çoktan ölmüştü."

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Tamam. Tamam. Tamam. Gitmeliyim."

"Bugünlük işin bitince beni etiketle, olur mu? Ya da daha önce, eğer beni kullanabilirsen. Eğer dolaşırsam, Büyük Ev Projesi'ne uğrayabilirim. Her halükarda şehir merkezinde mülklerinize bakıyor olacağım."

"Pekala."

Adam ona veda öpücüğü verdiğinde, kadın ona doğru eğildi.

"Muhtemelen tam gün çalışmayacağım. Pazar günü insanları sallamak daha zor."

"Her iki durumda da, polisime iyi bak."

Kadın gittiğinde, adam kediye döndü. "Pazar gününüz nasıl geçiyor?"

Sonra a hızlı kurdele aracılığıyla Roarke'un Bacaklar, Galahad uyku koltuğuna atladı, uzandı.

"Tam da beklediğim gibi."

Dördüncü Bölüm

Gün ılık başladığı ama öyle kalmayacağı için Eve şehir merkezine giderken penceresini açık tuttu. Saat kaç olursa olsun, New York'un manzaraları ve sesleri vardı.

Kedi büyüklüğündeki üç köpeğin hızlı tiz sesleri, muhtemelen kulaklıklarında çalan müziğin ritmine uyarak arkalarında zıplayan insan yürüyüşçüsünün önünde zıplıyordu.

Köpeklerin tasmalarında güneş ışığını lazer gibi geri yansıtan parlak şeyler vardı. Rhinestones olduğunu tahmin etti, ama hey, asla bilemezsin.

Lazer ışınları ona keşke güneş gözlüklerim olsaydı dedirtti. Ceketinin ceplerini kontrol etti ve evet, oradaydılar. Roarke için puan, diye düşündü ve gözlüklerini taktı.

Bir minibüs durduğunda hırıltılı bir ses çıkardı. Uykulu insanlar çıktı; uykulu insanlar girdi.

Sık sık yaptığı gibi, uykulu insanların neden işe daha yakın yaşamanın bir yolunu bulamadıklarını merak etti.

O zaman Tekrar, Burada o
öyleydi, yaşamak Şehir dışında, İşe gitmek için
şehir merkezine gidiyorum.

Hayat ters köşeye yatırıldı.

Yanmış kartonu andıran kayar arabalı kahvenin kokusunu aldı, yeşil ışık yandığında yeterince hızlı hareket etmeyen birinin çıkardığı korna seslerini duymazdan geldi. Ve bir bisikletli kuryenin bina trafiğinde ilerlerken hayatını ve dört uzvunu riske atmasını izledi. Kırmızı yandığında sarı ışıkta hızla geçerken, yaya geçidinde neredeyse çarpacağı yaya ona parmak salladı.

Bir dükkân sahibi metal güvenlik kapılarını kaldırdığında metal takırdadı ve birileri kendi açık pencerelerinden thrash metali patlattı.

Kaldırımında yatıp kalkan ve dilenme ruhsatı olan bir kişi, bir binaya yaslandı, kovalasına birkaç bozuk para atıp mızıka çalmaya başladı.

Bir blok ötede, uçuşan yazlık elbisesi ve gökdelen topuklu ayakkabılarıyla bir kadın gümüş bir kulenin sokak kapısından çıktı. Kapıcı ve şoför dağ gibi bavullarını yüklerken kadın şık siyah bir limuzine akıcı bir şekilde bindi.

New York'ta, umursamaz zenginler ve sessiz çaresizler aynı havayı soluyordu.

Eve morga vardığında, büyük bir kahve fincanı programladı. Yanında taşıyarak, yankıları, ölüm ve dezenfektan kokuları olan uzun beyaz tünele girdi.

İşe gidip gelirken iyi zaman geçirmişti, bu yüzden birkaç dakika erken gelmişti. Peabody'nin Morris'in ölümleri kazmasını izlemekten hoşlanmadığını bildiğinden, ortağının birkaç dakika geç gelebileceğini tahmin ediyordu.

Çift kapıyı ittiğinde, Morris Jenna Harbough'un üzerinde duruyordu. Vücudu çırılçıplaktı ve Morris'in hassas Y kesimiyle yarılmıştı.

Kendisi için olduğu kadar ölümler için de çaldığı müziği Eve biliyordu-Avenue A.

"Pazar sabahı geldiğiniz ve kahve getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sonsuz minnettarlık," dedi.

Jenna'nın kanı adamın mühürlü ellerini kapladığı için onu lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine koydu.

Koruyucu pelerinin altına her zamanki takım elbisesi yerine kot pantolon-siyah-tişört-beyaz giymişti. Uzun siyah saçlarını tek bir örgü haline getirmişti.

Eve geri dönerek, Jenna'yı levhanın diğer tarafında kuşattı.

"Genç, güzel, asla çiçek açmayacak bir tomurcuk." Karaciğeri çıkardıktan sonra Morris onu tarttı, taradı. Gözleri, şeffaf kalkanlarının ardında, kurbanın ailesine sahip olduğunu söylediği şefkati taşıyordu.

Eve, Jenna'ya baktı. "Kaçak ya da alkol bağımlılığına dair herhangi bir dış belirti yok."

"Ve bulabildiğim hiçbir iç belirti yok. Laboratuvar tam bir toksikoloji yapacak elbette, ama benim ilk sonucum sağlıklı bir ölü kızımız olduğu yönünde. Dişler, kemikler, deri, kaslar, organlar iyi beslendiğini ve egzersiz yaptığını gösteriyor. Kızlık zarı bozulmamış, yani herhangi bir cinsel aktivite penetrasyon içermiyor.

"Parmak uçlarında nasır var. Gitar çalar mıydı?" "Bilemiyorum, ama müzik ona göre bir şeydi."

"Sol serçe parmağının yanında hafif bir kabarcık göreceksiniz. Benim sonucum, yeni ayakkabılar. Onun dışında, sadece sol pazusunda iğne izi var."

"Yanında iki arkadaşı vardı. İkisi de sahnenin yakınında birlikte dans ettiklerini söylüyor. Kurban kolunu tuttu ve birinin onu bıçakladığını söyledi."

"Bunu gerçek olarak kabul ediyorum."

Ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüdü, sonra kahveyi aldı.

"Ah, tüm tanrıların ve tanrıçaların nektarından daha zengini var mı?" İçti, sonra fincanı tekrar yere koydu. "Saplandı doğru bir kelime. İğne, ölümden önce hafif bir morluğa neden olacak kadar sert girmiş. Ve senin yerindeyken, sadece birkaç dakika içinde enfeksiyon başlamış. Sadece bir iğne değil Dallas, kirli bir iğne. Kör bir iğne."

Mikrogözlük yerine tarayıcı kullandı, yarayı büyütölmüş olarak ekrana getirdi.

Görüntüyü inceledi. Bölgede şişlik, delinme yerini çevreleyen çığ kırmızı bir yelpaze ve bahsettiğı hafif morarma vardı.

"Nasıl oynarsam oynayayım, iğnenin girdiğı andan kızın sokakta ölmesine kadar on dakika geçmiş olamaz. Bu kadar hızlı olan ne?"

"Henüz bir şırınga ya da iğne bulamadık, bu yüzden onları analiz edemiyorum. Ama yaradan, enfeksiyonun hızla yayılmasından? Bence sadece kirli bir iğne değil, bir madde, bir bakteri ya da virüsle işlenmiş bir iğne."

Gözleri ekrandaki görüntüye dikildi. "Onu öldüren bu mu? Dakikalar içinde mi?"

"Hayır, sadece daha fazla acı ve sıkıntıya neden oldu. Toksikoloji raporuna ihtiyacımız olacak ama yine de ilk bulgularım bir karışım olduğunu gösteriyor, ölümcül bir karışım. Cildindeki, tırnaklarındaki, dudaklarındaki mavi renkten mi? Muhtemelen eroin, ama-"

Peabody içeri girince sözünü kesti.

"Günaydın, Peabody."

Ona zayıf bir gülümseme verdi ve cesede bakmaktan özenle kaçındı. "Bir duble espresso içtim, yani neredeyse iyi. Saat sekizi sadece iki dakika geçiyor," dedi Eve'e.

"İyi zaman geçirdim. Ama?" dedi Morris'e.

"Tepkinin hızı, enjeksiyon ve ölüm arasındaki dar pencere göz önüne alındığında? Karışımda en az bir ajan daha bulacaklarına inanıyorum. Bu aralıktaki hareketleri, tepkileri, semptomları hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Eve bunu onun için gözden geçirirken Morris başını salladı ve Jenna'nın alnına bir el koymak için geri çekildi.

"Eğer zamanlama doğruysa, ki öyle olduğuna inanıyorum, bir sokak keşi enjeksiyonu bu kadar hızlı ölüme neden olmazdı. Tek başına değil, özellikle de kullanıcı olmadığı ve sağlıklı olduğu için. MT'ler çabucak geldi ve ona opioid antagonisti bir iğne yapabilirlerdi. Daha saf eroin, yüksek doz? Hâlâ o dar aralığın içinde mi?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım bir kokteyl bulacaklar, organlarını hızla kapatmaya başlayan, sağlıklı bir kalbin atmasını durduran bir kokteyl."

"Neden onu zehirle vurmadınız?" Peabody merak etti.

"Peki, aslında öyle değil miydi?"

"Bu daha... egzotik," diye tahmin yürüttü Eve. "Daha özel. İmza gibi mi?" Eve tekrar Jenna'ya baktı. "Onu tanı mıyordu ya da en azından tanımadı. Özellikle onu öldürmeye mi geldi, yoksa sadece gözüne çarpan birini mi bilmiyorum. "Eğer bu bir kokteylse," diye söze başladı Eve ve Morris'in analizi üzerine bir yıllık maaşına bahse girebilirdi, "kaçaklara erişmesi gerekirdi, kontrollü maddeler, araçlar, onları yaratmanın yolu."

"Yapardı."

"Başlamak için bir yer. Ailesi bu sabah sizinle irtibata geçecek."

"Onlar için hazır olduğundan emin olacağım." "Pazar günü geldiğin için teşekkürler."

"O buna fazlasıyla değer," dedi, "hepimiz için."

Dışarı çıktıklarında Eve her şeyi yuvarladı.

"Morris kirli bir iğne kullandığını ve muhtemelen bir bakteri ya da virüsle muamele edilmiş bir iğnenin bölgede hızlı bir enfeksiyona yol açtığını söyledi."

"Tanrım! Fazla abartılı diyecektim ama bu sadece hırçınlık."

"Snarly?"

"Kaba, küçük ve yığılma gibi hepsi bir arada." "Hepsi bu.

Düşünmek, erişmek ve nasıl yapacağını bilmek maddeleri karıştırmak, bakteri veya virüslere erişmek? Yetişkinleri yeniden düşünmeliyiz. Kurban, hırçın, mekan? Bunların hepsi genç bir çocuğa benziyor. Ama..."

"Belki de genç gibi görünebilen bir yetişkin."

Eve arabaya bindiklerinde belki diye düşündü. "Ya da belki keşlerin ya da kimyasallarla, kontrollü maddelerle çalışan insanların etrafında olan bir çocuk. "Belki de keşlerle ya da

tıbbi araştırma yapıyor ya da yapanların etrafında. Belki de bir yetişkin tetikleyici olarak çocuğu kullanıyordur."

"Hırçın biri."

"Hırçın biri," diye onayladı Eve ve Merkez'e doğru yola koyuldu.

"Kahve ister misin? İsterim ama double espresso yüzünden şimdilik içmesem iyi olur."

"Kahve istiyorum."

Peabody, Eve için sade kahve programladı ve kendine su koydu.

"İçeri girdiğimizde Harbough'larla temasa geçin. Kurbanın odasına girmemize en uygun ne zaman izin vereceklerini öğrenin. Jake saat 10'da, o yüzden bir saatinizi ayırın. Harbough'lar Charles ve Louise'in bitişğinde oturuyorlar."

"Öyle mi?"

"Birbirlerini tanıyorlar. Arkadaş canlısılar. Anne bir doktor ve Louise'in ücretsiz klinik zamanlarının bir kısmını geçiriyor. Kurbanı tanıyorlardı."

"Harbough'ların sırtını dayayabileceği iyi insanlar olacaklar."

"Hala bazı ışıklar yanıyordu, bu yüzden bildirimi yaptıktan sonra içeri girdik. Aileye, kurbanı başka bir açıdan bakmak istedim."

Central'ın garajına giren Eve, yuvasına doğru yöneldi.

"Sağlam, benim izlenimimle aynı. Birbirine bağlı, istikrarlı. Louise

Jenna'nın kullanmaması konusunda kesinlikle kararlı ol. Ergen romantizmi yok, özel ya da ciddi bir şey yok. Müzik, şarkı yazarlığı. Hem anne-baba hem de Louise ve Charles, Jenna'nın dün gece Jake'e ulaştırmayı umarak demoyu hazırladığını söylediler. Hepsi de Jenna'nın Jake'le ya da gruptan biriyle daha önce hiç tanışmadığını söyledi. Tanısaydı onlara ve söyleyebileceği herkese söylerdi."

"Jake'in yapmadığını bildiğimizi biliyorum, ama bu bildiklerimize ağırlık katıyor."

"Sokaktaki güvenlik kamerası da öyle. Tam olarak söylediği gibi oldu."

Ve onun hissettiği her şeyi görmüştü, ilk baştaki eğlendirici endişeden paniğe, paniğe ve çaresizliğe kadar,

Sonra da keder.

"Takip etmeliyiz. Onu dans ederken görmüş. Ona gülümsediğini hatırlıyor. Dün geceki şoku atlatamamış başka bir şey görmüş olabilir."

"Belki diğer grup elemanlarından biri bir şey görmüştür. McNab'ın onlarla görüşüğünü biliyorum ama belki de bir sonraki görüşmede."

"Evet, bunu halledeceğiz. Feeney'nin onları almak isteyip istemediğine bakacağım."

Asansöre doğru yürürlerken Peabody sıırttı. "Sen iyi bir dostsun."

"O iyi bir polis."

"Evet, öyle ve eğer onlardan biri olayla ilgili bir şey görmüşse, anılarını canlandırmak için hangi düğmelere basması gerektiğini bilecektir. Bu ona büyük bir moral de verecektir."

"Güzel, güvenlik kayıtlarını inceleyip orada olan ama sonra olmayan birini bulmak için buna ihtiyacı olacak."

Asansörün boş olmasını Pazar sabahı çalışmanın bir avantajı olarak görüyordu.

İçeri girdiğinde Santiago ve Carmichael'ı Carmichael'ın masasında kâğıt oynarken buldu. Eve, Santiago'ya acıyarak baktı.

"Bahis var mı?"

"Ben

kazanıyorum."

Carmichael saçlarını geriye doğru salladı. "Uzun sürmeyecek. Hey, LT, Peabody, sizi bir Pazar sabahı bu kadar erken ve aydınlık görmeyi beklemiyordum."

"Belli ki, yoksa ortağını kart oyunlarında dolandırmak yerine çalışıyor olurdun."

"Dolandırıcılık değil." Carmichael parmağını kalbinin üzerinde gezdirdi. "Ben sadece bu işte daha iyiyim."

Santiago ortağına sert bir bakış attı. "Ben kazanıyorum."

"Uh-huh. Dün evrak işlerini hallettik."

İki-bir kazaya hükmedildi. Kurban Rapid Taksi'nin önünden caddeye düşmüş. Harika ayakkabılar." Carmichael ne kadar yüksek olduğunu göstermek için baş ve işaret parmaklarını birbirinden ayırdı.

"Bakın, bu şeyler ölümcül."

"O da oldukça sarhoştı, bu da dengesini sağlamasına yardımcı olmadı."

"Diğeri ise aile içi bir olaydı," diye ekledi Santiago. "Eski bir kız arkadaşla olası bir cilveleşme üzerine çıkan sidik yarışı, şimdiki kız arkadaşın erkek arkadaşı mutfak bıçağıyla bıçaklamasıyla tırmanmış. Bir fileto bıçağı. Bir şefle çıkıyorum ve bu tür şeyleri alıyorsun."

"Oyalanmadığınızdan emin olun," diye öğüt verdi Eve. "Başka bir dedektifi daha içeri almak zorunda kalmak istemiyorum."

Carmichael kıs kıs güldü. "Bunun bir kaza olduğunu iddia etmeye çalıştı, bir şey söylemek için arkasını döndüğünü ve adamın ona çarptığını söyledi. Ona açtığı ilk delikte de böyle olmuş olabilir."

"Ama dört kişi daha olduğu için kasıtlı olduğu sonucuna vardık. Böylece iki dava da kapanmış oldu."

"Güzel. O zaman birkaç koşu yapmak için vaktin var. Sana bir liste göndereceğim."

"Ne yakaladın?" Santiago bilmek istiyordu.

"Onları bilgilendir, Peabody."

Tahtasını ve kitabını hazırlamak için ofisine gitti. Sonra da bir gece önce görüştüğü herkesi dedektiflerinin üzerine yıktı.

Katilin aralarında olmadığını biliyordu ama bunu yapması gerekiyordu.

Sonra saati kontrol ederek Feeney'i etiketledi.

Yüzü ekrana geldiğinde "Yo," dedi. Pazar günü olsun olmasın, adamın bok rengi kravatlarından birini, bej gömleğini ve bok rengi ceketini giydiğini fark etti. Gümüş telli kızıl saçları geceyi şimşekli bir fırtınada geçirmiş gibi görünüyordu.

Ama köpek gözleri tamamen tetikteydi.

"İçeri giriyorum. Çocuk beni etiketledi, beni bilgilendirdi. Jake nasıl?"

"Bir saat içinde öğreneceğim. E-işin zaman alıcı olduğunu biliyorum, ama biraz daha zaman ayırabilir misin?"

"Başka neyiniz var?"

"Hafızalar tazeyken vurmak istiyorum. Morris'le konuştum ve dans pistindeki birinin iğneyi kurbanı batırdığını tespit ettik. İçinde ne varsa üstüne bir de virüslü bir iğne."

"Şerefsiz. Küçük bir kızın peşinden gidiyor."

"Evet, o var. Jake onu dans pistinde görmüş. Sonlara doğru, görünüşe göre saldırıya uğradığı zamana yakın bir zamanda. Avenue A'nın geri kalanıyla yeniden görüşmeliyiz, belki bu konuyla ilgili birini ya da bir şeyi gördüklerini hatırlıyorlardır."

Zaten tetikte olan gözleri parladı. "Bunu senin için alacağım, elbette."

"Çok memnun olurum. Jake'in ifadesinin üzerinden geçmem, kurbanın odasına girmem ve dün gece birlikte olduğu iki kızla yeniden görüşmem gerekiyor."

"Sorun değil, ben hallederim. Laboratuvardaki aramayı başlatacağım. Art, Renn, Leon ve Mac ile temasa geçebilirim. Eğer bana gelemezlerse, ben onlara giderken McNab aramaya devam edebilir."

"Bu işe yarar."

"Şimdi garaja çekiyorum."

"Bugün daha sonra tekrar kontrol edeceğim."

İşten ayrıldığında, iş yükünü azalttığını ve mülakatları uzman ellere teslim ettiğini düşünüyordu. Bonus olarak da EDD kaptanının ve eski ortağının gününü güzelleştirmişti.

Fena değil.

Çalışmaları bırakıp görüşmeleri pas geçtiğinden, laboratuvarla temasa geçip sonuçlara ulaşmaya çalışmak için zamanı vardı.

Bu ona pek bir şey kazandırmadı ve baş laboratuvar teknisyeni Berenski o gün izinli olduğu için rüşvet vermeyi deneyemedi bile.

Çünkü pazar günü.

Belki, belki, Pazar ekibi gün bitmeden toksikoloji ekranına ulaşabilirdi. Ama diğer her şey pazartesiye kadar beklemede kalacaktı.

Bu yüzden beş dakikasını ayırdı, botlarını masanın üzerine koydu ve tahtayı inceledi.

İyi bir kız, sağlam bir aile, arkadaşlarla büyük bir gece. Onun orada olmasını bekliyor muydu?

Her iki şekilde de emin olmanın bir yolu yok.

Müzik için gidiyor, orada biraz kahramana tapıyor ve büyük bir hayal kuruyor. Başkalarıyla birkaç kez dans ediyor ama öncelikle iki kız arkadaşıyla.

Erkek arkadaşı ya da kız arkadaşıyla romantik bir ilişkisi yok. Hala bakireyim. Seks aramıyorum, bağlantılar için, gündelik veya ciddi.

Öldürmeye hazırlıklı geliyor. Zaman almış, şiringada ne varsa onu yaratmak için zahmete girmiş. Virüsleri ya da bakterileri nasıl kullanacağını bilmesi ve bunlara erişimi olması gerekiyordu.

Bu bir yetiştikine işaret ediyordu ama boş ver, diye düşündü, değildi.

En azından duygusal olarak değil, diye düşündü. Ya da öldürmek için bir çocuğu kullanan bir yetişkin olsaydı.

Bir sonraki güne kadar beklemesi gereken bir Mira sorusu.

Nasıl gireceğini biliyordu, nasıl çıkacağını biliyordu. Düşüncesizce bir şey yoktu.

Eğer birbirlerini tanımıyorlarsa -ki henüz bunu kesin olarak söyleyemiyordu- adam onu nasıl seçmişti?

Yüzü, vücudu, hareketleri, kıyafeti? Çünkü cinayet de anlık bir şey değildi. Beklemiş, zamanını ayarlamış, setin sonuna yaklaşmıştı.

Bir zaman çizelgesi, bir gündemi ve bir hedefi vardı.

Olay sırasında hedefini seçmek için bolca zamanı vardı.

-Eğer daha önce Jenna'yı seçmemiş olsaydı. Onu o yapan neydi?

Peabody'ninkiler ofisine doğru ilerlerken o da botlarını indirdi.

"Jake ve Nadine burada. Kendimi kılıcın üzerine atabilir ve Nadine' i engelleyebilirim."

"Gerek yok. Dün gece aklına gelmeyen bir şey görmüş olabilir."

"Güzel, çünkü kendimi kılıcın üzerine atmaktan nefret ediyorum." "Bir insan bunu neden yapar ki?"
Peabody omuzlarını kaldırdı. "Onursuzluktan önce ölüm mü?" "Ölüm seni bitirir. Onursuzluktan geri dönebilirsin.
Hadi

Bunu salonda yap."

Dışarı çıktığında Jake'in saçlarındaki maviyi yıkadığını gördü. Gözlerinde gölgeler vardı ve çok zor bir gece geçirmiş bir adam gibi görünüyordu.

Öyle olduğunu hayal etti.

Yanında, Nadine siyah takım elbisesi içinde kamera karşısında hazır bekliyordu. Makyaj çoğu şeyi gizlemiş olsa da Eve orada da gölgeler gördü.

Nadine'e "Çalışıyor musun?" diye sordu.

"Sızıntı oldu, bunu beklemek zorundaydık. Kanala gittim ve stüdyoda kısa bir görüşme yaptım. Bire bir yapabilseydik yardımı olurdu. Bu lanet olası reytingler için değil Dallas," diyerek Eve'in soğuk bakışlarını tersledi.

"Hadi, Lois." Jake Nadine'in elini tuttu ve eğilip başının üstünü öptü.

"Bunun farkındayım Bayan Lane. Sizin de farkında olduğunuz gibi, aktif bir soruşturma hakkında söyleyebileceğim fazla bir şey yok, özellikle de bu aşamada. Buna bir de ilişkimiz olduğu gerçeğini ekleyin ve Jake'i tanıyorum."

"Herhangi bir şey. Üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltacak herhangi bir şey. Lanet olsun Dallas, medya annesinin evini bile gözetliyor."

"Sorun yok." Jake tuttuğu eli sıktı. "O halleder. Biz hallederiz. Başka birinin annesi kızını kaybetti. Bu bir şey değil."

Kıyaslanamaz, diye düşündü Eve, ama hiçbir şey de değil.

"Bunu salona götürelim. İşimiz bittiğinde Peabody ile kısa-çok kısa-bire-bir görüşebilirsiniz."

Nadine, "Peabody ile benim bir ilişkimiz var," diye karşı çıktı. "Peabody Jake'i tanıyor."

"Ama o bu bölümün patronu ya da bu soruşturmanın birincil sorumlusu değil."

"Geçerli ve teşekkür ederim."

"Şunu söylememe izin verin," diye devam etti Eve yürürken. "Jake, sen bir şüpheli değilsin. Sen bir tanıksın. Kanıtlar seni kesinlikle temize çıkarıyor."

"Bunun için endişelenmiyordum. Bunu düşünmüyordum."

"Bak, düşünmek zorundayım, çünkü Harve'in bana taktığı isimle Patron Polis.

Kahretsin, kahveyi unuttum."

"Ben biraz alırım." Jake salondaki otomata döndü.

"Hayır, Tanrım, o içkiyi içme. Peabody, cesaretin varsa benim kodumu kullan ve bana bir Pepsi getir. Ev kahvesine gitme," dedi Jake'e.

"Sadece su." İki elini de dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Su iyi."

"Dallas ne yiyorsa ondan alacağım, düşük kalorili olanından." Nadine oturdu ve elini tekrar Jake'inkiyle birleştirdi. "Biraz destek iyi gelir. Çok fazla uyuyamadık."

"Ailesiyle konuşmuşsun. İzin verirlerse ailesiyle gerçekten konuşmak isterim."

Eve, Jake'e başıyla onay verdi. "O suları test edeceğim. Dün gece bana verdiğin ifadeye eklemek ya da değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sokak kapısından çıktığı andan... zabıta onu telaffuz edene kadar kafamda tekrar tekrar oynattım."

"Oradan geri dönelim. Onu dans pistinde gördün."

"Oh, evet, doğru. Teşekkürler," dedi Peabody ona bir tüp su verdiğinde. "Dans pistinin ön tarafına yakındı. Mümkün olduğunca seyirciyle bağlantı kurmaya çalışırsınız. Çok tatlıydı ve dans ediyordu ama bize bakıyordu, ben de ona gülümsedim."

"Setteki son şarkı bu muydu?"

"Evet, bundan oldukça eminim. Ayrıldığımızda Nadine'in oturduğu yere doğru baktım. Bayanlar tuvaletine ya da bara gittiğini düşündüm."

"Jenna'ya baktığınız andan setin sonuna kadar ne kadar zaman geçti? Yaklaşık olarak."

"Ah..." Gözlerini kapattı. "Dur bir düşüneyim. Hayır, anladım, çünkü Mac tam davul solosuna başlıyordu ve ben de ona yer açmak için sahnenin sağına geçtim. O sırada dışarı baktım ve onu gördüm. Yani yaklaşık iki dakikamız kalmıştı. Arada sırada Mac kendini kaptırır, biraz ileri giderdi. Ama iki buçuk dakikadan fazla değil."

"İki ila iki buçuk dakika. Ne daha az, ne daha fazla?"

"Hayır, yakın sayılır."

"İki kızla daha dans ediyordu. Onları gördün mü?"

Jenna'ya doğru hareket eden birini gördün mü, bir erkek ya da çocuk?" "Dallas, bir araya toplanmışlar. Herkes dans ediyor.

Kenarlarda olmadıkları ya da yer açmayı başaramadıkları sürece herkesle. Ona baktım çünkü tam oradaydı ve kalp gözleri benim üzerimdeydi.

"Kahretsin." Bir an durakladı. "Gülümsemek bana pahalıya mal olmuyor." Tekrar durakladı, biraz su içti.

"Sadece birini seçiyorsunuz, o teması, o bağlantıyı kuruyorsunuz ama işe odaklanıyorsunuz - müziğe, hareketlere."

Yer değiştirdi, biraz eğildi. "O şarkıyı kaç kere çaldığının, o notalara basmanın bir önemi yok. Mac solonun son vuruşunu yaptığında, ben de o son vuruşun hemen ardından bir riff ile devreye giriyorum. Sonra vokallere geçiyoruz, bang, dört partili armoni."

Tekrar arkasına yaslandı. "İşine odaklanmalısın. Sana diğer kızlar hakkında ya da birinin ona yaklaşıp yaklaşmadığı hakkında kesin bir şey söyleyemem çünkü tamamen odaklanmıştım. Ama seti kapatmamıza birkaç dakika kalmıştı ve ben molayı anons ettim. Nadine için arkama bakmadan önce."

"Tamam. Nadine, tuvalete gittin."

"Son şarkıya başladıktan hemen sonra. İnsanların b u ş a r k ı için pisti nasıl doldurduğunu görmüştüm."

bir şans."

"Orada ne kadar kaldın?"

"İlk olarak, oraya varmam biraz zaman aldı. Mekan tıklım tıklımdı ve Glo ile konuşmak için birkaç saniye durdum. Servise yardım ediyordu, çünkü tıklım tıklımdı. Oraya vardığımda müziğin sesini duyabiliyordum. Ben içeride hızlı bir makyaj tamiri yaparken bir sürü bağırış çağırış ve alkış vardı. Tam dışarı çıkıyordum ki Jake'in mola verme hareketini yaptığını duydum.

"Erkekler tuvaletine giren birini gördünüz mü?"

"İçeri girdiğimde değil. Dışarı çıktığımda zamanlamam iyiydi diyebilirim çünkü her iki cinsiyetten de gençlerin oluşturduğu bir izdiham vardı. Bunu atlattım, sonra Jake'i sormak için kulise gittim. Leon biraz hava almak için ara sokağa çıktığını söyledi. Kulübün içi acayip sıcaktı."

"Tuvaletteyken, erkekler tuvaletinde kimseyi duydunuz mu?"

"Bu müzikle mi? Pek sayılmaz." Sonra gözleri keskinleşti. "Neden?"

Eve arkasına yaslandı. "Lois Lane bunu kullanamaz."

"Kayıt dışı," dedi Nadine. "Kayıt dışı olmasını istediğin her şey kayıt dışıdır. Bu iş değil, Dallas. Kişisel bir mesele."

"İkinize de söylememin nedeni, bunun kişisel bir mesele olması. Erkekler tuvaletinde pencereden dışarı çıktı ve zamanlama bana siz kadınlar tuvaletindeyken dışarı çıktığını söylüyor."

Jake, "Ara sokakta kimseyi görmedim," diye söze başladı.

"Çünkü zamanlama yaptı. O iki, iki buçuk dakika boyunca ona enjekte etti, erkekler tuvaletine doğru yürüdü ve siz seti bitirip dışarı çıkmadan önce pencereden dışarı çıktı."

Ve Eve'e göre, siz molayı duyurmadan önce büyük ihtimalle sokaktaydı.

"Jake?"

Yukarı baktı, Eve'in gözleriyle karşılaştı.

"Koluna o iğneyi batırdıktan sonra yapabileceğiniz hiçbir şey onu kurtaramazdı. Bunu sadece ben değil, adli tabip de söylüyor. Ama senin sayende yalnız ölmedi."

Beşinci Bölüm

Eve onun tekrar yerleşmesine izin vermek için bir an bekledi.

"Kişisel ve kayıt dışı olduğu için bilmeniz gereken başka bir şey daha olduğunu düşünüyorum. Jenna Harbough'un şarkı yazma ve sahneye çıkma hevesi vardı. Eğer başarabilirse size vermek üzere çantasında demo disk etiketli bir disk taşıyordu."

Yüzünde duygular dolaştı; şaşkınlık, üzüntü, suçluluk. "Dinleyebilir miyim?"

"Kanıtlar arasında. İşlem tamamlandıktan sonra kişisel eşyaları ailesine ait olacak. Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Benimle konuşacaklar mı? Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum."

"Orada da ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada, Feeney Avenue A'nın diğer üyeleriyle konuşacak. Artık belirli bir zaman çizelgesi oluşturduğumuza göre, ona ne zaman ve nerede enjekte edildiğini biliyoruz, bir şeyler hatırlayabilirler. O sırada onları etkilemeyen bir şey fark etmiş olabilirler."

"Dün gece her şeyin üzerinden geçtik ama belki bir şeyler yerine oturur."

"Şimdi size başka bir şey söyleyeceğim ve beni duymanız gerekiyor."

Onun desteklenmesini izledi. "Tamam."

"Bir fark yarattınız. Şu anda bunu hissetmiyorsun ve belki de hiç hissetmeyeceksin. Ama sana her gün ölümle uğraşan biri olarak söylüyorum. Ve aynı şeyi yapan Peabody de beni destekleyecektir."

"Bu konuda sonuna kadar. Yaptığın şey önemliydi."

"Yalnız değildi," diye devam etti Eve. "Korktuğu, kafasının karıştığı ve acı çektiği o dakikalarda yanında biri vardı. Sen onun yanındaydın. Sesini duydu, kelimeleri anlamamış olabilir ama sesini duydu. Yüzünüzü gördü, kollarınızın ona sarıldığını hissetti ve yalnız olmadığını anladı."

"Bunu anlamanız ve buna inanmanız gerekiyor. Biz polisiz. Bizler cinayet polisleriyiz ve kişisel ilişkilerimiz bir yana, bu konuda size palavra sıkmak için hiçbir nedenimiz yok."

"O artık bizim," diye ekledi Peabody. "Son dakikalarında sizindi ve siz onun için elinizden geleni yaptınız. Şimdi biz yapacağız."

"Beni tanıdığını sanmadığımı söylemek istiyorum. Eğer bunun bir anlamı varsa. Yani size yardımcı olacak bir şey."

"Vücudundaki uyuşturucu ve bundan kaynaklanan sıkıntı göz önüne alındığında, bu şaşırtıcı değil. Medyanın bu olayın üzerine gideceğini bilecek kadar uzun süredir buralardasınız çünkü sizi tanıyorlar. Zaten tanıyorlar, belli ki. Ve dediğiniz gibi, siz ve grubunuzun bununla nasıl başa çıkacağınızı bildiğinizi düşünüyorum."

Yüzü asık, suyunu tekrar eline aldı. "Evet, hallederiz."

"Bir açıklamaya ihtiyacın var."

"Pete-PR bir tane üzerinde çalışıyor, ama-"

"Halkla ilişkilere karşı çıkıyor," diye araya girdi Nadine. "Onlarla birlikte çalışıyorum çünkü Jake'in açıklama fikri tam bir karmaşaydı ve öyle de kalacak."

"İçi boş, iki cümlelik bir şey istemiyorum." Lafı ağzından kaçırdı. Eve ilk kez bu kadar açık konuştuğunu fark etti.

bir şey çıkardığını duydum.

Nadine mutlak ve mutlak bir sakinlikle, "Ve halka aşırı duygusal, suçluluk duygusuyla dolu bir monolog sunamazsınız," diye karşılık verdi.

Jake tekrar bağırmadan önce -çünkü bağıracağını görebiliyordu- Eve elini kaldırdı. "Cevabın bu ikisi arasında olduğuna bahse girerim. Kısa tutmak istersin," diye ekledi. "Jenna'nın, ailesinin ve soruşturmanın iyiliği için çok fazla şey söylemek istemezsin. Ve sanki başkası yazmış gibi görünmesini de istemezsiniz. Halkla ilişkiler çalışanlarınızı tanımıyorum ama bu işi Nadine'e vermenin akıllıca olacağını söyleyebilirim."

Peabody, "Ben de bu konuda teğmeni destekliyorum," diye yorum yaptı. "Nadine medyanın nasıl çalıştığını biliyor, bizim nasıl çalıştığımızı biliyor ve seni de tanıyor."

"Yayınlanmadan önce bir göz atmak isterim," dedi Eve. "Herhangi bir yükümlülüğünüz yok ama-"

Nadine ona, "Aslında sizin görüşünüzü almaktan memnun olurum," dedi. "Hazırladığımız taslağın bir kopyasını size göndereceğim."

"Kulağa soğuk gelmesini istemiyorum." Jake yüzünü buruşturarak Nadine'e baktı. "Özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Soğuksun ya da öyle görünüyorsun demek istemedim. Sadece beni biraz rahat bırakmalısın."

"İhtiyacın olan tek şey. Bu seferlik."

"İşe geri dönmeliyim. Peabody, bire bir yap, sonra geri dönersin."

Jake de Eve gibi ayağa kalktı. "Çok iyi olmadığını biliyorum... beni biraz rahat bırak," dedi ve ona sarıldı. "Teşekkürler."

"Tamam. Kısa tut," dedi Nadine'e. "İşimiz var."

Geri döndü, sonra da çalışma odasına girdi. Her iki dedektifi de kendi masalarında oturuyordu. "Durum nedir?"

"Onlar Çocuklar. Çok az. dings." Santiago Omuz silkti olarak çalıştı. "Dükkan hırsızlığı, reşit olmayanların içki içmesi, okuldan kaçma. Çocuk saçmalıkları."

"I aldı ve Yetişkinler önce." Carmichael taklit edildi ortağı omuz silkti. "Birkaç küçük çentik."

Patlayan bir şey yok."

İkisinden birinin davayı çözecek bir şey bulmasının
Santiago'nun Carmichael'ı yenmesiyle aynı ihtimale sahip
olduğunu düşünüyordu.

kartlarda.

Ofisinde, takip görüşmesi ayarlamak için kurbanın arkadaşlarının her birinin ailesiyle temasa geçti. Her ikisinin de Merkez'e gelmeyi kabul etmesi onu şaşırtmadı.

Birçok insan evdeki polislerden hoşlanmıyordu. Bonus mu? Bu ona zaman kazandırdı.

Onu şaşırtan şey, kendisine gelen bir laboratuvar raporu oldu.

Birisi pazar sabahını kusmuşu analiz ederek geçirmiş.

Ve kurbanın DNA'sıyla eşleştirmiş.

İçindekiler, vişneli gazoz, soya kızartması ve sakızlı şeker dışında, bir keşin hayalindeki zulayı içeriyordu. Hem Morris'in hem de kendisinin şüphelendiği eroinin yanı sıra ketamin ve bir miktar potasyum klorür de vardı; Morris, idam cezasının yasaklanmasından önce ölümcül enjeksiyonlarda kullanıldığını biliyordu.

Ve Rohypnol'un şaşırtıcı eklentisi.

Amaç ölümkken neden bir tecavüz ilacı eklediniz?

Morris'in tahminini doğrulayan eroin, Junk değildi, sokak seviyesinde değildi, ama yüksek oktanlıydı ve her zamanki ucuz maddelerden herhangi biriyle kesilmemişti.

Amaç ölümdü.

Ama neden diğer uyuşturucular? Neden roofie? Neden kirli iğne?

Oynamak mı? Deneme mi?

Kalktı, kahve hazırladı ve ince penceresinin önünde durup New York manzarasına bakarak içti.

Semptomlara katkıda bulunmak için mi? Hedefe ulaşma hızı? Ağrı, baş dönmesi, kafa karışıklığı, muhtemelen halüsinasyon, potansiyel olarak nöbet. Ve dakikalar içinde ölüm.

Bunların hepsini istemişti.

Peabody'nin geldiğini duyunca döndü.

"Kustu - DNA doğruladı - ölümcül bir uyuşturucu karışımı, eroin ağırlıklı - Junk değil, saf madde. Ketamin eklemiş, yine sokak düzeyinde Kettle değil. Potasyum izleri

Klorür. Eskiden ölümcül enjeksiyonların son aşamasıydı. Bir de uyuşturucu eklemiş."

"Roofie mi?"

"Bunun bir nedeni olmalı. Ona tecavüz etmeyecekti, ölmüş olacaktı."

Peabody'nin yüzünde sıkıntı ve iğrenme karışımı bir ifade vardı. "Tabii o... ick, o öldükten sonra?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Çoktan pencereden dışarı çıkmıştı. Kızın dışarı çıkacağını bilemezdi, nerede öleceğini bilemezdi. Ama bunun bir nedeni var.

"Cinsel olarak aktif değildi, bu yüzden belki de onu orada ekti. Belki de onu görmemiştir." Eve gözlerini kapadı, kendini kulübe geri götürdü. "Belki de 'pislik' yorumu sadece bir anlık bir tepkiydi. Ama kahretsin, her şey çok hızlı oldu. Bir anlık bir bakış yakalamış gibi görünüyor."

"Belki de ışıklar ve kalabalık yüzünden iyi bir tane yakalayamadı."

"Evet. Yine salona yerleşeceğiz. Kurbanın arkadaşları her biri bir ebeveynle birlikte takip için geliyorlar."

"Kurbanın annesi hazır olduklarında bizimle irtibata geçecek. Onlar yokken odasına girmemizi istiyorlar. Yani Morris hazır olduğunda içeri girecekler."

"Bu işe yarar. Git ve McNab'i kontrol et, bakalım bir yere varabilecek mi?"

Tekrar oturdu ve Jake'le yaptığı görüşmenin notlarını defterine ekledi.

Ve zamanlamayı tekrar inceledi.

Evet, kalabalık bir zemin, loş, atmosferik ışıklar. Ama iğneyi kullanmak için tam yanına gelmesi gerekiyordu. İğne acıtınca, acıyan tarafa doğru döndü.

Onu nasıl görmemiş olabilir?

Kendini katil olarak hayal etti.

İçeri gir, şırıngayı avucuna al. Heyecanlı mıyım, gergin miyim, kızgın mıyım, kopuk muyum?

Duruma göre değişir. Eğer sadece bir deneyse, müstakil işe yarar. Ama ya bitiş çizgisiyse? Heyecanlı daha olası görünüyor.

Dans ediyor, arkasını dönmüş, arkadaşlarıyla zıplıyor.

İğneyi koluna batır, pistona vur ve çıkar.

Nezaket konusunda endişelenmediğinizde birkaç saniyenizi alır.

Oturarak taklit yaptı.

Basınçlı şırınga daha hızlı olabilirdi. Ama iğne daha çok acıtıyor. Bu bir seçim, bu bir amaç.

Enjekte etmek için iki saniye mi? Şırınga cebinize geri girmeden önce üç, belki dört.

Dönüşmesi ne kadar sürdü?

Ow. Sarsılın, arkadaşlarınızdan uzaklaşın, acının üzerine bir el atın. Sadece birkaç saniye, birkaç saniye. Arkanı dön.

Onun yüzünü görmek istemiyor muydu? Onun ölümünü izlemeyecekti ama yüzünü bile göremeyecek miydi?

Sadece bir deney olsa bile, bu da verilerin bir parçası olmalıydı, değil mi? Eylem/tepki.

"Onu gördü amına koyayım." Eve ayağa kalktı, volta attı.

"Gitmek için dönüyor olsa bile, onu görmesi gerekiyordu.

"Neden buna takılıp kaldım?" Kendisine kızgın bir şekilde ellerini yüzünde gezdirdi.

Peabody geri geldi. "McNab üzerinde çalışıyor ama henüz bir şey yok. Feeney grubun geri kalanını stüdyolarına götürüyor. Şüpheli değiller, o yüzden hepsini birden götürüyor, belki bir tanesi diğerlerinde bir anı uyandırır diye."

Tam da bu yüzden iki arkadaşı birlikte götürmek istedi.

"Ve kurbanın arkadaşları, anneleri, yolda yukarı."

"Hiç birine iğne yaptın mı?"

"Tanrım, hayır." Peabody bu düşünce karşısında ürperdi.

"Bazen hayvanlara ilaç ya da başka bir şey vermeniz gerekir. Bunu yapmayı sevmezdim, genellikle bundan kurtulmanın bir yolunu bulurdum."

Özgür-Ager, diye düşündü Eve. Çiftlik hayvanları. Yeterince yakın.

"Cebinde bir şırınga var ve hedef benim. Ben sersemlemiş ve dikkatim dağılmışken sen arkamdan, soldan yaklaş."

Eve arkasını döndü. "Bana vur. Parmağınla."

"Tamam, ama bu bir iğne olduğu için ucunu çıkarmam gerekiyor - bilirsiniz, kendime batırmamak için küçük koruyucu ucu. Sonra hava kabarcığı kalmaması için hafifçe vurmalyım ve-"

"Hava kabarcıkları umurunda bile değil. Vur, pistonu hızlıca aşağı it. Cebine geri koy ve uzaklaş."

Peabody itaat etti.

"Ow." Eve geri çekildi, koluna baktı ve bir elini koluna vurdu. "Biri beni bıçakladı." Döndü.

Peabody uzaklaşmak için dönmeye başladı.

"Neredeyse bir adım uzaktasın."

"Şey, kalabalık bir dans pistindeymişim gibi davranıyordum."

"Aynen öyle. Onu gördü. Sadece bir an için bile olsa. O bir planlamacı ve emin olun bunu çeşitli şekillerde prova etti. Kızın o anlık görüntüyü yakalayacağını biliyor olmalıydı."

"Birkaç dakika içinde öleceğini biliyor olmalıydı, o yüzden umursamadı."

"Ama 'O sersem John Smith beni bıçakladı' diyebilirdi. O anda yere yığılıp ölmedi. Yanında iki arkadaşı vardı. 'Biri beni bıçakladı', dönüp bakıyor ve 'O John Smith denen pislik' diyor. Bu noktada, adamın onu tanıyıp tanımadığını bilmenin bir yolu yok ama en azından bir anlık bir görüntü yakaladı ve onu tanımıyordu."

"Sen de onu tanımadığından endişeleniyorsun, çünkü eğer tanımıyorsa, kız rastgele biriydi."

"Eğer kız rastgele biriyse, sadece bir tipse, sadece bir kızsı ve hedefe ulaşıysa, tekrar ulaşmak isteyecektir. Hadi gidip arkadaşlarımızı alalım. Belki şansımız yaver gider."

"Leelee'nin annesi Maddie Spencer. Chelsea'ninki Audrey Fine."

"Anladım."

Dört kişi içeri girdiğinde onlar da bekleme salonuna yürüdüler. "Bayan Spencer, Bayan Fine. Teğmen Dallas, Dedektif

Peabody." Eve ikisine de elini uzattı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Maddie, "Yardıml etmek için elimizden gelen her Şeyi yapmak istiyoruz," dedi. "Jenna ailemizin bir parçası gibiydi."

"Hepimiz birbirimizi kızlar ortaokuldayken beri tanıyoruz." Audrey elini Chelsea'nin omzunda tutmaya devam etti.

"Eğer benimle gelersen."

Peabody doğrudan kızlarla konuşarak, "Bu katta bir salonumuz var," dedi. "Bugün orası oldukça sessiz olacak. Bunun zor olduğunu biliyorum. Dün gece konuştuğumuzda ikiniz de çok yardımcı oldunuz."

"Hasta olduğunu bilmiyorduk." Leelee'nin gözleri doldu. "Sadece bilmiyorduk."

"Yapamazdın. Şuradaki büyük masayı alalım." Peabody çoktan iki masayı birbirine yaklaştırmıştı. "İçecek bir Şey ister misiniz? Yılın bu zamanı otomatlarda limonata var ama ötesi berbat." Peabody annelere gülümsedi. "Kahve ötesinin ötesine geçiyor."

"Bir tur kola içebiliriz. Tamam mı Maddie? Dün gece kimse fazla uyumadı." il tenli kızıl saçlı Audrey oturdu, şişmiş mavi gözleri ve mora çalan sarı saçlarıyla Chelsea'yi yanına çekti.

"Kuralları gevşeteceğiz." Peabody Otomat'a giderken, kahverengi gözleri kızıninkilerle neredeyse aynı olan esmer tenli Maddie de aynısını yaptı.

"Dün gece Dedektif Peabody ile konuştuğunuzu biliyorum ve daha önce de söylediği gibi çok yardımcı oldunuz. Tekrar üzerinden geçmenizi istediğim için üzgünüm ama bazen insanlar düşünmedikleri Şeyleri, sadece küçük bir ayrıntıyı hatırlarlar."

"Annem bunun Jenna'ya yardımcı olabileceğini söylüyor ama ben hiçbir Şeyin yardımcı olacağını sanmıyorum." şimdi Chelsea'nin gözleri dolmuştu. "Onu bir daha asla göremeyeceğiz."

"Biri ona zarar verdi," diye başladı Eve.

"Jake Kincade değildi!" Leelee'nin ağzından bir anda çıkıverdi. "İnternette bir Şeyler gördük. Sahte aşırı ve-"

"Jake Kincade değildi. Ona yardıml etmek için elinden gelen her Şeyi yaptı."

"Onu tutuklamayacak mısınız?" Chelsea, Eve'i gölgeli ve kuşkulu gözlerle izledi. "Annem polislerin yalan söyleyebileceğini söylüyor. O bir avukat."

Eve zaten ailelerin geçmişini araştırdığı için bunun farkındaydı. "Bay Kincade'in Jenna'nın ölümünden hiçbir şekilde sorumlu olmadığını sağlam kanıtlarla kesin olarak ortaya koyduk."

"Anne?"

"Teğmen Dallas'ın bu konuda yalan söylemesi için bir neden yok, bebeğim."

Leelee arkadaşına dirsek attı. "Ayrıca, klon videosunu izledik ve kötü adamları yakalamak için tamamen buzlanmıştı. Peabody içecekleri getirdiğinde sen de öyleydin," dedi.

"Belki." Chelsea gözyaşlarını sildi. "Ama Jenna birinin onu bıçakladığını söylediğinde Jake, Leon, Mac, Art ve Renn'in sahnede olduğunu biliyorum ve onu kaçakların öldürdüğünü söylüyorlar ve bazı şerefsizler-"

"Chels!"

"Umurumda değil anne." Kızın sesinin tonu ve hacmi yükseldi. "Beni korkutuyor çünkü aşırı dozdan öldüğünü ve keş olduğunu söylüyorlar."

Eve, anneyi görmezden gelip dikkatini kıza vererek, "Onlar aşağılık herifler," diye onayladı. "Ve onlar kendini savunamayan biri hakkında çirkinlik yaratmak isteyen yalancılar. Ayrıca satılan kanıtlar sayesinde Jenna'nın kaçak işçi kullanmadığı sonucuna vardık."

"Sanki," diye mırıldandı Leelee. "Kaçaklar ezikler ve başarısızlar içindir. Jenna asla değildi."

"Ama biri onu bıçakladı ve aşırı doz aldı - kendi hatası olmadan. Aradan önceki son şarkıyı düşünmenizi istiyorum."

"Düşündük ve düşündük."

"Ve düşünmeye devam etmek zor," diye ekledi Peabody, "zor. Ama ona o zaman ve o yerde zarar verdi."

"Hepimiz oradaydık, üçümüz de. Bu kadar yakındık." Chelsea ellerini havaya kaldırdı, bir ayak ayırdı. "Ve o çok mega

Çünkü Jake ona baktı, tam ona, ve ölümsedi. Yani bu ultiydi!"

"Onunla tanışmayı çok istiyordu," diye devam etti Leelee. "Demoyu alıp dinleyebileceğini biliyordu."

"Ve o zaman, mutlu olduğu zaman, size onun kendisine ölümsediğini söylediği zaman, ondan hemen sonra, birinin onu bıçakladığını söylediği zaman mıydı? Şimdi böyle mi hatırlıyorsun?"

"Hepimiz çok heyecanlıydık çünkü bu sadece ultiydi ve ben sahneye baktım. Belki içlerinden biri bize tekrar bakar diye düşündüm. Ben de o tarafa baktım," diye devam etti Chelsea. "Sonra Jenna bir şekilde bağırdı, yarı bağırdı sanırım. 'Ow!' gibi."

"O yaptı. Çoğunlukla ona bakıyordum ve gözleri gerçekten büyüdü ve bir tür sarsıldı."

"Ona mı bakıyordun, Leelee? Arkasında birini gördün mü?"

"Her türden insan vardı. Herkes dans ediyor, bağılıyor, şarkı söylüyor ya da alkışlıyordu. Avenue A bu şarkıyı katlediyor ve daha önce hiç canlı dinlememiştik. Biri ayağına bastı ya da sertçe çarptı sandım. Ben de öyle düşündüm."

Gözyaşları tekrar damladığında, annesi tüpü kırdı ve ona doğru itti. "Biraz iç, sonra nefes al."

"Tamam. Sanırım kızgın görünüyordu. Genelde bir yere arptığınızda kendiliğinden olur ama kızgın görünüyordu ve o küçük hareketi yaptı. İşte o zaman bıçaklandığını söyledi. Ben hala birinin onu dirseğıyle falan yakaladığını sanıyordum."

"O zaman ne yaptı?"

"Ah. Sanırım sakın ol demeye başlamıştım ama kolumu tuttu. İşte böyle." Leelee bir elini pazılarına bastırdı. "Sonra düşündüm, sanırım birinin dirseğı ona gerçekten battı, ah gibi. Sonra arkasını döndü ve arkasına baktı. 'Pislik herif' dedi, sonra fırçaladı ve dans etmeye devam ettik. Ben hala dirsek darbesi olduğunu düşünüyorum. Sert bir darbe."

Belki o da öyle yapmıştı, Eve fark etti.

"Onu fırçalamadan ve arkasını dönüp bakmadan önce ne yaptın?"

"Sanırım dans ediyordum ve izlemek istediğim için sahneye baktım."

"Tam o sırada dans pistinden ayrılan birini fark etmedin mi? Jenna dönüp baktıktan hemen sonra."

"Gerçekten bilmiyordum. Hepimiz hâlâ o gülümsemenin ve müziğin etkisindeydik."

"Belki de yaptım."

Eve odağını Chelsea'ye çevirdi. "Birinin dans pistinden ayrıldığını gördün."

"Belki."

"Dur ve düşün," dedi annesi ona. "Teğmen Dallas önerdiği için mi biriyle görüşüyorsun, yoksa öyle olduğunu düşündüğün için mi?"

"Sanırım öyle. Sanki dikkatimi vermiyordum çünkü tamamen sarılmıştık. Ama o biraz..." Omuzlarını bir o yana bir bu yana salladı. "Gösteriş yapar gibi, erkeklerin donduğunu düşündüklerinde yürüdükleri gibi. Ama dans etmiyordu, uzaklaşıyordu ve ben de şöyle düşündüm: Dooser işlemek için şarkının sonuna kadar bekleyemedi. Üzgünüm."

Audrey gözlerini tavana dikti. "Kurallar rahat." "Onu tarif edebilir misiniz?"

Omuz silkti. "Dooser. Sanırım siyah poşet ve siyah bir tişört, belki. Elleri ceplerindeydi, sanki buz tutuyormuş gibiydi."

"Uzun muydu, kısa mıydı?"

"Bilmiyorum, belki biraz kısa. Bilmiyorum." "Peki ya saç rengi, ten rengi?"

Omuz silkti. "Işıkların hepsi girdaplı ve kırmızıydı. Sadece birkaç saniye sürdü. Sadece bir dooser gibi yürüdüğünü fark ettim. Dün gece bunu düşünmemiştim bile. Yemin ederim."

Peabody, "Dün gece bunu sana sormamız gerektiğini bilmiyorduk," dedi anlıyorum tonuyla.

"Kimsenin Jenna'ya zarar vereceğini düşünmedik. Hepimiz kendimizi çok kötü hissediyorduk ve Leelee ile ben biraz soğuk algınlığı

içecekler."

"ünkü Jenna gidip oturmak ve Jake'le nasıl tanışacağını düşünmek istedi. Utuğunu söyledi ama biz bunun Gülümseme olduğunu düşündük."

"Eminim o da öyledir." Peabody uzandı ve Leelee'nin elini sıkıttı.

"Onu bir daha hiç görmedik. Sonunda masaya döndüğümüzde bizi aramaya ya da tuvalete gittiğini düşündük. Biz de tuvalete gittik ve sıra sonsuza kadar sürdü. Eğer onu daha önce arasaydık ya da daha hızlı arasaydık, belki-"

"Chelsea." Eve onun sözünü kesti. "Bunun bir önemi olmazdı. Ona ne kadar yardım etmek istesen de edemezdin. Kimse edemezdi."

"Emin misiniz? Yardım, ambulans ya da polis çağırırdık."

"Bunu Jake yaptı. Ona zarar veren her kimse çekip gittikten sadece birkaç dakika sonra yaptı. Sağlık ekipleri bundan sadece birkaç dakika sonra geldi ve onlar da ona yardım edemedi."

"Bunu neden yaptı? Onu neden öldürdü? O hiç kimseye zarar vermedi. Sadece on altı yaşındayız."

"Nedenini, kim olduğunu bulmak ve onu başka kimseye zarar veremeyeceği bir yere koymak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Daha öncesini tekrar düşünebilir misin? Jenna'ya dans etmesi için baskı yapan oldu mu?"

"Bazı erkeklerle, bazı kızlarla birkaç kez dans ettik. Çoğunlukla herkes sadece zıplıyor, değil mi?" Leelee düşünmeye çalışırken kaşları çatıldı. "Sanırım hepimiz birkaç kez 'hayır, teşekkürler' dedik çünkü başka bir şey yapıyorduk? Bir şeyler içmek istedik ya da işlemek zorunda kaldık gibi. Çoğunlukla birlikte dans ettik."

"Kimse hırçınlaştı mı?"

Kızlar birbirlerine baktı, ikisi de başlarını salladı. "Peki ya daha eskiye, dün gecedен öncesine ne dersiniz? Kimse o Kim ondan daha çok istedi?"

"Bunu bize kesin söylerdi ama söylemedi. Henüz çıkma havasında değildi. Serbest kalmak istiyordu çünkü planları vardı. Şarkı yazmak, pratik yapmak, bir araya gelmek. Solo sanatçı olmayı düşündü çünkü onun istediğini isteyen kimseyi tanımıyordu ya da yeterince tanımıyordu."

"Onunla çıkmak isteyen ve onun hayır dediği biri mi?"

"Aklıma kimse gelmiyor." Chelsea Leelee'ye baktı ve bir kez daha başını salladı. "Yani biri sorsa ve o bir şeyle ilgilenmiyorsa, dışarı çıkar. Muhtemelen bir grup yaparız. Leelee'nin bir sevgilisi var."

"Sarılmadık." Leelee annesine yan gözle bakarak hızlıca konuştu. "Çoğunlukla takılıyorruz. Ama ailesiyle tatilde olduğu için dün gece gelemedi. Her neyse, eğer okul zamanlarını kastediyorsan, hiç sağlam bir arkadaşı olmadı, istemedi de. Ama iyi geçinirdi, anlıyor musun? Çürük değildi, ya da bazı çürüklerin sataştığı ya da gösteriş yapan küçükler gibi değildi."

"Ya da bir teaser ya da inek."

"Belki bir tür müzik ineği."

Chelsea gülümsemeyi başardı. "Evet, belki biraz."

"Pekâlâ. Aklınıza herhangi bir şey gelirse - en ufak bir şey, herhangi bir olay, herhangi bir şey - benimle ya da Dedektif Peabody ile irtibata geçebilirsiniz."

"Teğmen," diye başladı Maddie, "iki kız da Jenna'nın ailesini görmeyi çok istiyor. Uygun olduğunda."

"Onları bugün daha sonra göreceğiz. Onlara haber veririm. Eminim sizinle irtibata geçeceklerdir. Tekrar söylüyorum, geldiğiniz ve yardımlarınız için minnettarız. Ulaşım aracına ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, biz iyiyiz." Audrey ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bizim için zor bir durum ve anlayışınız için minnettarız. İtibarınızı biliyorum. Lütfen onu bulun diyeceğim, Komiser, Dedektif. Lütfen bulun onu."

Grubu havalandırmaya kadar yürüttüler, onlar aşağı inerken beklediler.

"Dooser da neyin nesi?" Eve sordu. "Sik ile ezik arasında bir şey."

Eve düşündü. "Bu iyi bir soru. Weeb ve tots'u bilmeme gerek var mı? Gerisi kendiliğinden anlaşılır."

"Hayır, ama temelde küçük çocuklar için sıkıcı veya garip ve küçük çocuklar sürtük tiplerdir."

"Pekala o zaman, muhtemelen siyah poşetler içinde bir dozer arıyoruz, belki kısa boylu, daha fazla açıklama yok."

"Elimizdekinden daha fazla."

"İşte bu. Ve en azından birkaç dakika boyunca tepki vermedi, şiddetli bir şekilde hastalanmadı. Şarkının bitmesi ve üç kızın ayrılma zamanı gelmişti. Jenna büyük ihtimalle ilk başta dirsek darbesini düşündü. Hangi çocuk o serserinin bana eroin dolu bir iğne sapladığını ve aklına ne gelirse yaptığını düşünecek?"

"Ve Gülümseme'ye biniyordu. Olaylar gelişti. Heyecanlıydı, başı dönüyordu. Hava sıcak, nefesi kesilmiş. On altı yaşında ve zaten sonsuza dek yaşayacak."

"Muhtemelen masaya dönene kadar tam olarak etkisini göstermedi. Gülümseme, sıcaklık, dans. Ama şimdi, hasta hissediyor, yanlışı hissediyor - bayanlar için dönüyor, ama kötü ve önünde bir sıra var."

Peabody, "Ara sokağı dene," diye devam etti. "Karnı şişmeden başaramaz."

"O sırada muhtemelen kolu yanıyordu ve bir kısmı iğneyi düşünüyordu. Hasta, kafası karışmış, canı yanmış bir halde tökezleyerek ara sokağa çıktı."

"Zamanlama elimizde. Kıza koyduğu ilaçları aldık ve poşetlerin içinde bir dooser gördük."

Peabody, "En iyi iki arkadaşının bunu yapmak isteyecek kimseyi bulamadığını öğrendik," diye ekledi. "O gece kulüpte kimse yoktu, dün geceden önce de kimse yoktu. Haklısın diyorum. Onu tanımıyordu."

"Onu tanıyıp tanımadığını öğrenmeliyiz. Okulundan ve mahallesinden başlayabiliriz. Okulla irtibata geçin, bakalım

geçen seneki öğretmenlerini sıraya dizebiliriz. Odasını kontrol ettikten sonra üniformalarını mahalleye koyabiliriz."

"Ben ilgilenirim."

Eve, "Karışımındaki çatı içkisinin bir nedeni var," diye tahmin yürüttü. "Belki de onu izledi, onu istedi. Onu görmemekten çok görmezden geldi. Benim için fazla iyi, diye düşünüyor, adımı bile bilmiyor. Karar verene kadar böyle devam ediyor, artık beni fark edecek. Beni görmezden gelmenin bedelini ödeyecek. Ve kimse ona sahip olamayacak. Asla."

"Aşırı."

"Evet, onu bir eroin kokteyliyle vurmak oldukça aşırı." Sinyal bağlantısını çıkardı. "Mesaj. Julia Harbough. Bizim için hazırlar. Sahadayız," diye Santiago ve Carmichael'a seslendikten sonra asansöre yöneldi.

Altıncı Bölüm

Garaja giderken Feeney'i kontrol etti. "Burada şans yok," dedi ona. "İçeri girmek üzereyim."

"Setin sonuna doğru dans pistinden çıkıp tuvaletlere doğru kasıla kasıla yürüyen kısa boylu, siyah poşetli, elleri ceplerinde bir tip gördüler mi diye sorun. Ya da daha önce kurbanın yakınında böyle birini."

"Ben açarım."

"Kurbanın yatak odasını kontrol etmeye gidiyoruz."

Carmichael ve Santiago mülakat yapılacak kişiler üzerinde çalışıyor." "Eğer senin dozerinle vurursam, haberin olur. Aksi takdirde, çalışacağım"

McNab ile bir süre."

"Bunu yaptığınızda, olduğu gibi, bu açıklamaya dikkat edin. Teşekkürler."

Peabody, "McNab'e dooser'ı haber veriyorum," dedi ve sonra 'link'ini cebine geri koydu. "Dün gece o kulübe kaç tane siyah poşetin girdiği konusunda spekülasyon yapmayacağım."

"Elimize ne geçerse onu alırsınız."

Garajdan arabaya doğru geçtiler.

"Bir kaynağı olmalı." Dışarı çıkan Eve çıkışa yöneldi. "Ya da bunu yaratacak araçlara, bilgiye ve tesislere"

Bir çeşit kokteyl. Önce okulu, kız fark etmemiş olabilir. Ama eğer bir hedef arıyorsa, belki de üniversitededir. On sekiz-yirmi yaş arası. Üniversitelerde ekipman daha iyi, çalışmak ve pratik yapmak için daha fazla zaman var."

"Yani belki bir kimya öğrencisi, belki de bir asistan. Daha genç ve üniversitede bile olabilir - süper zekalardan biri."

"Bir kimyagerle, bir torbacıyla, bir aşçıyla yaşayan ve aile işini öğrenen bir çocuğa kadar her şey. En olası olanla başlıyoruz. Hedefi tanıyordu ya da tanımak istedi, cinayet silahını yaratmak için kaynak ve/veya bilgi kullandı. Buradan yola çıkıyoruz, sonra da bunu yayıyoruz."

Harbough'ların evinden sadece üç metre uzakta park edecek bir yer bulmanın başka bir Pazar günü olayı olarak değerlendirildiğini fark etti.

Kabul ederdi.

"Buharlı olmaya başladı," diye yorumladı Peabody. "Ama bundan şikayetçi değilim çünkü yazı seviyorum. Ve şimdi gerçek bir bahçemiz olduğu için daha da çok seviyorum. Louise'in küçük ön avludan şık bir kır bahçesi yapmasına da bayıldım."

"Neden avlular? İnsanlar onları yargılar mı? İçinde mahkeme mi düzenliyorlar? İrlanda'da onlara avlu diyorlar ve ben de bunu anlamıyorum, ama en azından kapının dışında bir tür avlu var."

Zili çaldı.

Yakalanan Peabody sordu, "Neden avlular? Herkesinki üç metrenin katı değil ki."

Eve onun omzunu dürttü. "Doğru. Neden bahçedeler?"

Julia kapıyı açtığı anda bunu daha sonra düşünmek üzere dosyaladı.

Günlerdir uyumamış bir kadın gibi görünüyordu. Saçlarını arkaya toplamış, rengi donuk yüzünü çerçevesiz bırakmıştı. Ağlamaktan kızarmış gözlerinin altında derin morluklar gibi gölgeler yayılmıştı.

"Lütfen içeri gelin."

"Dr. Harbough, ortağım Dedektif Peabody."

"Kaybınız için çok üzgünüm, Dr. Harbough."

"Teşekkür ederim."

Rengi gibi kelimeleri de donuktu. "Buradayız."

Shane kolunun altına sıkıştırdığı oğluyla oturuyordu. Jenna babasının rengini almış olsa da, Eve'e sanki DNA şefleri anne ve babanın kodlarını karıştırarak her ikisinin de mükemmele yakın bir karışımını tek bir çocukta oluşturmışlar gibi geldi.

Annesinin rengi, babasının gözleri, annesinin ağzı, babasının saçları.

Kız kardeşi güzel olsa da, oğlan dikkat çekiciydi.

Charles ve Louise yakınlarda oturuyordu ve onlar içeri girerken Charles ayağa kalktı.

"Louise... Louise bizimle geliyor," diye başladı Julia. "Charles'tan sen buradayken kalmasını istedim... Biz yokken ve sen buradayken evde tanıdığımız birinin olmasını istiyorum. Bunu ima etmek istememiştim-"

"Sorun değil," diye Eve onu temin etti. "Reed'in kalmasını istiyorum-"

"Ben gidiyorum." Ağlamaklı gözler isyankâr ses tonunun etkisini azalttı.

"Dr. Morris buna izin verildiğini söyledi, ama..."

"Veda etmek için onu görmen gerek." Peabody ona doğru bir adım attı. "Zor olacağını biliyorsun ama onu görmelisin, kendin için."

"Geri gelmesi gerekiyordu. Gittiğinde, hırıltılı bir nefes için iyi görüldüğünü söyledim."

Shane'in yanağından bir damla gözyaşı süzülse de Peabody çocuğa odaklandı. "O zaman sen işini yaptın. Benim de kardeşlerim var ve onlar her zaman işlerini yaparlar."

"Güldü."

"Bunu hatırlayacaksın. Onun güldüğünü hatırlamak önemli."

"Kız kardeşimi öldüreni yakaladığında, ona zarar verecek misin?" Reed şimdi yoğun olan bakışlarını Eve'e çevirdi. "Ona kötü zarar vereceğim."

"Hayatının geri kalanını hapiste geçirmek çok acı verici." "Bu yeterli değil."

"Hadi ama Reed." Shane onun saçlarına bir öpücük kondurdu. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Reed ayağa kalktı. Peabody'ye, "Seninle ilgili videoyu gördüm," dedi. "Yani senin iyi biri olduğunu biliyorum. Kötü biri olabilirsin," dedi Eve'e. "Kız kardeşimi öldüren piç kurusuna karşı kötü olmalısın. Tamam mı?"

"Bir sürü insan tutukladım. Hiçbiri benim iyi biri olduğumu düşünmedi."

"Reed, sen ve babam dışarı çıkın. Bir dakikaya daha ihtiyacım var."

"Sadece duymamı istemediğin şeyler hakkında konuşmak istiyorsun ve ben-"

"Lütfen, Reed." Julia'nın sesini şimdi gözyaşları dolduruyordu.

"Bugün olmaz.

Lütfen."

Yüzündeki öfke kayboldu. Sadece başını salladı ve babasıyla birlikte gitti.

"Onun için çok zor," diye mırıldandı. "Kafamın patlayacağını düşünene kadar tartışabilirlerdi ama birbirlerini seviyorlardı. Keşke burada kalsaydı ama bu bencillik olur. Dedektif, söyledikleriniz ve Louise'in zaten sahip olduğu şey doğru."

Derin bir nefes aldı. "Daha fazla şey öğrenip öğrenmediğini bilmem gerek. Bunu Shane ve Reed için filtreleyebilirim. Ve bana vereceğin hiçbir bilginin bu evden çıkmayacağına söz verebilirim."

"Kızınızın ne zaman ve nerede saldırıya uğradığını biliyoruz. Ona ölümcül bir ilaç kokteyli enjekte edildiğini biliyoruz."

"Hangi ilaçlar?" Eve'in tereddütü üzerine Julia kararlı bir şekilde durdu. "Ben bir Doktor. Ben onun annesiyim. Bilgileri medyadan uzak tutma ihtiyacınızı tamamen anlıyorum. Daha önce bize söylemediğiniz Jake Kincade'in olaya dahil olması gibi."

"Bununla başlayayım. Eroin, ketamin, potasyum klorür, Rohypnol. İğnenin kasıtlı olarak kusurlu olduğunu düşünüyoruz."

"Tanrım." Julia gözlerini sımsıkı yumdu. "Zavallı kızım." Sakinleşti. "Cinsel saldırıya uğradığını söylememiştiniz."

"Tecavüze uğramadı. Rohypnol'ün ne amaçla verildiğini size söyleyemem ama Jenna tecavüze uğramadı. Enjeksiyondan birkaç dakika sonra öldü. Jake

Kincade'in olayla ilgisi

Dışarı çıktığında ara sokakta olmakla sınırlı, hasta, kafası karışık ve bir tıpçı olarak zaten ölmekte olduğunu anlayacaksınız."

"Ama-"

"Kadın yere yığıldığında onu yakaladı. Ona yardım etmeye çalıştı, ambulans çağırdı, kısa bir süre sonra dışarı çıkan Nadine Furst'ün ve yine kısa bir süre sonra gelen sağlık görevlilerinin şahit olduğu gibi kalp masajıyla onu hayata döndürmeye çalıştı."

"Gerçekten onunla birlikte miydi? Onunla mı kaldı?"

"Evet. Tüm bunlar kapı kamerasından alınan güvenlik görüntüleriyle kesin olarak doğrulanmıştır."

"Bunu görmek istiyorum." "Hayır."

"Buna hakkım var-"

"Hayır, bilmiyorsun. O son dakikalarda yalnız değildi ve bilmeniz gereken de bu. Tekrar soruyorum, onu rahatsız eden, huzursuz eden, görmezden geldiği biri var mıydı? Ya da ona çok fazla ilgi gösterdiğini fark ettiğiniz biri? Büyük ihtimalle 15-20 yaşlarında bir erkek."

"Hayır. Yemin ederim sana söyledim. Eminim o da bana söylediler. Ama bana söylemese bile Chelsea ve Leelee'ye söylediler. Onlara sorabilirsin."

"Yaptık. Hayır diyorlar."

"O zaman hayır. Jenna sır saklayan biri değildi. Bana her şeyi anlattı demiyorum. O yaştaki kızlar her şeyi anneleri ile paylaşmazlar. Ama Jenna gibi kızlar en iyi arkadaşlarıyla paylaşırlar."

"Tamam. Chelsea, Leelee ve aileleri hazır olduğunuzda sizi görmek veya sizinle konuşmak istiyorlar."

"Evet. Yarın. Belki yarın."

"Jenna, Jake Kincade'e vermeyi umduğu bir demo hazırladı. Duyup duyamayacağını sordu."

Gözlerinden yaşlar sel olup aktı. "Bu onun rüyasıydı."

Elinde mendillerle Louise yanına gitti ve bir kolunu Julia'nın beline doladı.

"Onun iyi bir adam olduğunu söylemiştin." "Evet, öyle," diye teminat verdi Louise.

"Onunla kaldı. Jenna ile mi kaldı?"

"Dr. Harbough, kız onun kollarında öldü. Onu tuttu, yardım çağırdı, sonra onu hayata döndürmeye çalıştı. Onu hiç bırakmadı."

"Küçük kızımı ben tutamazken o tuttu. Onunla kaldı. Evet, tabii ki onun demosunu duyabiliyor. Ne de olsa onun için yaptı. Benim gitmem gerek. Çok uzun zamandır bekliyorlar."

Eve, Louise onu dışarı çıkarana kadar bekledi, sonra omuzlarının gevşemesine izin verdi.

"İkiniz de bunu daha iyi idare edemezsiniz. Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum," diye ekledi Charles. "Yolunuza çıkmayacağım, ama yardım edebileceksem, buradayım."

"İlk yardım mı? Odası nerede?"

"Üst katta, sağda, soldan ikinci kapı. İstersen kahve getirebilecek kadar mutfağın yolunu biliyorum."

"Hayır, ama teşekkürler."

Peabody ile birlikte yukarı çıktı. Geniş koridorda bir aşağı bir yukarı bakınca her kapının kapalı olduğunu gördü.

Bu onu kaşındırdı. Evde polisler varken mahremiyet arzusunu anlıyordu ama bir polis olarak o kapalı kapıların ardına hızlıca bakmayı tercih ederdi.

Soldaki kapıyı açtı.

"Vay canına." Peabody'nin gözleri yerinden fırladı. "Yatağı olan bir müzik stüdyosu gibi. Ve duvar rengi, bu bir enerji rengi."

Posterler - Avenue A, Mavis ve diğer müzik aydınları - çoğunu kaplasa da, Eve'in görebildiği şey, olgun mor üzümleri ezerek elde edebileceğiniz renge benziyordu.

Yatağın bir kenarında beyaz bir yorgan, çeşitli renklerde yastık tepecikleri ve bir çift içi doldurulmuş

Çocukluğundan beri gençleri kestiğini düşündüğü hayvanlar.

Peabody'nin dediği gibi, Jenna odanın geri kalanını rüyasına ayırdı.

Bilgisayar masasında iki ekran vardı. Bir standın üzerinde bir gitar, daha küçük bir tezgahın üzerinde bir klavye ve yanlarında kulaklıklar duruyordu. Başka bir tezgâhta daha fazla ekipman ve bir kulaklık seti daha bulunuyordu.

Peabody ona, "Bunlar birinci sınıf şeyler," dedi. "Mavis'in evdeki stüdyosunda bulunanlardan daha küçük ölçekli ve daha düşük kaliteli ama birinci sınıf. Bu ciddi bir şey ve ailesinin onu bu konuda desteklediğini söylüyor. Bir çocuk bunları karşılayamazdı."

Oraya doğru yürüdü, bir kontrol panosuna dokundu.

"Bu mu? Çeşitli enstrümanları miksleyebilir, sesini kaydedebilir ve overdub yapabiliirdi."

Bunun üzerine Eve, Peabody'nin sözünü dinledi. "Düzenli ve temiz. Burası evin geri kalanından daha serin."

"Ekipman için. Serin kalmalı ve içine toz, kırıntı ve sıvı girmesini istemezsiniz."

Eve bir kapı açtı. "Tamam, dolap. O kadar temiz ve düzenli değil."

Bir tane daha açtı. "Küçük bir banyo, temiz ama tezgahın her yerinde saç ve yüzle ilgili şeyler var."

"Büyük gece için hazırlanıyorum."

"Evet. Ekipmanlar hakkında daha çok şey biliyorsun, o yüzden oradan başla. Ben dolabı ve banyoyu alacağım."

Eve dolabı inceledi. Eve'in tanıdığı pek çok kadın gibi Jenna'nın da ayakkabılara karşı bir ilgisi vardı. Skidler, tekmeler, patikler, sandaletler, süslü ayakkabılar, tıknaz ayakkabılar. Yüksek topuklular, alçak topuklular, hava botları.

Kıyafet konusunda da cimrilik etmemişti. Çoğunlukla pantolon, kot pantolon, kot pantolon. Bir avuç elbise, daha fazla etek, bazıları bir yemek peçetesinden biraz daha uzun, diğerleri ayak bileklerine kadar geliyordu.

Dar üstler, oversize üstler, dökümlü, yapışkan ve bunların arasındaki her şey.

Ceplerde, ayakkabıların parmak uçlarında ya da yarım düzine el çantasında gizlenmiş hiçbir şey bulamadı.

-Hepsi küçük, hepsi çapraz vücut stilinde.

O çalışırken, arkasındaki odayı müzik dolduruyordu.

"Bazı kayıtlar buldum," diye seslendi Peabody. "Bu Avenue A'nın 'In the Dark' şarkısı ile onun 'Going Down' adlı şarkısının bir karışımı. Çok iyi, Dallas. Gerçekten çok iyi. Onu dinle. Overdubb yaptı, böylece kendisiyle uyum içinde şarkı söylüyor. Ciddi bir ses aralığı vardı."

Eve seslerin birbirinin etrafında dolandığını, karıştığını, birisini hayatından kovmakla ilgili şarkı sözlerine uyan bir tür meydan okuyan, öfkeli bir karışım olduğunu duydu.

Sonra Avenue A devrıldı, gitarlar ve evet, meydan okuyan ve öfkeli erkek sesleri.

Aynı tema, farklı bakış açıları olduğunu fark etti.

"Bu bölümde mash-up'ları var." Peabody ekranı işaret etti. "Orijinaller için başka bir alan. Başka bir yerde cover'ları var. Ve devam eden çalışmalar için bir tane daha.

"Dizüstü bilgisayar var, bir kenara koymuş. Sadece okul ödevleri için gibi görünüyor. En azından hızlı bir taramayla bulduklarım bunlar. Şifreli bir şey yok."

"Dolap temiz, saklanacak delik yok. Çantalarından birinde biraz para vardı. Yüz doların altında. Dolapta tişört ya da iç çamaşırı bulamadım. Şifonyer de yok."

"Yatağın altındaki çekmeceler. Henüz oraya bakmadım." "Ben hallederim."

Bir çekmecedeki tişörtler, atletler, sweatshirtler, şortlar, bir diğerinde iç çamaşırları -basit, güzel ama açıkça seksi olmayan- buldu.

Diğer tarafta defterler vardı.

Şarkı sözleri, başıboş düşünceler ve fikirler için. Karalamalar ve arada bir kenar çubuğu.

Reed çok şımarık olabiliyor!

Kiralar çok yüksek!! Ben 14 yaşımdayım!!!! Sadece bir dövme, ffs! Ama tek aldığım büyük bir HAYIR. Ugh!

Belli ki şarkı sözlerini, düşüncelerini, kenar yazılarını tekrar gözden geçirmek için geri dönmüştü.

Bugün on altı! Ve hala o lanet dövmeyi istiyorum. İki yıl daha!!

Eve yere yerleşti, kucağına bir ipucu atlamasını umarak defterleri karıştırdı.

O ararken, Peabody müziği değiştirdi.

Bir tür balad, solo, ölü kızın sesi çanlar kadar berrak, melekler kadar saf.

Başını çevirdiğinde, Peabody'nin masayı ararken gözlerinin parladığını gördü. Ona müziği kesmesini söyleyebilirdi, diye düşündü Eve, ama o ses, içindeki yürek ona yardım etti - onların temsil ettikleri kızı görmelerine yardım etti.

Başka hızlı notlar da buldu. Leelee saçını kestirmiş. Chelsea mavi röfle yaptırdı. Herkes manikür-pedikür yaptırdı.

Jay adında biriyle videoya gitmiş.

Bana iyi geceler öpücüğü vermesi hoşuma gitti. Midemde mmm hissi uyandırdı. Belki bir ara tekrar çıkarız. Ama önce müzik!

Okuduğu her şey ifadeleri doğruluyordu. Yazdığı ya da fark ettiği kadarıyla ciddi bir ilişkisi, zorlayan ya da baskı yapan biri, başından savdığı biri yoktu.

Ve son kitapta, son bir not buldu.

Bu gece!!!!!! Sonunda geldiğine inanamıyorum. Jake ve çocuklar için demo üzerinde çok çalıştım. Bu mag, bunu biliyorum. Ona ulaştırmanın bir yolunu bulmalıyım. Oh, bu harika olacak! Ave A'yı kişi!!!!!! Woo! Onları çok seviyorum!! (özellikle Jake!) L ve C'nin kıyafetlerini seçmelerine yardım ettim ve onlar da yardım ettiler

Ben de benimkiyle. Bu gece çok buzlu görüneceğiz! I

Umarım Jake'le buluşup demoyu ona verdiğimde hüngür hüngür ağlamam. Ciddi bir müzisyen ve söz yazarı olduğumu bilmesini istiyorum. Hayatımın en güzel gecesi olacak!

Eve kitabı yerine koydu, bir sonraki çekmeceyi aldı.

İvrir zıvır çekmecesini. Gitar penaları, gitar teli paketleri, yarı kullanılmış oje şişeleri, kalemler, keçeli kalemler, boş defterler, makaslar, güneşlikler ve diğer döküntüler.

Sır yok, tehdit mesajı yok. Tuvalete gitmek için kalktı.

"Hiçbir şey bulamıyorum, Dallas. Müziği kapsamlı ve düzenli. Sevdiği gruplardan ve sanatçılardan bir sürü melodisi var - gerçekten harika bir koleksiyon - ve bazıları hakkında oldukça teknik inceleme notları var. Pratik yaptığı bazı videolar, burada performans sergiler gibi. Farklı tarzlar deniyor, kendi deyimiyle bir imza oluşturmaya çalışıyor."

"Bunlardan bazılarını kopyala. Sonra bir göz atarım. E-postalar, bilgisayar üzerinden görüntülü aramalar?"

"Pek bir şey yok, ama onun yaş grubu 'link' ile yaşıyor. Burada işim neredeyse bitti."

"Sadece banyo."

Eve defterleri incelerken Peabody'ye defterlerden ve içindeki hızlı yorumlardan bahsetti. Ve Jenna'nın son yazdıklarını.

Banyoda akla gelebilecek her tonda ve ötesinde maskara buldu. Bütün bir binayı pembenin herhangi bir tonuna çevirmeye yetecek kadar dudak boyası. Göz farları, kalemler, fosforlu kalem denen bir şey, yanak boyası ve daha fazlası. Ve bunları ayarlamak için kullanılan şeyler, bunları çıkarmak için kullanılan şeyler. Çıkardıktan sonra sürülen şeyler.

Tanrım, on altı yaşındaki bir yüzün buzlu görünmesi için ne kadar gerekiyordu?

O işini bitirirken Charles parmaklarını yatak odasının kapısına vurdu.

"Böldüğüm için özür dilerim. Louise eve gelmek üzere olduklarını mesaj attı. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Evet. Burada işim bitti.

Peabody?" "Aynı."

"Hadi gidelim. Döndüklerinde burada olmamıza gerek yok. Onlara odanın temizlendiğini söyleyebilirsin Charles. Jenna'nın kişisel alanına girmemize izin verdikleri için minnettarız."

"Yapacağım."

Birlikte aşağı inmeye başladılar.

"Onlara ne bulduğunuzu anlatabilir miyim?"

"Al bunu, Peabody."

"Onlara Jenna'yı olağanüstü bir yeteneğe sahip sevimli bir genç kadın olarak bulduğumuzu söyleyebilirsiniz. Onu onlardan kimin aldığını bulmak için çok çalışacağız."

"Bu mükemmel." Charles ona sarıldı. "Bu berbat koşullarda bile seni görmek güzel, Dee."

"Louise ile müsait olduğunuzda eve tekrar gelin.

Son gördüğünden bu yana daha

fazla ilerleme var." "Bunu bir

noktaya bağlayacağız."

Eve, Peabody ile birlikte dışarı çıkarken, "Son bir şey daha," dedi. "Onun için bir anma töreni düzenleyecekler. Ne zaman ve nerede olacağını bilmemiz gerekiyor."

"Sence bunu kim yaptıysa ortaya çıkabilir mi?" "Sık sık ortaya çıkarlar."

"Gelmelerini istedikleri aileleri olduğunu biliyorum - herkes New York'ta ya da çevresinde yaşamıyor. Anma töreninin tarihinin belirlenmesini istiyorlar. Louise ve ben yardımcı oluyoruz, böylece size ne zaman olduğunu bildirebiliriz."

"Pekâlâ. Sonra görüşürüz."

"Reed'le birlikteyim," diye seslendi Charles. "O piçi bulduğunuzda canını yakın."

"O odadan geçtikten sonra aynı şeyleri hissetmemek çok zor."

Eve, Peabody'ye "İşler böyle yürümüyor," diye hatırlattı.

"Biliyorum, ama yasalar çerçevesinde bunun gerekli olabileceğini ummamak elde değil."

Arabada Eve bir an arkasına yaslandı.

"Ben EDD'yi kontrol edeceğim. Bir şey bulamazlarsa, bugün elimizde bir şey kalmadı. Okuluyla bağlantı kurmalıyız ve diğer kimya laboratuvarlarını, diğer okulları, üniversiteleri kontrol edebiliriz.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Beynimde hiçbir düşünce yok. Midem de bir o kadar boş. Seninki de öyle olmalı."

Yemek yemeyi düşünmemişti ama yorgunluğun beynine vurduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"EDD ile irtibata geçin. Vurulsalar bile ya evden çalışırız ya da geri dönüp buldukları kişiyi yakalarız. Roarke'u etiketlemem gerekiyor. İşimiz bittiğinde yapmamı istedi ve işimiz bitti."

"İyi bir gün geçirdik Dallas. İlerleme kaydettik."

Etiketlerini yaptılar.

"Henüz bir şey yok. Biri olabilir ama başı aşağıda, yüzü yok. Siyah poşet, siyah gömlek işaretliyorlar ama birden fazla var. Kapatmak üzereler, bırak otomatik çalışsın. Herhangi bir isabet olursa, bağlantılarını işaret edecek."

"Şu ana kadar yaptığı tek hata o sürtünme izlerini ve camdaki kumaşı bırakmak oldu. Yarın orayı takip edeceğiz. Roarke evde, senin evinde. Sizi oraya ya da daireye götürebilirim."

"İşte lütfen! Yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim. Yemelisin. El işi odam boyandı - ipliklerin ve kumaşların canlılık katması için nötr bir renk tercih ettim. Mavis'in tarafındaki ana yatak odası ve banyo da bitti. Bella'nın odası da öyle. Döşendiğinde çok güzel olacak."

Zaten düşünemediği için Eve, Peabody'nin araba sürerken saçmalamasına izin verdi.

Büyük Ev Projesi'nin kapıları yanlarına yanaştığında açıldı.

Dış cephe geçen seferki gibi görünüyordu. Bitmiş, ev gibi, mutlu. Çiçekler ve ağaçlar, yeşil çimenler, geniş sundurma, uzun pencereler.

O park ederken, Roarke evin arkasından dolaşmaya başladı. Tuhaf, diye düşündü; onu terk edeli sadece saatler olmasına rağmen, günler geçmiş gibi geliyordu.

Roarke ona şöyle bir baktı. "Yorgunsunuz, Teğmen. Sen de öyle Peabody. Arka avludayız. Gel biraz otur." Evin etrafında, kıvrıla kıvrıla ilerleyen taş döşeli yolda yürürlerken, Peabody biraz gölge yapmaktan bahsetti bitkiler, soğanlarla doğallaştırma falan.

Eve başını Roarke'ın omzuna koyup gözlerini kapatmak istedi. Birkaç saatliğine.

Sonra Bella arka köşeye doğru koştu ve Eve'e bir füze gibi ateş etti.

Aman Tanrım, diye düşündü ama kırmızı şortlu ve üzerinde tek boynuzlu at olan tişörtüyle gökkuşağının üzerinden atlayan kızı yakalamak için çok az seçeneği vardı.

"Das! Das! Das! Das!"

Eve'in yüzünü kavrayarak her iki yanağına da salyalı öpücükler kondurdu. Sonra geriye yaslandı. Gökkuşağı kadar güzel olan yüzü sempati içinde buruştu. "Aw, Das seepy. Uyu."

"Keşke."

Bella başını Eve'in omzuna koydu, kolunu okşadı ve tatlı ve anlaşılabilir bir şeyler söyledi.

"Bu bir ninni," dedi Peabody ona. "Mavis yatmadan önce ona söylüyor."

Eve pes etti. Çocuk fobisi olan bir polis için bile Bella karşı konulmazdı.

Annesi verandadaki masada oturmuş, bir eli büyümekte olan İki Numara'nın üzerinde, diğer eli de parıltılı bir limonataya benzeyen bir bardak tutuyordu.

Leonardo, dökümlü pamuklu pantolonunun üzerine giydiği kolsuz gömleğiyle onun yanında oturuyordu. Dünyasından kesinlikle memnun bir adam gibi görünüyordu.

Mavis karnındaki bebeğe rağmen ayağa fırladı ve şu anki saç rengiyle uyumlu mor spor ayakkabılarının üzerinde zıpladı.

"Umut ediyorduk!"

Eve'in kollarına atlamadı ama kendi kollarını ona doladı. "İkiniz de yıkanmış görünüyorsunuz. Oturacak, bacaklarınızı uzatacak ve biraz şarap içeceksiniz."

"Gerçekten yapmalıyım-"

"Roarke tarafından sağlanan inek etiyle hamburger yapmak için yeni ızgaramızı çalıştırmadan önce biraz şarap için. Gerçek patateslerimiz de var. Henüz bahçeden değil ama gerçek patatesler."

"Woo. Patates kızartması yapacağım. Taze, elle kesilmiş."

"AutoChef'te biraz var. Peabody, yıkadın ve ziyan oldun."

"Hamburger ve patates kızartması fikri bile beni neşelendiriyor. Kendi muhteşem mutfağında yemek yapma şansı da öyle."

"O zaman ben de salata yapacağım, hem de kendi bahçemizden. Ama önce herkese şarap." Mutluluktan parlayan Mavis bebeğinin karnını okşadı. "Ben, Bir Numara ve İki Numara hariç."

"Bella Nummer One!"

"Gel otur. İlk akşam yemeği partimizi vereceğiz. McNab?"

"Çok geçmeden burada olur."

Leonardo ayağa kalktı, Eve'in yanağını öptü. "Ben şarabı getireyim."

Şarap içti. Ve Bella "Beni izle!" diye bağırdığı için çocuğun oyun setindeki kaydırdan inişini izledi, Peabody'nin gerçekten muhteşem su özelliğindeki şelaleyi dinledi.

Mutluluk ve evcimenlik bunu gerektirdiği için cinayeti bir süreliğine bir kenara bıraktım.

Bahçeler hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama Mavis'le birlikte dışarı çıktı ve şehirli, müzik sansasyonu olan, eski sokak dolandırıcısının asmadan domates koparmasını, havuçları topraktan çıkarmasını, marulları koparmasını izledi.

"Jake'in nasıl olduğunu sormak için bir dakika istedim. Bu korkunç ötesi bir şey."

"O iyi. İyileşecek." "Ama o zavallı çocuk iyileşmeyecek."

"Hayır."

"Ama sen, Peabody, McNab ve Feeney onun elinde. Roarke da." Mavis yürüyor, sepetine koymak için bir şeyler koparıyor, büküyor, kırıpıyordu. "Bunu kimin yaptığını bulacaksın."

"Planımız bu. Çok fazla değil mi?"

"Hepsini bir araya getirdiğinizde olmaz. Muhteşem salatalar yaparım." Mavis de kızı gibi başını geriye atıp güldü. "Kim bilebilirdi ki?"

"Ben değil."

"İşte McNab. Bella'nın gidişine bak. Etrafında insanların olmasından daha çok sevdiği bir şey yok. Bir gün on altı yaşına basacak."

"Mavis."

"Hayır, yansıtmak gibi bir şey yapmıyorum. Demek istediğim, onları yavaş yavaş, çok yakında bırakmaya başlamalısın. Mecbursun çünkü bu da işin bir parçası. Dallas, bu parça parça korkutucu ama yapmalısın ve hepsi bu. Peki ya bu iş? Korkutucudurlar ama aynı zamanda insanı aptalca gururlandırır." "

"Sen ve Leonardo bu işte harikasınız."

"Gerçekten de öyleyiz. Ve şimdi tüm bunları Bella'ya, İki Numara'ya ve daha sonra gelecek olanlara vereceğiz."

"Hepsi mi? Sonra mı?"

"Evet, emin olabilirsiniz. Daha fazlası olacak. İşte Peabody, patates kızartması yapmaya gidiyor. Tanrım, Dallas, bana çok şey öğretiyor."

Mavis Eve'e gülümsedi. "Sana sihirli bir salatanın nasıl yapıldığını öğretmemi ister misin?"

"Kesinlikle istemiyorum."

Bunun yerine biraz daha şarap içti, McNab'dan kısa bir güncelleme aldı ve hepsini tekrar bir kenara koydu.

En eski arkadaşının yaptığı salatayı, Leonardo'nun pişirdiği burgerleri -çoğunlukla- Roarke ona nasıl yapıldığını gösterirken yedi. Ve Peabody'nin mutfağından yeni çıkmış, gülünç derecede mükemmel el yapımı patates kızartmaları.

Leonardo'nun kendi dünyasından son derece memnun olmaya hakkı olduğunu düşündü. Müzik sansasyonu, tasarımcı, polisler ve çocuk (ve yolda olan çocuk) çok iyi bir dünya yaratmışlardı.

Yedinci Bölüm

Direksiyonu Roarke'a devretmekten çok mutlu olan Eve, eve dönerlerken koltuğunda arkasına yaslandı.

Bacağını şefkatle ovaladı.

"Şarap ve hamburger için kalmanız onlar için çok şey ifade ediyordu."

"Beş dakika kalacağımızı düşünmüştüm ama üç saate yakın kaldık. Ama benim için de çok şey ifade ediyordu. Burası bitmemiş en mutlu ev."

"Altı ila sekiz hafta sonra bitmiş olacak ve daha da mutlu olacağımı umuyorum."

"Mavis havuçları topraktan çıkardı. Havuç kısmı toprakta olsa bile onların havuç olduğunu biliyordu ve onları nasıl çekip çıkaracağını biliyordu. Yerden. Ondan sonra da onlarla ne yapacağını."

Hem şaşırttı hem de hayrete düşürdü.

"Onunla ilk tanıştığımda, havuca en çok yaklaştığı an, şeker çalmaya giderken bir markette havuçların yanından geçmesi olurdu."

Eve düşündü. "Birinin cüzdanını aldıktan sonra." "Çok güzel bir salataydı."

"İçine o çiçekleri koydu. İğrenç olanları."

"Nasturtiumlar."

"Evet, onlar. Lezzetli olsalar da çiçek yemek garip. Sen Leonardo'ya nasıl hamburger pişirileceğini gösteriyorsun, Peabody patatesten patates kızartması yapıyor, McNab omzunda çocukla dans ediyor.

"Bu kahkahayı nereden buluyor?" Eve şimdi bile duyabiliyordu. "Sanki akıl hastanesinde mutluluk suyu içen biri gibi."

Gözlerini kapatmaya başladı, sonra kapatırsa tekrar açana kadar uyuyacağını fark etti.

"Kurbanın yatak odası mı? Peabody yataklı bir müzik stüdyosu demişti ve bu doğru."

"O zaman müzik konusunda ciddi miydi?"

"Derinden. Ve, Tanrım, Roarke, çocuğun bir sesi vardı. Peabody ekipmanlarını, kayıtlarını inceledi. Jake yaptığı demoyu dinlemek istiyor. Kulübe getirdiği demoyu, ona ulaştırmayı umuyordu."

"Tabii ki öyle."

Tabii ki Jake için, Eve kabul etti. Ama diğer pek çok kişi bunun tam tersini isterdi. Kendini koruma.

"Bu onu kesecek. Bugün onu dinlemek beni yaraladı ve ben daha iyi biliyorum. Onu keskin bir şekilde kesecek."

"Bana ondan bahset. Onu artık tanıyorsun."

"Yaşına göre genç. Bunun bir kısmı ebeveyn kalkanı, bir kısmı da müziğe odaklanması. Aynı zamanda bir olgunluk. Hedeflerini belirlemişti. Erkeklerden hoşlanıyordu ama ilişkilerle ilgilenmiyordu. İki arkadaşı ve onların aileleriyle sıkı fıkıydı.

"Dövme yaptırmak istiyordu," diye hatırlıyor Eve. "Müzik notaları- defterine üç tane çizdi. Bileğine." Eve bileğinin iç kısmına dokundu. "Ebeveyn kalkanından büyük bir hayır geldi, bu da onu kızdırdı. O bir çıtkırıldım ya da çıtı pıtı ya da çelimsiz biri değildi."

"Hangi dili konuşuyorsun?" Roarke kapılara yaklaşırken sordu.

"Ergenlik çağında. İyi notlar alır, beladan uzak durur, vişneli gazozları severdi. Daha uzun bacakları ve daha büyük göğüsleri olmasını dilerdi. Ailesi hakkında her zamanki şikayetler

çok katı ya da küçük kardeşi onu rahatsız ediyor, ama onları sevdiği anlaşıyor.

"Ciddi bir yeteneği ve bunu geliştirmek için büyük hayalleri vardı."

Evin kuleleri ve kuleleri içlerinde büyük bir yatak olduğu için, yorgunluğun onu tekrar yıkamasına izin verdi.

"Sanırım, gerçekten düşünüyorum, eğer bir dozer onu öldürmeseydi o hayalleri yakalayacaktı."

"Dooser'ı tercüme et."

"Sik ve ezik karışımı." "Bu iyiydi." "Ben de öyle dedim."

"Onun bir dooser olduğunu nereden biliyorsun, özellikle?"

"Arkadaşlardan biri, Jenna'nın bıçaklanmasından hemen sonra dans pistinden çıkıp tuvaletlerin olduğu yöne doğru yürüyen bir adamı -siyah poşetli, siyah tişörtlü- görmüş."

"Yüzde yüzünü veremem," dedi arabadan dışarı, yavaş akan bir nehir gibi süzülüyormuş gibi hissettiren havaya doğru itilirken.

Belki de içinde yüzüyordu.

"Tam doksan veriyorum. Zamanlama kilitleniyor. Bugün hala Pazar, değil mi?"

"Öyle."

"Neden tembellik yaptığınız Pazar günleri, yapmadığınız Pazar günleri kadar uzun sürmüyor?"

"Pek adil değil, değil mi?" "Isırır."

Yorgunluktan bitap düşmüş karısını Summerset'in kediyle birlikte ayaklarının dibinde beklediği eve götürdü.

"Umarım zor bir hafta sonunun ardından arkadaşlarınızla geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır."

"Yaptık. Zor bir yükü bir süreliğine kaldırmak için birebirdi."

"Jake'in daha önce yaptığı açıklamayı duydum. Çocuğa odaklanırken kısa ve şefkatli. En azından kenarlarda sizin dokunuşunuzu hissettim, Teğmen."

"Daha çok Nadine'in," dedi ve merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti.

Yatak yukarıdaydı.

O zaman o düşündüm: O Kayıp a Çocuk.

A kızı, vahşice öldürüldü.

Ve polisler hiçbir şey yapmadı. Polisler hiçbir şey yapmadı.

Döndü, onun gözleriyle karşılaştı. "Onu yakalayacağım.

Onu hapse atacağım."

"Bundan hiç şüphem yok."

Kedi önlerindeki basamakları hızla çıkarken, Roarke onu kucağına aldı.

"Yürüyeblirim. Tanrım, ben... Tamam." Ve pes ederek başını onun omzuna koydu.

Sonunda beyninin bulanıklaşmasına ve vücudunun gevşemesine izin vermeyecek kadar iyi, çok iyi hissettiriyordu.

"Kestirmeye ne dersin?" "Olumlu."

Roarke onu içeri taşıyıp yatağın kenarına oturttuğunda kedi yatağı çoktan sahiplenmişti. Kız dönüp yüz üstü kapaklanmadan önce onu durdurdu.

"Silahına ihtiyacın olmayacak."

"Sen benden daha fazla uyuyamadın," dedi adam koşum takımını çözerken.

"Ben de seninle biraz kestireceğim. Botları alalım."

"Gerçekten hala Pazar mı?"

"Evet, öyle ve birkaç saat daha sürecek."

"Güzel. Bu iyi." Adam silahını ve botlarını bir kenara bırakırken, kadın yuvarlandı ve yüzüstü düştü. "Pazartesi olduğunda beni uyandır."

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra, Galahad diğer kanadını korurken onun yanına uzandı.

"Rüya yok, sevgili Eve," diye mırıldandı. "Artık rüya yok. Sadece uyu."

Loş, sönmekte olan ışıkta yönünü şaşırmış bir halde uyandı. Roarke'ın sessiz mırıltısını duydu ve gözlerini kırpıştırarak Galahad'ın kediye bir keş gibi can attığı ödüllerden birkaçını verişini izledi.

Yuvarlandıktan sonra yatağın üzerindeki gökyüzü penceresinden bakarak zamanı ölçmeye çalıştı.

Vazgeçtim, oturdum.

"Evet," dedi Roarke. "Bugün hâlâ

Pazar." "Ne zamandır baygındım?"

"Neredeyse Mavis'in evinde geçirdiğimiz süre kadar ve bunun için çok daha iyi görünüyorsun."

"Uyudun mu?"

"Sağlam, şarj edici bir saat geçirdim."

Ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdi. "Kahve içmeliyim, tahtayı güncellemeliyim."

"Söyleyin bana, şimdi güncellemeniz soruşturmanız veya kurbanınız için bir şeyi değıştirecek mi?"

"Hayır."

"O zaman şunu deneyelim. Neden bu çok ihtiyacın olan uykuyu yüzerek kapatmıyoruz? Ondan sonra, güncellemeler konusunda hala endişeliysen, sana yardım ederim."

"Bu iyi bir anlaşma." Belki, marjinal olarak, kahveden bile daha iyi. "Yüzebilirim."

"İş kıyafetlerinizden daha rahat bir şeyler alın ve sonra üzerinizi değıştirin."

"O eski replik gibi mi?" Yataktan kayarak çıktı. "Daha rahat bir şeyler mi giyiyorsun?"

Karısına baktı, viski rengi gözleri yine uyanıktı, vücudu gevşek yerine gevşekti.

"Olabilir ama asıl amacım bu değildi. Aklımda bir tişört ve uzanma pantolonu vardı."

İkisini de çıkardı. "Bunlar gibi mi?"

"İște buradalar."

Elini tutarak onu asansöre doğıru çekti.

İçeride, arkadaşça ona yaslandı. "Hiç havuç çektin mi?"

"Garip bir şekilde buna takılıp kaldın, değıl mi?"

"Şey, çok garipti. Ya sen?"

"Yapmadım." Ona temkinli bir bakış fırlattı. "Hasat edebilmek için havuç dikmek istediğini mi söylüyorsun? Ya da dediğiniz gibi, onları topraktan sökmek mi?"

"Tanrım, hayır." Bu fikir ve beraberindeki ikisinin tam da bunu yaparkenki görüntüsü onu güldürdü. "O ağacı göletin yanına dikmiştik, değil mi? Sanırım bu süre boyunca bizi idare eder."

"O ağacı dikmekten keyif aldım ama katılıyorum. Bizi örttü."

Saksı palmyeleri ve ıslıl ıslıl çiçek açan sarmaşıklarıyla havuz evinin tropikal havasına adım attılar.

Su parıldıyordu, mükemmel bir mavi.

"Birkaç günde bir yüzmeye çalışmazsam, buranın ne kadar iyi hissettirdiğini unutuyorum." Yeleğini çıkardı. "Bugün önce spor salonuna, sonra dojoya, sonra da havuza gitmeyi planlıyordum. Ama üçte bir de fena değil."

"Üçünü de idare ettiğim için kendimi suçlu mu hissetmeliyim?"

İkisi de soyunurken arkasına baktı. "Hayır. Eninde sonunda yetişirim. Eminim sen de çalışmışsındır."

"Biraz orada, biraz burada. Binanızın altyapısını güçlendirme çalışmaları iyi gidiyor."

Bunun üzerine gözlerini devirdi ve suya daldı.

İlk turunda onun suya daldığını duydu. Yanında yüzdü, yavaş bir tempoyla. Uyku umutsuz bir ihtiyaç olsa da, yüzmek, etrafındaki serin su, kaslarının ısınması ve gerilmesi onu, bedenini ve zihnini rahatlatı.

Altı turdan sonra yüzeye daldı ve son iki turu su altında yaptı.

Sonra, yüzmek için yuvarlanmadan önce hava emerek geri geldi.

"Bir polis barı yapabilirim."

Yüzmek yerine, tembelce onun yanında suyun üzerinde yürüdü. "Senin olduğu için yapabilirsin ama burası bir bardan daha fazlası, değil mi? Burası bir müzik mekânı, bir kulüp. Bira, sahte hamburger ve benzeri şeyler için Mavi Hat'ın sadece birkaç blok ötede olduğunu da ekleyeyim."

"Evet. Polisler müziği sever. Ve sadece polisler için değil." "Bu da sizin patronajınızı sınırlar."

"Kulüpler gürültülüdür. Mavi Hat gibi bir barda yaptığınız gibi bir davanın yapışkan kısımları etrafında zıplamak için oraya gitmezsiniz - bir polis gitmez -. Aynı şey siviller için de geçerli. Bir iş sorunuyla ilgili beyin fırtınası yapmayacaklar ya da iş konuşmayacaklar, değil mi? İnsanlar kulübe stres atmak ya da sevişecek birini aramak için giderler. Yani..."

Tekrar yuvarlandı, onunla birlikte suda yürüdü. "Görev dışı." "Zekice. Hoşuma gitti. Uzun bir gün geçiren garsonunuz

Başkalarına hizmet etmek, günü iş başında geçiren polis kadar görev dışıdır. Yöneticiniz, mağaza görevliniz vs. Hepsi görev dışıdır."

"Harika. Artık bunu düşünmek zorunda değilim."

"Birkaç gün içinde incelemeniz için size uygun hale getirilmiş bazı tasarım seçenekleri sunacağım."

Bunun üzerine, yüzeyin altına battı.

Bir kahkaha atarak aşağı indi ve onu yakaladı. Ve onu kendine çekerek, ağzını kendi ağzıyla birleştirdi. Hala birbirlerine kenetlenmişlerdi, yüzeye çıktılar.

Bacaklarını onunkilerle birlikte tembelce sallayarak onu inceledi. "Beni daha rahat bir şeyin içinde istemedin. Sen beni çıplak istedi."

"Yapmazsam deli olurum."

"Ve senin şekerleme şapkan havuz seksi içeriyordu." "Şimdi, doğal olarak."

"Ayrıca, bugün hâlâ Pazar."

"Pazartesi olmadan önce Pazar günü havuz seksi için fazlasıyla zamanımız var."

"Nefesini ne kadar tutabilirsin?" Bu soru üzerine ağzını onunkine yapıştırdı ve onu altına çekti.

Kanına ısı pompalayacak kadar uzun diye düşündü. Adamın ikisini de suyun derinliklerine, öpüşmeye götürmesine, sonra da dipten itmesine yetecek kadar uzun bir süre... Böylece birbirlerine sarılmış bir halde tekrar havaya yükseldiler.

"Ne kadar süre yapabilirsin?" Başka bir öpücüğün ardından ikisini de tekrar altına aldı, birlikte yuvarlandılar, eğlenceli bir dans, eller kayıyor ve arıyordu. Birlikte tekmelediklerinde hala kayıyor ve arıyorlardı.

"Zaman tutabiliriz." Dişlerini adamın boğazının yan tarafına sabitledi. "Kimin ciğerlerinin daha güçlü olduğunu görürüz."

"Kazanan hepsini alır mı?"

"Kazan ya da kaybet, hepsini alıyoruz." "Bu durumda."

Onları tekrar altına çekti ve bir elini bacaklarının arasına sokarak onu hızlı, beklenmedik bir zirveye çıkardı.

Yüzeye çıktı, zayıf ve soluk soluğaydı. "Bu hile yapmaktır." "Kurallardan bahsedildiğini duymadım."

Yeterince makul, diye düşündü ve elini ıslak, şık siyah saçlarında gezdirirken gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Nasıl olsa onları kıracaksın."

"Sana sahip olmak için mi? Her birini kırardım."

Ama adam onu kendine çekmeye başladığında, kadın uzaklaştı, derine indi, hızını artırdı ve uzak uca nişan aldı.

Bir balık gibi yüzüyor, diye düşündü ve onun niyetini bildiği gibi kovalamaya başladı. Hayır, bir denizkızı, diye düzeltti, sudaki tüm o zarafet ve güçle.

Ellerinin altındaki tenini hissetmek, dilindeki tadını duymak kadar kovalamak da kanını kaynatıyordu.

Onu yakaladığında -ki bu hiç de kolay bir iş değildi- kahkahasını duydu. Tekrar yüzeye çıktıklarında ikisi de nefessiz kalmıştı.

"Ödeştik diyebilirim."

Kalbinin onunkine karşı hızla çarptığını hissetti.

"Beraberlik alacağım." "O zaman sen beni al; ben seni alayım."

Şimdi bacaklarını ona doladı ve kalan nefesini dudaklarıyla çaldı.

Onu büyüledi, memnun etti ve mest etti. Ve onu tüm anlayışının ötesinde tahrik etti.

Havuzun kenarını kavradığında, onu sırtından ıslak duvara bastırdı. "Benim." Parmağıyla ıslak duvara dokundu.

Çenesinde küçük bir çukur açtı, sonra da aşağı doğru kaydırıldı. "Sen tamamen benimsin."

"Aynısı. Şimdi göster bana. Beni ne kadar istediğini göster."

Önce onun ağzını aldı, açılığın gelmesine izin verdi, o da aynı şevkle karşılık verirken onu acıyla doldurmasına izin verdi. Ve kolları onun boynuna dolandığında, onu doldurdu.

Kadının içine girdi ve zevkin gözlerine hücum edişini izledi, nefesini tutup bırakışındaki yankısını duydu.

"Göster bana," dedi.

İsteyerek, onu isteyerek kollarını sıkıca kavuşturdu. Kalçaları hareket etti, su etraflarında parıldarken onun itişlerini karşıladı ve eşleştirdi.

Adamın sudan daha mavi ve derin gözleri, kadının içindeki her şey onun için açılırken, ona açılırken kadının gözlerini tuttu. O görkemli heyecan, göz kamaştırıcı ve hoş karşılanan sıcaklık yükseldi, yükseldi ve uzun, yavaş tırmanış onu zirveye çıkarana kadar yayıldı.

Sonra da üzerine döktü.

Yine de ona sarıldı. Ona daha fazlasını verdi.

"Seni seviyorum." Onun bu sözleri üzerine, bu sevginin geri dönüşü adamın gözlerine doldu. İrlandaca söylemeyi denediğinde, adamın dudakları onunkilerle öyle bir şefkatle buluştu ki, yüreği sızladı.

"A ghrá."

Dudaklarını onun omzuna, boğazının kenarına bastırdı. Ve aşkla, ikisini de ele geçirdi.

Mutluluk içinde ona sarıldı. Onun kalp atışlarının da kendi kalp atışları gibi yavaşladığını hissedebiliyordu. Uzun gün boyunca neyle karşılaştıysa, bir sonraki gün neyle karşılaşacaksa, şu anda ona sahipti.

"Bu gerçekten iyi bir şapkadı." İç çekerek onun saçlarını okşadı. "Ve muhtemelen hâlâ biraz Pazar günümüz var."

"Var."

Tahtasını kurmasına yardım etmek için geri kalanını verirdi, teorileri, zaman çizelgelerini, ne isterse yapmasına izin verirdi.

gerekli.

Ve Şu an için, yapacağını bilmek yeterliydi.

"Neden biraz patlamış mısır ve biraz daha Şarap alıp Şu filmi bitirmiyoruz?"

Geri çekildi, kızın yüzüne baktı. "Kulağa mükemmel geliyor." Kanepeye uzandıklarında, patlamış mısır, Şarap, ve kedi, diye düşündü Eve: Diğer her Şey pazartesiye kadar bekleyebilir.

Memorial Park'ta her yıl düzenlenen Gruplar Savaşı sağlam bir kalabalık çekti. BaŐrol oyuncularını yoktu, ancak müzik cretsizdi ve genellikle garaj veya bodrum grupları olan gruplara gerçek bir izleyici kitlesine alma Şansı verdi.

Bu yaz gecesine geldiklerinde, gerçekten berbat olanların çoğu ayıklanmıŐtı, bu yüzden yarım düzine finalist kendi baŐlarına kalabilirdi.

oğunun cebinde metro parasını ve bir gazozu zar zor karŐılayan birkaç ücretli iş vardı - okul dansları, arka bahçe partileri.

Ancak bu gecenin büyük dl on bin gerçek dolar ve daha fazlası, Here's Talent'a konuk olmak, profesyonel bir video/disk prodüksiyonu ve internette teŐhirdi.

Her grup  Şarkı seslendirdi. Orijinal bir Şarkı, patlamadığı sürece, genellikle  jüri üyesinden ekstra puan alırdı.

Rockılarınız, popularınız, thrashılarınız ve taŐralı stompularınız vardı.

Ve sahneye çıkan herkes kalabalığın tepkilerinin jürinin puanlamasına etki ettiğini biliyordu.

Sert oynadılar.

Arlie kalabalıkla birlikte yuhaladı ve tezahürat yaptı. Gruplardan bazıları -Şimdiye kadar  grup- beklediğinden daha iyiydi. Daha da iyisi? Dört aylık erkek arkadaşıyla bir yaz gecesi burada olmak.

Arkadaşı gecenin son grubu olan Arrow'da bas gitar çalıyor ve vokal yapıyordu. O ve Moses, arkadaşı Nikki ve Nikki'nin kız arkadaşı Dawn, Arrow için deli gibi çılgılık atacaklardı.

Ücretsiz müziği ve gece gezmesini sevdiği kadar, kostümleri ve kıyafetleri değerlendirmekten de büyük keyif alıyordu.

İki hafta önce on yedi yaşına girmişti. Lisede bir yıl daha okuyacaktı ve hey, son sınıfa geldiğinde tasarım okumak için üniversiteye gidecekti.

Küçük bir üniversite fonu vardı ve yazları, hafta sonları ve molalarda annesinin dükkanında çalışarak biriktirebildiği kadarını biriktirmişti.

Annesi terzi ve çok da iyi bir terzi olduğu için, bu sağlam bir deneyimdi. Ama o kıyafet tamir etmek istemiyordu. Onları tasarlamak istiyordu.

Burs almayı umuyordu, böylece üniversitede her tatil ve her hafta sonu çalışmak zorunda kalmayacaktı. Tabii sağlam bir staj bulamazsa.

Ama annesinin dediği gibi, bütün bunlar yolun sonundaydı. Şu anda müzik bangır bangır çalıyordu ve diğerlerinin çoğu gibi o da ayaktaydı, dans ediyor ya da alkışlıyordu.

Arrow'u dinlemişti ve oldukça iyilerdi. Ama şu anda sahnede olan grubu geçemeyeceklerinden endişeleniyordu. Kızlardan oluşan grup Sisters, ortalığı kasıp kavuruyordu.

Musa'nın -Musa için çıldırıyordu- hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu.

Bunu kanıtlamak için alkışlarını yumuşattı ve Moses'ı öptü. Onu yıldızların altında müzik eşliğinde öptü.

Bunu onun için yaptı! Ve bunu dört kez yapmışlardı.

Bu gece, ailesi şehir dışında arkadaş ziyaretinde olduğundan ve annesi geceyi Nikki'yle geçirebileceğini söylediğinden, büyük beşinci gece olacaktı.

Tüm gece boyunca, çünkü Nikki onun yerine bakacaktı ve tüm geceyi Moses'la geçirecekti.

Daha önce hiç birlikte yatıp uyumamışlar ya da birlikte uyanmamışlardı. Bunun düşüncesi Arlie'nin romantik kalbini

Yükseliyor.

Sisters üçüncü şarkılarına başladıklarında Arlie kollarını havaya kaldırıp salladı.

"İyiler, Mose."

"Evet, yalan söyleyemem. Ama Arrow onu getirecek. Ve onu alacaklar."

Dawn'a bir şey söylemek için döndü ve Arlie dikkatini tekrar gruba verdi.

Eğer kıyafetlerini o tasarlasaydı, baş vokaliste kırmızı deri pantolon giydirdi. Vücudu buna uygundu. Onunla eşleştirdi-

Kolunu bir şey soktu. İlk aklına gelen arı oldu ve tepki olarak ciyakladı. Ancak ses, müzik ve bağırışlar arasında duyulmadı.

Eşek arılarından nefret eder, onlardan korkardı. Bu yüzden dişlerini sıkarak aşağıya bakmak için kendini desteklemek zorunda kaldı.

Sadece kırmızı bir iz gördü ve bu onu düşünürken bile rahatlattı: Piç kurusu. Git başkasını sok.

Elini ovuştururken, pisliğin birinin ona sırtıttığını gördü.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun?" O bağırırken, Moses döndü

Ona geri dön.

"Ne var? Komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Lanet bir yaban arısı soktu beni, sanırım, ya da bir arı, sanırım, ve o adam-"

Onu işaret etmeye başladığında orada olmadığı için sözünü kesti.

"Unut gitsin. Bir önemi yok. Sadece bir pislik." "Sokuldun mu? Bir bakayım."

"Önemli bir şey değil." Aptal eşek arıları konusunda bebek gibi davrandığı için işleri berbat etmek istemiyordu. Ama elini işarete bastırdı, rahatsız edici acıyı hafifletmeye çalıştı.

"Hadi, bir göz atalım." Musa onun elini itti, kolunu çevirdi. "Vay canına, ne eşek arısıymış ama. Eminim gerçekten acıtıyordur."

"Evet, sıcak da hissettiriyor."

"Bunun için sana biraz buz getireceğim."

"Çok tatlısın." Onu tekrar öptü. "Gruplar arasındaki molaya kadar bekle. Bu sadece bir acı."

Ama şarkı çılgın tezahüratlarla sona erdiğinde, bacakları iyi hissetmiyordu.

Musa buz getirmeye giderken o yerde oturmak zorunda kaldı. Buz işe yarayacaktı çünkü kendini çok sıcak hissediyordu.

"Bir bakayım." Gözü tıp fakültesinde olan Nikki onun koluna girdi. "Lanet olsun, Arlie, enfeksiyon kapmış gibi görünüyor. Arı ya da eşek arısı sokmasına da benzemiyor."

Şimdi kafası iyi hissetmiyordu. Omuzlarından yuvarlanacakmış gibi hissediyordu. Kolu yanıyordu. İçinden alevlerin çıktığını gördüğünü sandı.

"Orada bir tavşan var. Bir tavşan bu kıyafetleri nereden bulmuş?"

Arkadaşının gözlerine bir kez bakan Nikki'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Dawn, dokuz-bir-bir'i ara. Ambulans çağır."

"Arılara alerjisi var mı?"

"Hayır, ama sanırım iğne battı. Dokuz-bir-bir, Dawn. Şimdi sikişiyoruz. İşte, Arlie, uzan."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Doğru nefes alamıyorum."

Öğürdü. Tamamen aşağı inmeden önce pek bir şey çıkmadı. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

"Ağırdan al. Dawn, yukarı çık, mikrofonu kullanıp doktor olup olmadığına baksınlar."

Çünkü arkadaşının dudakları morarmaya ve nöbet geçirmeye başlamıştı.

"Acele edin! Acele et!"

Club Rock It'teki kızla ilgili basında çıkan haberleri düşününce, kalp masajına başlarken gözyaşları döküldü.

"Biz ihtiyaç yardım et." O bağırdı o olarak o kompresyona devam etti. "Bir doktora ihtiyacımız var!"

Bir tanesi MT'ler gelmeden önce geldi.

Ama artık çok geçti.

Sekizinci Bölüm

Ekranda, ana karakter, tekme atan kadın, hem kötü adamlarla hem de saatle savaşırken kışlarını tekmeledi. Diğer ana karakter olan inek adam ise saate karşı yarışıyor ve aralarında küçük, masum çocukların da bulunduğu rehinelere patlamadan saniyeler önce hedef binadan dışarı çıkarıyordu.

Şarapnel parçalarıyla yaralanmasına rağmen cesaretini kanıtladı ve duman bulutlarının arasından kucağında bir çocukla çıktı.

Mesafe göz önüne alındığında Eve, yürümeye başlayan çocuk da dahil olmak üzere hepsinin pembe bir sisin içinde kaybolduğunu düşündü. Ama görselliğin tadını çıkarırken bunu bir kenara bıraktı.

Tam müzik yükselirken Eve'in iletişim cihazı sinyal verdi. "Tanrım. Lanet olsun."

Roarke hiçbir şey söylemeden koltuktan kalkıp dolabına doğru yürüdü.

"Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Memorial Park'taki memurlarla görüşün. Küçük kadın, aşırı dozdan ölmüş.

"Kurbanın kimliği var mı?"

Dokuz-bir-bir arayan kişi kurbanı Arlie Dillon
olarak teşhis etti.
Dallas onaylayacak.

"Peabody'ye haber verin, Dedektif Delia. Yola çıkıyorum.
Dallas tamam."

Hafif gri bir pantolon, kolsuz bir üst ve inek adamın
içinden çıktığı dumanın renginde beline kadar uzanan bir
ceket çıkarmıştı.

Botları, kemeri eklemiş ve kendini değiştirmeye
başlamıştı bile.

"Yine geç bir saat olacak," diye başladı. "Yapmak zorunda
değilsin-"

"Ben sürerim." Yeni bir tişört giydi. "Jenna Harbough ile bir
bağlantı bulmayı umarak kurbanı araştırmak isteyeceksin.
Aksi takdirde rastgele bir şey olur, değil mi?" Gözleri
onunkilerle buluştu. "Ve bu en kötü ihtimal."

"Polis gibi düşündüğünüzde polis gibi düşündüğünüzü
söylediğimde şirretleşmeyin."

Silahını kuşandıktan sonra rozetini, yani 'link'ini aldı.

Eşyalarını ceplerine sokarken bir küfür daha mırıldandığını
duydu.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Hadi
gidelim." "Biraz kısasın,
değil mi?"

Dışarı çıkarken sinirli bir şekilde omuz silkti. "Cumartesi
gecesinden Pazar gününe kadar çalışmayı beklemiyordum.
Pazartesi sabahına kadar. Aklımda daha fazla para
çekmekten başka şeyler de vardı.

"Bir makineye çarpana kadar Peabody'ye dokunabilirim."

"Dur." Merdivenlerden inerlerken, bir para klipsi çıkardı,
banknotları soydu. Kadın durmayınca, onları cebine
doldurdu.

"Hazır olan bittiğinde şirretlik yapma, ben yapmadım."

"Sanki yapabilirmişsin gibi."

Bu konuda kavga etmek istiyordu -yine- ama zaman ya da enerji ayıramıyordu.

Onun yerine, bekleyen arabanın yolcu koltuğuna oturdu ve koşmaya başladı.

"Bir bağlantıya ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Aynı okul, aynı mahalle, aynı şey."

"Aynı yerlere sık sık gitmiş olabilirler. Kulüpler, oyun salonları. Ortak bir ilgi alanları vardı."

"İlk kurban Aşağı Batı'da, bu kurban ise Yukarı Doğu'da yaşadığı için yer konusunda pek olası değil. Lanet olsun. Belki aileler ya da arkadaşlar arasında bir bağlantı vardır.

"Pazar gecesi saat on bir sularında Memorial Park'ta ne işi vardı?"

Orada etkinlikler için bir arama yaptı.

"Grupların Savaşı. Müzik. Belki de bu ortak ilgi sayesinde birbirlerini tanıyorlardı. Müzik. Arlie Dillon'ın en yakın akrabası, Tisha Dillon, anne. Bekar, hiç evlenmemiş, terzi, kendi işi var. Kayıtlarda babası yok, başka çocuğu da yok. Harbough'ların bir terziye ihtiyacı olabilir, ama Dillon'ların bir doktor için şehir merkezine gittiğini gördüğümünden daha fazla bir terzi için neden bu kadar ileri gittiklerini anlayamıyorum. Ama belki."

Arabayla gidecek vakti olduğu için daha derine indi.

"Kurbanın üzerinde darbe yok. On yedi yaşında, sadece birkaç hafta önce, yani Jenna'dan neredeyse bir yaş büyük. Tıbbi... önemli bir şey yok ama Julia Harbough'un aile doktoru olmadığını doğruluyor. Annesinin dükkanında yarı zamanlı çalışıyor, okulda etkileyici notları var.

"Burada biraz sosyal medya var."

Bir göz attıktan sonra başını salladı. "Müzik onun işi değil. Moda. Tasarım. Lanet olsun. Bir erkek arkadaşı var. Şu grup olayından fotoğraflar paylaşmıştı. Savaşa hazır! Uzun boylu, beyaz, aynı yaşlarda bir adamla. Ve diğer iki küçük kadınla başka bir grup fotoğrafı. Vücut diline bakılırsa bir çift. Yani dört kişilik bir grup."

Parka yaklaştıklarında PPC'sini bir kenara bıraktı. "İçlerinden birinin bir şey görmüş olmasını umacağız."

Polis barikatına doğru yürüdüklerinde gördükleri Jamie Lingstrom ve Quilla Magnum'du.

Jamie, üniversite öğrencisi e-dahi, elleri cebinde duruyordu. Sarı saçlarını bir kuyruk oluşturacak kadar uzatmıştı.

Nadine'in genç stajyeri, eğitimdeki muhabir ve Roarke's An Didean'da öğrenci olan Quilla, sıcak kırmızı şortu, saçının şu anki rengiyle uyumlu mor yüksek topuklu ayakkabıları ve kışına kadar inen saçlarıyla gitar çalan bir adamın yer aldığı tişörtüyle onun yanında duruyordu.

Eve, "Bu nedir?" diye sordu.

"Biz buradaydık." Quilla birden patladı. "Okuldan bir grup insan. Crack ve Bayan Pickering geldi. Gelecek yıl için bir grup kuracağız ve nasıl çalıştığını görmek istiyorsak gelmeliydik."

Eve, Jamie'ye doğru kaydı. "EDD'de ya da Roarke için staj yapmadığın zamanlarda Columbia'ya gitmiyor musun?"

"Şey, evet. Ben de peşlerine takıldım. Olayın yakınında değildik, Teğmen."

Rütbesini ve dikkatlice ayarlanmış polis tonunu kullandığı için ona kredi verdi.

"Saldırıya tanık olmasak da o yöne doğru ilerliyorduk. Quilla ve ben, o video çekerken."

"Böylece onları inceleyebilirdik," diye ekledi Quilla. "Ve böylece olay hakkında bir hikâye yazabilirim." Eve'e bir disk uzattı. "Senin için bir kopyasını çıkardım. Belki konuyla ilgili bir şey vardır diye."

"Tamam." Eve cebinden bir kanıt torbası çıkardı. "Yetişkinleriniz nerede?"

"Herkesi geri götürdüler. Yani oradaydılar." Quilla dönerek işaret etti. "Ve her şey orada oldu. Kimse bir şey göremezdi. Ama Bayan Pickering herkesin röportaj için müsait olacağını söyledi."

"Pekâlâ. Neden hala buradasın?"

"İzin aldım çünkü Jamie benimle ve sen de geliyordun. Nadine'i etiketledim ve o da belgelememi söyledi,

ve o da geliyor."

"Club Rock It'teki cinayetle bağlantılı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Eve Jamie'ye uzun, düz bir bakış attı. "Bu zamanda, bu yerde bana bu soruyu soramayacak kadar akıllısın."

"Evet, efendim."

"Burada kal."

"Ah, efendim, yardımcı olabilirim eğer-"

Aynı bakışla Jamie'nin sözünü kesti. "Bu reşit olmayan bir kadın. Senin sorumluluğunda."

"Sahte" Quilla'nın fikriydi. Ve bu görüş Jamie'den hızlı bir dirsek darbesi aldı. Bu da Quilla'nın abartılı bir göz devirmesiyle sonuçlandı.

Eve bunların hiçbirini önemsemeyerek çekip gitti.

"Çıkıyorlar, değil mi?" Bu fikir onu tedirgin etti. "Nasıl çıkabilirler ki?"

"Bu genellikle karşılıklı bir çekimle, belki de karşılıklı bir ilgiyle başlar."

"Kapa çeneni."

Çimlerin üzerindeki cesedi gördü ve artık boş olan sahneye olan yakınlığını ölçtü. Yeterince geride, diye düşündü, önlerinde insanlar olabilirdi.

Cesedin yanındaki iki üniformalıya yaklaştı.

"Duyalım bakalım."

"Efendim. Çağrı 22:40'ta geldi. Olay için hazır bekleyen sağlık görevlileri iki dakika içinde müdahale etti. Nikki Lieberman adlı bir tanık kurbanı kalp masajı yapıyordu ve Dr. James Marcell adlı bir doktor görevi ondan devraldı. Sağlık görevlileri kurbanı hayata döndürmeye çalışmış ancak başarılı olamamışlardır. Ben ve Memur Danby de dahil olmak üzere olayda görevlendirilen birkaç üniformalı da olaya müdahale etti. Danby ve ben MT'ler görevi devraldığı sırada olay yerine vardık. Diğer memurlar kalabalığı uzaklaştırırken biz de olay yerini güvenlik altına aldık."

"Ne kadar kalabalık?"

Danby ona, "Tahminen yirmi iki yüz, Teğmen," dedi, "sanatçılar, jüri üyeleri ve video ekibi dahil değil,

imtiyazlar, souvie tezgahları.

"Kurbanla birlikte gelen üç kişi elimizde, Komiser. Ayrıca sanatçıları, video ekibini ve etkinlikte çalışan diğer kişileri de güvence altına aldık. Kalabalığın çoğu dağıldı. Bir sürü çocuk var, Loo," diye ekledi. "Eğer yanlarında yetişkinlerle geldilerse, yetişkinler onları götürdü. Başa çıkmamız gereken bir panik vardı ama sahnenin güvenliğini sağlamanın öncelikli olduğunu hissettik."

Zaten çoktan gitmiş olurdu, diye düşündü Eve.

"Birlikte geldiği insanlar nerede?"

"Sahnenin arkasında birkaç çadırları var. Aileleri röportaj için izin verdi. Çadırlardan birinde yanlarında bir polis memuru var. Oldukça sarsılmış durumdalar."

"Pekâlâ. Cesedin etrafına birkaç kalkan koyalım. Bu ölü kızı sabah medyasında görmek istemiyorum."

Etekli masaya -hakemlerin masasına- baktı ve o noktadan bakıldığında yardımcı olacak hiçbir şey göremeyecekleri sonucuna vardı. "Birinin yargıçlarla görüşmesini, bağlantılarını öğrenmesini istiyorum. Onları serbest bırakın. Sahnenin arkasında, çadırlardan birinde kim varsa, aynı şekilde. Video ekibini ve sahnedeki herkesi tutun. Ortağım ya da ben mümkün olan en kısa sürede kurbanın arkadaşlarıyla konuşacağız."

Saha kitiyle birlikte cesedin yanına çömeldi. Güzel bir kızdı, saçları uzun örgüler halindeydi ve maviyle siyah birbirine karışmıştı. Mavi, tenindeki alt ton gibi, ağzı gibi.

Eve kimlik defterini çıkardı.

"Kurbanın kimliği Arlie Dillon olarak teyit edildi, melez bir kadın, on yedi yaşında. 1205 Üçüncü Cadde'de ikamet ediyor. Kurbanın derisi ve ağzı mavi renkte. Görünürdeki tek yara, iğne izi, kızarmış ve çiğ, sol pazıda. Olay yerinde yaptığım incelemeler, Jenna Harbough ile aynı yöntemin, aynı ilaç kokteylinin, rızası olmadan uygulandığı sonucuna vardı."

Göstergelerini çıkardı. "TOD, yirmi iki kırk iki. Dokuz-bir-bir'den iki dakika sonra. Enjeksiyondan ne kadar sonra? Fazla değil. Fazla olmayacak."

Arlie de Jenna'nınkinden daha büyük bir çapraz çanta takıyordu. Eve çantayı açarak içindekileri kayıtlara geçmesi

için okudu.

"Çantada kurbanın kimliği, yirmi altı dolar nakit para, bir 'link', iki anahtarlık, biraz makyaj malzemesi, bir roll-on koku, bir diş fırçası, paketlerinde mühürlenmiş iki prezervatif, bir iç çamaşırı değişimi var."

Roarke ona bir kanıt torbası uzattı.

"Bu gece eve gitmiyordun, değil mi Arlie?"

"Peabody ve McNab geliyor."

"Tam zamanında."

Enjeksiyon bölgesine daha yakından bakmak için mikro gözlükleri çıkardı.

Aynı lanet şey.

"Dallas, özür dilerim, özür dilerim. Her zaman yaptığım gibi telsizi yatağın yanına koymadım. Ölü gibi uyuyorduk. İkimiz de telsizi ne kadar süre duymadık bilmiyorum."

Eve'in düşüncesine göre, büyük planda bunun pek bir önemi yoktu. Bir genç kız daha evine dönemeyecekti.

"Morgu ve süpürgecileri getirin. Orada biraz kustumuk var, işaretleyin. Süpürgecilerin bu karmaşada pek bir şey bulması mümkün değil. İki binden fazla insan etrafta tepindi."

"Medya kaynıyor," dedi Peabody ona.

"Evet, eminim öyledir."

"Nadine, Quilla ve Jamie ile birlikte dışarıda. Jamie, Nadine burada olduğu için size yardımcı olup olamayacağını sormamızı istedi."

Ayağa kalktığı anda Eve bir iç geçirdi. "Devam et ve onu içeri getir, McNab. O seninle kalacak. Saldırı sırasında sahnede olan grubu al. Onları sahnenin arkasındaki çadırlarda tutuyorlar. Ona ağzını kapalı, kulaklarını ve gözlerini açık tutmasını söyle, böylece bir şeyler öğrenebilir."

Üniformalıların kurduğu kalkanın etrafından dolaştı.

"Peabody, benimle gel. Üç kişiyle geldi, bir de kalp masajı yapmaya çalışıyordu. Yapışıyor musun?" diye sordu Roarke'a.

"Yararlı olabilir miyim?"

"Video ekibinin elindeki görüntüleri inceleyebilirsiniz. Kalabalığı birkaç kez taramışlardır. Gördüğünüz gibi

ve ne aradığımızı biliyorsun. Bu faydalı olacaktır."

"Tamam o zaman."

Peabody, Eve'e ayak uydurabilmek için adımlarını uzattı. "Gecikme için gerçekten özür dilerim. Sizden önce burada olmalıydım. Evde olması gerekenden daha uzun süre takıldık ve sonra da uyuyakaldık."

"Kızgın değilim. Olacaktım ama 24 saattir neredeyse hiç ara vermeden devam ediyoruz. Kurbanı buraya gelirken gördüm. Jenna Harbough ile yaş dışında bir bağlantı bulamadım. O zaman bile, bu kurban yaklaşık bir yaş daha büyük."

"İkisini de şehir merkezinde vurmuş. Aynı bölgede değil ama şehir merkezinde yaşadığı ya da çalıştığı söylenebilir."

"Olabilir. Bekleyin." Sahnenin önünde durdu ve kısa basamakları tırmandı. Sonra dışarı baktı.

"Jenna kadar yakın değildi ama burada duruyorsanız, o tarafa bakarsanız onu görebilirdiniz. Birinin ona yaklaştığını ya da uzaklaştığını görebilirdiniz."

Atladı. "Erkek arkadaşı ve iki kadın arkadaşı elimizde. Şüpheli değil, bu yüzden onları birlikte götüreceğiz. Biri diğerinin hafızasında bir şeyler canlandırabilir."

Sahnenin arkasında, muhtemelen bir zamanlar beyaz olan üç çadır buldu. Bir üniformayı durdurdu.

"Kurbanın yanında olan kişiler hangisinde?" "Şuradaki."

Memur Casey onlarla birlikte."

"Teşekkürler."

Ağlama sesini duyana kadar ancak üç adım daha gitmişti.

"Kahretsin."

"Onları alabilirim, Dallas."

"Hayır, hayır, sadece sakinleşmek için ne yapıyorsan onu yap." Çadırın kapağını kenara itti.

Bir erkek, iki kız yırtık pırtık görünümlü bir kanepede birbirlerine yakın oturuyorlardı. Yan taraftaki katlanır masada çoğunlukla parçalanmış yiyecek tabakları duruyordu; küçük sandviçler, meyve, peynir, biraz çiğ sebze. Bir küvette eriyen buzların arasından meşrubat ve su çıkıyordu.

Sirkülasyon yapan bir vantilatör ısıyı dağıtmak için çok az işe yaradı. Eve üniformalıya rozetini gösterdi. "Bunu şimdi alacağız, memur bey."

"Evet, efendim. Nikki?" Üniformalı kadın elini ağlayan kızın omzuna koydu. "Konuşmak istersen kartım sende var. Bu senin için de geçerli, Moses, ve sen, Dawn. Teğmen, dışarıda bir dakika konuşabilir miyiz?"

Eve tekrar dışarı çıktı.

"Efendim, Nikki-Nikki Lieberman-kurbanı en uzun süredir tanıyan kişi ve kalp masajı yapmaya çalışan, yarayı gördüğünde kız arkadaşı Dawn'a dokuz-bir-bir'i aramasını söyleyen de o. Hepsi çok sarsılmış ama şu anda en çok onu etkilemiş. Tıp fakültesine gitmeyi planlıyor ya da planlamıştı ve şimdi çoktan başarısız olduğunu hissediyor. Bunu bilmenizin size yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Hangi bölümdesin Casey?"

"Bir-beş-üç. Efendim, eğer haddimi aştıysam-"

"Sen yapmadın. Doğru adım attın. Sivil danışman Roarke'u bulun. O görüntüleri incelerken sen de video ekibiyle ön görüşmeler yaparak ona yardımcı olabilirsin."

"Evet, efendim. Hemen."

Eve geri adım atarak Peabody'nin Nikki'nin önünde çömeldiği ve iki elini tuttuğu yere geldi.

Eve çocuğun da ağladığını fark etti. Beyaz saçlı, yakışıklı bir çocuktü, beyaz-sarı saçları bir takkeyle toplanmıştı. Açık mavi gözlerinin kenarları kırmızıydı ama şimdi ağlamaktan çok şoka girmiş gibi görünüyorlardı.

Ağlayıcının diğer tarafındaki kızın gözlerinden taze bir damla yaş akıyordu ve kolu Nikki'nin boynundaydı. Keskin kemiklerinin üzerinde koyu bir teni vardı ve parlak siyah saçları uzun örgüler halindeydi.

Nikki'nin saçları bordo ile Quilla'nın şu anki moru arasında bir yerdeydi ve neredeyse yanındaki çocuk kadar kısa tutuyordu.

Acınacak derecede şişmiş gözlerinin kenarları yukarı doğru kalkıktı. Ağlamaktan lekelenmiş yüzü Eve'e Leonardo'nun parlatılmış bakırını düşündürdü.

"Ben Teğmen Dallas," diye söze başladı ve Nikki yüzünü diğer kızın omzuna bastırdı.

"Tanrım, gerçekten oluyor."

"Nikki." Eve, Peabody'nin seni hissediyorum tonuna yakın bir yere gelmeye çalıştı. "Bu çok zor, biliyorum. Kaybınız için üzgünüz ama yardımınıza ihtiyacımız var."

"Ona yardım etmeye çalıştım. Ama yapamadım."

"Size farklı bir şey söyleyeceğim. Tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunu fark ettiniz ve Dawn'ı çağırması için yönlendirdiniz. Kalp masajı yapmaya çalıştınız."

"Yanlış yapmış olmalıyım."

"Yapmadınız ve bir doktor onu hayata döndüremedi. Sağlık görevlileri de yapamadı. Hepiniz elinizden geleni yaptınız. Biri ona iğne yaptı ve bu iğne ölümcül ve hızlı etki eden bir iğneydi. Ama siz elinizden geleni yaptınız ve bu yüzden çabucak buradayız."

"Neden biri ona iğne batırsın ki?" Dawn talep etti. "O kullanmadı. Belki onu sadece birkaç aydır tanıyorum ama kullanmadığını biliyorum. Neye benzediğini biliyorum. Amcam üç kez rehabilitasyona girdi. Biri kullanıyorsa neye benzediğini bilirim."

"Bize söyleyeceğiniz her şey, nedenini ve kim olduğunu bulmamıza yardımcı olacaktır."

"Onunla birlikte bile değildim." Moses'ın dudakları titredi ve Nikki onun eline uzandı. "Onunla birlikte bile değildim. Buz almaya gitmiştim. Onu bir eşek arısının soktuğunu söyledi, baktığımda kıpkırmızıydı, ben de buz almaya gittim. Ve geri döndüğümde..."

"Özür dilerim, adınızı bilmiyorum."

"Ben Moses, Moses Rowe."

"Moses, bu çok zor ama Arlie onu bir eşek arısının soktuğunu söylediğinde tam olarak neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Grubu izliyorduk." "Hangi grubu?"

"Sisters. Kız rock grubu."

"Üçüncü şarkılarındaydılar," diye ekledi Dawn. "Her finalistin üç şarkısı vardır."

"Ve onu bir eşek arısının soktuğunu mu söyledi?"

"Dedi ki..." Moses duraksadı, sonra devam etti. "Çok gürültülü olduğunu hatırlıyorum, herkes müziğin içindeydi ve onun komik olmakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Hayır, 'Komik olduğunu mu düşünüyorsun?' dedi. Ben de neyin komik olduğunu sordum. Eşek arısını ve bir adamı anlattı ve işaret etti. Ama şu anda orada olmadığını söyledi."

Nikki ona, "Yaban arılarından çok korkuyor," dedi. "Normal arılar onu korkutur ama eşek arıları? Çılgınlık zamanı."

"Kıpkırmızı görünüyordu," diye devam etti Moses. "Ve sanki gerçekten acıyormuş gibiydi. Buz getireceğimi söyledim ama o son şarkı bitene kadar beklememi söyledi. Önemli değil. İyi görünüyordu ve ben de gruplar arasındaki molaya kadar buz almaya gitmedim."

"Yanında kimseyi görmediniz mi?"

"Kalabalık, elbette. Bir sürü insan var. Hepimiz Sisters'ı izliyoruz."

"Pekâlâ. Nikki, Dawn. Nikki, Dawn, Moses buz almaya gittiğinde neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Eşek arısından bahsetti, ben de bir bakayım dedim. Sokmuş gibi görünmüyordu. Doktor olmak istiyorum. Babamın çalıştığı hastanelerde gönüllü çalışıyorum, o bir hemşire. İğne için çok büyük olduğunu düşündüm. İğne batmasına benzediğini düşündüm. Basınçlı şırınga yerine iğne kullandıkları ya da kullandıkları videoları izledim ve ona benziyordu. Sadece kötü, enfekte olmuş."

"Arlie kendini kötü hissetmeye başladı," diye ekledi Dawn. "Giysiler giyen bir tavşan hakkında bir şeyler söyledi ve yere oturdu. Biraz kustu. Bir an donup kaldığımı ve ambulans çağırmam için bağırmanın Nikki olduğunu söylemek istiyorum. Hatta iki kez söylemek zorunda kaldı çünkü donup kalmıştım. Arlie'nin gözleri cam gibiydi ve sonra tüm beyazları görebiliyordum ve titremeye başladı."

"Daha önce nefes alamadığını söylemişti." Nikki kendi nefesini yavaşça aldı. "Bana bakmasını ve yavaş nefes almasını sağlamaya çalıştım. Ama Club Rock It'teki kızı duydum ve çok korktum."

"Korkmuştun," diye araya girdi Peabody, "ama kalp masajı yaptın. Korkmuştun ama Dawn'ın yardım çağırmasını sağladın."

"Bana koşup birini bulmamı, mikrofonla konuşmasını ve bir doktora ihtiyacımız olduğunu söylemesini istedi. Ama ben bulana kadar..."

"Doktor geldi. Sağlık görevlileri geldi," diye mırıldandı Nikki. "Ve polis, ama kimse ona yardım edemedi."

"Şimdi bize yardım ediyorsun. Bu gece dördünüz bir araya geldiniz."

"Evet. Arkadaşım Arrow'da oynuyor," dedi Moses ona. "Finalistler, en son çıkmaları planlanıyor."

"Buraya ne zaman geldin?"

"Ah, biraz pizza aldık. Şehir merkezindeki metroya bindik ve pizza aldık. Sonra buraya yürüdük. Sanırım, dokuz gibi? Belki biraz daha önce çünkü iyi bir yer istiyorduk. Zaten oldukça kalabalıktı."

"Güneş batana kadar başlamıyorlar," diye açıkladı Dawn. "Sonra geçen yılın kazanan grubu herkesi coşturmak için kısa bir set yapıyor. Biz de bunun için buradaydık."

"Moses, sen ve Arlie ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Yaklaşık dört aydır."

"Bundan önce biriyle görüşüyor muydu?"

"Eski sevgililer hakkında pek konuşmayız."

"Hepiniz aynı okula mı gidiyorsunuz?"

"Evet." Nikki daha kararlı bir şekilde Moses'a gözlerini devirdi. "Dawn mezun oldu ama biz olduk. Ve evet. Moses'tan önce Wes Burke'le birkaç ay birlikte oldular ama birbirlerine tamamen bağlanmadılar, değil mi? Eğer biriyle birlikte olacaksa, bunun bir kilit olması gerektiğine karar verdi, bu yüzden ona devam etmesini ve başka kızlarla görüşmeye devam etmesini söyledi, ama hiçbirisi kendisi olmayacaktı."

"Bunu nasıl karşıladı?"

"İyi, senin seçimin" dedi. O tam bir cruiser, bu yüzden onun için bir bfd değildi. Ondan önce Aaron Kowosky ile on dakika kadar çıkmışlar. Sonra babası transfer oldu.

Atlanta'ya ya da başka bir yere, o yüzden devam et. Başka erkeklerle de çıktı ama hiçbirini kilitlenmedi. Moses'la olduğu gibi değil."

"Onunla çıkmak isteyip de çıkmayan birini tanıyor musunuz?"

"Zeke vardı ama o birinci sınıftaydı. O zamanlar tam bir hırıltıydı. Tamamen Arlie'ye özlem duyuyordu. Sonra yüzme takımına girdi ve vay be! Erkekleri seçecek olsam Zeke'i seçerdim. Ama Sharleen'e kesinlikle aşık. Bir yıldır birbirlerine kilitlenmiş durumdalar."

Ayrıntılara dikkat etmeye çalışan Eve, onları tekrar gözden geçirdi. "Pekâlâ. Arlie bu gece eve gitmeyi planlamıyordu, değil mi?" Moses beyaz-sarı saçlarının diplerine kadar kızardı. "Ah, iyi. Benim evime gitmeyi planlıyorduk. Ailem Salı gününe kadar şehir dışında."

"Annesinin haberi var mıydı?"

"Hayır." Nikki konuştu. "Onun yerine ben bakıyordum. Geceyi benimle geçireceğini söylemiştik. Annesine söylemek zorunda mısın? Annesinin ona yalan söylediğini bilmesinden nefret ediyorum."

"Konuyla ilgisi olduğu kanıtlanmadıkça olmaz. Dedektif Peabody hepinizin eve götürülmesini ayarlayacak. Çok yardımcı oldunuz."

"Daha önce söylemek istemedim çünkü çok ezikçe ama..." Dawn diğer ikisine baktı. "Videoyu gördük, değil mi?"

"Kitabı ben de okudum," dedi Moses. "İkisini de." "Moses iyi bir okuyucu." Nikki gülümsemek için kendini zor tuttu.

"Sanırım

umamız hepsi saçmalık değildir."

"Dedektif, ben ve bu soruşturmaya dahil olan herkesin Arlie'ye bunu yapanı bulmak ve cezasını çekmesini sağlamak için elimizden geleni yapmamızla ilgili kısım? Bu saçmalık değil.

"Aklınıza yardımcı olabilecek bir şey gelirse benimle ya da Dedektif Peabody ile temasa geçin."

"Burada birkaç dakika daha beklerseniz," dedi Peabody onlara, "bir memur gelip sizi eve götürecektir."

"Eşek arısı," dedi Eve dışarı çıktıklarında. "Arlie eşek arısı, Jenna da jab diye düşündü. Ve ikisi de öylece geçiştirdi.

eğlenmeye devam edebilirler. Neden eğlenmesinler ki? Ve bunun bir önemi de olmazdı," diye ekledi Eve. "Sanırım birkaç dakika daha eğlenmek, daha fazla panik yaşamaktan iyidir.

"Roarke'a bakacağım, bakalım o video yayınında kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

"Ben şu nakliyeyi getireyim."

"Yola çıktıklarında gelip beni alın. Yakın akrabalarına haber vermeliyiz."

Başka bir çadıra gitmeden önce Roarke'ın sahnenin kenarında oturup PPC'sini incelediğini gördü.

Yukarı baktı. "Burada daha yeniyim. Videonun orijinali bende. Bu operatörü memnun etmedi."

"Bu bir kanıt. Üzerinde bir şey var mı?"

"Çok fazla video var. Yaklaşık yirmi bir yüz işaretinde bir pan kurbanı yakaladı."

Sesini yükseltti. "Bu tavada ona en yakın olan, kısa boylu, neredeyse beyaz saçlı bir çocuk."

"İşte erkek arkadaşı." Ekranı inceledi, Arlie'nin kollarını havada sallayışını ve gülüşünü izledi.

"Yine sol taraftan geldi."

"Bu açığı denedim. Çok büyük, coşkulu bir kalabalık var, çok zor. Peki ya zamanlama? Enjekte edildiğinde ya da enjekte edilmek üzereyken, operatör sahneye odaklandı. Grup bittikten sonra, uzun bir pan daha var. Erkek arkadaş olarak tanımladığınız kişiyi -saçı çok belirgin- kalabalığın arasından geçmeye çalışırken ve büfelere doğru ilerlerken görebilirsiniz."

"Buz almaya gitti. Bir eşek arısı tarafından sokulduğunu düşündü."

"Danışman olarak, bunu EDD'ye götürmenizi tavsiye ederim. Büyütmek için gerekli ekipmana sahipler, bu portatifle yapabileceğimden daha fazlasını yapabilirler."

"Evet, öyle yapacağım." Parkı, sahneyi, sahneyi göremeyenler için kurulan ekranları tarayarak ellerini ceplerine soktu.

"Bu bir saçmalık, ama bunu yapacağım. Ya da gitmeden önce orijinalini McNab'a verebilirsin."

"Gidiyor muyum?"

"Artık burada yapabileceğin bir şey yok. Git biraz uyu. Peabody ve benim tebligatı yapmamız gerekiyor. Ondan sonra evde olacağım."

"Annesi şehir dışında mı yaşıyor
demiştiniz?" "Doğru."

"Bu da Peabody'nin önce şehir dışına, sonra tekrar aşağı inmesi gerektiği anlamına geliyor."

"İşim bu."

"Bu konuda resmi olarak uzman danışmanım, sivil," diye hatırlattı ona. "Bırak McNab ile kalsın Eve. Bildirimi seninle birlikte yapacağım, sonra hepimiz eve gidip biraz uyuyacağız."

Yüzünü ovaladı, saçlarını karıştırdı. "Pekâlâ. Pekala, lojistik olarak daha iyi. Şehir merkezinde kalır ve Merkez'e uğrayıp bunu yazabilir, sonra da eve gidip biraz uyuyabilir."

"Çok katırsın."

"İşte bu yüzden ben LT'yim. Peabody!" diye seslendi, eliyle işaret etti. "Videonun orijinalini ona ver," dedi Roarke'a. "Torbala Peabody, McNab'e ver. Her yerinde EDD'ye ihtiyacım var. Kalabalık çekimlerindeki kısa boylu dooser'ı arıyorum. Ona bize bir mucize bulmasını söyle. Sabahleyin. Bu gece seninle merkeze gelebilir. Bunu yaz. Olay yeri kaydımı kopyalayacağım."

"Roarke ve ben bildirim yapacağız." "Oh, tabii. Emin misiniz?"

"Siz aşağıdasınız, biz yukarıdayız. Morg, tam sekizde." "Geç kalmam."

"Üzülme. Arkadaşlarından onun bir fotoğrafını aldım," dedi Eve, Roarke'la birlikte uzaklaşırken. "Jenna ile bir bağlantı göremiyorum. Farklı tipler, farklı ilgi alanları, farklı okullar. Arlie kesinlikle biriyle çıkmak için zaman ayırdı. Notları da iyiydi, sanırım. Ama Arlie yarı zamanlı çalışıyordu, moda tasarımı yapmak istiyordu. Tek çocuk, sadece o ve annesi,

Resimde babası yok. Farklı bir görünüşü var, yani bir tip değil, o şekilde değil."

Nadine'in Quilla ve Jake ile birlikte stand-up yaptığını görünce nefesini tuttu. Eve barikata yaklaşırken stand-up yapan diğer tüm muhabirler de döndü.

Ve her biri bağırarak sorular sordu.

"Şu anda herhangi bir yorum yapılmayacaktır. İsterseniz avazınız çıktığı kadar bağırın. NYPSD'nin şu anda soruşturmayla ilgili bir yorumu yok. Sen"-Nadine'i işaret etti-"oradaki. Sen"-şimdi de Quilla'yı-"olduğun yerde kal."

Nadine'in barikatı aşarak kendisine katılmasıyla birlikte uzak tarafa doğru adım atarken Quilla'ya seslendi.

"Gözlerinin bana döndüğünü hissedebiliyorum. Ve oh!" Arkasına baktı, bir elini kalbinin üzerine koydu. "Yanıyor."

Quilla'nın güldüğünü duydu,
duymazdan geldi. "Önce rock
yıldızını mı getirdin?"

"Bayıltıcın bende olsaydı onu durdurabilirdim.
Olabilir, muhtemelen."

"İkincisi, çocuğu burada mı tutuyorsun?"

"Çocuk," diye karşı çıktı Nadine, biraz da sinirlenerek, "benim stajyerim ve ben onu sağ salım geri alana kadar okuldan kalma izni var. Ki bu da çok kısa bir süre. Ne-"

"Bu soruşturmayla ilgili şu anda tek bir soru sorarsan seni bir aylığına engellerim. Çok ciddiylim."

"Anlıyorum. Sadece Jake'e söyleyebileceğim bir şey istiyorum. Kayıt dışı, neye ihtiyacın varsa. Ona söyleyebileceğim her şeyi."

"Hiçbir şey yok, Nadine." Bakışını korudu. "İki kurbanı yöntem dışında birbirine bağlayan hiçbir şey, hatta hiçbir şey kayıt dışı değil."

Nadine başıyla onayladı. "Anlaşıldı. Teşekkür ederim. Jamie'yi bekleyelim mi?"

"McNab ve Peabody ile birlikte. Onu yakaladılar."

"Quilla'yı geri alacağız. Eğer herhangi bir araştırmaya ya da herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bu kayıt dışı kalır."

"Sana haber veririm. Roarke? Benimle gel."

Eve kameraları ve kendisine yöneltilen soruları görmezden gelerek yoluna devam etti.

Roarke onlar arabaya oturana kadar bekledi. "Ona söylemeden, rastgele olduğunu söyledin."

"Her iki kurbanı da on dakika araştırırsa, zaten bilirdi. Aradaki fark ne? Yarına kadar yayına çıkmayacak. Bildirimden sonraya kadar olmaz.

"Hadi gidip şu işi halledelim."

Dokuzuncu Bölüm

"Tisha Dillon." Roarke arabayı şehir merkezine doğru sürerken Eve kurbanın annesini daha derinlemesine inceledi. "Otuz dokuz yaşında. Kızı doğduğunda oldukça gençmiş. Evlenmemiş, birlikte yaşamamış. Garment District'te terzi olarak işe başlamış, lüks bir butikte tadilat işlerinde çalışmış ve yaklaşık on dört yıl önce kendi işini kurmuş.

"Fena değil," diye belirtti Eve. "Yarı zamanlı çalışan bir terzi var, o da annesi."

Koşuyu bir kenara bıraktı.

"Daha genç bir kalabalığa yönelik iki kalabalık etkinlik seçti. Biri içeride, diğeri dışarıda. Bu noktada, onun dışında iki kurbanı birbirine bağlayan hiçbir şey yok. İkisini de tanıması imkânsız değil ama düşük bir ihtimal olduğunu bilmek için olasılık hesabı yapmama gerek yok. Onu tanıyor olmaları daha düşük bir ihtimal."

Gözlerini kapattı. "Tamam, tamam. Müzik etkinliği. Aynı yaş grubu. İkisi de melez ama farklı yapıda, farklı renklerde, farklı ilgi alanları olan kadınlar. Biri şehrin yukarısında, diğeri aşağısında. Ve birçok insan için bu farklı gezegenlerde yaşamak gibi bir şey.

"İlk kurban özel okul, ikincisi devlet okulu. Ve bunlar farklı gezegenler. İlk kurban, ciddi bir romantik ya da cinsel ilişki yaşamamış. İkincisi düzenli olarak çıkıyordu ve birkaç aylık ciddi bir erkek arkadaşı vardı. Ya cinsel olarak aktifti ya da olmak üzereydi."

"Ortak bir zemin bulmayı umuyorsunuz."

"Ve onu bulamamak, yüzeyin ötesinde değil. Eğer kim oldukları değilse, ne oldukları. Yaş gruplarının, cinsiyetlerinin ve güzel olmalarının ötesinde bir şey bulamıyorum."

Kırmızı ışıktaki durduğunda şöyle bir baktı. "Belki de ihtiyacı olan tek şey budur."

"Ve bu da onu bir kabus haline getiriyor. Çünkü plan yapıyor, Roarke. Planlıyor. İlaç karışımını, dağıtım sistemini, ölüm noktasını seçmeyi, zamanlamayı. Ama kurbanları o anda mı seçiliyor? Gerçek bir takip süresi, özel bir araştırma yok mu? İkisinin de bir etkinliğe katılacağını biliyor olabilir. Bu mümkün. Jenna'yı kulüpte bulmak zor değil. Biraz takılır, biraz dolaşır, dans pistine çıkar. Ama Arlie'yi birkaç bin kişilik bir kalabalığın içinde bulmak? Buna inanmıyorum. Özellikle onu değil, güzel bir genç kıızı bulmanın ötesinde değil."

"Ve bu da onu bir kâbus haline getiriyor," diye tekrarladı Roarke. "Aklındaki iki başarı, durması için hiçbir neden olmadığı anlamına geliyor, değil mi?"

"Daha fazlası. Peş peşe iki gece iki başarı. Sakinleşme zamanı yok, durma zamanı yok, oturup kafa dağıtmak yok. Sadece geri dön."

Roarke Üçüncü Cadde'de park yeri buldu, bu da Roarke'ın neden her zaman kendisinden daha şanslı olduğunu merak etmesine neden oldu.

Muhtemelen onun bir zenginken, kendisinin olmamasına bağlıydı.

Dışarı çıktı, yaklaştıkları binayı incelerken onunla birlikte yarım blok yürüdü.

Orta büyüklükte, şehir sonrası, konut ve ticari alanların karışımı. Standart giriş güvenliği, ki ona göre bu işe yaramazdı.

İçeri girmek yerine, bir çift asansörün bulunduğu küçük, makul ölçüde temiz bir lobide ustalaştı.

Onlara şüpheli bir çalışma verdi.

"Dörtte."

Roarke, "Merdivenleri istiyorsun," diye sözlerini tamamladı.

O yaptı, ama ...

"Hareketli kafesi riske atacağım."

Tayland yemeği gibi kokuyordu - baharatlı Tayland yemeği. Birinin yakın zamanda bir teslimat yaptığı ya da eve paket servis getirdiği sonucuna vardı.

"Sen Peabody olacaksın, değil mi? Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Biliyorum ve bileceğim."

Elini tuttu, sıktı. O da sıktı.

"Bu senin için de zor. Ve sen sırt sırta verdin."

Dışarı çıktı.

"Dört-oh-dört."

Kapıda zile bastı.

Gece yarısından sonra diye düşündü. Muhtemelen uyuyordur.

Bekledi, tekrar vızıldamayı düşündü. Sonra gölgenin kapıdaki Yahuda deliğinin üzerinde hareket ettiğini gördü.

"Evet?"

"Bayan Dillon. Tisha Dillon?"

"Evet."

Eve rozetini kaldırdı. "Teğmen Dallas, danışmanla birlikte. NYPSPD."

Kendini tanıtmayı bitirdiğinde bile güvenlik zincirinin takırtısını, kilitlerin gümbürtüsünü duydu.

Tisha kapıyı çekerek açtı.

Kızıninkinden birkaç ton daha koyu olan teni güzel, berrak ve pürüzsüzdü. Kemik yapısı, gözlerinin şekli ve yapısı ona geçmişti.

Şimdi o gözlerde korku

vardı. "Arlie."

"İçeri girebilir miyiz, Bayan Dillon?"

"Ben Arlie. Kalbimde bir ağrı vardı, korkunç bir ağrı. Erkenden yattım ve bu ağrı beni uyandırdı."

Geri adım attı, onları içeri almak için değil, uzaklaşmak için.

"Arlie'ye bir şey oldu."

Roarke kapıyı arkalarından sessizce kapatırken Eve bir annenin dehşet içindeki gözlerine baktı.

"Evet, hanımefendi. Kızınızın öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Hayır." İki eliyle ağzını kapatıp başını salladı.

"Oturmalısınız, Bayan Dillon." Roarke, Peabody kadar nazik bir şekilde Tisha'nın koluna girdi ve onu neşeli mavi ve yeşil çizgili bir sandalyeye götürdü. "Size biraz su getireyim mi?"

Ona baktı. Gözlerindeki yalvarış, çok açık bir şekilde "Doğru olmadığını söyle" diyen o yalvarış kayboldu.

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Arlie olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Parmak izlerini tespit ettim. Ayrıca çantasında kimliği de vardı." Eve onun karşısında, arkası ve kolları yeşil, minderleri sandalyeyle uyumlu bir kanepenin kenarına oturdu. "Yanında üç arkadaşı vardı."

"Nikki, Moses, Dawn."

"Evet, efendim."

"Bir kaza mı oldu? Yarışmada mı, metroda mı? Nerede o? Arlie nerede? Ona gitmem gerek."

"Bayan Dillon, bunun zor olduğunu biliyorum. Arlie öldürüldü."

"Ne?" Tisha sandalyesinin iki kolunu da kavradı. "Nasıl? Neden? Hayır, hayır, bu bir hata. Moses'la birlikteydi. O iyi, sorumluluk sahibi bir genç adam. Ve Nikki ve Dawn."

"Elimden geldiğince açıklayacağım. Jenna Harbough ismini tanıyor musunuz?"

"Hayır. Neden?" Yüzünde ateş parladı. "Bebeğimi o mu öldürdü?"

"Hayır, hanımefendi. Jenna dün gece öldürüldü. Medyada geniş kapsamlı haberler çıktı."

"Bugün çalıştım. Çalışmak zorundaydım çünkü bir müşteri... Önemli değil. Müzik açmıştım. Bunun Arlie'yle ne ilgisi var?"

"Soruşturma devam etmekle birlikte, her ikisinin de aynı yöntemle ve aynı kişi tarafından öldürüldüğüne inanıyoruz."

"Hangi yöntem? Kimin?"

"Size kim olduğunu söyleyemem ve sadece NYPSPD'nin bu kişiyi bulmak için özenle çalıştığını temin edebilirim. Arlie'ye bilgisi ya da rızası dışında ölümcül bir yasadışı madde karışımı enjekte edildi."

"Yasadışılar mı? Arlie asla ama asla kaçakları kullanmaz."

"Onun bilgisi ya da rızası olmadan, hanımefendi," diye tekrarladı Eve.

"Neden biri bunu yapsın ki? Orada polis ve sağlık görevlileri olduğunu biliyorum." Dudakları titrediğinde, Tisha elinin tersiyle dudaklarına bastırdı ve onları sabitledi. "Neden kimse ona yardım etmedi?"

"Hem sağlık görevlileri hem de polis irtibata geçildiğinde hızlı bir şekilde müdahale etmiştir. Nikki ve Dawn tarafından doğrulanan Moses, Arlie'nin kendisini bir yaban arısının soktuğunu düşündüğünü ve bunu söylediğini belirtti."

"Bir eşek arısı." Tisha şimdi gözlerini kapattı. "Eşek arılarından korkuyor. Bir tanesi bir şekilde yatağına girmiş. Daha küçücüktü, altı yaşlarındaydı. Onu dört kez soktu. Çığlık attığı için içeri koştum, onu yakaladım ve hala kolundaydı. Onu öldürdüm. O zamandan beri onlardan korkuyor."

"Buna inandığı için, az çok görmezden geldi. Musa koluna baktığında, kolunun olduğu yer kıpkırmızıydı. Ona buz getirmeye gitti."

"Çok tatlı bir çocuk," diye mırıldandı Tisha.

"Reaksiyon başladığında enjeksiyondan birkaç dakika sonraydı ve buz alıyordu. Nikki o sırada kendisinin de koluna baktığını ve iğne batması olduğuna inandığını belirtti."

"Nikki doktor olmak istiyor."

"Evet. Hızlı hareket etti, Bayan Dillon. Bunu vurgulamak istiyorum. Dawn'ı yardım çağırması için yönlendirdi ve Arlie'ye yardım etmeye çalıştı,

kalp masajı yapmak da dahil." "Ona yardım etmeye çalıştılar." "Onlar yaptı."

Başını sallarken gözleri doldu. Eve gözyaşlarını engelleyen irade gücünü görebiliyordu. "Ona yardım etmeye çalıştılar. Bunu bilmek güzel."

"Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama size bazı sorular sormam gerekiyor. Ve bir noktada, Arlie'nin odasına bakmak istiyorum."

"Neden onun odası?"

"Onu sizden kimin aldığını bulmanıza yardımcı olacak bir şey bulabilirim, Bayan Dillon."

"Katil falan tanımıyor. İstedğin kadar bakabilirsin. Arlie bir mucize. Benim mucizem. Mükemmel olduğunu kastetmiyorum. Onun için bunu istemezdim. Tıpkı Moses'la seks yaptıklarını bildiğim gibi. O 17 yaşında. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Onu doğurduğumda 22 yaşındaydım. Sevdiğimi ve beni sevdiğini düşündüğüm çocuk evleneceğimizi söyledi. Ona inandım ve bir düğün, bir bebek için planlar yaptık.

"Sonra gitti. Arlie benden daha dikkatli ve çok daha zeki. Hırsları var, iyi arkadaşları var, burs almak için çok çalışıyor. Böyle korkunç bir şey yapabilecek birini tanımıyordu."

"Bazen bir şey bildiğinizi fark etmezsiniz. Hiç birinin ona baskı yaptığını söyledi mi?"

"Arlie değil. O bana söylerdi. Bana her şeyi söylediği için değil, Tanrı biliyor, ama Arlie için ne zaman, ne kadar, evet, hayır derdi. O kendi seçimlerini yapar ve zorbalara müsamaha göstermez."

Ellerini kucağında birleştirdi. "Sakıncası yoksa o suyu şimdi kullanabilirim. Mutfağın orada. Özür dilerim. İkinize de bir şeyler ikram etmeliydim."

Roarke suyu getirmek için ayağa kalkarken Eve ona, "Biz iyiyiz," diye güvence verdi.

"Arlie bu geceki etkinliğe gitmeye ne zaman karar verdi?"

"Sanırım birkaç hafta oldu. Moses'ın grubu finale kalan bir arkadaşı var. Bu olay gerçekleştikten sonra sanırım kendisinden çok Moses için gitmek istedi. Gitmek istemediğinden değil. Teşekkür ederim."

Suyu alırken Roarke'a baktı. "Çok tanıdık geliyorsun. Sizin için özel olarak mı hazırladım?"

"Yapmadın, hayır. Arlie'ye zanaatını öğrettin."

"Annemin bana öğrettiği gibi. Onda da dokunuş ve göz vardı. Daha çok kıyafet tasarlamak, okula gidip daha çok şey öğrenmek isterdi. Fikirlerini çizer ve çizerdi. Bazen benim ya da kendisi için bir şey çizerdi ve biz de onu yapardık. Orijinal bir Dillon."

"Bayan Dillon, sizin için ulaşabileceğim biri var mı? Anneniz?" Roarke önerdi.

"Hayır, bırak uyusun. Yarın zor olacak. Arlie'nin üzerine çok titriyor. Şu anda kimseyi istemiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum, şu anda olmaz. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım var çünkü o burada ve burada." Bir elini kalbine, başına bastırdı. "İhtiyacım olan şey bu."

"Size irtibat numaramı verebilir miyim? Odasına girmemiz için en uygun zamanı bana bildirebilirsiniz."

"Pekâlâ. Ama onu görmem gerek. Ruhunun uçup gittiğini biliyorum. Sanırım kalbim bu yüzden acıyor. Ama yine de kızımı görmem gerekiyor."

"Baş adli tabibin onunla ilgilenmesini talep ettim. Yarın sizinle irtibata geçecek, böylece gidip onu görebilirsiniz."

"Şef mi? En iyisi o mu?"

"Evet. Her şekilde." Eve bir kart çıkardı. "Benimle istediğiniz zaman iletişime geçebilirsiniz. Sorularınız olursa, aklınıza bir şey gelirse, ne kadar önemsiz görünürse görünsün."

Eve ayağa kalktı. "Kaybınız için çok üzgünüz, Bayan Dillon." "Evet. Teşekkür ederim."

Asansöre giden yolun yarısında Eve ilk feryadı duydu.

Saatin ilerlemesine rağmen eve vardıklarında panosunu ve kitabını güncelledi.

"Teğmen, uykuya ihtiyacınız var."

"Uykuya ihtiyacım var. Düşünmek için zamana ihtiyacım var ve düşünemiyorum. Mira'ya bir talep gönderiyorum, sabah alacak. Bu konuda bir danışmana ihtiyacım var. Bir profile ihtiyacım var ve daha iyisi yok.

"Onu göremiyorum ve görmem gerek. Nasıl görüldüğünü kastetmiyorum, ama-"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Saat sekizde gelmesi için istek gönderdi, sonra da kapattı.

"En azından artık Pazar günü değil." Ayağa kalktığında saçını itti. "Böylece laboratuvarı sıkıştırmaya başlayabilirim, bu danışmayı yapabilirim, kimya laboratuvarları, kimya öğrencileri üzerinde çalışmaya başlayabilirim. En azından bir ergen ya da üniversite öğrencisi gibi görünecek," diye ekledi Roarke onu ofisten çıkarırken.

"Karışıyor, yani... Bu ikisi gibi başka hangi etkinliklerin yaklaştığını öğrenmem gerekiyor. O yaş grubuna yönelik. Kalabalık etkinlikler. Belki de Dedektif Willowby'yi çağırmalıyım. O yaş grubuna hitap edebilir."

"Yarın karar verirsiniz."

"Yarın karar veririm," diye kabul etti ve soyunmaya başladı. Bunu yaparken de gündemini planladı.

Sonra, komuta merkezine sahip olduğu için, yatağa girerken beynini kapatmak için elinden geleni yaptı.

"Yer aç Tubbo," dedi kediye, sonra Roarke bir kolunu ona dolayınca iç çekti. "Onu göremiyorum."

"Ama

yapacaksın."

"Yapacağım."

★ ★ ★

Rüyaların uykuya karışması zaman alıyordu. Müzikle birlikte geliyorlardı, gitarlar, davullar. Yanıp sönen ışıklarla.

İki ölü kız, etraflarındaki kalabalıkla birlikte çılgınca bir hareket ve enerji bulanıklığından başka bir şey olmadan dans ediyordu.

"Biz genciz!" Jenna dedi ki.

"Ve asla yaşlanmayacağız."

"Herkesin dans etmek isteyeceği şarkılar yazmak istiyordum. Bir rock yıldızı olacaktım."

"Kostümlerinizi ben tasarladım," dedi Arlie ona. "Dillon'ın orijinal kostümleri içinde çok çekici görünürdünüz."

"Önümüzde bir yüz yıl daha vardı, değil mi?"

"Aynen öyle. Tamamen sıçtık."

"Bana iğne batırdığında canım acıdı." Jenna kolundaki iğneyi işaret etti.

"Söyle bana! Beni soktuğunda canım acıdı." Golf topu büyüklüğünde bir eşek arısı Arlie'nin koluna kondu.

"Pislik."

"Pislik."

Kızlar hep birlikte "Dooser!" dediler ve dans ederken gülüştüler.

"Onu gördün. Bana bir şey ver," dedi Eve. "Onu görmem gerek."

"Pislik. Pislik. Dooser," dediler birlikte.

"Neden dikkat edelim ki?" Jenna omuz silkti. "O bizim kulübümüzde değil."

"Ne kulübü?" Çok sıcak, diye düşündü Eve. Burası çok sıcak. Dışarıda. Burası neresiydi?

"Normal gibi." Jenna omuzlarını, kalçalarını salladı.

"Hırıltilılar, çışliler, kaçıklar giremez. Normal, hayatımızı yaşıyoruz, yani sen de yoksun, Patron Polis."

Jenna Arlie'ye, "O yaşlı," diye hatırlattı. "Biz değiliz."

"Yaşlanmadığında normal biri değildi. Yani Tanrım! Bizim yaşıımızdayken etrafta dolanıyordu. Arkadaşı yok, ailesi yok, hiçbir şeyi yok. Normal biri değildi."

"Normal değil," diye kabul etti Jenna.

"Bu benimle ilgili değil," diye başladı Eve ve müzik durdu; ışık parlaklığını korudu.

Sonra devlet okulunun uğultulu koridorundaki o parlak ışıktaki durdu.

Kokuyu alabiliyordu: ter, teri örtemeyen ucuz kolonya, yasak sakız ve şeker kokusu. Tuvaletlerden yayılan daha da yasak Zoner kokuları ve hafif bir sidik kokusu.

Diğer çocuklar yanından geçip gitti. Bazıları alay etti, bazıları kıs kıs güldü, bazıları da onu görmezden geldi.

Görmezden gelinmeyi tercih etti.

Çirkin mavi üniformasını giyyordu; pantolonu çok kısaydı çünkü bacakları sürekli uzuyordu, üst kısmı boldu çünkü vücudu çok ince kalmıştı.

Saçını kesmeye çalışmış ve berbat etmişti, bu yüzden geriye doğru topladığında bile düzensiz ve dağınık görünüyordu.

Sadece derse girmek istiyordu. Bir sonraki derse ve bir sonrakine. Günü atlatmak, geceyi atlatmak. Ve bir gün daha. Özgürlüğe bir gün daha yaklaştı.

Özgürlük yirmi iki ay, bir hafta ve üç gün sonra geldi.

Cimri aylık maaşından biriktirdiği parayı -diğerlerinin çoğu atıştırmalıklara ya da kaçak Zoner'lara harcıyordu- alıp New York'a gidecekti. Akademiye.

Polis olacaktı ve polis olduğunda da önemli biri olacaktı.

Yirmi iki ay, bir hafta ve üç günü daha atlatabilirdi, yeter ki sonunda New York'a giden bir otobüse binsin.

Bunu düşünürken, bunun hayalini kurarken dikkat etmedi. O daha iyi biliyordu.

"Uh-oh," dedi Jenna ve onun dikkatini çekti.

"İşte geliyor." Arlie yüzünü buruşturdu. "Çürüklere de izin yok. Ama bunu atlatacaksın. Biz yaşamadık."

Bruiser'ı gördü, unvanı beş-on yaşında ve sağlam bir altmış kas ve sertlikte kazanacak bir kız.

"Bana sataşmamalıydın, sürtük."

Yumruk yere düşmeden ve çenesinden ayak parmaklarına kadar acı dalgaları yayılmadan önce onu engelleyecek zamanı olmadı.

Bu onu uykusundan uyandırdı, böylece ayağa kalktı, bir el çenesindeydi ve o yumruğu hissettiğine yemin etti.

"Işıklar açık, yüzde on. Saat kaç lan? Ekran." Işıklar kısık yanıyordu. Ekranda beş-yirmi-iki.

"Tamam, peki." Galahad onun kucağına emekledi, başını koluna çarptı. "Sorun yok, sorun yok." İkisini de rahatlatmak için ona uzun, yavaş okşamalar yaptı. "Yine de kalkmalıyım."

Saniyeler sonra, dünya kralı takımlarından birini giymiş olan Roarke içeri daldı.

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Tanrım, Avustralya'yı satın almaktan falan vazgeçmene gerek yoktu. Ben iyiyim."

"Daha yeni kopmuştum ama hâlâ bir kıtaya sahip değilim."

"Sadece bir zaman meselesi."

"Sen... şey, şimdi bağırdın." Yanına oturdu, kediye yaptığı gibi saçlarını okşadı. "Yüzünü tuttun ve yaydan fırlayan bir ok gibi yatakta fırladın. Anladığım kadarıyla bir rüya."

"Evet, Koca Kaltak Brenda'nın -kendine öyle diyordu- suratıma yumruk atmasıyla bitti."

Çenesini oynattı. "Yemin ederim, hissettim."

Ona inandığı için -rüyaları o kadar berraktı ki- çenesine bir öpücük kondurdu.

"Peki bu Koca Kaltak Brenda gerçek mi yoksa sadece bir rüya mı?"

"Oh, o gerçektir. Okuldayken. Beni birkaç kez kana buladı. Beni ve kana ihtiyacı olduğuna karar verdiği başka kim varsa. Orada düşük bir eşiği vardı," diye hatırlıyor Eve. "Birinin dayak yemediği gün neredeyse yoktu."

"Ah." Eğilerek çenesini tekrar öptü. "Peki bu konuda ne yaptın?"

"Bir yıl boyunca hiçbir şey yapmadım, bıkaçığını umuyordum. Ama bıkmadı. Ben de birkaç hafta boks videoları izledim, pratik yaptım, dövüş sanatlarını denedim. Bir dahaki sefere bana saldırdığında, kışına tekme bastım. Çoğunlukla, sanırım, karşılık vermem onu şaşırttığı için. Ama tekrar denerim."

Daha sonra pratik yapmaya devam ettiğim için onu yine benzettim. Hiç formu yoktu. Sadece güç.

"Ondan sonra mı? Beni yalnız bıraktı."

"Peki Koca Kaltak Brenda şimdi nerede? Biliyorsun."

"On beş yapıyor, içeride ikinci raundu. Ağır saldırı. Her neyse, madem uyandım, yola koyulmalıyım."

"Kahveni getireyim, ben de biraz istiyorum."

"Ben duş alana kadar benimkini tut."

Dönüp ona baktı. "Kahveyi tut dedin mi? Koca Kaltak Brenda'nın rüya yumruğu bir şeyi mi gevşetti?"

"Rüya yumruğu beni uyandırdı. Bam. Yani evet, tut şunu."

Dışarı çıktı ve duşa girdi. Belki uykudan çok adrenalinle koşuyordu ama koşuyordu.

Dışarı çıktığında sadece kahve değil, ısıtıcı kubbelerin altında kahvaltı da vardı.

"Başka bir toplantınız yok mu?"

"Var ve karımla kahvaltı yapıyorum. Krep, çünkü Büyük Kaltak Brenda'yı kim devirirse onu hak eder."

"Ben de varım." Onun yanına oturdu ve ısıtıcı kubbeleri kaldırdığında kreplerini tereyağı ve şuruba boğdu.

"Tüm hayalin bu muydu?"

"Hayır. Kızlar, ikisi de."

Yemeğini yerken bir yandan da onun için karıştırdı ve tam orada olduğu için pastırmaya vurdu.

Ve onun yanağını öptü, çok tatlı bir şekilde.

"Tamam, evet, beni geri fırlattı. Haklıydılar. Ben normal biri değildim. O zamanlar benim için kulüp yoktu. O da bir kulüpte değil."

"Sence zorbalık mı?"

"Belki ve muhtemelen, ama bu ikisi tarafından değil."

Hayır, diye düşündü, eğer öyle olsalardı bunu anlayabilirdi.

"Onlar öyle tipler değil. Görmezden gel, omuz silk, görmezden gel, belki kıs kıs gül. Evet, bu işe yarayabilir. Ama onlar zorba değildi. Ve onu tanımıyorlardı. Onları tanımadığından eminim."

"Tipe geri dönelim o zaman?"

"Muhtemelen popüler, güzel bir kız ona zorbalık etmiş, onu görmezden gelmiş ya da kalbi olduğunu düşündüğü şeyi kırmıştır. Ama yanılıyor, yanlış bağlanmış Roarke. Sadece öldürmesi değil, bunu nasıl yaptığı da yanlış."

"Yine düşünüyorsun."

"Dediğim gibi, yumruk beni uyandırdı. Koca Kaltak Brenda'nın şerefine." Kahvesini kadeh kaldırarak kaldırdı.

"Mekana ihtiyacı var

-Kolayca kaçabileceği bir yer. Aralarına karışabileceği bir kalabalığa ve seçebileceği hedeflere ihtiyacı var."

Krepleri bitirdi. "En azından benim şu anki sabah düşüncem bu."

"Onu görmeye başlıyorsun."

"Olabilir. Emin değilim. Ben zorbalığa uğradım, Mavis zorbalığa uğradı. İkimiz de Normal Kulüp'te hoş karşılanmazdık. Avlanmak ve öldürmek, plan yapmak ve takip etmek daha fazlasını gerektirir. Uyuşturucu da işin içinde. Erişim ya da yaratma yeteneği. Sadece bir torbacının anlayışı olsa bile kimyadan anlıyor."

Ayağa kalktı, dolabına gitti ve iş anlaşmasını kendisinin bir araya getirmesi gerektiğini düşündü.

Roarke ona, "Yağmur yağıyor ve günün büyük bölümünde de yağacak," dedi. "Harika."

Siyah bir pantolon aldı -çünkü, lanet olsun- ve sade bir siyah tişört, yine çünkü. Ama o bakıştan kaçınmak için açık mavi bir ceket çıkardı.

Ona göre Roarke, kedinin savaşta sürünerek kahvaltı tabaklarının üzerine atlamaması için onu uyarmakla meşgul olduğundan, öncelikle Bakış'tan kaçınarak giyindi.

"Ben çıkıyorum."

"Birazdan başka bir toplantım var. Bir dakika bekleyin."

Her iki tabağı da bir kubbenin altına dizdi, sonra da bir damacananın üstüne koydu.

"O kadar yükseğe zıplayamaz."

Yine de, merdivenlerin yarısına geldiklerinde ikisi de kubbenin takırdayarak yere düştüğünü duydular.

"Lanet olsun. Acımasız biri."

"Oraya nasıl çıkacağını bulduğu için puan almalı."

"Onu Summerset'e bırakıyorum." Eve'in omuzlarını tuttu ve onu bir öpücüğün içine çekti. "Polisime göz kulak ol."

"Onun için çok yaşlıyım. Ayrıca, Koca Kaltak Brenda'yı alaşağı eden bendim."

"Gerçekten de öylesin. Arabanızda bir şemsiye var, kullanacağınızdan değil."

"Orada olduğunu bilmek güzel." Durdu, arkasına baktı. "Oradan geçerken kaldırımda kışını sizin binalardan birine dayamış mızıkacı bir adam görseniz ne yapardınız?"

"Ona şarkı ve durumu için biraz hazır verirdim. Neden?"

"Sebebi yok."

Tam olarak bunu yapacağını düşündü. Onu tam olarak bunu yaparken görmüştü. Çünkü insanlar onun için görünmez değildi.

Kime karşı görünmezdin, Dooser? Tetiği kim çekti? Yoksa öldürmek için mi doğdun?

Yağmurun içine doğru yürüdü; ılık, sırlı ve sadece nemi artıran bir yağmur. Arabada, yağmurda araba kullanmayı asla öğrenemeyeceğine karar verdiği insanlarla dolu sefil bir trafikte şehir merkezine doğru yol aldı.

Düşünmek için acele etmedi ama morga vardığında bile hâlâ net bir fikir edinememişti.

Bir süre oturup yağmuru dinledi.

Rüyasında olduğu gibi kendini görebiliyordu. Pantolonu çok kısa, vücudu çok ince, saçları yanlıştı. Görünmez olmaya çalışıyordu.

Beni fark etmeyin, benimle konuşmayın, sadece bunu atlatmama ve dışarı çıkmama izin verin.

"Ama bu sen değilsin, değil mi? Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, bu sen değilsin. İnsanların seni fark etmesini, sana bakmasını istiyorsun. İlgı istiyorsun. Bunu arzuluyorsun. Ve kızlardan, özellikle de kızlardan."

Seks, diye düşündü. Elbette, özellikle de aynı yaş aralığındaysa. Ama ilgi, hayranlık da. Ama girmeyi çok istediğın kulübe girmen engelleniyor.

Dikkat, diye tekrar düşündü.

"Lanet olsun, şimdi bol bol alıyorsun. Mekânlar mı? Belki sadece rahatlık için değil. Dikkat çekmek için."

Kendi kendine başını sallayarak arabadan indi. Net bir görüntü yok, henüz değil.

Ama geliyordu.

Onuncu Bölüm

Tünelden aşağı inmeden önce gösterge panelindeki AutoChef'ten Morris kahvesi aldı.

Başka bir gün, diye düşündü, bir başka genç kız daha sedyede. Adli tabip, koruyucu pelerininin altına soluk renkli bir takım elbise giymişti, soluk mavi ve aynı yumuşak maviyi iğne inceliğinde çizgilerle taşıyan beyaz bir gömlek. Daha koyu bir mavi olan kravatı, boynunun arkasında bir ilmek haline getirdiği örgüden geçirdiği kordonla uyumluydu.

Adamın kendisi için mi, konumu için mi, yoksa ölüye saygıdan mı böyle şık bir resmiyetle giyindiğini merak etti.

Ve üçüne de karar verdi.

Yine rock çaldı ama Eve içeri girdiğinde sesi kısıtı.

"İki günde iki tane." Eve kahveyi lavabonun yanına koymak için geri dönmeden önce eliyle işaret etti.

"Asla çiçek açmayacak bir başka tomurcuk." Mikrogözlüğün ardında büyüyen gözleri Eve'inkilerle buluştu. "Gençliğin boşa harcanmasıyla ilgili bir söz vardır. Ben buna katılmıyorum ve umarım o gençliği varken iyi değerlendirmiştir."

Eve'in aklına Koca Kaltak Brenda geldi. "Gençliğimi olduğu yerde seviyorum. Arkamda."

"Onu yeniden ele geçirme dncesi yok mu?"

Kendine izin verirse, o enayi yumruğunu h hissedebilirdi. "Oh, hayır."

"Sanırım bu da seni ve beni burada ve şimdi ile yetinmek gibi imrenilecek bir konuma getiriyor." Mikro gözlüklerini bir kenara koydu.

"Garip bir şekilde bizi ilgilendiren işe dönelim. Hem kurbanlar hem de kullanılan yöntem bir katili işaret ediyor. Yaşamaya yeni başlamış sağlıklı bir genç kız daha. Daha önce yasadışı madde kullandığına dair bir iz yok, alkol bağımlılığı belirtisi de yok. Ölümünden yaklaşık dört saat önce yediğini umduğum son yemeği pizza ve gazlı limonataydı."

Ellerindeki kanı durulamak için lavaboya doğru yürüdü ve kahvesini aldı.

"Yakın zamanda yirmi dört saatlik bir gebelik önleyici ilaç içmiş."

"antasında birkaç prezervatif olan bir erkek arkadaşı vardı ve ailesi hafta sonu için şehir dışındaydı."

"Ah pekala." Geri döndükten sonra Arlie'nin omzuna sempatik bir el koydu. "En iyi hazırlanmış planlar." Sonra Peabody içeri girerken gülümsedi.

"H geç kalmadım!" diye ısrar etti.

"Hayır, geç kalmadınız. Enjeksiyon için aynı genel alan," diye ekledi Eve.

"Evet. İlk kurbanı göre sol pazıda biraz daha aşağıda."

"İkincisi daha uzun. Bir eşek arısı tarafından sokulduğunu sandı. Eşek arılarıyla ilgili bir şeyi vardı."

"Keskin, hızlı bir acı." Morris başını salladı. "Evet, bunu görebiliyorum. Bölgeye bakılırsa penetrasyona çok az zen gösteriyor. Aslında tam tersi."

"Bunu hissetmelerini istiyor."

"Ve kesinlikle yaparlardı. Laboratuvarın da onaylayacağı ilk analizlerime göre Jenna Harbough'da kullanılanla aynı kaçak karışımı. İğnenin kendisi kesinlikle kirliydi ve daha önce olduğu gibi yine kaplanmıştı. Sistemi bu iğneye tepki vermiş olmalı."

ya da hemen hemen aynı şekilde. Enjeksiyon, semptomların başlaması ve ölüm arasında sadece dakikalar vardır."

"Ve onları birbirine bağlayan tek şey bu. Başka bir şey bulamıyorum." Bulamayacaktı, bundan neredeyse emindi. "Arlie Dillon Yukarı Doğu'daydı, Jenna Harbough Aşağı Batı. Farklı okullar, farklı ilgi alanları, farklı yaşam tarzları."

"Yaşları, cinsiyetleri ve temel sağlık durumları dışında," diyor Morris, "fiziksel olarak birbirlerine benzemiyorlar."

"Önemli olan nasıl göründükleri değil, ne olduklarıdır. Ve nerede oldukları." Peabody, "Kalabalıkta," diye ekledi.

"Peki ne zaman? Geceleyin, bir Kalabalık. Gürültülü, kalabalık bir alan."

"Aralarından seçim yapabileceği bir sürü genç kız var. Kurbanın sadece bir ebeveyni var. Annesi. Kardeşi yok."

"Ah." Morris bir iç çekti. "Daha fazla acı. Arlie hazır olduğunda onunla temasa geçeceğim. Arlie'nin sana yol göstermesi için bana daha fazla bir şey söylemesini beklemiyorum, Dallas. Ama söylerse, söylediğimde haberin olur."

"Laboratuvara gideceğim, bakalım oradan bir şeyler çıkarabilecek miyim?"

Peabody'yle birlikte yola çıkarken ona, "Sana şans dileyeceğim," dedi. "Onları yöntem ve katil dışında birbirine bağlayan hiçbir şey olmadığı için, hepimiz yarın yine burada böyle duracağımızdan endişeleniyoruz. Ya da kısa bir süre sonra."

Endişelenmediğini düşündü Eve, çünkü daha fazlasını bulamazlarsa, yine orada duracaklarından hiç şüphesi yoktu.

Peabody ayak uydurmak için koştu. "McNab doğrudan kulüp beslemesi üzerinde çalışmaya başladı."

"Güzel. Piç kurusu dışarı çıktığı gibi içeri girmediyse, bir yerlerde yayında olacaktır."

"Kahretsin! Sence pencereden mi girdi?"

"İmkânsız değil. Ama bir grupta birlikte hareket etmekten daha riskli. Ve daha zor," diye ekledi. "Pencerenin eğilme şekli, içeride kıvranmak ve kıvranırken içeride kimsenin olmaması için zamanlama yapmak daha zor."

"O lanet yayında."

Direksiyonun arkasına geçti ve parmaklarıyla direksiyona vurdu. "Önce laboratuvar. Daha erken ama bu bize Dickhead'in başının etini yeme konusunda avantaj sağlar ve Harvo'yu dürtebiliriz."

"Annesinden bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Bana iki kurbanın birbirini tanımadığını söylemeye yetecek kadar. İmkânsız değil ama yine de katilin ikisini de tanıması pek olası değil. Her şeyi Mira'ya gönderdim, danışmanlık istedim."

Bu açları netleştirmeye yardımcı olur. Hep öyle olmuştur.

"Bence ilgiye ihtiyacı var, bu da işin bir parçası. Avenue A performansı sırasında birinciyi öldürdü. Onlar büyük bir olay ve bu da medya yaratacaktır."

"Dün geceki olay mı? Bir başka büyük olay," diye doğruladı Peabody. "Büyük bir kalabalık çekti, bir sürü insan canlı yayın yaptı. Çok fazla tanıtım yapıldı."

"Eminim kaydetmiştir. Bir aylık maaşına ve benimkine bahse girerim ki cinayetlerle ilgili tüm medyaya da aynı şeyi yapmıştır."

"Bir aylık maaşıma gerçekten ihtiyacım var. Yeni bir yatak aldık ve bu- buna sonra geleceğim. Ama maaşıma gerçekten ihtiyacım var, çünkü yeni yatak ve bu kokotu çok istiyorum. Ayrıca, yeni, muhteşem tuvalet odamızı donatmamız gerekiyor. Tuvalet odamız var! Ve diğer şeyler. Ama kesin bir şey gibi görüldüğü için... Kesin şeyler dışında enayi bahisleri olabilir."

Aşağı inerken, Peabody kaşlarını çattı.

"İşte bu yüzden kumar oynamıyorum. Enayi bahsiyle kesin bahsi nasıl ayırt edersin?"

Basit, diye düşündü Eve. "Hepsi enayi bahisleri. Santiago'nun kovboy şapkasına sor."

Bu güldürdü.

"O zaman ben enayiyim çünkü bir aylık maaşımı senin maaşınla birlikte tehlikeye atıyorum, çünkü evet, bu konuda medyayı izliyor. İçinde yüzüyor."

Cebinde Roarke'ın parası olduğu için Eve laboratuvarın yakınındaki bir arsaya girdi.

"Neden?"

"Neden içinde yüzüyor? Eee... Etrafta takılıp onların ölümünü izleyemezdi, değil mi? Bir sonraki en iyi şey bu. Ve eğer onları tanımıyorsa, ki muhtemelen tanımıyordur, onları tanımış olur. Raporlar her şeyi ortaya koyuyor. Her şey ne kadar trajik, ne kadar korkunç olacak ve o da bunun içinde yüzecek çünkü bunu o yaptı."

"Tüm bahisler enayi bahisleridir, ama paranız güvende çünkü bu kesinlikle doğru."

"Paramı ikiye katladığımı ve o cocotte'u satın aldığımı söyleyeceğim."

Laboratuvara doğru yürürlerken Eve direnmeye çalıştı, kendine sormayı aklından bile geçirmemesini emretti. Sonra vazgeçti.

"Cocotte de neyin nesi?"

"Bu bir tencere. Bir Fransız tenceresi. Eminim Summerset'te bir tane vardır. Muhteşem mutfağım için istiyorum ama dokuz yüz dolar falan."

Eve durdu. "Dokuz yüz dolar mı? Bir tava için mi?"

"Bir tencere. Bir Fransız tenceresi."

"Fiyata Fransa'ya gidip satın almak da dahil mi?"

"Keşke," dedi Peabody hülyalı bir şekilde. "Ama paramı ikiye katladığım için bunu karşılayabilirim. Şimdi tek yapmam gereken hangi renk olacağına karar vermek. Kırmızıyı tercih edebilirim, çünkü orada büyük bir renk patlaması var. Ama mavi de çok güzel."

Eve ellerini kulaklarına götürdü ve laboratuvara girdi.

Erken, evet, diye düşündü, ama şimdiden bir faaliyet kovanı. Bu ona güç verdi.

Baş Laboratuar Teknisyeni Dick Berenski'nin çalışma masasına doğru ilerledi. Dickhead ile uğraşırken rüşvete başvurmak artık rutin bir hal almıştı. Ama söz konusu olan çocuklar olduğunda, genellikle ek bir teşvik olmadan da hareket edebileceğine güvenebiliyordu.

Uzun, örümcek gibi parmakları klavyenin üzerinde gezinirken yumurta şeklindeki kafası işinin üzerine eğilmişti.

Eve yaklaştığında başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çattı. "Bana beş dakikadan fazla zaman vermeye ne dersin?"

lanet olası bir Pazartesi sabahı?"

"Jenna Harbough, on altı yaşında, Cumartesi gecesi öldü. Arlie Dillon, on yedi yaşında, dün gece öldü. Beş dakikadan çok daha uzun bir süre."

"Evet, evet, bazılarımız hafta sonunu izinli geçirdi ve plajda küçük kırmızı bikinili, büyük memeli bir sarışınla geçirdi."

"Küçük kırmızı bir bikini mi giyiyorsun?"

"Har! Sarışın bir tane takıyordu. Bir açıp bir kapatıyordu," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Sanırım bu iki genç kızın bir daha sahilde takılamayacak olması onların kötü şansı."

"Evet, evet." Ama bu sefer mırıldandı. "Hafta sonu ekibi kusmuğunuzu DNA'ladı, değil mi? İlk kurbanın toksinlerini kontrol ediyorum, ikincisini de araştırıyorum. Morris'in raporuna göre ilk kurban kullanıcı değilmiş."

"O değildi ve ben de Morris'ten yeni geldim. İkincisi de öyle."

"İkisinin de -gördüğüm kadarıyla ikisinin de- içine bir bomba yerleştirilmiş. Eroin, bunu tek başına yapmak için yeterliydi. Junk değil, saf olan. Saf olanı böyle göremezsin. Kesici bir madde görmüyorum. İkisini de tekrar denemek istiyorum ama göremiyorum. Bir de ketamin var. Gördün mü?"

Eve'in boğazına bir şok aletiyle bile çözemeyeceği semboller ve denklemler içeren ekranını işaret etti. O da "Tamam." dedi.

"İlk kurbanın cüssesi ve ağırlığı göz önüne alındığında, bayılmasa bile onu yere sermeye yeter. Sonra Rohypnol var."

"Bundan emin misin?"

"Bakıyorum, değil mi? Çatıdan attılar."

"Ölümcül doz mu?"

"Hayır, ama içine attı. Onu tekrar yere sermeye yetecek kadar. Sadece bu, onu bir yere götürüp tecavüz etmek istediğini söyleyebilirim. Ama eroinle birlikte? Yeterince uzun yaşayamazdı. Sonra da potasyum klorür izleri var. Bu aşırıya kaçmak, hepsi aşırıya kaçmak. Hasta, sapık piç kurusu orospu çocuğu. Üstüne bir de virüslü iğne kullanmış."

"Şunu görüyor musun?" Ekranı tekrar gösterdiğinde öfkesi ortaya çıktı. "Bu Treponema pallidum."

"Berenski, ben sadece bir polisim." "Hiç frengi geçirdin mi?"

"Hayır, görmedim."

"Buna sebep olan şey bu. Burada yaptığı şey, burada gördüğüm şey, iğneyi Treponema pallidum bakterisiyle kaplamış olması - hızlı etki için kimyasal bir güçlendirici ile. Ölümcül değil ve herhangi bir belirti göstermeden ölmüş olacak. Ama enjeksiyon bölgesindeki enfeksiyon bu."

Eve, "Bir çatıcı ve bir cinsel yolla bulaşan hastalık," diye mırıldandı.

"Aynı formül, ikinci kurbanda da aynı dozaj. Mikrolitresine kadar aynı. İkisini de tekrar kullanıyorum. Görüyor musunuz? Bu bir ajan, bir bileşik ve yaptığı şey kan dolaşımındaki CYP3A enzimlerini inhibe etmek. İşini yapamıyor, böylece ilaç daha hızlı etki ediyor, kan dolaşımı daha fazla emiyor, daha büyük bir etki yaratıyor."

Dikkatli ol, diye düşündü Eve. İşini şansa bırakma.

"Hızlı çalışması gerekiyordu," dedi. "Tıbbi müdahaleyle şanslarının yaver gitmesini sağlayamazdı."

"Gazozlarına biraz siyanür atmak daha kolay. Bunun için çalışmak, hassasiyet - ve hassasiyetten bahsediyorum - bilgi ve biraz da beceri gerekiyordu. Bu lanet olası bir bilim. Kötü bir bilim, çok kötü bir bilim ama yine de bilim."

"Evet, öyle. Malzemeleri nereden bulmuş olabilir?"

"Lanet olası bir laboratuvar." Gözle görülür bir şekilde sinirlenen Berenski kollarını havaya kaldırdı. "Mesele sadece onları almak değil. Buralarda bu kadar saf eroin yok. Bir baskında böyle bir altın madenine rastlarsanız, belki birileri biraz aşırır. Ya da belki de kendisi yapıyordur."

Bang, diye düşündü Eve. Bu yeni bir patlamaydı. "Gelinciklerden mi?"

"Çılgın haşhaşlardan. Araştırma laboratuvarı, biyokimya laboratuvarı, tıp laboratuvarı. Bir roofie bulmak zor değil ve sokakta biraz Kettle bulabilirsin. Ama gerisi?"

Başını iki yana salladı. "Erişimin olsa bile, bu karışımı yapmak için çok iyi bir yeteneğe ihtiyacın var. Ve bunu düşünmek için de hasta bir beyin, Dallas."

"Pekâlâ, teşekkür ederim. Harvo ile ilk sahnede pencereden sarkan kumaş hakkında konuşmam gerekiyor."

"Sanki başka işi yokmuş gibi." Sonra omuzlarını silkti, kaşlarını çattı. "Devam et. Bunları tekrar çalıştırıyorum."

"Peabody," dedi Eve laboratuvara doğru ilerlerken, "son üç yıl içinde bir kaçak baskınında altın madeni bulup bulmadığımızı öğren."

"Sanırım NYPSP bir parça saf eroin ele geçirseydi haberimiz olurdu, ama Dedektif Strong'u Yasadışılar'a etiketleyeceğim."

Eve başını sallayarak Harvo'nun çalışma alanına doğru ilerlemeye devam etti.

Saç ve Elyaf Kraliçesi'nin bugün çene hizasında, Morris'in kravatıyla aynı tonda mavi bir saçı vardı. Üzerinde laboratuvar önlüğü giymiş bir fareye benzeyen bir şeyin tüten bir petri kabını tuttuğu pembe bir tişört giymiş ve manyakça bir sırtış takınmıştı.

Altında da şöyle yazıyordu:

LABORATUVAR FARELERİNE DİKKAT! ONLAR SENDEN DAHA AKILLI.

Onunla birlikte mavi poşetler ve pembe spor ayakkabılar giydi.

"Hey, Dallas. Cumartesi gecesi fiberini çalıştırıyorum. Pazar gecesi olayında bana hiçbir şey gelmedi."

"Gönderecek bir şey yok."

"Biliyor musun, Pazar günü Battle of the Bands'e gitmeyi düşünüyordum ama Hamptons'a uçtum. Kuzenimin erkek arkadaşının kız kardeşinin birkaç haftalığına orada bir evi vardı, hafta sonu için bir açık ev anlaşması yaptı. Oldukça soğuktu."

Dönerek, dürbününün altındaki bir sürgünün üzerine bir lif zerresi yerleştirdi.

"Gözle bakarak söyleyebilirim ki bu ucuz, sentetik bir karışım. Pantolondan ve yenilerinden diyeceğim. Hiçbir şey."

Katil bir süredir dolabındaydı, yıkadığı hiçbir şey yoktu."

"Bunu gözle bakarak söyleyebilir misin?"

Tıpkı çizgi filmdeki laboratuvar faresi gibi sııttı.

"Bu yüzden tacı giyiyorum. Ama bunu doğrulayacağız." Doğruldu. "Pencere çerçevesi, değil mi?"

"Doğru."

"Pantolon olacak. Duvardaki sürtünme izlerinin bir kısmına ulaşmaya çalıştıklarını biliyorum. O yüzden yukarı kaldırdı. Belki kolunuzu ya da gömleğinizin bir parçasını yakalarsınız ama pantolon, eğer baş aşağı gidiyorsanız bu daha olasıdır. Nereye gittiğinizi görmek istersiniz, orada kimsenin olmadığından emin olmak istersiniz, o yüzden kafa üstü atlayın."

"Benim işim için mi uğraşıyorsun, Harvo?"

Harvo gülümseyerek başının tepesine vurdu. "Burayı seviyorum, krallığımda, tacımla birlikte."

Makinelerinden biri bip sesi çıkardığında tekrar döndü.

"Evet, ucuz sentetik karışımınızı, ucuz siyah boyanızı aldım,

bedenler oldukça sert, yani yeni. Pantolon. Ceket olabilir, ama kulüpte bunun için çok sıcak, o yüzden pantolon. Gömlekte bu kadar beden mi? Olmaz. Bu kumaşı birkaç kez yıkarsan, boyayı solduracaksın, ölçüyü bozacaksın ve kumaş bir düzine yıkamadan sonra bozulacak. Ucuz mal, hemen raftan."

"Siyah poşet yazan."

"Elbette, ucuz, yeni poşetler, bu yüzden muhtemelen biraz sert - poşetlerde istediğiniz türden bir örtü değil. Aptal giysisi."

"Ya da dooser?"

Düşünen Harvo başını öne eğdi. "Şey, çoğu dooser modayı takip eder ve onunla kasılır. Bu işin sik kısmı. Ama senin aradığın öyle değil."

"Eğer o bir gençse?"

Harvo yanaklarını şişirdi. "Eskiden ben de öyleydim. Gerçekten düşük bütçeli bir gençsen, bununla yetinmek zorunda kalabilirsin. Ama çoğu kişi Club Rock It'te Avenue A'yı izlemeye gidecekse iyi bir çift almak için cimrilik eder,

biriktirir, yalvarır, her şeyi yapar.

"Çocuklar yargılar, Dallas, ve sert yargılar. Aptal mı? Daha iyisini bilemezsin çünkü aptal. Eğer bunu giyiyorsa... Bekle."

Bir kez daha döndü ve masa bağlantısını kullandı.

"Hey, dostum, kısmi nasıl gidiyor? Uh-huh. Oh evet. Dallas tam burada, o yüzden onu geçiyorum. Köpek ve gazoz? Ben varım. Cha."

Eve'e döndü. "Ayakkabıcı meslektaşım kısmi bir çekim yapacağını düşünüyor. Tam olmasına imkân yok ama kısmi ve eğer yuvarlanırsa, öğlene kadar sizin için bir marka veya marka yelpazesine sahip olmalı. Biz öğle yemeği yerken."

"Minnettarım, Harvo. Her şey için."

"Hepimiz hizmet etmek için yaşıyoruz, değil mi? Koruma kısmı kesinlikle size bağlı."

"Evet. Şey, cha."

Peabody ona doğru gelirken o da geri döndü.

"Bol miktarda hurda, saf değil. Beş yılı aşkın süredir yok. Harvo?" "Ucuz, sentetik torbalar. Ya da büyük ihtimalle torbalar. O

onlara aptal giysisi derdim."

"Ucuz olanlar doğru düzgün asılmıyor. Ayrıca, bir boka da yaramıyorlar. Bir keresinde bahçe ya da atölye işleri için bir çift almıştım. Bir düzine yıkamadan sonra paçavra olarak bile iyi değiller."

"Söylediklerine uyuyor. Bir kulüpte bir çift giyer miydin?"

"Ah, ebedi utanç cehennemi hayır. New York'a geldiğimde bütçem o kadar kısıtlıydı ki havam kesildi ama bunları her yerde giysen utancımından ölürdüm."

"Yani ya daha iyisine parası yetmiyor ya da daha iyisini bilmiyor. Yeni oldukları için bilerek almış. Karıştırmak istiyordu, bu yüzden daha iyisini bilseydi ucuz olanı almazdı. Ve plan yapmak zorundaydı, bu yüzden bütçeyi düzgün bir şey alacak kadar kısmak için zamanı vardı."

"Yani modayı reddetmiş. Ona nasıl giyinmesi gerektiğini söyleyecek arkadaşları olması pek olası değil."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Onlar yürürken Eve'in 'link'i bir mesaj gönderdi. "Mira. Şu anda dosyayı okuyor. Bana haber verecek

danışmak için bir penceresi olduğunda."

"Onun hakkında biraz daha fazla şey biliyoruz."

"Evet. Laboratuvardan başla. Genç olmalı ya da öyle görünmeli. Belki de en iyi notları alan bir kimya öğrencisidir. Belki laboratuvar faresi ya da stajyerdir. Saf eroin. Nereden alıyor? Ya da nasıl yapıyor? Kendi haşhaşını mı yetiştiriyor?"

"Çok fazla şeye ihtiyacın var, değil mi?"

"Bu konuda yeterince bilgim yok ama öğreneceğim."

Saçma sapan park ücretini ödedi.

"Bir bankamatiğe ihtiyacım var."

"Sende çok varmış gibi

görünüyordu." "Bu Roarke'un."

"Dünyadaki paranın çoğu Roarke'a ait değil mi?"

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye mırıldandı Eve.
"Central'da bir tane vuracağım."

"İlaç hasadı hakkında biraz bilgim var. Biz afyon yapmadık!" dedi Eve'in sert bakışlarından sonra. "Ama biraz biliyorum, o yüzden araştırıyorum. Afyon haşhaşına ihtiyacınız var," diye başladı Peabody, PPC'sini okuyarak. "Tamam, bir sürü adım var. Büyümesi ve çiçek açması yaklaşık üç ay sürer, sonra taç yaprakları dökülür ve kapsül elde edersiniz. Bakla yumurtalıktır, afyonu buradan elde edersiniz. Sonra kabuğu belli bir şekilde, bu kavisli bıçakla kesmeniz ve afyonu çıkarmanız gerekir. Sanki damlıyor, birkaç gün boyunca salgılanıyor."

"Zaman alıcı. Zorlayıcı."

Berenski, mikrolitre kadar indiğini söyledi.

"Evet, dahası da var. Özsu oksitlendiğinde bir reçine oluşur. Bunu başka bir bıçakla toplayıp tuğla haline getirmeniz ve sarmanız gerekiyor. Sonra kaynatma, kurutma ve daha fazlası var. Son olarak, enjekte edecekseniz bir çözelti yapmanız gerekiyor, bu yüzden onu sıvılaştırmanız, bir şırıngaya almak için kaynatmanız gerekiyor.

"Ve tamam, on ton ham afyon, tüm bunlardan sonra, yaklaşık bir ton eroine denk geliyor."

"Kendisi yapıyorsa, arazisi ya da serası ve uzun, titiz bir süreçten geçecek tesisleri vardır.

Ama bir tona ihtiyacı yok, değil mi? Birkaç kilo yeter de artar bile."

"Belki de sadece satın alıyordur."

"Ucuz sentetik torbalar. Saf eroin iyi bir pantolondan çok daha pahalı. Diğer uyuşturucuları da ekleyin."

Eve açıştı. "Ya da, eğer parası varsa ama daha iyisini bilmiyorsa, bu bilimdir - onun bilimi. Formülü bulması gerekiyordu. Bilimini biliyor ve ya o şeyi yapabilir ya da onunla deney yapacak kadar soyabilir."

Merkezdeki garaja girdi. "Laboratuvar açısından başlayın. Bir bankamatığa gireceğim, sonra EDD'yi deneyeceğim, bakalım ne durumdalar."

Roarke'ın ona verdiği miktarı çıkardı ve daha önce para çektiği cebinin karşısındaki cebe koydu.

Sonra anlaşırlar.

Kayma ve düşünme süresini EDD'ye götürdü ve McNab ile Feeney'i laboratuvarında buldu.

Feeney hemen, "Onu yakalamış olabiliriz," dedi. "Nerede?"

Eve ekranı inceledi ve Feeney cevap vermeden önce işaret etti. "Şuradaki adam. Yüzünü ya da başka bir şeyini göremezsiniz çünkü bu ikisinin arkasında duruyor. Daha uzun. Ve bu da onunla birlikte. Kaç yaşında, beş-altı mı?"

"Benim görüşüm bu ve bunu doğrulayabiliriz. Az önce vurduk. Zaman damgası yirmi bir-yirmi üç."

"McNab, bak bakalım karıştığı gruptan herhangi birini teşhis edebilecek misin?"

McNab, kemikli kalçaları iç ritmine göre seçilirken başını salladı. "Şimdi üzerinde çalışıyorum."

"Siyah poşet, bunu görebiliyorum. Ayakkabısını, gömleğini göremiyorum. Lanet olası yüzü. Ama ... kahverengi saçlı, değil mi?"

"Kahverengi görünüyor. Uzunluğunu ölçemiyorum ama önden uzun görünüyor. Bu mu?"

Ekranı dondurdu. "Saçlarının yüzüne düşme şekli. Belki düşme şeklinden dolayı gözlük takıyordur, ama bu sadece

önündeki iki adam arasında kısmi.

"Ten rengini alamaz. Dikkatli biri. Ama poşetleri, boyu, saç rengi ve ön uzunluğunun tekrar ortaya çıkması yok, bu yüzden onu yakalayabiliriz."

McNab ucuz olmayan kanarya sarısı poşetlerinin içinde küçük bir dans yaptı. "İki tane buldum Dallas. İsimlerini ve iletişim bilgilerini şimdi e-postalarına gönderiyorum. Bu ikisiyle görüştüm. Beş kişilik bir grupta gelmişler, hepsi erkek, on beş-on yedi yaşlarında. Müzik ve bebekler için gelmişler.

"Bana bir saniye ver."

Taşınabilir bilgisayarını çıkardı ve notlarını kontrol etti.

"Evet, evet. Bu ikisinden biri ve gruptaki diğer iki kişi, kurban ve arkadaşlarıyla dans etti. Bir kere. Birlikte gibiydiler ama değillerdi, ama biraz sohbet ettiler."

"Güzel. Bu iyi."

Feeney ona, "Hepsini çalıştırmak, sonra tekrar çalıştırmak istiyorum," dedi. "Emin olmak istiyorum."

"Evet, ama bu iyi. Güçlü bir iyi. Bana isimleri gönder, McNab. Takip için irtibata geçeceğim. Daha fazlasını biliyoruz, belki daha fazlasını da buluruz. Sürtünmenin olası izi üzerinde çalışıyorlar. Harvo liflerde ucuz sentetik karışım olduğunu söyledi. Ve enjekte edilen kokteylin tam formülünü aldım. Seni raporuma kopyalayacağım."

"O piçi yakalayacağız, evlat."

Feeney'e başıyla selam verdi ve dışarı çıktı.

Buna inanıyordu. Her zaman o piçin izini süreceğine inanmıştı. Ama onu, Morris'le birlikte başka bir genç kızın karşısına dikilmeden önce yakalayabilecekler miydi?

Cinayet Masası'na doğru hamle yaptı ve akli başka yerde olsa bile Jenkinson'ın kravatı karşısında irkilmek zorunda kaldı.

Bugünkü sunumda, kan kırmızısı bir arka planın üzerine serpiştirilmiş sihirli değnekler olabileceğini düşündüğü şeyler vardı. Her biri farklı bir parlıtlı renk akımı saçıyordu.

"LT." Ona işaret ederek göz yanığına yaklaşmaya zorladı. "Saygıdeğer ortağım ve ben..."

Dedektif Reineke sihirli şapkasından çıkan beyaz tavşanı göstermek için pantolonunun paçasını yukarı kaldırdığında sözlerini yarıda kesti.

"Tatlı renk körü İsa."

"Bu sabah saat beş yüz sularında vurduğumuz bir tanesini kapatıyoruz." Jenkinson kravatını çırttı. "Araştırma büyüsü."

"Öyle diyorsun."

"Aynen öyle. İki kız konusunda yardıma ihtiyacınız olursa biz hazırız."

"Peabody, kimya laboratuvarındaki yükü iki sihirbazla paylaş. On-on beş dakikaya ihtiyacım var," diye düzeltti, "sonra sahadayız. Takip görüşmeleri. Bir grupta birlikte gelip, zavallı kıçını onların arkasına saklayabiliriz."

"Bu çok büyük!"

"Bu da bir şeydir. Daha fazlasını alırsak, büyük olur. Yaklaşık beş-altı yaşlarında, kahverengi saçlı. Eğer başka detaylar ya da görüntüler gelirse onları da ekleyeceğiz."

"On beş. Yola çıkmaya hazır olun."

Ofisinde kahvesini içtikten sonra panosunu ve defterini güncelledi. Mira'ya, komutanına, Feeney'e ve McNab'a her şeyi kopyaladı.

İlk çocukla iletişime geçtiğinde, ikisini de yazlık işlerinde birlikte buldu. Sadece birkaç blok ötedeki bir şarküteride çalışıyorlarmış.

Bir tane daha iyi, diye düşündü ve yedek kulübesine geri döndü.

"Gidelim, Peabody. Dedektif Çavuş."

Jenkinson ona baktı ve bir sırıtış gönderdi. "Teğmenim, efendim!" "Ben yokken çocuklara göz kulak ol."

"Her zamanki gibi."

Peabody onlar uzaklaşana kadar bekledi. "Aslında bugünkü kravatı sevdim."

Eve, "Seni incitmek zorunda bırakma beni," diye uyardı ve kızakları indirdi.

On Birinci Bölüm

Eve, sabah trafiğı ve park sorununa karşı dört blokluk yürüyüşü tarttı.

"Yürüyeceğiz. Sadece dört blok."

"Tamam, tabii, ama yağmur yağıyor."

"Oh, yağmur! Bu durumda, yürüyoruz. Her ikisi de on yedi yaşında olan ve Corner Deli'de çalışan Hank Kajinski ve Devin Spruce ile konuşacağız."

"Orayı biliyorum. İnanılmaz peynirli blintzler yapıyorlar ve matzo top çorbaları cidden harika."

"Öğle yemeğı için oraya gitmiyoruz, Peabody."

Ana lobiye ulaştıklarında Eve kapılara ve yağmura doğru yöneldi.

Şehri saunaya çeviren yavaş, sabit bir gökyüzü damlası. İnsanlar şemsiyelerin altında toplanmıştı - bazıları, diye düşündü Eve,

İlk damlada onları pahalıya satan bir sokak satıcısından alelacele satın alındı. Omuzları kamburlaşmış diğerleri ise ıslaklığı kişisel bir hakaret olarak algılayıp kaşlarını çatarak ilerliyordu.

Topuklu ayakkabılarına rağmen bacakları makaslanan bir kadının, başının üzerinde bir alışveriş torbasıyla kaldırımında hızla ilerleyişini izledi.

Ve araç trafiği, tahmin ettiği gibi, kornalar alarak santim santim ilerliyordu.

"Biraz yağmurun İncil'deki belalardan biri olduğunu düşünürsünüz, çekirgeler gibi."

"Ya da suyun kana dönüşmesi."

"Bu çok saçma." Öyle değil mi? "Bu bir veba mı?"

"Popüler olanlardan biri. Mısır'ın on tanesinden biri ve Vahiy'de öngörülen yedi taneden biri."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Oh, sadece topladığın şeyler."

Eve, "Ben olsam onları tekrar yere yatırırdım," diye karar verdi. "Duştan fıskırması konusunda endişelenmeden yeterince kanla uğraşmak zorundayız."

"Tamam, bir dahaki sefere bir tane aldığımda bana kabus gördürmesi garanti." Peabody başını sağa doğru salladı. "Sokağın karşısındaki adam katlanabilir şemsiyeleri elli dolara satıyor."

"Evet, onu gördüm. Buna para ödeyecek kadar aptal olan herkes kazıklanmayı hak eder. Ayrıca, biz caddeyi geçmeden bizi yakalar ve onu takip edersem lanetlenirim. Ve biz buradayız."

Köşe Şarküteri aslında köşede duruyordu. Kahvaltı ya da simit ve salamdan oluşan kalabalığın çoğu gelip gitmişti ama birkaçı tertemiz beyaz tezgâhtaki taburelerde oyalanıyor ya da aynı derecede tertemiz posta pulu büyüklüğündeki bir masada kahve ve Peabody'nin blintz'lerinden biri eşliğinde yağmurun dinmesini bekliyordu (bu konuda iyi şanslar).

Burası pişmiş ekmek, turşu, soğan ve haşlanmış yumurta kokuyordu. Ve bir şekilde hepsi tek bir çekici aromada birleşiyordu.

Hank Kajinski tezgâhta çalışıyordu ve şu anda bekleyen bir müşteri için çavdar paketliyordu.

Eve onu altı-bir boyunda, genç bir video yıldızı görünümünde, lisede oyun kurucu olarak oynayacak türden biri olarak değerlendirdi. Şeffaf şapkasının altında kalın sarı saçlar, parlak mavi gözler, sadece yaz bronzluğunun ipucu, kare çeneli ve ince yapılı.

Eve onun müşteriye çağırmasını bekledi ve gülümseyerek arkasını döndü.

"Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Rozetini havaya kaldırdı.

"Ah, doğru ya! Sizi tanımalıydım çocuklar. Videoyu gördüm. Yani, kim görmedi ki?"

"Kim yapmadı ki?" diye onayladı Eve.

"Dev arkada. Onu getireceğim, ama bu sırada tezgahı koruyacak birini bulmalıyım-"

Bir kadın dışarı çıkınca sözünü kesti. Eve'in ölçülerine göre altmışlı yaşların ortasındaydı, sağlam yapıydı, başlığını buklelerle dolduran inanılmaz kıvılcı saçları vardı. Teni o kadar beyazdı ki Eve karanlıkta parlayıp parlamadığını merak etti.

"Polisler siz misiniz?"

"Evet, hanımefendi. İhtiyacımız olan-"

Parmağıyla Eve'i işaret etti. "Ne yapmışlar? Ve ben herhangi bir namby-pamby megillah duymak istemiyorum."

"Başları herhangi bir şekilde belada değil."

"Burada suçlulara ve beleşçilere tahammülümüz yok."

"Bildğim kadarıyla, hanımefendi, ikisi de değil. Belki Aradığımız kişiyi görmüş ve soruşturmamızda tam işbirliği yapmıştır. Yeni bilgilere ulaştığımız için bu bir takip görüşmesidir."

"Bu ikisi hakkında

mı?" "Sadece

dolaylı olarak."

"Tanrım, biz bir şey yapmadık. Sana söyledim-"

Şimdi o parmak Hank'i işaret ediyordu. Eve'in tek bir hamleyle boğaz kesebileceğini hayal ettiği keskin, öldürücü kırmızı bir tırnak taşıyordu.

"Sus! Git Devin'i getir." Odanın diğer ucunu işaret etti. "Şu masayı al. Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Biz iyiyiz, teşekkürler, ama-"

"Benim yerime otur, bir şeyler ye."

Eve, işleri hızlandırmanın daha iyi olacağına karar verdi ve masaya doğru yürüdü.

"Her neyse," dedi Peabody ona, "gerçekten iyi bir yemek olacak."

Hank arkadaşıyla birlikte arka taraftan çıktı. Eğer Hank lisenin oyun kurucusunu temsil ediyorsa, Devin de geniş omuzları ve sert yapısıyla onun savunma oyuncusu olabilirdi. Pürüzsüz altın kahverengi bir teni, uzun bir burnu ve büyük, hülyalı kahverengi gözleri vardı. Tepesi pirinç gibi altın sarısı olan saçları simsiyah bukleler halinde dökülüyordu.

Her iki çocuk da otururken, sanki her biri yarım ton ağırlığındaymış gibi keplerini çıkardılar.

"Bunun için üzgünüm, memur beyler."

"Teğmen," diye düzeltti Eve Hank. "Dedektif." "Evet, bunun için hâlâ üzgünüm. Büyükannem tam bir baş belasıdır." "O senin büyükannen mi?"

"Evet." Hank gülümsedi. "Kız kardeşinin ilk eski kocası gibi aptal durumuna düşmememiz için beni ve Dev'i doğru yolda tutmanın onun görevi olduğunu söylüyor."

"O gece kulüpte olduğumuzu ona söylemedik, biliyorsun." Devin geniş omuzlarını kamburlaştırdı. "Endişelenirdi. Diğer adama söyledik... Pardon, diğer dedektif adama ölü kızı gördüğümüzü söyledik, yani daha önce," dedi hızlıca. "Bu olay olmadan önce."

"Anlaşıldı. Onunla dans ettin."

"Sayılır." Hank'e baktı.

"Üç kişilerdi. Mükemmel bebek yaşı."

Arkasından bakıcısı elinin tersiyle başının arkasına vurdu. "Kızlar hakkında bu şekilde konuşamazsın. Saygı göstereceksin."

"Bubbe, bu sadece güzel oldukları anlamına geliyor. Senin gibi." O gülümseme patladı. "En mükemmel bebeklik çağına sahipsin."

Elinin düz kısmını tekrar ona uzattı, ama bu sefer hafifçe, şefkatle. Sonra bir kalçasının üzerinde dengelediği tepsiyi masanın üzerine koydu.

"Biraz babka alacaksın, bu sabah taze ve biraz da tatlı çay."

Devin o kocaman, hülyalı gözlerle ona baktı. "Teşekkürler, Bubbe."

Bir eliyle adamın başının tepesini okşadı. "Şimdi polise bilmeleri gereken her şeyi anlatacaksın. Saygı çerçevesinde! Sonra da işinin başına dön. Oturup babka yemen için sana para ödemiyoruz."

O uzaklaştığında, Hank bir ısırik aldı. "Bu aşırı. Bunu yemelisin, yoksa sana her türlü sıkıntıyı verir. Artı, aşırı."

"Kurban ve iki arkadaşıyla dans ettiniz."

"Tabii, ve bir sürü başka hatun. Kanca atmak için orada değildik, biliyor musun? Sadece yüzüyorduk. Müzik sıkı ve eksiksizdi. Onlar, bebekler, bir birim, değil mi Dev?"

"Kontrol et. Sanırım Chaz yine onlardan biriyle dans etti, sadece biriyle, ama bir ekiple. Onlarla takılmadık ya da öyle bir şey yapmadık."

"Kulübe geldiğiniz zamana geri dönelim. Bir birim olarak gelmiştiniz."

"Beş kişiyiz," diye onayladı Hank. "Ben, Dev, Chaz, Orlo ve Jonah."

"Oraya, kapıya vardığınızda, sizinle birlikte içeri giren başka biri oldu mu?"

Dev omuz silkti ve Hank'e baktı. "Olabilir. Hepimiz konuşuyorduk ve Orlo'yu azarlıyorduk çünkü kız arkadaşıyla ayrılması gerekiyordu ama kız onu bir gün önce terk etti. Sert adam."

"Belki de ikinizin hemen arkasında olan biri. Üç arkadaşınız hemen önünüzdeydi. Chaz kapıyı açıp içeri girdi."

"Sanırım. Dikkat etmedim. Avenue A'yı bedava izleyeceğimiz için çok heyecanlıydık. Giriş ücreti falan yok. Hepimiz geçen yaz gitmiştik, o yüzden harika olacağını biliyorduk."

"Küçük adam mı?" Hank kaşlarını çatarak, uzakta bir şey görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

Ve Eve vızıltıyı hissetti.

"Ufak tefek bir adam. Senden, ikinizden de kısa."

"Evet."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Onu gerçekten görmedim, yani dikkat etmedim. Sadece Chaz kapıyı açtığına birkaç saniyeliğine kapıyı bloke ettiği için fark ettim."

"Evet, evet," diye doğruladı Devin. "Dramatik bir duraklama yaptı ve 'Şimdi başlıyor' dedi."

"İşte bu yüzden kısa durmak zorunda kaldığımda, küçük adam arkamdan bana çarptı. Önemli bir şey değildi, ama düşündüm ki, Tanrım, dostum, bütün gece bizim."

"Erkek olduğunu ya da kısa boylu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ah, öyle mi? Sokağın yukarısına doğru yürürken Dev'le benim arkamdan kaydığını yarı yarıya gördüm."

"Yarı yolda ne gördün? Herhangi bir detay."

"Pekala. Üzücü, üzücü torbalar. Tekmeleri de berbat. Kulağa sert geliyor, çünkü belki de yapabileceğinin en iyisi buydu, ama arkamızdan kaydığını gördüğümde ben de böyle düşünmüştüm."

"Boyunu tahmin edebilir misin?"

"Bilmiyorum... belki... Kız kardeşim kadar uzun. Belki de."

"Boyu ne kadar?"

Bu kez sadece omuzlarını kaldırdı ve Eve Peabody'ye baktı.

Peabody PPC'sini çıkardığında Eve tekrar Hank'e döndü. "Ten rengi?"

"Beyaz bir adam. Bundan eminim. Sanırım kollarını gördüm. Evet, evet, gördüm. Gerçekten beyazdı, yani bir tişört giyiyordu. Belki tank tipi bir şey. Dikkat etmedim."

"Saç rengi, göz rengi?" Eve sordu ve Hank sıkıntılı görünmeye başladı.

"O kızı öldüren adam bu mu?"

"Kimliğini tespit etmek istediğimiz biri."

"Tanrım, Tanrım, böyle bir konuda tahmin yürütmek istemiyorum. Yanılmak istemiyorum. Dikkat etmedim. Sadece ona bir bakış attım, hepsi bu. Fark etmedin mi?" diye sordu Devin'e.

"Üzgünüm dostum, görmedim. Onu hiç görmedim."

"Hank." Peabody bana güvenen sesini çıkardı. "Fark ettiğin şeyle bize zaten yardım ettin."

"Ama bizim yaşımızdaydı. Kahretsin, ben de bundan emin değilim. Sadece düşündüm. Yüzünü görüp görmediğimi bilmiyorum. Gördüğümü de sanmıyorum. Bankalarda gördüğüme dair bir şey yok. Daha çok çantalarını fark ettim, değil mi? "İşte bir ahmak geliyor." diye düşündüm.

Eve, geri çekilme zamanı diye düşündü.

"Dedektif Peabody'nin az önce söylediklerini doğrulayacağım. Bize çok yardımcı oldunuz, bilmediğimiz detayları anlattınız. Zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz."

"Tamam. Üzgünüm, elimdekiler bu kadar. Babka'dan biraz yiyebilir misin? Eğer yemezsen Bubbe çok kızar."

"Doğru." Eve çatalıyla bir parça kopardı ve tadına baktı. Ve kendini cennetten küçük bir ısırık yerken buldu. "Tanrım."

Hank ona gülümsemesinin zayıf bir versiyonunu verdi.

"Sana söylemiştim. Geri dönmeliyiz."

Çocuklar birlikte ayağa kalktılar ve keplerini takarak tezgâha geri döndüler.

"Bütün dilimi yedim," diye itiraf etti Peabody. "Kendimi durduramadım."

"Nedenini anlamak kolay. Yükseklik?"

"Hank'in kız kardeşinin kimliğine göre onunki beş beş."

"Şimdilik beş ile beş-yedi arasında diyelim. Adam beyaz. Hank ucuz poşetleri doğruladı. Görünüşe göre boktan tekmelerle gitmek için. Ve bize düşündüğünden daha fazlasını söyledi."

"Arkasından gelen adamın fark edilmeye değer olmadığını."

Eve pastadan ikinci bir ısırık aldı. Üstündeki streusel büyük bir vuruş yaptı.

"Gururum neredeyse bu babkanın ihtişamını aşıyor. Hüzünlü poşetleri fark ettiği anda, onları giyen kişi fark edilmeden battı."

Eve cebinden bir miktar para çıkarıp masanın üzerine koydu.

"O yarım dilim babkayı bırakmayacaksın."

"Geri dönmemiz gerek."

Peabody tek kullanımlık peçetelerden birine sararak sorunu çözdü. "Bunu McNab'e vereceğim," dedi peçeteyi cebine sokarken.

Yağmurlu geri dönüş yürüyüşüne başladılar.

"Yaklaşık boyunu ve ırkını teyit edebiliriz. Bu bir şey değil. Diğer üç arkadaşıyla temasa geçin. Onu fark ettikleri bile şüpheli. Hank zar zor fark etti, o da sadece arkasından yürüdüğü için. Bu ayrıntıları ekleyeceğim ve Arlie'nin grubuyla temasa geçeceğim. Şansımız yaver gidebilir."

Bağlantısı sinyal verdi.

"Mira. Artık bir penceresi var. Onu ben alıyorum. Jenna'nın grubunu da dene," dedi Eve ve adımlarını hızlandırdı.

Merkeze geri dönerken saçlarındaki ıslaklığı parmaklarıyla topladı. Asansörleri görmezden gelerek Mira'nın katına çıktı.

Ejderhanın beklediği yere.

"Dr. Mira şimdi sizinle görüşecek. Şemsiyeniz yok mu, Teğmen?"

"Muhtemelen." Eve yönetici masasının önünden geçti, kapıyı kısaca çaldı ve sonra Mira'nın ofisine girdi.

NYPD'nin en iyi profil uzmanı ve psikiyatristi masasının arkasında oturuyordu ama Eve içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Hızlıydın," diye başladı Mira. "Ve yağmurda dışarıydın. Sana bir havlu getireyim."

"Hayır, ben iyiyim."

Mira'nın yumuşak ve şık saçlarına kıyasla belki biraz ıslaktı. Vizon rengi saçlarını bugün yukarı ve arkaya doğru toplatmıştı. Beyaz elbisesi ve kısa siyah ceketinin düz hatlarıyla uyumluydu.

Eve'in sözlerine rağmen Mira, parmak uçları siyah başlıklı beyaz ayakkabıları ve yüksek, ince siyah topuklarıyla bitişikteki banyoya girdi ve bir havluyla çıktı.

Mira, Eve'in narin fincanlarda çiçekli çay olacağını bildiği şey için ofis AutoChef'ine geçerken Eve nemli saçlarını ovuşturdu.

"Otur," dedi Mira ona. "Dosyayı okudum."

"Biraz daha var." Mavi sandalyenin kumaşını korumak için Eve oturmadan önce üzerine bir havlu serdi. "EDD onu güvenlik görüntülerinde yakaladı. Yüzünü değil, pek bir şeyini değil, ama tam da bundan kaçınmaya yardımcı olmak için birleştiği grubu."

Beklendiği için Eve çayı kabul etti.

"Peabody ve ben az önce gruptan iki kişiyle konuştuk. Şimdiye kadar sadece biri şüpheliyi fark etti. Ve sadece bize yaklaşık bir boy verdi. Beş ile beş-yedi arasında. Ve ırkı. Beyaz. Irkından emindi, yaklaşık boyundan da oldukça emindi. Fark ettiği diğer şeyler ucuz poşetler ve berbat tekmelerdi."

"Yani boyunu, ten rengini, pantolonunu ve ayakkabılarını fark etti. Başka bir şey fark etmedi mi?"

"Bu doğru ve o da bunu istedi."

"Ayakkabı ve pantolondaki moda yoksunluğundan sonra, geri kalanı dikkat çekmiyordu."

"Bizim görüşümüz bu, evet."

Mira başını sallayarak çayını yudumladı. "Ve hâlâ iki kurbanı birbirine bağlayacak bir şey yok mu?"

"Hayır."

"Bir şey bulacağınızı sanmıyorum."

"Ben de öyle. Önemli olan kim oldukları değil. Ne oldukları. Çekici genç kadınlar. Onlar da onu fark etmiyor."

"Ya da yaparlarsa, alay ederek. Ya da daha kötüsü? Yazık. Ve o, çok zeki, çok parlak, çok yetenekli-"

"Sevişemiyorum," diye bitirdi Eve.

Mira mükemmel bacaklarını çaprazlayarak tekrar başını salladı. "İstemsiz bir bekâr. Tecavüz ilacı ve cinsel yolla bulaşan hastalık bakterilerinin eklenmesi kesinlikle cinsel bir intikam unsuruna işaret ediyor. Başka hiçbir amaca hizmet etmiyorlardı ama kişisel olarak onun için derin anlamları vardı. Dakikalar içinde öleceklerini biliyordu ama dozajı ayarladığını bilmenin tatminini yaşıyordu.

onları enfekte etmiştir. Basınçlı bir şırınga daha etkili olabilecekken iğne kullanılması penetrasyonu temsil etmektedir."

"Neden onlara doz verip tecavüz etmiyorsunuz? Onları baygınken enfekte etmiyor ya da öldürmüyor? İktidarsız mı?"

Mira düşünürken, siyah-beyaz boncuklardan oluşan üçlü zincirinin tellerinden birini parmağına doladı.

"Bu mümkün elbette ama onları istese de bir o kadar ya da daha fazla hor görüyor. Onların dikkatine, isteklerine, hatta minnettarlıklarına ihtiyacı var. Ona ilgi borçlular, seks borçlular ve hiçbirini vermedikleri için suçlanmaları gerekiyor. Hor görülmeli ve ortadan kaldırılmalıdırlar. Zekasını, becerilerini ve zekasını gösterecek şekilde ortadan kaldırılmalıdırlar. Onun üstünlüğünü."

"Her iki kız da kendilerine enjekte ettikten sonra onu fark etti."

"Evet, eminim o da bunu istiyordu, o parlak anı, penetrasyondan sonra. Bana bakmak. Gör beni. Şimdi bana ilgi gösteriyorsun, değil mi?"

"Ve diğer herkes de öyle," diye ekledi Eve.

Mira'nın ona gülümsemesi, arkasına yaslanması, Peabody hedefi tam on ikiden vurduğunda hissettiğine benzer bir memnuniyet göstermesi aklına geldi.

"Eve sözlerine şöyle devam etti: "Elbette kalabalık ve karanlık istiyordu ama yirmili yaşların altındakilere hitap eden pek çok mekân var. Bu iki etkinlik mi? Cinayetlerin ardından medyanın ilgisini çekmek için özellikle seçildiğini düşünüyorum. Artık hepimiz ona dikkat ediyoruz."

Çayı bir kenara bırakarak adımlarını hızlandırdı. "Sadece öldürdüğü kızlar değil. Evet, onun için parlayan anı anlıyorum. Gerekliydi, gerekliydi ama hey, onlar öldü. Tek yapması gereken bir ekran açmak ve gösterilen tüm ilgiyi görüp duyabiliyor. Ona, onun hakkında. Onun... başarıları hakkında."

"Katılıyorum. Yine de Jenna Harbough'dan sonra medyanın ilgisi yeterli olmadı. Hemen ertesi gece ikinci kurbanını buldu. Sakinleşme dönemi yok, başarısının tadını çıkarmak yok."

"Zamanı ve yeri çoktan seçmiş, araştırmış ve incelemişti."

"Evet," diye kabul etti Mira. "Ama o genç Eve ve düzenli, bilim konusunda titiz olsa da dürtü kontrolünden yoksun. Sana on beş ila yirmi iki yaş aralığını verebilirim ve içgüdülerim onun kurbanlarının yaşlarıyla aynı çizgide olduğunu söylüyor."

"Daha yaşlı olsaydı, yirmili yaşlarında olsaydı, akıllılar fark ederdi. Olduğundan daha genç görünebilir ama ... sanmıyorum. Kendi yaş aralığındaki kızları hedef alıyor çünkü istediği onlar. Ve küçümsüyor."

Mira bekledi, Eve ellerini ceplerine sokarken sessiz kaldı.

"Bir incel, cinsellikten yoksun, cinsel saplantılı. Kimya bilmek zorunda. Formülü oluşturmaya yardım eden, onun için malzemelere erişen biri olduğu fikrini düşündüm. Ama bu oyun değil. Bu dikkat ve odaklanma. Bir akıl hocası, bir partner ondan bir şeyler alıp götürüyor."

Başını iki yana salladı. "Çalmıyor."

"Bence o çok yalnız," dedi Mira. "Kendini kesinlikle öyle görüyor. Yalnız, takdir edilmeyen biri. Ortalamanın üzerinde, muhtemelen ortalamanın çok üzerinde bir zekâyâ sahip, en azından bu alanda. Formüllere, ilaçlara, kimyaya aşına ve seçtiği malzemelere erişmenin ya da onları yaratmanın bir yolunu bulmuş."

"Saf eroin. Çiçekten uyuşturucuya geçmek aylar ve dikkatli bir çalışma gerektirir. Ama parladığı an için iyi kıyafetler alamıyor mu? Bu da işe yaramıyor. Bunu kendisi yapmak zorundaydı, neredeyse zorundaydı çünkü bu onu onun yapıyor."

"Ve eroin tek başına ölümü gerçekleştirmeye yeterdi. Ketamin ve diğerleri, biraz daha güzelleştiriyor, değil mi? Bu onun formülünü oluşturuyor. Bir imza."

"Evet." Eve bunun yerleşmesine izin verdi. "Evet, bir imza. Kendi eseri."

"Bakteriler ve Rohypnol cinsel intikama katkıda bulunuyor. Potasyum klorür-" "Onları infaz ediyor."

Mira'nın sessiz mavi gözleri Eve'inkilerle buluştu ve başını salladı. "Kesinlikle, ona karşı işlenen suçlar için. Seçtiği kızlar, aşağı yukarı o anda, hepsini temsil ediyor. Onu görmezden gelen, onunla alay eden ya da onu reddeden herkesi."

"Ya da onu görmedi," diye mırıldandı Eve.

"Beyaz bir erkek, büyük olasılıkla on altı ile on sekiz yaşları arasında, üstün zekalı ve son derece bilenmiş becerilere sahip. Düzenlidir; plan yapar. Ama sonra o anki dürtüsüyle hareket ediyor. Kadın düşmanı, narsist, duygusal olarak bodur, sosyal olarak beceriksiz. Zorbalığa uğramanın ve hor görülmenin ne demek olduğunu biliyor ama bu görmezden gelinmekle kıyaslanamaz bile.

"Öldürmeler, ardından medyanın ilgisi ve hiç şüphesiz mastürbasyonun da yardımıyla cinsel arzularını tatmin etti, ama uzun sürmedi."

Eve tekrar başını salladı çünkü bu kendi düşüncelerini doğruluyordu. "O yaşta, esen bir rüzgar bile bir erkeğin seks hakkında düşünmesini sağlar. Ama bu? Bu adam için onu ateşleyen şey arzu değil. İnkâr ediyor.

"Eninde sonunda, iğne onun aletinin yerini tutmaya yetmeyecek. Onu öldürmeden önce birine tecavüz etmesi gerekecek."

"İstekleri tekrar artıyor Eve, bu yüzden eninde sonunda muhtemelen daha erken olacak. Zamanının büyük bir kısmını işinde yalnız geçiriyor. Ebeveyn ilgisi, eğer varsa, çok az. Babası ya da baba figürü muhtemelen sadece olmayı arzuladığı bir şeydir. Kadınlar için cinsel açıdan çekici, başarılı, hayranlık duyulan biri. Annesi ya da anne figürü..."

Mira ipi tekrar büktü. "İşte, en iyi ihtimalle küçümsendiğini hissediyor."

"Yaşına göre kısa boylu. Büyük bir beyin ama zayıf, fiziksel olarak cılız. Atletik değil. Kimse onu partilere ya da takılmaya davet etmiyor. Çevresi yok, onu savunacak kimse yok. Ya da ona poşetlerin nasıl örtülmesi gerektiğini söyleyecek kimse yok."

Arkasına yaslanan Mira çayını yudumladı. "Bir resminiz var." "Ben o yaşlardayken bir daire istemezdim. Aslında,

ben

hiç istemedim, ama bir anda oluverdi. Ama o yaşıta, istemediğimden emin oldum. Dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

ve duygusal ve/veya fiziksel olarak canınıza okunur."

"Ne yaptın sen?"

"Daha sert bir şekilde geri çekilmeyi öğrendim. Bunu atlat ve yoluna devam et. O devam edemez. Ben yalnız kalmak istedim. O tam tersini istiyor. Suratına bir yumruk bile dikkat çeker, değil mi? Onu bile alamıyorsan? Elinde hiçbir şey yok."

"Bu çok ilginç." Başını eğen Mira çay fincanını bir kenara bıraktı. "Onu yalnız bırakan bir öğretmen, bir yönetici, sorumlu biri olmuş olabilir. Zorbalığı, alayları, sataşmaları durdurmak, onu korumak için bir çaba. Ve kendini daha da yalnız hissetmiş olabilir."

"O bir katil. İçinden gelmediği sürece bu şekilde öldüremezsin. "Sence bu komik mi? Arlie'nin erkek arkadaşı, bir yaban arısı tarafından sokulduğunu düşündükten sonra onun böyle dediğini duymuş. Arlie'nin kendisini görebileceği kadar yakınında durmuş. Onun gülümsediğini ya da acısına güldüğünü görebilecek kadar. Jenna'yı soktukten sonra dans pistinden kasıla kasıla ayrıldı.

"Kendisiyle gurur duyuyor," diye bitirdi Eve. "O hasta, sapkın, kötü niyetli küçük bir orospu çocuğu."

"Şey. Profilime yazacağım klinik sonuçlar değil ama evet. Evet, öyle. Hızlandırılmış kurslarda özellikle fen ve matematikte istisnai öğrencilere bakın. Yol boyunca sınıf atlamış ya da erken üniversite dersleri almış olabilir.

"Okul kayıtları zorbalık olaylarını da içeriyor olabilir, tabii bu da göz ardı edilmediyse. Ve Eve, daha iyi kıyafetlere parası yetiyor olabilir ama o yaşta doğru marka ya da tarzın önemini bilmiyor olabilir. Alternatif olarak, mali açıdan istikrarlı bir aileden geliyor olabilir, ancak sıkı bir bütçeye sahip olabilir."

"Biri onun giysilerini satın alabilir," diye düşündü Eve. "Onları seç, teslim et."

"Demek poşetler onaylananlar listesinde değil. Bu da mümkün," diye kabul etti Mira.

"Bir başkası için planları var."

"Korkarım aynı fikirdeyim. Ve çok yakında."

"Yaz. Çoğu ocuk okulu bıraktı. Bazıları yarı zamanlı çalışıyor ve hepsi yapacak bir şeyler arıyor. Hareket nerede, eğlence nerede? Biraz mőzık, biraz gőrőltő, biraz heyecan. Sadece yerini seğmesi gerekiyor."

"Ve çok fazla var."

"Evet, var. Bunun için zaman ayırdığın için minnettarım."

"Son otuz gőn içinde ne kadar uyudun?"

Altı saat mi?"

"Yeterli olmalı." Ama bu onu dőřőndőrdő. "Biliyorsun, eğer bir yaz iş bulduysa ya da bőyők beyin ona bir staj ayarladıysa - laboratuvar çalışması benim eğilimli olduğum yer. Çok fazla uyumuyor da olabilir. Belki gőnő atlatmak için takviye alıyor. Ya da kendisi yapıyor."

"oğu gencin ne kadar uykuya ihtiyaı olduğunu dőřőnőrssek, bőyők ihtimalle haklısınız."

"Bu iyi. Bu iyi. Bir yerde uvallayacak. Yeterince yakında değil, belki yeterince yakında değil, ama bir şeyleri batıracak."

Sinyal bağlantısını çıkardı. "Laboratuvardan gelen bir şey. Sőrtőnme izleri. Kısmi bir şey buldum. Kick It marka, Zoomers, erkek bedeni altı ile yedi arasında. Bu kőők, değil mi?"

"Dennis 10 numara giyiyor, eğer yardımı olacaksa."

"Kőők ayaklar, kısa adam. Ve ben bile bu markanın boktan olduğunu biliyorum. Ucuz tabanlar, boya akıtıyor, kısmi için yeterli. Eminim su toplamıştır. Bunu almalıyım."

"Beni bilgilendirmeye devam et."

"Yapacağım. Tekrar teřekkőrler." Peabody'yi işaretlerken linkini elinde tutuyordu. "New York'ta hangi mağazalarda Kick It marka Zoomers satıldığını őęren. Altı ila yedi numara erkek ayakkabısı arıyoruz."

"Kőők ayaklar, boktan ayakkabılar."

"O kadarını biliyorum. Daha fazlasını bul."

Peabody'nin önőnő kesti, bir kayma yakaladı.

Zaten bir hata, diye dőřőndő. Sőrtőnme izleri, pencere çerçevesindeki izler. Kőők, minik hatalar.

Daha çok kazanacaktı.

"Peabody," dedi Cinayet Masası'na döndüğünde.

"Şimdi bakıyorum."

"Poşet, ayakkabı ve tişört satan mekânları da deneyin."

"Ekleyeceği

m."

"Jenkinson?"

"Çalışıyoruz patron. Bu güzel şehirdeki lise ve kolejlerde bir sürü laboratuvar var. Elimizde kısmi bir liste var."

"Devam et."

Ofisine döndü, kahve almaya gitti. Biraz içmesi bir dakika sürdü.

Bakteriler. Tıbbi laboratuvar, araştırma laboratuvarı. Staj.

Gelincikler. Onları yetiştirmek için bir seranız ya da bir alanınız olmalı. Sonra da diğer tüm adımları uygulayabileceğiniz bir yer.

Aylar süren bir çalışma. Gizlilik mi? Belki çiçekleri kimse neden çiçeklerden başka bir şey olduğunu düşünmeden yetiştirebilirsiniz. Ama geri kalanı için bir yere ihtiyacınız olacak.

Gizlilik.

Düşüncelerini toparlamak için bir süre daha içti.

Panosunu, kitabını güncelleyecek, biraz düşünecekti.

Sadece beş dakika.

Jenkinson'ın listesine bakmaya karar verdi.

O zaman kendisi yapardı. Çapraz kontrol ve belki.

Çalışmaya başlayalı on dakika olmuştu ki ayak sesleri duydu - iki çift, tanıdık olmayan. Jamie ve Quilla kapısından içeri girdiler.

Tek düşünebildiği "Gerçekten mi?"

oldu. "Böldüğüm için üzgünüm,

Teğmen." "O zaman bölmeyin,"

diye önerdi.

"Efendim." Jamie resmiyete sadık kaldı. "Beni Yüzbaşı Feeney gönderdi. Aslında bugün Roarke'la birlikteydim ama amirim işimi bitirirsem EDD'ye geçebileceğimi söyledi. Ben de öyle yaptım ama Yüzbaşı soruşturmaya yardım etmek için sizden izin almam gerektiğini söyledi."

Çocuğun yetenekleri vardı. Onun yeteneklere ihtiyacı vardı. "O zaman sende var. Bu seni açıklamıyor." Quilla'yı işaret etti. "Sen bir e-geek değilsin."

"Aslında, o-"

Eve bir bakışla Jamie'nin sözünü kesti. "Sana mı hitap ediyordum, sivil stajyer?"

"Hayır, efendim."

"Tanrım, çok sert. Ben oldukça iyiyim, diyecekti. Ama bir proje için buradayım, Jamie ile birlikte geldim."

Eve tekrar bop out demeye başladı ama merak onu yakaladı. "Ne projesi?"

"EDD ile ilgili bir haber yapmak için okuldan, Nadine ve Feeney'den izin aldım. Herhangi bir çalışmayı engellemediğim sürece röportaj yapabilirim. Ve ben teslim etmeden önce Feeney'nin finali gözden geçirip imzalaması gerekiyor."

Çocuğun da kendi ilgi alanında yetenekleri vardı. Ayrıca, diye düşündü Eve, Feeney'nin kararı.

"Ve Jamie'yle zıpladığımdan beri, bu iş bittikten sonra Cinayet Masası'yla ilgili bir iş yapıp yapamayacağımı soracaktım."

"Hayır."

"Üst sınıflar için." Quilla devam etti. "Bazı öğrenciler, özellikle de benim gibi yıl boyunca okuyanlar polislere kötü gözle bakıyor. Bunun için sebeplerimiz var. Bu yüzden polislerin çoğunlukla sadece işlerini yapan insanlar olduğunu göstermek iyi bir şey. Bazıları pislik olsa da, çoğu yardım etmek için gerçekten çok çalışıyor."

"Bu bölümde öğrenciler için uygun olmayan şeylerle uğraşıyoruz."

"Neden? Tahtanda iki kız var, ölü kızlar. Tıpkı benim gibiler. Bizim gibiler. Ya da benim şu an olduğum gibi, sanırım. Çoğumuzun olmaya çalıştığı gibi. Bazı pislikler de var ama çoğunlukla deniyoruz. Dorian'ın denediği gibi. Kahretsin Dallas, ona orada ne yaptıklarını biliyorsun. Bütün o kızları oradan çıkardın. Onlara tecavüz ettiler, ilaç verdiler ve sattılar. Dorian'ın arkadaşını öldürdüler ve neredeyse onu da öldürüyorlardı. Burada yaptıkların ne kadar uygunsuz?"

Jamie sessiz kaldı ama Eve bakışını, gülümsemesini yakaladı. Yine gurur.

Tanrım, her yerdeydi.

"Bir de Nadine'i sana aşık ettiğimi düşün. Şimdi elimde iki tane var."

"Nadine, beni işe aldığımda sahip olduklarımı geliştirmeye yardımcı olduğunu söylüyor."

Peabody'nin geldiğini duydu. "Bunu düşüneceğim." Çok, çok sonra.

"Hey, Jamie, hey, Quilla. Kuvvetli bir ihtimalim var, Dallas. L&W."

"Bu da ne böyle?"

"Kaybedenler ve Hırıltılar," dedi Quilla. "Bir mağaza," diye devam etti. "Cimri Jane teyzenizin doğum gününüz için aldığı, daha iyisini bilmediği ya da gerçekten umursamadığı ıvır zıvırlar. L&W'den bir çift çorap bile almam." Bir süre bekledi ve omuz silkti. "Kaldırma ihtimalini düşündüğüm zamanlar."

"Hı-hı." Ama bu konuda bir uzmana sahip olduğu için Eve devam etti. "Grup etkinliğinde Losers and Wheezes giyen birini fark ettiniz mi?"

Quilla başını eğerek mor saçlarının bir gözünün üzerine düşmesini sağladı. "Yaptıysam da yapışmadı."

"Kayıt dışı."

Quilla yine omuz silkti. "Tamam."

"Kısa boylu beyaz adam, on altı yaşlarında. Siyah tişört ve poşet, Kick It Zoomers, muhtemelen siyah."

"Tekmelemek mi?" Şimdi Jamie konuştu ve stajyerler birbirlerine gözlerini devirdi. "Subzero. Belki bir gününüzü çamurda yürüyerek geçirmek zorunda kalırsanız alırsınız, çünkü zaten birkaç hafta içinde parçalanacaklar."

"Eğer bir çiftin içinde ölü olarak yakalansaydım, ikinci kez aşağılanarak öldürdüm."

Quilla'nın ifadesi Jamie'yi gülmekten kırdı geçirdi. Yumruk tokuşturdular. Quilla tekrar, "Tutmuyor," dedi. "Ama videoya bakacağım tekrar."

"EDD'de var."

"Ben de
bakacağım."

"Güzel. Defol. Git buraya ne için geldiysen onu
yap." "Bunu düşüncek misin?"

"Yapacağımı söyledim. Git başımdan."

"Ne hakkında düşüneyim?" Peabody onlar uzaklaşırken
sordu. "Şu anda bunu düşünmüyorum. Kaç tane L&W
var?"

"Yedi."

Eve ayağa kalktı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Hadi gidip
eziklere ve hırıltılara bakalım."

On İkinci Bölüm

"Birlikte çok tatlılar."

Asansörde, diğer polislerle birlikte sıkışmış olan Eve, Peabody'ye döndü.

"Bunu kafama sokarsan, seni uykunda öldürürüm." "Central'da uyumam."

"Dairene gireceğim." "McNab yanımda."

"Tanrı aşkına, ben bir polisim. Seni hızlı ve sessiz bir şekilde öldüreceğim, sonra da McNab'i suçlayacak bir kanıt yerleştireceğim. Sen ölmüş olacaksın, o da ömür boyu bir kafeste kalacak."

"İşe yarayabilir," diye spekülasyon yaptı arkalarından gelen üniformalı.

"Oh," dedi Eve, "işe yarayacak. Anma töreninde tek bir damla gözyaşının dokunaklı bir şekilde yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdikten sonra eve gidip bir şişe kutlama şarabı içeceğim ve bir çift gencin birbirleriyle ve birbirlerine ne yaptıklarını asla ama asla düşünmeyeceğim."

Peabody, "Ben sadece 'şirin' dedim," diye mırıldandı.

Eve bir parmağını boğazında gezdirdi. "Çabuk ve sessiz."

"Bizim kat." Üniformalı yanından hızla geçti. "Bir bıçak kullan mutfaklarından."

"Tabii ki. Şimdi kim sevimli?" Eve talep etti.

"Hiç kimse." Peabody dirseklerine sarıldı. "Kesinlikle hiç kimse bir daha sevimli olamayacak."

Memnun olan Eve, garaja ulaşana kadar kalabalığa tahammül etti. "Mağazaları coğrafi olarak takın. Her iki cinayet de şehir merkezinde işlenmiş ama bunun nedeni muhtemelen olayların gerçekleştiği yer olması. Yine de oradan başlayacağız."

Arabada, Peabody programı başlattı. "Bilginiz olsun, eğer yatakta boğazım kesilerek ölürsem, bir asansör dolusu polis sizi işaret edecektir."

"İşte bu yüzden sen kalkana kadar bekler, sonra da o süslü Fransız kokotunla kafana vururdum."

"Bu dökme demir. Bu işe yarar. Yine de alıyorum."

"Senin cenazen."

"İlki Broadway'de."

Eve bile franchise'ın ilk turdan sonra alaycı adını nasıl kazandığını fark etti. Müşteri kitlesinin büyük bölümünü Jan teyzeler ve hırçın çocuklu anne babalar oluşturuyordu. Onlara katılan gençler daha çok ucuz aksesuarlarla ilgileniyor gibiydi - takılar, güneşlikler, saç bağları.

Tezgâhtarlar masalara yığılmış stokları yeniden katlamak için ayak sürüyerek ilerlerken ses sisteminden müzik sesi yükseliyordu.

Tabelalar, bir orman dolusu, YÜZDE ELLİ İNDİRİM diye bağıırıyordu! YAZ İNDİRİMİ! İKİ ALANA BİR BEDAVA!

Kick Its'e ilk kez yakından baktı. Evet. kabarcıklar olduğunu düşündü.

Dördüncü durakta, Midtown'da Altıncı Cadde üzerindeki bir post-Urban binasında, kafası her dükkânda aynı döngüde çalan müzik gibi gümbürdüyordu.

Peabody ona, "Burası onların amiral gemisi olarak lanse ediliyor," dedi. "En büyükleri burası. Ayakkabılar ve bazı spor kıyafetleri alt katta. Çocuklar için -yürümeye başlayan çocuktan orta yaşa kadar- üst katta. Diğer her şey ana katta."

"Önce ayakkabıları deneyeceğiz. Henüz kız gibi ciyaklamadığını ya da herhangi bir şey için özlemle iç

geçirmediğini fark ettim.

mevcut mallar."

Aşağı inmeye başladıklarında Peabody, "Gerçekten de boktan bir yer," dedi. "Hem de benim için fazla genç işi. Satıyorlar - özellikle bu dükkânda iyi bir kalabalık var. Ama görünüşe göre pek çok insan para biriktiriyor, çünkü çocuklar neredeyse üzerlerine bir şeyler koyduğunuz kadar hızlı büyüyorlar.

"Ve Quilla'nın Janes Teyzesi," diye ekledi. "Vikiler ve şüphelilerin yaş grubundan bir sürü insan var ama ucuz güneşlikler ve bunun gibi şeyler ilgi çekiyor."

"Bu yaş grubunun çoğunun sınırlı bir isteğe bağlı geliri var. Ben o yaşta böyle bir saçmalığa mahkum olurdum."

"Ben şanslıyım. Herkes dikiş diker."

Eve alt katta bir memurun peşine düştü ve ona rozet taktı. "Beyaz bir erkek arıyoruz, orta yaşlarda, beş yaşlarında.

bir çift Kick It Zoomers alan altı kişi."

Yorgun gözlerle ona baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Eve rozetine dokundu. "Burada öyle olmadığım yazıyor."

"Hanımefendi, burada kaç çocuğun her şeyi karıştırdığını biliyor musunuz? Kaç anne ya da baba çocuğunu dağ gibi ayakkabıları denemesi için buraya sürüklüyor?"

"Ben Teğmenim ve hayır, tanımıyorum. Sadece bir tane arıyorum, neredeyse kesinlikle yalnız. Ayakkabı numarası 6-7 arası."

"Sana söyleyemem. Ciddiyim."

"Cidden, bu tanıma uyan bir çift taşıdığınızda kontrol edip görmeye ne dersiniz?"

"Beni yerden kaldırır."

O uzaklaşırken Eve, bir eliyle bir çocuğun -on iki yaşlarında bir çocuk- kolunu ölümüne kavrayan bir kadının diğer eliyle tezgâhtara bir ayakkabı fırlatmasını izledi.

"Bunlar, kırmızı renkte. Yedi buçuk numara." "Kontrol edeceğim."

"Ve ölçülmesi gerekiyor." Bir bankta somurtarak oturan sekiz yaşlarında bir kızı işaret etti.

"Hemen geliyorum."

Katip kaçtı.

"Onları istemiyorum!" Çocuk, üç bloklu bir alandaki camları kırarak bir ses tonuyla mızızlandı. "Air Cats istiyorum!"

"Beş dakika içinde ayağınızdan çıkacak Air Cats'lere para vermeyeceğim. Ayakların büyümeyi bıraktığında o lanet Air Cats'leri alabilirsin."

Peabody, "Gördün mü?" diye mırıldandı.

"Shalla, pembe mi istersin, yeşil mi?" "Ben de Air Cats istiyorum."

"Evet, ben Fiji'de bir tatil istiyorum. Hepimiz hayal kırıklıklarımızla yaşamak zorunda kalacağız. Kız kardeşinin yanına otur, Garret."

Bunu yaptığında, aralarında sağlam bir ayak vardı, anne bir sandalyeye çöktü. "Çocuk sahibi ol, dediler bana. Hayatını neşe ve macera ile dolduracaklar. Kalbin sevgiyle kabarmak."

Gözlerini kapatarak nefes aldı, sonra iç çekti.

"Bunu atlatalım, tamam mı çocuklar? Sonra dondurma almaya gideriz."

Tezgâhtar arka taraftan çıktı, ona bir ayakkabı kutusu uzattı ve sevimli bir gülümseme takındı. "Bana bir dakika daha verin, kızınızın ölçüsünü alayım."

Eve'e doğru döndü. "Bir ayı aşkın süredir yedi numara satamadım. Üç hafta önce kırmızı altı, beş hafta önce siyah. İki hafta önce, son altı buçuk ve yeni sevkiyat gelmedi."

"Altı buçuğu deneyelim. Renk?"

"Sonuncusu siyahtı. Bir süredir kırmızı ve beyaz kalmamıştı. Dediğim gibi sevkiyat gelmedi."

"Son çifti sattığını hatırlıyor musun?"

"Teğmen Hanım," diye düzeltti, "vardiyadan sonra adımı hatırladığım için şanslıyım. Carleen de olabilirdi zaten. Dönüşümlü çalışıyor."

Parmağını daire içine aldı. "Spor kıyafetleri üzerinde çalışıyor." "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Her neyse."

"Hadi Carleen'i bulalım," dedi Eve işinin başına dönerken.

Katlanır masa stoğunu buldular. Müşteri kitlesinden biraz daha yaşlı olan bu kadının omuzlarına kadar uzanan pembeye çalan sarı saçları, parıldayan bir hızması ve tarifsiz bir can sıkıntısı ifadesi vardı.

"Ayakkabılar mı? En kötüsü. Çoğunlukla züppeler, değil mi? Sekiz ila on iki, belki on üç, annem tarafından sürüklenenler. Ya da büyükanne. Onları ölçmeye çalıştığınızda ayak parmaklarını kıvrırırlar. Ve mızızlanırlar. Bazen de seni tekmelerler."

"Bu yalnızdı, on altı yaşlarındaydı."

"Evet, onları alıyoruz. Çoğunlukla grup halinde ayakkabı almaya gitmiyorlar çünkü arkadaşlarının Kick Its, Sprints ya da Joe's aldıklarını bilmelerini istemiyorlar."

"İki hafta önce, son Kick It Zoomers, altı buçuk, siyah."

"Bilmiyorum. Sanırım son çifti sattığımı hatırlıyorum. Envanterde işaretlediğimi hatırlıyorum çünkü şu anda elimizde hiç kalmadı ve sevkiyatı bekliyorduk."

"Beyaz bir çocuk, on altı yaşlarında. Kahverengi saçlı."

Düşünürken alt dudağını dışarı çıkardı. "Belki. Belki sayılır. On dört, belki on beş yaşından sonra ayakkabı giydiremiyoruz. Spor kıyafetlerinde daha iyiyiz ama ayakkabılar, bilirsiniz, statü meselesi ve liseye başladıklarında bunu gerçekten düşünüyorlar."

"Bana bir çeşit belki ver."

"Affedersiniz." Janes Teyzelerden biri Carleen'in omzuna dokundu. "Bana yardım edebilir misiniz? Elimde bir liste var." Listeyi gösteren 'link'ini havaya kaldırdı.

"Elbette. Bana bir dakika verin," dedi Eve'e ve kadını uzaklaştırdı.

"Torbaları ve tişörtleri ana yola çıkarmış olmalı. Bak bakalım izini bulabilecek misin, Peabody. Ben bekleyeceğim, bakalım bir şey bulabilecek miyiz."

"Bu ilk tür belki. Buna tutunacağım."

Peabody yukarı çıkarken Eve geçit törenini izledi.

Evet, çoğunlukla sıkılmış, heyecanlı ya da telaşlı çocukları güden anneler ya da büyükanneler. Bebek arabasında yürümeye başlayan çocuğunu iten bir kadının yanında üç çocuk daha vardı.

Potansiyel olarak dört, altı, sekiz, on.

Dört çocuk, diye düşündü Eve, şaşkınlık mı yoksa derin bir acıma mı hissetmesi gerektiğinden emin olamadan.

Bebek arabasının arkasında kıyafetlerle dolu kocaman bir file çanta vardı ve bir diğeri de kollarından birinden sarkıyordu.

"Sadece ayakkabılar, millet, sonra gidip kontrol edeceğiz."

Eve'in yanından, bir savaştan çıkmış ve bir diğerine hazırlıklı olan birinin bakışıyla geçti.

Roarke'dan bir etiket aldı ve hemen ekranda onun yüzüne bakmanın, sinirli çocukları ve bitkin ebeveynleri izlemekten çok daha iyi olduğuna karar verdi.

"L&W sizin mi?" diye sordu adam daha konuşmadan.

Adam uzun bir süre sadece ona baktı.

"Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu bilmediğinize kesinlikle inanacağım. Ve kısır müzikten şu anda bir tanesinin içinde olduğunu varsayacağım. Onu orada takip ettiniz mi?"

"Belki."

"Peki o zaman, sana iyi şanslar. Eve muhtemelen biraz geç döneceğimi bilmenizi isterim."

"Jamie'nin EDD için seni ekmesine izin vermenle bir ilgisi var mı?" "Hayır. Bu bir sorun muydu?"

"Başka bir hayır. Daha önce de şansımız yaver gitmişti, o yüzden beyaz olduğunu, beş-altı yaşlarında olduğunu ve en azından ilk cinayet gecesi Kick It Zoomers, altı-yedi numara, ucuz siyah poşetler giydiğini biliyorum."

"O zaman gidilecek yer L&W, değil mi? Standart altı giysiler onların işi. Ben Dublin'de çocukken onlarınkine benzer bir yerimiz vardı. O kapılardan içeri bir çift çorap bile sokmazdım."

Gülmek zorunda kaldı. "Quilla'yla sandığımdan daha fazla ortak noktanız var. Jamie ile birlikteydi. EDD hakkında bir rapor hazırlıyor."

"Bana öyle söylendi. Ve seni Cinayet Masası'nda oynatmayı planlıyor."

"Çoktan yaptı. Bunu düşünüyorum. Sonra görüşürüz."

O muhteşem gözlerinde hafif b i r eğlenceyle ona gülümsedi. "Şimdi öyle misin?"

"Şimdi değil, sonra. İşte kaynağım geliyor. Geç kalıp kalmayacağımı bilmiyorum. Bu ipucunun işe yarayıp yaramayacağına bağlı."

"O zaman oraya vardığımızda evde görüşürüz."

Eve 'link'i cebine koydu.

"Bunun için üzgünüm. Uzun bir liste." Carleen bir nefes verdi. "Her neyse, düşünüyorum. Kısa boylu beyaz çocuk, sanırım beyaz çocuk, yalnız. Aptal kıyafetler."

"Dopey?"

"Annesinin onu okula, kiliseye ya da kibirli Martha Teyze'yi ziyarete giderken giydirdiği gibi. Dürüst olmak gerekirse, size hangi kıyafetler olduğunu söyleyemem, sadece burada genellikle gördükleriniz değil. Pantolon gibi. Çanta, kot ya da eşofman değil. Sanırım düğmeli bir gömlek, ütülü ve her neyse. Tişört ya da spor forması olmadığını biliyorum. Ama hatırladığım kadarıyla gerçekten iyi ayakkabıları vardı. Elbise ayakkabısı, spor ya da tekmelik değil. Kaliteli ama. Kiliseye giderken giyilen deri ayakkabılar gibi.

"Hatırlıyorum çünkü eğer o -ya da ailesi- iyi deri ayakkabı alabiliyorsa, Kick Its'i ne diye alıyor ki diye düşünmüştüm."

Sesini alçalttı. "Tamamen saçmalık." "Bana öyle söylendi. Onu tarif edebilir misiniz?"

"Birkaç hafta önceydi. Yemin ederim bulanıklaştılar. İndirim yapıyorduk, o yüzden çok şaşırdık. Beyaz bir çocuk olduğundan bile emin değilim, sadece oldukça eminim."

"Saç rengi, yapı?" Eve bastırdı.

"Üzgünüm, hiçbir şey bulamadım. Daha çok ayakkabıları hatırlıyorum. Yani içinde giydiklerini."

"Peki ya ayakkabılar? Onları tarif et."

"Kahverengi deri, püsküllü makosen ayakkabılar. Yani kim genç bir çocuğa bunları giydirir ki? Ezik. Ama gerçek kalite. Alan Stubens."

"Bundan emin misin? Markadan?"

"Evet. Geri kalanların çoğu belki, ama ayakkabılar konusunda kararlıyım çünkü bir çift Stuben mokasen için nasıl elli ... hayır, daha çok yüz Kick Its alabileceğinizi düşündüm."

"Pekâlâ. Size kartımı vereceğim. Başka bir şey hatırlarsan, herhangi bir detay, benimle iletişime geç. Eğer tekrar gelirse, onu uyarma. Arka tarafa git ve benimle irtibata geç."

"Peki, ne yaptı?" "Sadece benimle iletişime geç."

Eve basamakları ikişer ikişer çıktı ve Peabody'yi buldu.

"Bombalanmış," dedi Peabody. "Ama o eşyaları aldıysa Burada, nakit ödedi. Kontrol ettiler. Ve kameraların üzerine her yirmi dörtte bir yazılıyor."

"Onları buradan satın aldı. Carleen onu hatırladı."

"Vay canına! Eşkalini alabildik mi?"

"Ondan değil. Kıyafetlerine odaklandı - kaliteli, temiz, muhafazakâr. Ve dahası, giydiği ayakkabılara. Alan Stuben mokasenlerini satan yerleri araştırın. Kahverengi deri. Aptal püsküllü."

"Stubens?" Peabody, Eve'in peşinden koştu. "Bunlar birinci sınıf. Üst düzey butikler, üst düzey büyük mağazalar ya da onun tek başına açtığı mağazalardan biri olacak. Madison'da tek başına bir mağaza olduğunu biliyorum. Sanırım Elli Üçüncü civarında."

"Kontrol et. Oradan başlayabiliriz."

"Kahretsin, hâlâ yağmur yağıyor. Madison ve Elli Dördüncü Cadde. Ve yine saçmalık, şehirde Stubens satan altmıştan fazla yer var ve Sky Mall'da dört tane daha var. Brooklyn'de üç düzine daha var. Sonra-"

"Manhattan ile başlayalım."

İki saat sonra ilk stand-alone'u, iki büyük mağazayı ve üç butiği ele geçirmişlerdi.

"Bombalandı." Peabody yolcu koltuğuna çöktü. "Kahve. Kahve alabilir miyim?"

Eve iki parmağını kaldırdı.

"Sen de benim kadar silinmişsin. Son mağazada kız gibi ciyakladığımda ve özlemle iç çektiğimde beni tehdit

etmedin. Ve

mekanlar bugün için yakında kapanacak."

Eve, bazen zamana karşı koyamadığını itiraf etti. Ve silinmişti.

"Yarın alıyoruz."

"Bunu söylemek zorundayım. Ayakkabıları seyahat ederken almış olabilirler."

"Bunlar onun tek çifti olmayacak. Belki o markadan olabilir. Kaliteli kıyafetler ve ayakkabılar... Birileri onu bu şekilde giydirmek için uğraşıyor."

"Eğer bir katil olmasaydı, zengin bir ahmak gibi giyinmek zorunda kaldığı için ona acırdım. Başka ne var biliyor musunuz? Aptal kıyafetlerini sevmiyorsa, ki neden sevsin ki, L&W taşıması ona sahip olduğunu hissettiriyor."

"Bu da bir parçası olabilir. Ben de senin gibiyim. Daha akıllı, daha iyi, daha zeki, ama tıpkı senin gibiyim. Vardiyadan sonra. Ev mi, apartman mı?"

"Öncelikle, beni metroyla uğraştırmadığın için çok teşekkürler. Daire. Bir saatliğine yatmam lazım."

"Şehir merkezinde bir yer seç ve bana gönder. Oradan başlarız." "10'a kadar açmazlar."

"Hediyeyi al."

"Oh oğlum, yapacağım! Vuracağız, Dallas. Vurmak zorundayız. Onu ayakkabıları yüzünden çivileyeceğimiz kimin aklına gelirdi?"

"Sürtünme izleri. İlk hata. İkinci sahnede bir tane yaptıysa bile henüz bulamadık. L&W gibi bir yerde aptal kıyafetlerini giyerek bir tane daha yaptı. Yersiz oldukları için fark edildiler. İyi bir ayakkabı ya da spor ayakkabı almak daha akıllıca olurdu. Üst düzey bir mağazaya girdiğinde kimse fark etmez. Ama o daha iyisini bilmiyordu. Bunu hiç düşünmemiş."

"Haklısın, ben de bunu düşünmemiştim. Ama tasmaını gerçekten kısa tutarlarsa, belki de nakit olarak karşılayabileceği tek şey budur."

Eve başını salladı. "O kadar dikkat etmiyorlar. Eğer etselerdi, onu görürlerdi. Ne halt etmeye haşhaş yetiştirdiğini ya da tüm zamanını bir laboratuarda geçirdiğini merak ederler-

Belki de kendi evi, çünkü paraları yetiyor ve bu sayede onları rahatsız etmiyor. Arkadaşı olmadığını, biriyle çıkmadığını, doğru olmadığını... görürlerdi."

"Bunu da düşünmemiştim."

"Onda çarpık bir şeyler görürlerdi. Ona onayladıkları şeyleri giydiriyorlar ama düğmeli gömleklerin ve ütülü pantolonların içinde ne olduğunu görmüyorlar."

Arabayı apartmanın önüne çekti.

"Onlara hiç sıkıntı vermiyor," diye devam etti Eve. "Sessiz, çalışkan, olağanüstü notlar alıyor. Onlardan uzak duruyor."

"L&W'de yaşları dört ile on arasında değişen dört çocuğu olan bir kadın vardı. Bahse girerim her biriyle, başlarındaki kişinin ona gösterdiğinden daha fazla ilgileniyordur."

"Onun için tekrar üzülmemen neden olacaksın." "Yapma."

Ona kötü davranmıyorlar. İhmal bile etmiyorlar.

Onu. Sadece onun ne olduğunu

göremiyorlar. "Git çök."

"Yapacağım. Biliyorsun, eve taşınmamıza sadece haftalar kaldı. Haftaları sayabilirsin ve ben çok heyecanlıyım. Yine de burayı özleyeceğim."

"Bunu atlatacaksın."

"Oh, sıska teğmeninin kışına bahse girerim. Bıraktığın için teşekkürler."

O sabah şehir merkezine doğru sürdüğü gibi şehir dışına doğru sürdü. Sürekli, kasvetli yağmurda.

Baş ağrısıyla yirmi ya da otuz dakika boyunca kendini yere bırakarak başa çıkabileceğini düşündü.

Yorgunluğun en kötüsünün geçmesine, sisin dağılmasına izin verin. Sonra nerede durduklarına bir kez daha iyice bakın.

O sabah evden ayrıldığında sahip olduğundan çok daha fazlasına sahipti. Katilin resmi zihninde bir araya gelmeye başlamıştı.

Zekası bu kadar uzunken boyunun kısa olmasından nefret ediyordu. Kıyafetlerinden nefret ediyordu, hayatından nefret ediyordu. Kaderinde çok daha fazlası vardı.

Yaşıtlarını sığ beyinleri, sığ ilgileri yüzünden küçümsüyordu. Kendisiyle ilgilenmedikleri, onun olduğu ve olacağı her şeyi göremedikleri için onları küçümsedi.

Ama daha çok, çok daha fazla, en çok arzuladığı şeyden nefret ediyordu. Onu görmezden gelen kızlardan.

Deney yapmıştı, diye düşündü, onlara karşı silahını geliştiriyordu. Bir laboratuvar faresi, bir sokak kedisi.

Bir bilim insanı deney yapmalı, yöntemlerini ve sonuçlarını test etmeliydi. Kayıt tutmalıydı.

Yine de onu kim tuttuysa, annesi, babası, vasisi, görmedi.

Olaylar için nasıl dışarı çıktı? Sokağa çıkma yasağı var mıydı? Ucuz kıyafetleri görmediler mi?

Belki de gizlice çıkmıştır. Belki de ona itaatkar olması için güvenmişler ve evden çıkacağını hiç düşünmemişlerdir.

Kırmızı bir yerde durdu, gözlerini kapattı. Sonra neredeyse uyuyacakken kendini silkeledi. Yolculuğun geri kalanını otomatik olarak yapmak istese de, kendini yeterince iyi tanıyordu.

Kapıların içine park edilmiş arabada ölüp gidecekti. Belki de her k i m l e r s e onlara karşı çok sert davranıyordu. Belki de onu dışarı çıkması için cesaretlendirmişlerdir. İyi vakit geçirin! Müziğin tadını çıkarın. Gece yarısına kadar evde ol.

Hayır. Hayır. Diğerlerine uymuyordu. Çok sessiz, çok kibar, çok parlak.

Onun hakkında böyle derlerdi. "Onlar" ve onu tanıdığını düşünen herkes.

Komşular, diğer akrabalar, esnaf, en azından öğretmenlerinin ya da özel hocalarının çoğu.

Ve umutsuzca onu görmelerini isterken, görmediklerinden emin oldu.

Kapıdan içeri girdiğinde içini bir rahatlama kapladı. Yağmurda bile ev bir rüyanın ötesinde görünüyordu. Pencerelerdeki ışıklar kasvetin içinden parıltıyor, çiçekler renk ve şekil çizgileri oluşturunuyordu.

Ve sessiz, diye düşündü arabayı çekerken. O kadar gürültüden, o kadar durmak bilmeyen hareketten sonra şimdiden sessizlik.

Kendini arabadan dışarı, yağmura doğru sürükledi ve Summerset ile Galahad'ın beklediği eve girdi.

"Uzun ve ıslak bir gün geçirdiniz, Teğmen." Elinde hiçbir şey yoktu, o yüzden yürümeye devam etti.

"Başka var mıydı? Dün gecedен sonra?"

Hem adam hem de kedi onu izlerken arkasına baktı. "Hayır. Ama olacak."

"Islak olabilir," dedi Summerset kediye, "ama kendini kuruladı. Hadi şimdi git ve ona bak. Roarke biraz daha bekleyecek."

Yatak odasında nemli ceketini çıkardı ve işinin bittiğini düşündü. Bir gün önce yaptığı gibi, yüzüstü yatağa uzandı.

Otuz dakika, dedi kendi kendine ve dışarı çıktı.

Kedinin yatağa atladığını ya da onu korumak için kışının üzerine yayıldığını hissetmedi.

Roarke yarım saat sonra içeri girdiğinde Summerset bekledi.

"Üst katta. Çok yorgun." "Küçük bir mucize."

"Sen de biraz yorgunsun. Philadelphia nasıldı?" "Kuru, yani bir şeyler var. Ve her şey yerli yerinde."

"Bu iyi bir şey. Dün gecedен sonra ciddi bir yorgunluk bekliyordum. Taze makarna ve köfte yaptım."

"Bu ikimiz için de çok iyi olacak. O daha yakın."

Anlayan Roarke bir elini Summerset'in koluna koydu.

"Kısa bir güncelleme yaptım ve o daha yakın."

"Git karınla ilgilen." Summerset omzundaki eli kısa bir süre okşadı. "Daha sonrası için vişneli turta var."

"Meşgulumüşsün."

"Zihnimi meşgul etti." "Onu bulacaktır."

"Edecek ve sen de ona yardım edeceksin."

"Elimden geldiğince."

Roarke yürüdü ve yatak odasına doğru ilerledi.

Galahad gözlerini kırpıştırarak açtı ama tünemeye devam etti. "Şimdi ikimiz de onunla ilgileneceğiz, değil mi?"

Yatağın kenarına oturdu, bir elini hafifçe saçlarında gezdirdi.

Takım elbisesinin ceketini, kravatını ve ayakkabılarını çıkardı. Sonra onun yanına uzandı. Zihnindeki saati on dakikaya ayarladıktan sonra onunla birlikte uykuya daldı.

On Üçüncü Bölüm

Bir inilti ve ardından mırıldandığı bir lanetle uyandı.

"İşte orada."

Onun sesiyle başını çevirdiğinde Roarke'ın - kot pantolon ve tişört - ayaklarını uzatmış, elinde PPC'siyle kanepede oturduğunu gördü.

"Kıçımda yarım ton kedi mi var?"

"Gerçekten de var. Seni her türlü davetsiz misafirden korumak için mi yoksa biraz uyuyana kadar seni uyutmak için mi orada olduğuna karar veremiyorum."

Arkasına uzanarak Galahad'ın başını kaşdı ve sonra onu yuvarladı.

"Bir süredir evdesin," diye söze başladı, sonra saate baktı. "Kahretsin! Dışarıda yirmi, otuz dakika olması gerekiyordu. Bir saatten fazladır dışarıdaydım."

"Ve bundan faydalandım. Aç mısın?"

Doğrulup ellerini yüzünde gezdirdi. "Daha önce bir şeyler atıştırmıştım. Sanırım çok daha önce."

"Çerez mi?"

"Yahudi şarküterisi, bir dilim babka. Gerçekten güzeldi. Yiyebilirdim, ama-"

"Spagetti ve köfte?"

"Bunun belden aşığı vurmak olduğunu söyleyebilirdim, ama tam isabet." "Vişneli turta var."

Turtayla ilgili her şeye karşı bir zaafı vardı.

"Bana göz kulak mı oluyorsun, dostum?"

"Elimden geldiğince, ama bu Summerset. Her şeyi bugün yaptı. İkinci kızın başına gelenleri duymuş. Yemek yapmak aklını meşgul ediyor."

Başını salladı, yataktan kaydı. "Cinayet benimkiyle de aynı şeyi yapıyor."

"Ofisine yerleşeceğiz. Bir yemek ye, bir kadeh Chianti iç ve bana anlat."

Tekrar başını sallamaya başladı, sonra hatırladı ve elini cebine attı. Adam ayağa kalkarken, cebinden çıkardığı parayı uzattı.

Aniden ve tehlikeli bir şekilde soğuyan gözlerle ona baktı.

"Neden bir kavga başlatmak istiyorsun ki?"

"Dövüşmem. Kavga etmek için yapacak çok işim var. O yüzden sadece dinle, tamam mı? Dinle," diye ısrar etti. "Buraya daha önce de geldiğimizi ve çoğunlukla sorunları çözdüğümüzü biliyorum. Bunun aşağılayıcı olduğunu düşündüğünü anlıyorum, özellikle de tüm kıyafetlerimi ve yemek üzere olduğum spagettinin içine ne giriyorsa aldığın için. Ama mesele bu değil."

"Ne o zaman?"

"Bu benim suçum. Tamamen benim suçum ve en azından bir kısmını sana yükleyememekten nefret ediyorum. O zaman, daha fazla zamanım olduğunda bir kavga planlayabilirdik ve"-itiraf etmek zorundaydı-"bundan çok daha fazla hoşlanırdım."

"Defterimi kontrol edeyim mi?" diye sordu, fazlasıyla kibarca.

Adam ona karşı bu ses tonunu kullandığında tüyleri -her ne haltsa artık- diken diken oldu.

Ama.

"Hayır, çünkü, siktir et, suç bende. Dikkatsiz davrandım ve bu da beni aptal ve dikkatsiz hissettiriyor. Senden önce kısa koşmadım. Belki çok yaklaşmışım ama daha fazla dikkat ettim. Mecburdum. Tamam, bunu halletmeliyim ki

kirayı ödeyebilir ve böyle boktan bir kahve alabilirim. Artık dikkat etmiyorum. Yeterince değil. Dikkat etmeyi unutuyorum."

"Gerek yok."

"Ama istiyorum. Buna ihtiyacım var. Kendimi aptal gibi hissetmemi mi istiyorsun?"

Sadece kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre bu sizin elinizde, benim değil."

"Oh, lanet olsun." Arkasını dönerek ona kadar saymayı denedi. Beşe kadar sayabildi. "Bu para meselesi beni aptal hissettiriyor ve seni de aşağılanmış hissettiriyor. Hangisi senin elinde olacak, as."

Ellerini ceplerine soktu, taşıdığı gri düğmeyi hissetti.

Ucuz bir takım elbise, bol iplikler ve ona her yere taşıdığı bir tılsım vermişti.

"Sanırım öyle. Ne olursa olsun, Evlilik Kurallarınızın bir yerinde, sahip olduklarımızı paylaşacağımız yazıyor olmalı. İyisiyle kötüsüyle."

"Muhtemelen oradadır," diye mırıldandı. Belki de o satıra bir yıldız işareti koyarak parayı oradan kaldırmıştı ve itiraf etti, bu da onun suçuuydu.

"Sadece sana geri ödemem gerekiyor. Birkaç yüz dolar senin için bir şey ifade etmiyor. Ama benim için öyle, özellikle de tekrar rahat ve dikkatsiz olacağımı çok iyi bildiğim için. O zaman kendimi aptal gibi hissedeceğim ve ikimize de kızacağım, sen birkaç yüzlüğü soyup bana verdiğinde, sanki ben..."

"Karım mı?"

Dikkatli bir nefes daha almaya çalıştı. "Senin aptal, dikkatsiz karın."

"Sen bunların hiçbiri değilsin. Sert başlı, sert kıçlı aklıma geliyor."

Gözleri kısıldı. "Bu konuda oldukça eşit olduğumuzu söyleyebilirim."

"Aynı fikirde olmamak zor."

"Sana geri ödemem gerekiyor, böylece her seferinde ikimiz için de bu kadar büyük aptalca bir anlaşma olmaz. Bu sadece bir borç, 'Al' değil,

Cebinde bir dilim babka alacak kadar para tutamayan aptal, izin ver de zilyon dolarlık takım elbisemin cebindeki tomardan birkaç tane sıyırayım.

"Ve lanet olası parayı sadece satın almak zorunda olmadığım değil, satın almayı düşünmek zorunda olmadığım pantolonun cebine koyduğumda kendimi daha aptal hissetmememe neden oluyor. Bu yüzden sana geri ödemeliyim. Bu kadar."

"Önce şunu söyleyeyim. Dolabını senin asla dolduramayacağın şekilde doldurmaktan zevk alıyorum. Küçük zevklerimi bana çok görmemelisin."

"Sadece sen oradaki kıyafetlere küçük diyebilirsin. Ve ben burada senin koyduklarını giyerek duruyorum. Bunun için minnettarım."

Durdu, saçını itti.

"Kahretsin, bunu yol boyunca muhtemelen birkaç düzine kez söylemeliydim. Nefret ettiğim şeyleri sevdiğin için minnettarım ve alışveriş gibi nefret ettiğim şeylere zaman ayırmak zorunda kalmıyorum."

"Teşekküre ihtiyacım yok," diye söze başladı ama kadın başını salladı. "Evet, var. Onların parasını ödeyen sen değilsin, çünkü, Tanrım

Tanrım, bu botlara ne kadar ödediğini düşünmek bile istemiyorum. Utanç verici. Hatta biraz dehşet verici. Ya da düşünsem öyle olurdu, o yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Mesele para değil. Zaman ve düşünce. Bunun için minnettarım."

"Sevgili Eve." İçini çekti ve gözleri yeniden ısındı. "Sürekli ilgimi çekiyorsun. Kim olduğunu, ne olduğunu, nasıl düşündüğünü, nasıl hissettiğini biliyorum ve yine de ilgimi çekiyorsun. Sürekli olarak."

Ona doğru bir adım attı ve dudaklarını ona değdirmeden önce yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Parayı geri al, tamam mı? Yeterince çektim."

"Bir anlaşma yapalım, olur mu? Bir katili avlamakla ya da ölülerin başında beklemekle meşgul olduğun için paran bittiğinde bana söyleyeceksin. Bu konuda hiçbir bok yok. Sonra da nezaketle borç vermeyi kabul edeceksin."

"Borç olarak kabul edebilirim. Nezaketle ulaşmak zor olabilir."

"Nezaketle," diye tekrarladı. "O zaman, bununla ilgilenecek zamanınız olduğunda, nezaketle geri ödemeyi kabul edeceğim."

"Bu konuda hiçbir bok yok mu?" "Yok."

"Tamam, anlaştık." El sıkışmak için bir elini uzattı. "Bana nezaketin tam seviyesi hakkında biraz bilgi verin."

Elini tuttu, öptü. "Eğriye göre not vereceğim." "Az önce büyük, çirkin bir kavgadan mı kaçındık?"

"Bir tartışmayı kısa kestiğimizi söyleyebilirim."

"Sidik yarışı gerçek yetişkin insanlar için aptalca bir kelime. Bir sidik yarışı yaptık. Bitti artık. Hadi yemek yiyelim."

"Merak ettim," Roarke tekrarlanan olarak onlar yürüdü Dışarı.

"Sürekli."

Güncellemelerini yapması gerekiyordu ve zihinsel programına göre geride kalmıştı.

Ama haklıydı. Aşağı saat işini yapmıştı.

Kısaltılmış sidik yarışı ona zarar vermemişti, bunu fark etti. Bu, şekerlemenin kafasını temizlediği gibi havayı da temizledi.

Şimdi her şeyi yeniden ele almadan önce spagetti ve köftenin, biraz şarabın geri kalanını yapmasına izin verecekti.

Ayrıca, o yemeği ve şarabı tanıdığı en mükemmel ses tahtasıyla paylaştı. Minnettar olunacak başka bir şey.

Onlar yemek yerken, morgla başladı, laboratuvara geçti ve Jake'e iletmediği takip konusuna geri döndü.

"Birçok yetenekli insanın vuramadığını biliyorum ama bence o vurabilirdi. Yeteneği, odaklanması ve müthiş bir kararlılığı vardı. Bunu ondan aldı, onu ve potansiyelini sildi."

"Bunun bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?" Roarke sordu. "Potansiyelini silmek mi?"

"Tam olarak değil. Onu tanıımıyordu. Onun için önemli olan kim olduğu değil, ne olduğuydu. Çekici bir genç kız. Ailesi demonun bir kopyasını Jake'e vermem için bana yeşil ışık yaktı. Bunun onu daha kötü hissettireceğini düşündüm, çünkü o potansiyeli duyacak."

Omuz silkti. "Her neyse."

"Senin için çok yoğun bir sabah."

"Oh, ve bitmedi. Mira'ya danış, bir dilim babka."

"Harika bir babka olmalı."

"Evet demeliyim. EDD vurdu - onu tam olarak göremiyorum ama birleştiği grubu teşhis ettik, bu da bizi şarküteri ve babka'ya götürdü. Akıllardan biri ona bir bakış attı. Kafkasyalı erkek, genç erkek. Ama o kısa bakışın anısından başka bir şey çıkmazsa hepsi bu kadar."

"Senin sahip olduğundan daha fazla."

"Çok daha fazlası." Biraz makarna sardı, bir an erişteyi mükemmele yakın bir yiyecek haline getiren şeyin tam olarak ne olduğunu merak etti.

"Mira'ya dönelim," dedi ve yemeğini yedi. "Onun profilini ve kendi çıkarımlarımı özetleyebilirim. Sevişemeyen, bu yüzden de arzuladığı şeyden nefret eden azgın bir genç arıyoruz. Bu da sadece seks değil, dikkat çekmek, üstünlüğünün onaylanması. Bilgi, beceri ve kesinlikle kimya ve uyuşturucuya ilgisi var, ekipmana erişimi olmalı. Yalnız bir çocuk, kimsenin fark etmediği türden bir çocuk-akademik olarak hariç."

Bir köfteyi bıçakladı. "Orada parlayacak. Ondan kim sorumluyorsa onu bir aptal gibi giydiriyor."

"Bu bir marka adı mı?"

Güldü, köfte ısırığının tadını çıkardı. "L&W'deki tezgâhtar onu bize tarif edecek kadar hatırlamadı ama kıyafetlerini hatırladı çünkü oraya elbise gömlekleri ve elbise pantolonlarıyla gelen çocuklar görmezsiniz."

püsküllü mokasen ayakkabılar. Alan Stubens, ayakkabılarını Kick Its'i denemek için çıkardığında fark etti."

"Küçük bir mucize." Roarke ona sepetten bir dilim ekmek uzattı. "Bu hayal edebildiğim kadar büyük bir adım."

"Sürtünme izlerinden yaklaşık bedenini ve kulüpte giydiği markayı bulduk. Tezgâhtardan da altı buçuk numara ve mağazada giydiği markayı öğrendik. Şimdiye kadar pahalı olanları nereden aldığını bulamadık."

"Stubens'ları satıp en az üç tane düzgün tekme ya da spor ayakkabı alabilir, çantaları da ekler ve yine de taksi parasını çıkarabilirdi."

"Yani, yetkili her kimse ona 'Makosenlerin nerede?' diye sorma riskini almak istemedi. Çoğunlukla mı? Bence daha iyisini bilmiyordu. O kulüpte değil, normaller kulübünde, hatta soğukkanlılar kulübünde bile değil. L&W'nin Losers and Wheezes olduğunu bilmiyor."

"Peki Teğmen, bu size ne anlatıyor?"

"Süslü püslü bir özel okula gidiyor ya da süslü püslü özel öğretmenlerle evde eğitim görüyor. Belki de ikisi bir arada. Ondan kim sorumluyorsa, onun kim olduğunu görmüyor. Sadece onun görmelerini istediği şeyi görüyorlar. Kendini onlara nasıl sunacağını biliyor, bu kolay. Zeki, sessiz, kibar, iyi giyimli."

"Güvenilir," diye ekledi Roarke.

"Anahtar bu, evet. Böylece eşyalarını karıştırıp dışarı çıktığında ne yaptığını sormayacaklar. Deneylerini yapabilir, belki kendi haşhaşını yetiştirebilir.

"Kendine ayıracak bolca zamanı var," diye mırıldandı Eve. "Kendi başına bolca zamanı var. Kimse 'Hey, okuldan sonra gidip bir şeyler yiyelim' ya da 'Benim evimde parti yapalım' demiyor."

"Çocukken arkadaşlarım olmadan kaybolurdum."

"Her gün dayak yiyordun. Bunun nasıl bir his olduğunu ikimiz de biliyoruz. İstismar edilmedi, teknik olarak ihmal edilmedi. Sadece görülmedi. O beyinsel, atletik değil. Atletlerin iyi beyinleri olamayacağından değil, ama yaşına göre kısa. Belki cılız. Tıknaz değil, çocuklar bunu da fark eder, bu yüzden sanırım zekâsı domuz gibi beyaz çocuk ya da onun gibi bir şey derdi."

"Pencereye çıkmak için ayaklarını kullanmak zorunda kaldı."

Eve çatallıyla bir işaret yaptı. "Aynen öyle. Çekirdek yok. Duvardaki izleri bırakmak için ayaklarını kullanması, ayaklarıyla yeterince baskı yapması gerekiyordu."

"Her şeyde zalimlik vardı, ama çatıda ve bakterilerde ekstra bir zalimlik vardı. Cinsel unsurlarınız. Eğer haklıysanız, ki şüphesiz öylesiniz, ve o özellikle zeki ve bilgiliyse, bunları inat olsun diye eklemiştir. Polis laboratuvarının kullandığı formülü analiz edeceğini biliyordu."

"Ne demek istediğini anlıyor. Polisler kafalarını kaşıyor, medya kargaşa içinde." Eve eliyle yukarıyı işaret etti. "Artık herkes dikkatini veriyor."

"Onu bulacağınızı düşünmüyor."

Son lokmayı da yedikten sonra Eve çatallını yere bıraktı.

"Hayır mı?" "O senden çok daha zeki."

Rozet. Sonuçta polisler sadece düşük maaşlı kamu görevlileridir. Suçluları yakaladıklarında, bunun tek nedeni suçluların kendilerinden daha az zeki olmalarıdır.

"Gençliğin küstahlığını da ekle, Eve, geri kalanına. Ve tüm o testosteronu. İhtiyaçlarını karşılayabilmesinin tek yolu kendi elini kullanmak. Onu görmeyen, onu istemeyen bu kızlar? Onlar, futbol topu atabildiği için zar zor okuryazar olan bir sporcuya ya da tuvalette gizlice sigara içen ucuz çizmeli ve sahte derili kötü çocuğa bacaklarını açmayı tercih eden aptallar."

Büyülenen Eve arkasına yaslandı. "Devam et."

"Sen genç bir kızdın. Onun tipini görebilir miydin?"

"Kimseyi çok yakından görmemek için elimden geleni yaptım. Sen de çok

yakın, geriye bakıyorlar. Akademiye girene kadar kimseyle yatmayı düşünmemiştim bile."

Adam ona göz kırptı. "Bundan daha önce bahsettiğinizi sanmıyorum."

"Bahsetmeye değmez. Ama tipik bir genç kızın seks hakkında ne düşündüğü konusunda iyi bir yargıç değilim. Ve bu onunla ilgili ve sizin de ilginç bir bakış açınız var gibi görünüyor."

"O zamanlar onun tipini tanırdım. Öldürücü olanları değil ama kendi yollarına çıkmayan şeylere hak sahibi olduklarını düşünenleri. O yaşlarda sekse biraz takıntılısınız, yani birazdan da fazla."

Şarabını aldıktan sonra arkasına yaslandı.

"Ama bir kızın göğsünü ilk kez elinize aldığınızda, bir sonraki seferde azalmayan bir hafiflik, bir heyecan, bir merak vardır. Ama bu tip için saplantı koyulaşıyor ve sertleşiyor."

"Ve bunun suçlusu kızlar."

"Tabii ki. Başka kim olabilir? Onlar frijit, alaycı ya da taşaklıdırlar ve saygı görmemeleri sadece kızgınlıklarını pekiştirir. İstedikleri şey boyun eğdirmektir, dışının aşağılık, kendi kullanımları için bir araç olmasıdır. Bu yüzden nefret ediyor ve aşağılıyorlar. Ama bence tüm bunların altında korku yatıyor."

"Neyin korkusu?"

"Kadın ve onun gizemi, ötekiliği ve en önemlisi gücü. Sizce de öyle değil mi, böyle başlayanların bazıları, bir kadın bulduklarında ve bulduklarında istismarcı oluyorlar. Çünkü korku her zaman orada, her şeyin altında. Ve," diye ekledi, "kontrolün kendilerinde olduğunu kanıtlama ihtiyacı."

"Evet, bazıları, ama hiç bu şekilde sarmamıştım. Sana 'merak ettiklerinden' bazılarını veriyorum. Yani bazı tipleri biliyordun."

"Hiçbirinin bunun kadar parlak olduğunu hatırlamıyorum."

"Bir kızın memesini almakta hiç zorlanmazdın."

Elini."

Gülümsedi, şarabını yudumladı. "Ve hala bir mucize." "Şansın yaver gittiğinde kaç yaşındaydın?"

"Bir katili yakalamanıza yardım etmeye çalışırken böyle bir soru mu soruyorsunuz?"

"Merakımı giderin."

Daha fazla şarap içti ve kadın onun yüzünde nadiren görünen şeyi gördü. Rahatsızlık.

"Yaşımı tam olarak bilmiyordum." "Yaklaşık olarak."

"On beş civarı sanırım. Aşağı yukarı."

"Meme için mi yoksa tüm patlama için mi?"

Tekrar gülümsedi. "Şimdi, bir şey diğerine yol açar, değil mi? Ve eğer bir faydası olacaksa, bahsettiğimiz tipler, benim tecrübelerime göre, birlikte takılma eğilimindeydiler. Birbirlerinin kızgınlıklarını beslerler. Hayatta, internette, aynı kızgınlığı ve tutumu besleyen her türlü yer var."

"Bir gruba katılmazdı. İnternette belki ama ben onu daha çok pusuda bekleyen biri olarak görüyorum. Katılmıyor. Her ne kadar dikkat çekmek istese de, internete girip yaptıklarıyla övünmeyecek kadar akıllı."

Temizlemek için ayağa kalktı. "Onu bulduğumuzda, kayıtlarını, günlüklerini, bir günlüğünü bulacağız. Titiz ve ayrıntılı olacaklar."

Elinde tabaklarla tahtanın başında durakladı.

"O iğneyi bu kızlara batırırken hiç merak etmedi."

"Ne hissetti?"

"Memnuniyet. Sana kötü davrandığı için birinin lastiklerini patlattığında hissettiğin türden. Öğretmenin sınav notunu düşürdü çünkü sen etrafta dolaşıyordun. Dışarı çıkıp lastikleri görmesini beklemezsin, çekip gidersin. Onun için de aynı şey geçerli. Sebep aynı derecede çocukça. Bunu aşan şey yöntem ve uygulama."

"Ama arkadaşlarına öğretmene geri ödeme yapmakla övünmez. Onun hiç arkadaşı yok."

"Ve," diye ekledi Eve, "o çok zeki. Aklınca, sızlanıp duran ve kasıla kasıla yürüyen diğerlerinin çok üstünde. Ve onların sadece hayal edebilecekleri bir tatmine ulaştı. Hem de iki kez."

"Uzun sürmüyor, değil mi? Bu tatmin."

"Hayır. Onu nasıl ve ne zaman tekrar hissedeceğini çoktan planladı. Ve çok geçmeden o çatlağı kendi başına kullanması gerekecek. Kız üzerinde bu güce ihtiyacı olacak. 'Senden istediğimi, hakkım olanı alacağım. Sonra da seni öldüreceğim.'"

Tekrar ona baktı. "Bunu sen de düşünmüştün."

"Evet, düşündüm."

"Bunu da çoktan planladı. Nerede, belki ne zaman. Ama nerede olacağını çoktan planladı."

Onu tanıdığından, destek olmak için olduğu kadar rahatlatmak için de elini omzuna koydu. "Bulaşıkları ben alırım."

"Kural kuraldır. Yemek sende."

"O zaman panonuzu güncellemeye başlayabilirim."

"Yemekten sonra cinayet tahtasını güncelleyerek zaman geçireceğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Hiç aklıma gelmezdi."

Dışarı çıktığında -Roarke'ın her zaman yaptığı gibi Galahad'a bir avuç kedi maması vermişti- güncellemeye başlamıştı.

Onun sistemini çökerttiğini düşündü.

Evet, onun kim olduğunu, ne olduğunu, nasıl düşündüğünü, ne hissettiğini biliyordu. Bazen bütün bunları kendisinden daha iyi bildiğini düşünüyordu. Ya da en azından daha net.

Ve yine de onu sevdi.

Yanına gitti, kollarını ona doladı, sıkıca sarıldı.

"Bu eşyalar için, özellikle de spagetti için, çünkü Summerset'e sarılmayacağım."

"Seve seve onun vekili olurum. Ve sana turta olduğunu hatırlatırım." "Vekil olarak elini mememe sürmene izin verebilirim."

vişneli turta. Ama sonra, ikisi de sayılır."

Çenesi adamın omzundayken tahtayı inceledi.

"Onu orada istiyorum. Onu kutuda istiyorum. Onu bir kafeste istiyorum. Onu şimdi görebiliyorum. Hâlâ tıraş olmayan aptal bir psikopat. Kısa adam sendromu. Zengin beyaz çocuk sümüşü, cılız tarafta. Gözlerinde doğru olmayan, tam olarak doğru olmayan bir şey var ama bunu görmüyorlar. Ya da görseler bile, o kadar zeki olduğunu, o kadar hasta olmadığını düşünüyorlar."

Geri çekilerek tahtayı daire içine aldı. "Öğretmenler, eğitimci şöyle düşünüyor: Keşke tüm öğrenciler bu çocuk kadar zeki ve terbiyeli olsa. Çalışmalarını her zaman zamanında teslim eder, elinden gelenin fazlasını yapar."

Geri döndü, ayağa kalktı, elleri cebindeydi. "Ebeveyn, ebeveynler, vasi, kim sorumluydu. Yoğun bir hayat, profesyonel, başarılı. Bu çocuk bana hiç sorun çıkarmıyor. Çok şanslıyım. Asla ters konuşmaz, sokağa çıkma yasağını asla kaçırmaz. Birkaç yıl içinde istediği üniversiteyi seçecek.

"Eminim bir hizmetçi ya da dadı vardır... Orta yaşlar bir dadı için çok mu büyük?"

"Ben de öyle düşünürdüm."

"Onun gibi bir şey. Çünkü meşgul, profesyonel, başarılı." Duraklayarak, bununla oynadı. "Belki kıyafetlerini satın alan, kıyafetlerini seçmeye özen gösteren biri. Belki daha yaşlı, güvenilir biri. Ama artık neredeyse üniversite çağında, başında birinin durmasına ihtiyacı yok. Gelip gidebilir. Olağanüstü notları var, sokağa çıkma yasağını asla kaçırmıyor - eğer varsa."

"Nerede olduğunu, kimlerle takıldığını, boş zamanlarında ne yaptığını bilmek istemezler mi?"

"Kütüphane, çalışma grubu. İhtiyaç duyarsa yeterince yumuşak yatabilir. Gelip gittiğini fark etmemeleri için de bir yolu olabilir.

Eve, "Eğer kızlar hakkında bir şeyler duymuşlarsa, ki bu muhtemel," diye sözlerini tamamladı, "onun sorumlu olduğu akıllarının ucundan bile geçmez. Çoğu yetişkin sadece iyi giyimli, kibar bir çocuk görür. Diğer çocuklar onu dışlanmış, bizden biri olmayan biri olarak görüyor. Zeki değil ama akıllı olabilir ve yine de onun hakkında ne düşündüklerini bilebilir."

"Öfke birikir."

"İnşa ediyor," diye kabul etti Eve. "Ve endişeleniyorum, sadece tekrar öldüreceğinden değil. Onu önce biz bulmazsak bu kaçınılmaz. Olayı tırmandırmak zorunda kalacağından endişeleniyorum. Hızlı bir vuruş ve kaçış, ardından gelen medya ilgisiyle bile yeterli olmayacak."

"Dediğin gibi, kızı isteyecektir."

"Kendisinden esirgenen deneyime ihtiyacı olacak. Kızı etkisiz hale getirin, kıza tecavüz edin, kızı öldürün."

Bunu düşünmüştü. Hayalini kurmuştu. Ama kendini tuttu.

Risk ve ödülü tartmış ve akıllıca, diye düşündü, riskin daha ağır bastığı sonucuna varmıştı, hem de çok daha ağır.

Ama numune olmadan bunu kesin olarak nasıl bilebilirdi?

Daha ziyade daha hafifletici ve Özlem, ve Projesinin başarılı bir şekilde sonuçlanması, onu daha da güçlendirdi.

Ama bu gece yine kendini tutacaktı.

Bu gece trençkotunu da eklemişti. Bu gece olduğu gibi kalabalık olsa bile içerisi soğuk olma eğiliminde olduğu için diğer çocukların da bu mekânda benzer şeyler giydiğini görmüştü.

Yazın en büyük hiti olacağı kesin olan, Defenders serisinin bir başka saçma, bilimsel olarak imkansız taksitinin açılışıyla filmlerde büyük gece.

Galaksinin dört bir yanından gelen, hepsi de absürt güçlerle donatılmış, Dünya'yı kötülükten koruyan bir grup uyumsuz uzaylı.

Ve tüm bu saçmalıklar.

Kişisel olarak, daha ilginç olma eğiliminde olan kötülüğü destekledi.

Kurguya karşı değildi ama bilim kurgu onu çileden çıkarıyordu. Ama mekân, düzen, bu geceki olasılıklar, öfkesinden ve tiksintisinden daha ağır basıyordu.

Giriş ücretini peşin ödemişti - nakit olarak - uzaktan bilet satıcılarından biri müsait olur olmaz. Absürd bir şey için yüksek bir fiyattı ama yatırıma değdi.

Şimdi, soğuk ve gürültülü bir sinemada oturmak için çok fazla para ödeyen diğer aptallarla birlikte sıraya girmiş, suratına aşırı pahalı, balçık kaplı patlamış mısır tıktırır ve sulandırılmış bir gazozu höpürdeten başka bir aptal çocuk olarak duruyordu.

Tabii ki, bunların hiçbirini yapmazdı.

Her şeyi yeniden hissetmek istiyordu. Acele etmek istiyordu. Elbette, acele etme ihtiyacının aldığı destekten kaynaklandığını gayet iyi anlıyordu.

Yeterince REM uykusu almamak özensiz çalışmak anlamına gelebilir. O asla dikkatsiz değildi.

Bu yüzden kendini kontrol etti ve diğerleriyle birlikte, başını aşağıda tutmaya dikkat ederek, daha önceki ziyaretlerinde zaten keşfettiği kameralardan uzak durarak ilerledi.

Herkes bir araya toplanmıştı, bu yüzden yeterince kolaydı. Kişisel deneyi için iki muhtemel hedef seçmişti bile. Ve eğlence.

Ya kızıl saçlı sürtük ya da sarışın fahişe. Tabii lobide daha çekici bir şey görmediyse.

İkisi de ona iki kez bakmıyordu ya da baksalar bile fark etmeye değmez bir bakışla bakıyorlardı.

Yakında fark etmelerini sağlayacaktı. Elini cebindeki şırınganın üzerine kapattı ve şırıngayı onlardan birine sapladığını hayal etti. İkisinden birine.

Kalp atış hızını düşürmek için yavaş ve derin nefesler aldı.

İçeride, tam da beklediği gibi gürültü seviyesi artmıştı. Giriş için 'link'ini tarattı. Beyinsiz bir çocuk daha. Kabulü gerçekleştirmezse polisler fark edecekti.

Kıkırdayan kızlar, yüksek sesle konuşan oğlanlar ve Defenders temasını çalan müzik eşliğinde imtiyazlara doğru ilerledi.

Kafasına vurdu, ona kulübü ve parkı hatırlattı. Müzik, anılar, güçlendirici, hepsi sisteminde deviniyordu.

Parmaklarını şırınganın etrafında kasıtlı olarak gevşetmek zorunda kaldı.

Şimdi o patlamış mısırlar, gazozlar, şekerler, cipsler, tüm o iğrenç abur cuburlar için paketleniler.

Biri ona arkadan çarptı, o da neredeyse kızıl saçlıya çarpıyordu. Kız ona doğru bir bakış attı, sonra kıkırdamaya ve kalabalıkla yüksek sesle konuşmaya geri döndü.

Sen o zaman, kaltak. Bu sensin.

Ve parmakları tekrar sıkılaştı.

Planı takip etti, onun ve grubunun emrettiği gibi yakın durdu ama çok yakın değil. Sonra sanki onlara aitmiş gibi aralarına karıştı.

Yine planlandığı gibi, ön gösterimlerin çoktan başlamış olduğu tiyatroya. Güneşliklerini çıkarıp bir kenara koydu. Karanlıkta, onu daha yakından takip ederek kokusunu alabildi.

-Saçı, cildi.

Şırıngayı cebinden çıkardı.

Bekleyemedi, bir dakika daha bekleyemedi!

Ceketini delmesi gerekiyordu ama bunu hesaba katmıştı.

Ama iğneyi ona batırdığında, kadın çığlık attı. Ses kulak zarlarını yardı. Zaten şiddetli olan kalp atışları dörtnala koşarak boğazına sıçradı.

Nefesini çaldı.

Elindeki patlamış mısır küveti havaya uçtu; dönmeye başladığında içindekiler bir kar fırtınası halinde yağdı. Yerde bir şey gümbürdedi ve ayakkabılarına sıvı sıçradı.

Kadının yumruğunu kaldırdığını gördü ve soğuk terler tenini kaplarken tökezleyerek geri çekildi.

Planladığı gibi acil çıkıştan kaçtı. Ama hayal ettiği gibi çalımli bir memnuniyetle değil. Kızın çığlıklarını duyunca koşmak, itişip kakışmak, kalabalığı yararak ilerlemek zorunda kaldı:

"O pislik beni bıçakladı!"

Evin ışıkları yandığında kapıdan yeni çıkmıştı.

Kalbi küt küt atarken, kulakları çınlarken, midesi çalkalanırken koşmaya devam etti.

Bölüm On Dört

Eve, Jenkinson ve Reineke'nin hazırladığı listelere bakarken özel okul diye düşündü. Gördüğü katil paralı ve ayrıcalıklı bir aileden geliyordu ve özel okula gidiyordu.

Oradan başlardı.

Roarke bitişikteki ofisinden içeri girerken başını kaldırıp baktı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sende bir şeyler var sanıyordum."

"Yaptım, şimdi bitti, bu yüzden artık bazı eşyalarım yok." Kadının arkasına geçerek omuzlarındaki düğümleri ovuşturdu. "Saat dokuz buçuğa yaklaştı, bir iki saat daha çalışmak istersin diye umuyorum."

"Jenkinson ve Reineke'den sağlam bir kimya bölümü olan okulları araştırmalarını istedim, ancak bu işe başlama şansım olmadı."

"Yemekte onu tarif ettiğimize göre özel okullar isteyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Ben de oradan başlamak istiyorum. Üniversiteleri de çektirdim ama onu aşağıya itiyorum. Gördüğü şeyi istiyor ve nefret ediyor. Üniversiteli kızları öldürmüyor."

"Kaç tane var?"

"İki yüz otuz üç. Sadece sanat, tiyatro ve müzik odaklı olanları eleyerek bu sayıyı iki yüz altıya düşürebilirim."

"Bu her birimiz için yüz üç eder."

"Bunlar sadece şehirde." Bunu düşünerek kahvesine uzandı. "Ama Brooklyn ya da Queens'te öldürmüyor. Yonkers ya da Bronx'taki kızları hedef almıyor."

"En olası olanla başla." Onun başının tepesini öptü.

"Evet. Evet," diye tekrarladı. "Kız öğrencileri, on beş yaşından küçük erkek öğrencileri ediyoruz. On dört," diye düzeltti. "Kaçırmaktansa daha çok araştırmak daha iyi. Sporcuları ediyoruz, bunun için ne yapısı ne de zamanı var. Beyaz erkeklere, onur öğrencilerine, kimya bölümü öğrencilerine ya da tıp fakültesi öğrencilerine odaklanıyoruz."

"Bazı özel okullar, bizim An Didean'da yaptığımız gibi, yatılı eğitim seçeneğini de sunuyor."

"Yatılı olduğunu sanmıyorum. Bu konuda çok fazla gözetim var. Bunu ikinci geçiş için bir kenara koyacağız. Listeleri ve neydi o? Yıllık şeyini çıkarırız. Fotoğrafları olacak. Sınıf birincisi değilse bile, ona yakın. Kimyaya olan ilgisi dışında bir kulübü yok."

Roarke onun sözlerini takiben ekledi, "Bir ofisi olmayacak -sınıf başkanı, öğrenci konseyi."

"Kesinlikle olmaz. Bu gece halledemediğimiz her şeyi Peabody'ye ya da yarın kim temizse ona atacağım. Şimdilik yirmişer."

"Senin yardımcını kullanacağım. Ve kahvenizi," diye ekledi, "turtanın yanında iyi gider."

Turtayı unutmuştu ve şimdi onu istiyordu.

Roarke turtayla uğraşırken o da komuta merkezini kahve programlamak için kullandı.

"O ortalama bir öğrenci değil," dedi ilk lokmanın üzerine. "Orada olağanüstü biri. Ama"-Eve Roarke'a yirmiliğini gönderdi-"göze çarpacak çünkü göze çarpmıyor."

"Hiç yıllık olayına katıldın mı?"

"Zaten nadiren okula gidiyordum ve bunun için mi? Kasten gitmedim." Şöyle bir baktı. "Sen mi?"

Omuz silkti. "S o n u n c u s u n a kadar bu işin dışında kalmayı başardım. En kıdemli olana."

"Kesinlikle görmem gereken bir şey." "Çalışıyoruz."

"Biz olmadığımızda bunun için zaman bulacağım."

İlk listeyi getirdi, tüm kız ve nonbinary öğrencileri ve yaş grubu dışındakileri elledi. Irk dahil edilmediği için, ismi yıllık fotoğrafıyla, ardından fotoğrafı kısa öğrenci biyografisiyle eşleştirme görevine başladı.

Üç potansiyel buldu, hiçbiri onu etkilemedi. Ama doğru yaşta, başarılı öğrenciler, kimya dehaları.

İlkini sosyal medyada yaptığı hızlı bir taramayla elledi ve adamın yazı ailesiyle birlikte çoğunlukla Fransız Rivierası'ndaki yatlarında geçirdiğini gördü.

İkincisini Oxford-İngiltere'deki yaz kursları nedeniyle listeden çıkardı.

Bu da ona bir okuldan sonra bir potansiyel bırakıyordu. Zor olacağını düşündü.

Telsizi sinyal verdi.

Şimdi omuzlarıyla birlikte karnı da gerilmişti. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Roth's Midtown Sinemalarında olay. On altı yaşındaki kadın kurban Clinton Sağlık Merkezi'ne nakledildi.

"Yaşıyor mu?"

Olumlu. Kiki Rosenberg, nakilden önce olay yerinde tedavi edildi. Memurlar olay yerinde.

Memurlar sağlık merkezinde. Şüphelinin acil çıkıştan olay yerinden kaçtığı düşünülüyor. Beyaz erkek, yaklaşık on altı yaşlarında, açık renk bir kıyafet giyiyor.

renkli trençkot tarzı ceket.

"Kurbanın durumu nedir?"

Şu anda bilinmiyor.

Roarke yatak odasında bir kenara attığı ceketle ofise geri döndüğünde ayağa kalktı. "Dedektif Delia Peabody gelene kadar memurlar olay yerini kontrol etsin. Onu bilgilendireceğim. Önce kurbanı alacağım. Dallas tamam."

"Yaşıyor mu?"

"Şimdilik," diye yanıtladı Eve. Birlikte yola çıktıklarında 'link'ini çıkardı.

Peabody "Uyandım!" diye cevap verdi.

"Roth'un Midtown Tiyatroları. Bir tane daha denedi. Hâlâ hayatta. Onunla konuşmak için Clinton'a gidiyorum. Roth'a git, orada liderliği al."

"İğneden sonra hayatta mı?"

"Henüz cevaplarım yok. Oraya git, al onları. McNab'i al. Güvenlik kayıtlarını alın."

Dışarıda, Roarke direksiyona geçerken o da yolcu koltuğuna atladı.

"The Defenders," dedi Peabody. "Return of the Three-yaz gişe rekortmeni. Bazılarımız bu hafta sonu gitmeyi planlıyor. Bu gece açılış var. Dallas, orası tıklım tıklım olurdu."

"Baxter ve Trueheart'ı içeri çekin, yukarıdalar. Daha fazlasına ihtiyacınız varsa, daha fazlasını çekin. Şüpheli bu sefer trençkot giyerek kaçtı. Acil çıkıştan çıktı. Çıkış kapısının her santimetresinin incelenmesini istiyorum. Tüm güvenlik kayıtları, bilet tarayıcıları."

"Ben hallederim, ben hallederim. Süpürgeçileri işaretleyeceğim. Morgu etiketlemeyeceğiz, Dallas."

"Umalım da öyle olsun. Kimildayın."

Bağlantısını cebine geri soktu.

"İskaladı. Bir şekilde ıskaladı. O boku içine sokmuş olsaydı hayatta kalamazdı."

"Formülü karıştırmış olabilir."

"Hayır. Hayır, orada dikkatli. Orada titizdir. Bu bir uygulamaydı. Bir çeşit hata. Acil çıkış muhtemelen planladığı kaçış yoluydu ama bu şekilde değil. Bir şeyler ters gitti. Sarsılacak, kızacak. Ama bu onun hatası olacak, onun değil."

"Onu tekrar elde etmeye çalışacağından mı endişeleniyorsun?"

"İşimizi şansa bırakmayacağız ama hayır. Onun için her şeyi mahvetti. Sarsılmış olsun ya da olmasın, onu polislerin yakalayacağını biliyor. Şu anda ya da tekrar düşünebildiği zaman, onun bunu yapmamasını umacak. Gecikmiş memnuniyet hiç olmamasından iyidir."

"Vid açılışı ve Peabody'nin dediği gibi, bir yaz gişe rekortmeni."

"Bir videonun bir bloğun basılmasıyla ne ilgisi var? Boş ver."

Roarke ona, "Yapmayacağım," diye güvence verdi. "Biletini okutup lobiden geçmesi gerekecek. Tabii çıktığı yoldan girmeyi başaramazsa."

"Olasılıksız alarmlar. Tabii siz değilseniz. Dahası, onu seçmek, izlemek ve yeterince yaklaşmak için zamana ihtiyacı var. Onun çıkışı tiyatrodaki oldukları anlamına geliyor. Karanlık, muhtemelen gürültülü. Sonuçta iyi bir plan. Ama bir şeyler ters gitti."

Merkezin acil servis girişinde durdu. "Sen git, ben park edip seni bulurum."

"Kiki Rosenberg," diye hatırlattı ona ve kapıya doğru koştu.

Hastanelerin kokusundan, hastalıktan, korkudan ve umutsuzluktan nefret ediyordu. Ve seslerden, ağlamalardan, feryatlardan, krep tabanlı ayakkabıların fayanslara vuruşundan.

Bulduğu ilk tıbbi malzemeyi aldı.

"NYPD. Kiki Rosenberg, MT'ler onu getirdi. İlaç reaksiyonu."

"Görmeniz gerek-"

"Seninle görüşeceğim. Durumunu ve nerede olduğunu öğren ki ben de onu kimin öldürmeye çalıştığını bulabileyim."

"Tanrım, bu benim için çifte saatin 12'si. İhtiyacım var-

" "Seni yendim."

Acil servis hemşiresi neşeli papatyalarla süslü önlükler giymiş olabilir ama gözlerinden yorgun ve huysuz olduğu anlaşılıyordu.

"Tamam. Burada bekle."

"Bunu neden yapayım ki?" Eve onun yanına düştü. Kayıt masasına yaklaştıklarında, uzun koridora bir göz attı.

Ve kapıda bir üniforma gördü. "Boş ver. Onu yakaladım."

Eve aşağı inmeye başladığında hemşire seslendi, "Hey! Öylece-"

"Beni izle. Memur bey. Kiki Rosenberg."

"Ailesi daha yeni geldi, Komiser. İki dakikadan daha az bir süre önce."

"Hâlâ hayatta mı?"

"İki dakika önce oradaydı. Doktor da içeride, bir hemşire ve ortağım da."

"Kapıda bekleyin. Uzman danışman, sivil, içeri geliyor. Burada sizinle kalabilir."

Kapıyı iterek açtı.

Beyaz önlüğünün içinde tuhaf bir şekilde neşeli görünen sarışın doktor ve yeşil önlüklü, kır saçlı hemşire döndüler.

"Bayan, buraya giremezsiniz."

Eve rozetini Dr. Perky'ye uzattı. "Teğmen, ben de buradayım."

Her ikisi de kırklı yaşların ortasında olan iki kadın Kiki'nin yanında duruyordu. Çocuğun yarım mil uzunluğundaki kızıl saçları göz önüne alındığında muhtemelen solgun olan yüzü neredeyse yarı saydam görünüyordu. İğneli gözbebekleri Eve'e en azından eroinin bir kısmının ona bulaştığını söylüyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Kiki?"

"Pek iyi hissetmiyorum."

"Bunun için üzgünüm ama sizi gördüğüme gerçekten sevindim. Siz onun ailesi misiniz?"

Kadınlar hep bir ağızdan "Anneleri," dediler.

"Kolunda etkileyici bir çürük var, Kiki. Nasıl oldu bu?"

"Bu öğleden sonra hava tahtamdan kaydım, kolumu iyice çarptım. Gerçekten acıdı. Hey..." Eve'e kafası güzel ya da sarhoş bir kadının gülümsemesini verdi. "Siz Marlo Durn musunuz?"

"Hayır."

"Tıpkı ona benziyorsun."

"Bunu bazen anlıyorum. Ah, anneler, ben Teğmen Dallas."

"Ooooh, sen diğersin. Diğeri o, anne." "Evet, biliyorum."

Önce soldaki konuştu. "Connie
Rosenburg, ve benim Karım, Andrea Harris. Bu
gibi O iki kıza ne oldu, değil mi?"

"Kiki iyileşecek," dedi doktor, sonra tekrarlamak için Eve'e baktı. "O iyi olacak. Neden bir dakikalığına dışarı çıkmıyoruz?"

"Tabii. Kiki'yle konuşmam gerek."

"Evet." Andrea kızının elini kavradı. "Kardeşi ve birkaç arkadaşıyla birlikteydi. Hepsini aile bekleme odasına gönderdik."

"Ben de onlarla konuşmak istiyorum."

"Lütfen." Connie Kiki'nin diğer elini kavradı. "Ne olduğunu bilmek istiyoruz. Ya da ne olabileceğini. Çünkü sen iyi olacaksın, Kiki bebeğim."

Kiki Eve'e, "Çok fena kustum," dedi. "Bunu duyduğuma da sevindim. Memur bey, benimle gelin."

Doktorla birlikte dışarı çıktı ve Roarke'a başıyla selam verdi.

"Siz ve ortağınız biraz ara verebilirsiniz," dedi memura, sonra da Dr. Perky'ye döndü. "Onu serbest bırakacak mısınız?"

"Bu gece olmaz," dedi doktor. "Bir gece kalmasını, gözlem altında tutulmasını ve bir tur daha tedavi görmesini istiyorum."

Eve memurlara "Mola verin," diye tekrarladı. "O zaman görevden alınana kadar çocukla birlikte olabilirsiniz. Şimdi otuz dakika ara verin."

"Evet, efendim."

Eve tekrar Dr. Perky'ye döndü. "Kiki ile konuşmam gerek. Ve onun toksin testine ihtiyacım var."

"Anlaşıldı. Dr. Myler." Elini uzattı. "En kısa zamanda

toksikoloji ekranının bir kopyasını ayarlayacağım. I

Kiki ile konuşmanı istiyorum. Kiki'yle konuşabileceğin için çok heyecanlıyım. Annesinin onunla sadece birkaç dakikaya ihtiyacı var."

"İyi. Kolundaki çürük. Bahse girerim oraya uyuşturucu madde olmadan bir iğne batırmaya çalışsaydınız, cehennem ateşi gibi acırdı."

"Haklı olabilirsin. Sadece bu yüzden ona ölümcül bir doz vermeyi başaramadığını varsayabilirim."

"Ne kadar içeri girdi?"

"Onu hasta etmeye yetecek kadar. Sağlık görevlileri hemen bir panzehir uyguladı ve sağlık görevlileri alarma geçtiği için, bakterilere karşı koymasını umduğumuz bir doz antibiyotik verdi. Çocuğun bir frengi nöbetine ihtiyacı yok. Aritmisini düzenledik."

"O güçlü ve sağlıklı," diye ekledi Myler. "Genç, güçlü, sağlıklı ve o sırada şanslı olduğunu düşünmese de, hasta piç kurusu o çürüğün üzerine enjekte etmeye çalıştığı için çok şanslıydı ve iki kat -gömlek kolu ve ceket."

"Bu da yirmi dolar. Buna değer." Myler bir nefes verdi. "Vardiyada her küfür edişim yirmi dolar eder."

"Bir haftadan kısa bir süre içinde dilenci ehliyetine ihtiyacım olacak."

Myler parlak sarı atkuyruğu kadar canlı bir gülümseme fırlattı. "Videoyu gerçekten beğendim. Gerçekte de böyle olduğunu öğrenmek daha da hoşuma gitti. Gidip kardeşini ve arkadaşlarını rahatlatacağım. Onu fazla yorma, tamam mı? Kafası biraz iyi ama sistemi çok yıprandı."

"Mümkün olduğunca çabuk olacağım. Sonra diğerleriyle konuşmak istiyorum."

"Onu kontrol etmek için geri geleceğim. Hemşire Cabot'a biraz ara vermesini söyleyebilirsiniz." Şimdi de Roarke'a gülümsüyordu. "Video Roarke'dan bile daha lezzetli olduğunu söylemeliyim."

Zihinsel olarak gözlerini devirirken, Eve ona işaret etti. "Benimle gel."

Eve tekrar içeri girdi. "Hemşire Cabot, Dr. Myler ben Kiki ve annesiyle konuşurken biraz ara verebileceğinizi söyledi."

"Bana ihtiyacın olursa, sadece şu düğmeye bas. Hatırladın mı?" "Kontrol et. Çok iyi biri," dedi Kiki, Cabot gittiğinde.

"Oooh, bu onun diğeri. Sen daha da güzelsin."

"Nasılsın, Kiki?"

"Kendimi gerçekten ... whoosh! Çok fazla kustum ve sanırım bayılmış olabilirim. Üçlünün Dönüşü'nü izleyecektik ama izlemedik. Bu çok saçma. David, Pres'le geldi ve benim David'e karşı bir şeylerim var -belki de- ve Lola da benimle geldi ve onun da Pres'e karşı bir şeyleri var. Bir çeşit ikiliydi ama o pislik beni bıçakladı. Çok ama çok acıttı."

Eve ona devam etmesini söyleyen bir bakış attığında Roarke bir adım daha yaklaştı. "Kolun nerede morarmış?"

"Sanırım. Bu öğleden sonra hava tahtamdan düşüp çarpmamdan çok daha fazla acıttı. Mega daha fazla. Sanırım çığlık falan attım ve Pres 'Ne oluyor Keek?' dedi. Biraz daha çığlık attım ve ceketimi çıkarmaya çalıştım, o bile acıttı. Kan görmedim ama beni bıçakladı.

"Sonra ışıklar yandı, çok ama çok parlaktı ve herkes bağıırıyordu, ben de vay be demeye başladım. Ve herkes yüzleriyle komik görünüyordu..." Daire çizdi ve ellerini havada döndürdü. "Ve David'in önünde tekme attım, o da şimdi benim bir hırıltı olduğumu düşünüyor olmalı."

"Eminim bilmiyordur."

Umut onun cam gibi gözlerine kaydı.

"Gerçekten mi?" "Hem de hiç."

"Sesin de çok güzel. Thrune'lu Aamon da senin gibi konuşuyor."

Andrea Roarke'a, "O Savunuculardan biri," dedi.

"Farkındayım, evet ve çok gururlandım. Kiki, seni kimin bıçakladığını gördün mü?"

"Her yer karanlıktı. Gözlerim tuhaf hissediyor. Gözlerim tuhaf mı görünüyor?"

"Çok güzel yeşil gözlerin var."

Eve'e göre, Kiki'nin iç çekişinden kızın başka bir şey geliştirmekte olduğu anlaşılıyordu.

"Vay canına. Belki de onu gördüm." Şimdi gözlerini kapattı. "Belki bir an için onu gördüm. David gibi uzun değildi. Senin gibi uzun da değildi. Sanırım bir trençkot giyiyordu. Çoğunlukla kaçaklar yazın siper giyer zaten. Sanırım bir kaçak. Ama kaçıyordu, o yüzden siperi gördüm."

"Yüzü değil o zaman?"

"Karanlıktı. WTF gözleri vardı."

"Şimdi mi? Ne renk olduğunu gördün mü?"

"Çok karanlıktı ama gözleri pırıl pırıldı!" Kendi gözlerini de büyüttü. "WTF gözleri. Bütün patlamış mısırımı döktüm ve beni bıçakladığı için suratının ortasına bir yumruk atacaktım. Ama o kaçtı. Flaker."

Eve onu kaybetmeye karar verdi. Çocuk bitkin düşmüştü. "Kiki," dedi, "onu daha önce hiç gördün mü?" "Sanmıyorum."

"Onunla ilgili fark ettiğiniz başka bir şey var mı? Herhangi küçük bir şey?"

"Nuh-uh. Flaker. Videoyu izleyemedik. Keşke onu yumruklasaydım."

"Ben de öyle."

"Çok yorgun. Özür dilerim," diye ekledi Connie uzun kızıl saçlarını okşarken. "Çok şey yaşadı."

"Üzülme. Çok yardımcı oldu. İyi olacağına çok sevindim. Kendini daha iyi hissettiğinde onunla tekrar konuşmam gerekecek. Herhangi bir sorunuz olursa, benimle konuşmak isterseniz, istediğiniz zaman bana ulaşın."

Bir kart aradı. "Kahretsin, kartlarım bitmiş."

Roarke kendininkilerden birini çıkardı. "Sizin için Teğmen'in irtibat numarasını arkaya yazayım."

"Teşekkür ederim." Andrea bir damla gözyaşını sildi. "Kendine geldiğinde, ikinizle de tanıştığı için çok mutlu olacak."

Eve tam Myler koridora çıktığında dışarı çıktı.

"Narin görünüyor," dedi Eve. "Muhtemelen kızıl saçları da buna katkıda bulunuyor. Ama öyle değil. Sert, sert bir kız."

"Sana yardım edebildi mi?"

"Evet. Yarın onunla görüşmek isteyeceğim." "Çok daha kendinde olacak. Gece boyunca onu izleyeceğiz, Antibiyotik tedavisine devam edecek. Birkaç gün sonra hava yastığına geri dönecek."

"Onun hayatını kurtaran."

Myler neşeli bir gülümsemeyle başını salladı. "Tam olarak bu. Bekleme odası koridorun sonunda, ilk sağda, sonra soldaki cam duvarlı oda."

"Annelerine hava tahtasından dökülenlerden bahsetmedi."

Eve, Roarke'la birlikte koridorda yürürken başıyla onayladı. "Tedavi ederlerdi ve ona bir güvenlik dersi verirlerdi. O çürüğe sahip olmayı ve bunun için Tanrı'ya şükretmeyi tercih ederdi."

Camın arkasında, üç çocuk bir araya toplanmış bir şekilde oturuyordu.

Eve uzun süre sadece kendilerinin kalacağından şüpheliydi ve onlar varken görüşmeleri tamamlamayı umuyordu.

Kardeşini tanıdı. Kız kardeşininkinden birkaç ton daha koyu olan kızıl saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Aynı kemik yapısını paylaşıyorlardı.

Onu gördüğünde ayağa fırladı. "Aman Tanrım. Hayır. Kiki öldü!"

Eve, iki çocuğun arasındaki kızın ani feryadı üzerine, "O iyi," dedi. "Az önce onunla konuştum."

"Ama ölü insanlarla yatıyorsun. Videoyu gördük, değil mi?" Arkadaşlarına baktı. "Hepimiz gördük."

"Dr. Myler size onun iyi olacağını söylemedi mi?" "Evet, ama-"

"Ben de sana aynısını söylüyorum."

Diğer çocuk -David olmalı- ellerini maviye çalan sarı saçlarının arasından geçirdi. "Biri onu öldürmeye çalıştı. Bu gerçekten gerçek mi?"

"Evet ve başarısız oldular. Kiki oldukça yorgundu ama uyanıktı, akli başındaydı ve videoyu göremediği için çok kızgındı."

"Tamam." Pres'in gözlerinde bir an için yaşlar dolandı.
"Tamam. Özür dilerim. Başımın belası olabilir ama o benim kız kardeşim. O benim küçük kız kardeşim."

"Sorun yok, Pres." Kız onun elini tuttu. "Her şey yoluna girecek."

"Ben Teğmen Dallas."

"Duh," dedi Pres ve zayıf bir gülümsemeyi başardı.

"Bu gece olanlar hakkında sizinle konuşmam gerekiyor. Kayıtlara geçmesi için her biriniz tam adınızı ve yaşınızı söyler misiniz?"

"Vay canına, o gerçekten iyi olduğuna göre, bu çok soğuk. Presley Rosenburg. On sekiz yaşında."

"Ben Lola Nelson, on yedi yaşındayım."

"Lola, ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

"Ah, evet. Onları hemen etiketledim, Kiki'ye bir şey olduğunu, polis ve sağlık görevlileri olduğunu ve polisin bizi hastaneye getirdiğini söyledim ve kalabileceğimi çünkü Kiki'nin annesinin geleceğini ve Kiki'ye yardımı olacaksa polisle konuşmam gerektiğini söylediler. Kiki'yi ve Pres'i çok seviyorlar."

Bütün genç kızlar sonu gelmeyen, devrik cümlelerle mi konuşurdu? Eve merak etti.

"Benimle konuşmak için ebeveyn izniniz var mı?"

"Evet, tabii. Kiki için."

"David Olmstead, on sekiz yaşında."

"Pekâlâ. Seninle başlayalım, Presley. Sen, kız kardeşin ve iki arkadaşın birlikte miydiniz?"

"Evet, doğru. Birkaç hafta önce bu akşam saat 10'daki açılışa özel gösteri için dört bilet aldık. Dün gece büyük gala vardı ama o oyuncular, kodamanlar ve zenginler içindi. Bu gece gerçek insanlar içindi. Zaten zor bir skor ve oyunculardan bazılarının videodan sonra sorular ve diğer şeyler için gelmesi gerekiyordu."

"Gerçekten çok heyecanlıydık," diye söze girdi Lola.
"Defenders'ın büyük hayranlarıyız."

"Ön satışlarda bile sıraya girmeniz gerekiyordu, bu yüzden saat dokuzdan hemen sonra oraya vardık. Hâlâ oldukça gerideydik ama sonunda hareket etmeye başladı."

"Siperde birini fark ettiniz mi?"

"Elbette. Videolarda bunları giyenler çoğunlukla kaçaklar, ama her zaman kaçaklar olacaktır."

"Beyaz bir adam, Kiki'nin yaşlarında. Kısa boylu. Muhtemelen beş-altı yaşlarında."

"Pek sayılmaz. Onu bıçaklayan o muydu? Yani bıçaklanmadı ama bıçaklandığını sandı. İğneli şırınga kullanmış. MT'lerin ne dediğini duydum."

"Belki de mısır ve içecekleri alırken arkamızdaydı?" David bunu bir soru gibi sordu ve Eve odağını değiştirdi.

"Onu gördün mü?"

"O kadar da değil. Trençkot, çünkü eğer bir trençkot giyecekse, onu biraz hırpalamanız gerekir, değil mi? Ve bunun kutudan yeni çıkmış gibi olduğunu fark ettim. Ve aptal ayakkabılar."

"Ne tür aptal ayakkabılar?"

"Kick Its" ya da "Joe's" ya da bunlardan biri. Sadece hatırlıyorum çünkü kaçan oydu. Kiki çılgılık attığında bizi itti ve kaçtı."

"Saçı ne renkti?"

"Bilmiyorum. Mısırı alırken ona bakmaya zahmet etmedim. Hepimiz konuşup ne istediğimize karar veriyorduk ve ben sadece siperi ve ayakkabıları fark ettim. Tiyatroda olay olduğunda karanlıktı ve her şey çok hızlı oldu."

"Beni itti."

"Seni itti mi, Lola?"

"Sanırım. Kiki bağırdı ve çılgılık attı. Adamım, patlamış mısırı uçu ve jumbo gazozu her yere sıçradı ve ben arkamı dönüyordum ve Pres, sen 'Ne oluyor Keek' dedin ve o, şey, tam olarak itmedi, ama daha çok..."

İki dirseğini de dışarı çıkardı.

"'Çekil yolumdan, sürtük' gibi." Yüzünü buruşturarak parmaklarını dudaklarına götürdü. "Kaltak' için özür dilerim. Aklıma gelmedi çünkü Kiki çığlık atıp ceketini çıkarmaya çalışıyordu ve pantolonumla ayakkabılarım gaz içindeydi."

"Herkes çenesini kapaması için bağıırıyordu," diye devam etti Pres. "Ben de utandım ve ona çok kızdım. Kızmamalıydım."

"Bilmiyordun."

"Çığlık atıyor, ceketini çıkarıyor ve 'Kan var mı, kan var mı?' diye bağıırıyordu."

"Acil çıkışa yöneldi, çünkü alarm çaldı," diye ekledi David, "ve tüm ışıklar yandı."

"Sanırım bizi dışarı atacaklardı ama Kiki her yerde hastalandı." Lola ürperdi. "Adamın bıçağı olduğunu, beni bıçakladığını ve kolunun yandığını söyleyip duruyordu. Sonra sağlık görevlileri ve polis geldi. Hayır, tam öncesinde Kiki kendini kaybetti ve yeni gömleğinin kolunu yırttı."

"Çürüğü gördüm ve üzerinde kırmızı bir iz vardı." Presley gözlerini kapattı. "Bıçaklandığını düşündüm ama sağlık görevlileri geldiğinde ve uyuşturucudan bahsettiklerini duyduğumda, o kızları ve olanları hatırladım. Ölüyor sandım. Kiki ölüyor sandım."

"O değil. Ve o, hepinizle birlikte, onu bulmamıza yardım edecek."

Her şeyi tekrar gözden geçirmek, daha fazla ayrıntı öğrenmeye çalışmak istedi. Ama anneler geldi ve bu sefer Pres gözyaşlarını durduramadı.

"O iyi." Audrey onun yanına gitti ve bir baş daha uzun olmasına rağmen onu kendine çekti. "Onu sadece bu gecelik bir odaya alıyorlar. Sadece izlemek için."

Connie sessizce Eve ile konuştu. "Dr. Myler toksikoloji testinin bir kopyasının kendisinde olduğunu söyledi, ayrıca ihtiyacınız olursa onu tedavi eden MT'lerin isimlerini ve iletişim bilgilerini de verecekmiş."

"Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim. Dediğim gibi, takipler için sizinle irtibata geçmem gerekecek."

"Bu canavarı durdurmanıza yardım etmek için ne yapabilirsek."

Eve çıkarken toksin raporunu ve bağlantıları aldı.

Sonra yaz gecesine adım attı ve derin bir nefes aldı.

"Biraz yürümek isteyeceksin ve çok uzakta değiliz." Onu tanıyan Roarke bir kolunu beline doladı. "Tiyatroya mı?"

"Evet. Şansı yaver gitti. O çocuk şanslıydı. Diğer koluna da saldırırsa, bu gece o iki kadına haber vereceğim."

"O yapmadı ve o iyi olacak. Söylediğiniz gibi bana sadece sert değil, aynı zamanda dirençli biri gibi geldi."

"Belki yarın daha çok şey hatırlar. Peki ya David? İnsanlar her zaman ne gördüklerinin farkına varmazlar. Yancy ile bir skeç üzerinde çalışıp çalışmayacağına bakacağım. Kiki de. Onun gözlerini gördü, o lanet gözlerini, belki."

Arabaya vardıklarında bir an daha durdu, hastane kokusunu ciğerlerine çekti.

Kahve, diye düşündü, geri gelmeye çalışan yorgunluğuyla mücadele etmek için bol bol kahve içmek istiyordu.

"Siperleri dövmek gerektiğini bilmiyordum. Siperlerin uçucular için olduğunu bilmiyordum."

"Yaptın mı?"

"Dayak kısmı, elbette. Ama gençlerin sosyal seviyeleri garip ve değişkendir. Belki de L&W'den ayakkabı falan almıştır. Onları satıp satmadıklarını kontrol etmem gerek."

Arabaya bindi. "Her neyse, daha fazlası var ve üç gece üst üste ölü bir kızın başında durmak zorunda kalmadım."

Asla çiçek açmayacak bir tomurcuk. Kiki Rosenberg'un çiçek açma şansı olacaktı.

"Onun açısından büyük bir hata. Onu nerede öldürmeye çalıştığını ve oradan acil çıkışa kadar olan mesafeyi görmem gerekiyor."

"Beklediği kadar zamanı yoktu," diye hesapladı. "Onu bıçakla, dudak bük, uzaklaş. Acil durum kapılarını iterek aç ve çık. Alarm umurunda değil. Bu sadece daha fazla kafa karışıklığı diye düşünüyor. İnsanlar onu kayarak çıkarken görebilir ama sadece siperde bir çocuk görürler. O da

kapılardaki ve lobideki kameraları çoktan incelediler. Yüzünü göremeyeceğiz ama daha fazlasını öğreneceğiz.

"Her seferinde biraz daha fazla. Ve bu sefer daha fazlası bir kız olmadan geliyor."

"Alarmı bozması gerektiğini bilmiyordu. Yapması çok kolay," dedi Roarke ona. "Acil çıkış kapıları olabildiğince basittir. Sadece bir sinyal bozucu hazırlayın ya da sokaktan bir tane satın alın. O zaman kaçışınız sessiz olur. Sessizlik her zaman daha iyidir."

"Öyle, değil mi? O zaman kimse bir şey fark etmez. Haklısın."

Kahve programladı çünkü bu küçük ayrıntıyı kaçırmış olabilirdi.

"Ya bilmiyordu ya da nasıl yapılacağını bilmiyordu. Çoğu gencin e'ler hakkında oldukça sağlam ya da en azından temel bir bilgisi vardır. O bilmiyor. Bunun için yeterli değil."

Adam tiyatronun önündeki bir devriye aracının arkasına yanaştığında kadın bu sözün yuvarlanmasına izin verdi. "Bu daha fazlası."

On Beşinci Bölüm

Patlamış mısırın üzerine sıktıkları tereyağı gibi görünen madde kokan (o kadar da kötü değildi) aydınlık lobinin içinde, üniformalı memurlar küçük sivil gruplara salonlardan çıkışa kadar eşlik etti.

Birini tanıdı ve onu durdurdu. "Dedektiflerim nerede Memur Hurley?"

"Üçüncü tiyatrodaki Baxter ve Trueheart var. Oradaki film birinci salondaki saldırıdan hemen önce bitti, yani çoktan boşaltılmıştı. Peabody birde. E-geek güvenlik merkezinde."

Roarke'a bir bakış fırlattı ve o da McNab'i bulmak için oradan ayrıldı. "Olay yerine ilk kimin geldiğini biliyor musun?"

"Bunlar Hernandez ve Blicher. Peabody ile birlikteler. Çocuk hala nefes alıyor mu?"

"Öyle ve öyle de kalacak." "Her yönden şanslı bir mola."

Ana tiyatroya yöneldi.

Işıklar oraya da doldu ve gürültü seviyesi gergin kahkahalar, hızlı bağırışlar ve uğultulu konuşmalarla yükseldi.

"Sessiz olun!" Eve, Peabody ve üç kişilik bir gruba doğru ilerlemeden önce emretti.

"Tamam, gitmekte özgürsünüz. Sabrınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz."

"Evet, doğru." Üç kişiden biri -hepsi erkek, hepsi de Eve'in gözüyle Jamie'nin yaşlarında- ayağa kalkarken alay etti. "Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi."

"Hastanedeki kızın kesinlikle bir tane yoktu," diye yorum yaptı Eve.

"Herkes için her şeyi mahvetti. Baltayla doğranmış gibi çığlık atıyordu."

"Hadi, Jerry." Arkadaşlarından biri onu dürttü. Ve onu kımıldatmadı.

"Sonra polisler bizi suçlular gibi buraya kilitledi. Kahretsin, çığlık atanı dışarı çıkardılar, değil mi? Ama parasını ödediğimiz ve bir yıldır beklediğimiz videoyu izlemek yerine, burada hiçbir şey yapamadan mahsur kaldık."

"Bu üzücü bir hikâye. Kalbimin kanadığını hissedebiliyorum."

"Bu biletler için, ayrılmış koltuklar için ne kadar ödediğimizi biliyor musun?"

Peabody, "Yönetim, bu geceye ait tüm biletleri başka bir gösterimde geçerli sayacak," diye hatırlattı. "Ya da paranın tamamını iade edecekler."

"Evet, sanki bu her şeyi telafi ediyor. Polisler pisliktir." "Yirmi bir yaşında mısın, Jerry?"

"Sana ne bundan?"

"Bana öyle geliyor ki, henüz yasal yaşa ulaşmamışsınız ve burada geçirdiğiniz zamanın bir kısmını ceketinizin cebindeki şişede ne varsa onu yudumlayarak geçirmişsiniz."

Eve kasıtlı olarak bir koku aldı. "Benim tahminim cin."

Boğazına ve yüzüne doğru yükselen kızarıklık mükemmel bir anlatıma eşitti.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Pislik bir polis olabilirim ama mızımız bir sik kafalının nefesinden cin kokusu aldığımda anlarım. Bu sinemada alkole izin yok. Reşit olmayanları da eklersek, sen ve senin

Akıllıca sessiz kalan dostlar tankta biraz zaman geçirebilirler.

"İki seçeneğin var," diye devam etti. "Tank bunlardan biri ve saati göz önüne alırsak, muhtemelen sabaha kadar kefaletini ödeyemeyeceksin. Geceyi tankta geçirmeyi eğitici bulabilirsin. İkinci seçenek ise arkadaşlarınızdan bir tüyo almak. Hiçbir şey söyleme ve uzaklaş."

Kadın kenara çekildi, böylece o da çekilebildi. İkinci seçeneği seçti.

"Biliyorsun," diye gözlemledi Eve, "bu gece olmayabilir, ama Jerry eninde sonunda bu eğitim deneyimini yaşayacak.

"Durum."

"Öncelikle, Rosenberg'un durumu nedir?"

"Uyanıktı, akıllı oldukça başındaydı ve doktoru tamamen iyileşeceğini söylüyor."

"Harika bir haber." Peabody koltuğunda geriye doğru yaslandı ve yorgun gözlerini ovuşturdu. "Sonra, içki içtiğini ve ahmağın teki olduğunu biliyordum ama zaman kazanmak için görüşmeyi bitirip onu göndermenin daha pratik olacağını düşündüm."

"Katılıyorum. Ancak ben, sık kafalılara biraz zaman ayırmaktan hoşlanıyorum. Sıradaki?"

"Bu taraftaki acil çıkıştan birinin kaçtığını gördüğünü söyleyen birkaç kişiyle görüştük ve bu ifadeler farklılık gösteriyor. Bir erkek, bir kadın, bir çocuk, yaşlı bir adam, siyah, beyaz, büyük, küçük. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Evet."

"Ama imtiyaz standında çalışan bir zekâdan bir şeyler öğrenmiş olabiliriz. Sharlie Weaver, 23 yaşında. Kurbanı saçlarından dolayı fark etmiş. Gerçekten uzun, kalın, düz ve gerçekten kırmızı."

"Bu doğru."

"Kırmızı olmayı düşünüyordu -Sharlie- bu yüzden iyice baktı. Ve hemen arkasında bir siperde birinin olduğunu hatırladı. Aynı grupta olduğunu varsaydı,

Onlarla birlikte büfeye yaklaştı, ancak atıştırmalıklarını yedikten sonra hiçbir şey sipariş etmeden uzaklaştı."

"Yüzünü gördü mü?"

"Yine, onu sadece kurbanın saçına baktığı için fark etmiş ama siperi fark etmiş çünkü tırnak içinde söylüyorum, 'grubun geri kalanı kaçık değildi'. Onlar uzaklaşırken adamın başının eğik olduğunu ve gözlük taktığını söyledi."

"Gölgeler mi? Gece 10'da mı? İçeride mi?"

"Bu bir bakış, Dallas. Ama onun profilini gördüğünden oldukça emin. Onu kesinlikle beyaz ve kızıl saçlıyla aynı boyda biri olarak tanımlamış. Saçlarının kahverengi olduğunu ve -yine alıntılarla söylüyorum- 'sarkık' olduğunu, yüzüne döküldüğünü, bu yüzden de tam olarak göremediğini düşünüyor."

"Bu bir
peruk."

"Öyle mi
düşünüyors
un?"

"Kıyafetleri, Peabody. Düğmeli gömlek, pahalı elbise ayakkabıları -Lanet olası püsküllü kaliteli pantolon. Kim ona bunları giydirip saçlarını sağa sola savurmasına izin verecek? Saçından daha uzun bir peruk yüzünü gizlemeye yardımcı olur. Gözlük de aynısını yapar. Yancy ile çalışması için ona ihtiyacımız var."

"O istekli ve ben de ona bu konuda bir mesaj gönderdim. Yarın zaman ayırabilir."

"Onun için bir tane daha var. Kurbanın grubundan biri hendeği fark etti. Kutudan yeni çıkmış gibi görüldüğünü söyledi."

"Tamam, bu işe yarıyor. Bir siperin asla yeni görünmesini istemezsiniz."

Seni hırıltılı yapar."

"Doğru. Yancy ondan daha fazlasını öğrenebilir. Bunu ayarlayacağım. Kurbanı da, doktoru izin verdiğinde. Ona en iyi o bakabilir."

"Süpürgeciler kapıyı inceledi ve üzerinde bir sürü parmak izi var. Parmak izleri, el izleri, kısmi izler, tabanı tekmelemekten kaynaklanan ayakkabı izleri. Ama eğer

mühürlediyse-"

"Neden? Böyle bir kapıya kalçanla, kışınla, omzunla vurabilirsin. Panikleyip kaçmadığın sürece, ki

öyleydi. Belki de bir hataydı."

Çenesini orta koridora dökülmüş patlamış mısır ve gazlı içeceklere doğru salladı. "Ona vurduğu yer orası. Ve bu da bir hata. Neden onlar daha aşağıya inene kadar beklemedi? Ayrılmış koltukları vardı. Böylece altı, yedi sıra daha aşağı inmiş olurlardı. Kaçış rotasına daha yakın olurdu. Çok hevesli," diye mırıldandı. "Ona bağlıydı ve belki de onunla birlikte bir güçlendirici. Bekleyemedi. Onu tekrar hissetmeye ihtiyacı vardı."

"Koşarken insanlara çarptı. Şimdiye kadar çarptığı ya da ittiği hiç kimse somut bir şey ekleyemedi. Karanlıktı, her şey çok hızlı oldu."

"Sadece bir tanesine ihtiyacımız var. Bak, Hurley'i göndereceğim. Görüşmelerde yardımcı olabilir. Baxter ve Trueheart'ı kontrol etmek istiyorum."

"Tiyatro üç, benimkinin yarısını orada aldılar."

Eve üçe geçti.

Daha küçük bir alan ve daha küçük bir grup. İki dedektif çalıştığında daha fazla işlem yapıp daha fazla kişiyi serbest bırakıyorlardı.

Trueheart'a doğru yürüdü. "İzninizle. Bir dakikaya ihtiyacım var, Dedektif."

"Evet, efendim. Bir dakika bekleyin," dedi beş kişilik gruba, ayağa kalkıp Eve ile birlikte uzaklaşırken.

"Efendim, kurban?"

"Tam iyileşme bekleniyor."

Ciddi, tam bir Amerikalı olan yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu iyi haber. Elimde daha fazlası olabilir. Buradaki grup mu? Üç numaradaki kız -Annabelle Joan Pierce, A.J. - çığlıkları duyduğunu ve arkasını dönmeye başladığını söylüyor. Koridor hala kalabalık olduğu için neler olduğunu tam olarak görememiş. Sonra biri ona çarpmış ve onu arkadaşına, solundaki kıza çarpmış. Ve domino taşları. A.J. dengesini sağlamaya çalıştığını ve koridor tarafındaki koltukta oturan bir adamın kucağına düştüğünü söylüyor."

"Ona çarpan kişiyi tarif edebilir mi?" "Koyu renk saçlı - kahverengi olduğunu düşünüyor ama açık renk diyemiyor, Orta boy. En azından ön tarafı uzun. Onun üzerine düşmek

yüz."

"Gölgeler mi?"

"Hayır, efendim."

Kiki, WTF gözleri demişti. Tiyatroya girdiklerinde onları çıkarmıştı. Salon ışıkları kapalı.

"Siyah değil, gri ya da ten rengi bir trençkot giymek. Açık renk. Yüzünde kıl yok. Kısa boylu, ufak yapılı bir adam olduğunu düşünüyor. Kısa boylu, beyaz. Daha fazlasını öğrenmeye çalışıyorum ama sanırım Yancy ile çalışabilir."

"Evet. Meşgul olacak. Kapıyı çaldığında neredeydi?"

"Neredeyse yerlerine oturmak üzere olduklarını söyledi. Onuncu sıradaymışlar."

En iyi potansiyel tanığın hedefle aynı sırada oturması ironi miydi, diye merak etti Eve, yoksa başka bir şey mi?

"Bu grupla aranızda bir uyum var mı?" "Evet, efendim, sanırım var."

"O zaman devam et. Ben Yancy'yi sıraya sokacağım."

Ön tarafa ve Baxter'a doğru yürüdü.

"Bana bir dakika verin millet, patronum geldi." Göz kırpma işlevi gören bir sırtış ekledi. "İşimiz neredeyse bitti."

Ayağa kalktı ve Eve'le birlikte

kenara çekildi. "Çocuk mu?"

"Şanslıydım. İyileşecek. Bir şey var mı?"

"Kargaşayı duyan ve buna oldukça sinirlenen çok sayıda kişi vardı. Zaten oturmuş olan ve patlamış mısırın uçuşunu görecektik kadar yakın olan birkaç grupla konuştum. Bir tanesi, düşürdüğü gazozun yeni hava botlarının üzerine sıçradığını görecektik kadar yakındı. Buna sinirlendi, sonra kızın birinin onu bıçakladığını haykırdığını fark etti ve gazozun onun kanı olduğunu düşündü. Yarı baygındı."

Tiyatroyu taradığında, Eve onun da tıpkı girerken yaptığı gibi bir sayım yaptığını biliyordu.

"Trençkotun uçtuğunu gören çok kişi var ama-" "Tanımlar değişir."

"Oh, öyle." Baxter bir iç geçirdi. "Öyle."

"Trueheart'ın iyi bir ipucu var."

"Oğlum vuruldu mu?"

"Yancy'yi zorlayacağım başka bir şey daha var. Bu grubu bitirdiğinizde Peabody ile birinci salona geçin. Trueheart geri kalanları halledebilir. McNab serbest kalırsa, onu da oraya ya da buraya atarım. Temizlendikten sonra eve gidin. Bunu sabah yazarsın."

"Bu gece, yarın." Omuz silkti. "Zamanım var. Bir randevudaydım, anlaşmak üzereydim." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Adalet arayışında yaptığımız kişisel fedakârlıklar."

"Kısa bir süre önce bana tüm polislerin pislik olduğu söylenmişti." "Bazen adaleti sağlamak için bir pisliğe ihtiyaç duyarsınız." "Bu iyi bir fikir," diye karar verdi Eve ve polisleri aramaya gitti.

onun e-geeks.

McNab'i asansörden çıkarken bulmuş.

"Ondan bazı parçalar aldık, Dallas. Sıraya girdi, sonra da acil çıkıştan kaçtı. Kaçarken bile başını aşağıda tutmuş. Daha çok saçları. Orta kahverengi, yatılı gibi."

"Bu da ne?"

"Airboarder'lar yapar. Özellikle şimdi değil. Önü uzun, çapraz gibi." McNab elinin düz kısmını sol şakağından gözlerinin üzerinden sağ kulağının altına doğru kaydırды. "Yanlarda daha kısa. Arkada saplı bir kuyruk olabilir ama onunki gevşek, yaka boyunu biraz geçiyor."

"Peruk olacak." "Hey, biliyor musun, merak ettim."

"Neden?"

"Sürgüde bir dondurma işlemi yaptık ve biraz eğri görünüyordu - Roarke buna eğri dedi."

"Bazı insanlarla karşılaştı. Bu çarpıklığa neden olabilir. Shades?"

"Uçuşta söyleyemem ama girişte olumlu olduğuna eminim. Açık gri trençkot, ve -Roarke yine- tertemiz. "Uçuşta

siyah poşetler ve Kick Its. Hattayken ellerini ceplerinde tuttu, gerçekten soğukkanlı görünmeye çalıştı.

"Birkaç dakikada bir yan çizirdi. Birçoğu yapıyor - hala hareket etmiyor mu, önümde kaç tane daha var? Ama hedefini gözlüyordu. Kurban ve grubu ondan bir metre kadar ilerideydi."

"Lobi kameraları mı?"

"Orada pek çok boş nokta var ve o sürünün, kalabalığın içinde kaldı. Kurbanın ve grubunun tam arkasına gelene kadar hareket ettiğini ve manevra yaptığını görebiliyoruz. Ama düzgün bir açısı yok."

McNab lobiyi ve kameraları uzun uzun taradı. "Buraya daha önce gelmiş, düzeni biliyor."

"Evet, ev ödevini yapıyor. Trueheart'a üç deyince yardım et. Baxter Peabody'nin yanında. İlk cinayetten biriyle birlikte iki, belki de üç akıllım var. Trueheart'ta bir tane var, Peabody'de de ondan parçalar gören bir tane var. Onları Yancy'ye ayarlıyorum. Birkaç tane daha bulmanın zararı olmaz."

"Anladın sen onu."

"Roarke hala yukarıda mı?"

"Evet, müdürle konuşuyor. Akli başında olduğu sürece, o dışarıda. Olay sırasında ofisinde özel bir telefon görüşmesi yapıyormuş."

"Bekle, bilet tarayıcıları ne olacak? Giriş için tarayıcıya yaklaşık olarak ne zaman geçtiğini bilirsek, buradan iz sürebilir miyiz?"

"Tarayıcı kodu kişisel veri taşımaz. Bir doğrulama gibidir ve nerede üretildiğini takip edebilirsiniz, ancak hepsi bu kadar."

"Daha fazla bilgi ürettiği yer."

"Bu yüzden, bir e-adam olarak, zaman dilimi için taramaları yüklemelerini istiyorum. Bu onu yakalamaya yardımcı olmayabilir, ancak mahkemeden çok kutuya yığılacak bir şey."

"Anlaşıldı. Ki bunu yapacaktın," dedi Eve. "Özür dilerim. Orada bir beynin olduğunu biliyorum."

"Ve çift vardiyanın üçüncü gecesinde çalışıyoruz. Beyinler cızırdıyor. Gidip çocuklarla konuşacağım."

Merdivenleri tercih etti, sonra Roarke aşağı inmeye başlayınca yarı yolda durdu.

"McNab bana bilgi verdi. Müdürden başka bir şey aldınız mı?"

"Bu soruşturma için geçerli değil. Ofisindeydi ve müdür yardımcısı -arkada, imtiyazların arkasında, daha fazla şeker ve benzeri şeyleri kutusundan çıkaran- ona durumu bildirene kadar aşağı inmedi. Tabii ki yarınki gösterileri düzenleyebilmek için binayı boşaltmanızı umuyor."

"Süpürgecilerden izin alırsam, işimiz bitecek. Tanrım, buranın sahibi sen değilsin, değil mi?"

"Size bu bilgiyi verirdim."

"Satın almaya mı çalışıyorsun? Müdürle bu yüzden mi konuşuyordunuz?"

"Hayır. Kiki-yeterince iyi olduğunda-arkadaşları ve aileleri için Üçün Dönüşü'nün özel bir gösterimini ayarlaması için onu ikna ettim."

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

Bunu o düşünecekti.

Tabii ki bunu düşünecekti.

Yer değiştirdi, kalça hareketiyle durdu. "Patlamış mısır ne olacak?" "Yiyebilecekleri kadar."

"Sana ne kadar mal oldu?"

"Endişelenme hayatım. Hala spagetti ve köfte alabiliriz."

Bir elini onunkinin üzerinde gezdirdi. "Görevdeyim. Ama olmadığım zaman... Peabody'ye olası tanıkların sonuncusu için yardım edeceğim."

"Biraz kahve bulmaya çalışayım mı?"

Düşündü ama sinemanın kahvesine patlamış mısırından çok daha az güveniyordu.

"Soğuk şeylerle daha iyi."

"Ben hallederim."

Sabah saat birden sonra Roarke ve dedektifleriyle birlikte dışarı çıktı.

"Peabody, Yancy akıllılara gideceğini söylüyor. Genellikle kendi ortamlarında daha rahat olurlar. Onun için onları sıraya dizin, küçükler için ebeveyn izni aldığınızdan emin olun."

"Bir zekâ okyanusu." Yorgun, gözle görülür bir şekilde solmuş olan Peabody gözlerini ovuşturdu. "Ve takip edecek kadar gören bir pislik."

"Dün bu saatlerde elimizde bu yoktu. Ya da bir kurtulan. Araca ihtiyacı olan varsa, birkaç kruvazör çekebiliriz."

"Bekleyen bir arabam var." Roarke elini kaldırdı ve iri yarı bir arazi aracı kaldırım boyunca ilerledi. "Şoför sizin için tur atabilir."

"Güzel." Baxter Trueheart'ın sırtını sıvazladı. "Hadi seni eve götürelim, genç adam."

"Şehir merkezine gidiyoruz. İlk durak sen olacaksın. Babalık." "Ağzını bozuyor. Duydun mu?" Geniş bir gülümsedi, Baxter omuzlarını dikleştirdi, göğsünü kabarttı. "Beni gururlandırıyor. Yarın, Teğmen. Bıraktığın için teşekkürler, Roarke."

"Hadi, Dişi Vücut. Ayaklarının üzerinde uyuyorsun." "Oldukça. Teşekkürler. İyi geceler."

"Bunu takdir ediyorum. Kruvazörler onları oraya götürebilirdi ama bu onlara birlikte gevşeme şansı veriyor."

"Ve herkes için uzun bir günün ardından. Artık görevde değilsiniz, değil mi Teğmen?"

"Her zaman olduğum kadar." "Ve sonra, demiştin."

"Suç mahallinin önünde değil."

Onunla birlikte kaldırımdan arabaya doğru yürüdü. "Bu iş görür."

Sıcak, yapış yapış bir yaz gecesinde, sabahın birinden hemen sonra kaldırımda kollarını ona doladı. Onu uzun, yavaş ve derin öptü. Adamın elini ceketinin arkasında hissettiğinde daha da bastırdı.

"Bütün bunlar," diye mırıldandı, "bir görüntüleme ayarlamak için mi?"

"Hayır, tüm bunlar bunu düşünmek için, bunun ne kadar anlamlı olacağını, yaşananların çirkinliğini ne kadar uzaklaştıracağını bilmek için. Sonra da bunu ayarlamak için."

Onu geri çekti ve tekrar öptü. "Bunun için."

"Çok kırılgan görünüyordu ama bunun altında çok güçlüydü." Eve'in ellerini dudaklarına götürerek öptü. "Senin de aynı şekilde görüldüğünü gördüm."

"Bu gece olmaz." Arabaya bindi, bacaklarını uzattı. "Yorgunum. Çok yorgunum ama içimde bir heyecan var. Çünkü o yaşadı, o kaçtı ve biz daha yakınız."

"Daha önce de söylediğiniz gibi hatalar. Onları o yaptı."

"Bu gece iyi uyuyamayacak. Tekrar tekrar düşünecek. Medyadaki haberleri izleyecek ve ona yeteceğini umacak."

"Olmadığını bilmiyor muydu?"

"Evet, ama umut ederdi. Belki de içine aldığı şeye kötü bir tepki vermiştir. Belki de MT'ler oraya yeterince hızlı ulaşamadı. Belki de. Umut. Ter."

Arkasına yaslanıp ona baktı. "O bir hata yapmadı. İmkânsız. Çok akıllı, çok hazırlıklı. Temiz bir şekilde kaçtı, değil mi? Elbette kaçtı. Kimse ona iyi bakamadı. Peruk, gözlük, siper."

"Ama bunun için ter döküyor, adımlarının üzerinden tekrar tekrar geçiyor."

O bu gece iyi uyuyamayacak ama ben uyuyacağım."

Aslında, diye düşündü, şimdi hemen uykuya dalabilirdi.

"Adada geçireceğimiz hafta sonu için hala anlaştık mı?"

"En kısa zamanda," diye kabul etti ve arabayı kapıdan içeri sürdü.

"Özel okul konusuna çok çalışacağım," diye mırıldandı.

"Onu gördüğümde tanıyacağım. Gerçekten tanıyacağımı düşünüyorum. Belki yarın bir fotoğraf çektiririz. Yancy altındır, belki."

"Tekrar deneyecek mi? Kiki ile değil, başka biriyle."

"Yapmak zorunda." Arabadan dışarı kaydı. "Bu gece bir başarısızlıktı. Bilimsel akıl, değil mi?"

Eve doğru yürürlerken Roarke bir kolunu onun beline doladı.

"Deli çeşitliliğinden diyebilirim."

"Bilimde berbattım ama ben bile bir deney ya da proje tıkanığında adım adım üzerinden geçip belki bazı düzeltmeler yapabileceğinizi biliyorum. Sonra tekrar yaparsınız."

"Belki de birkaç gününü gözden geçirmek ve ince ayar yapmak için ayıracaktır."

Yatak odasına doğru yürürlerken başını salladı. "O hâlâ ergen bir çocuk. Sabırsızlar. Tatmin olmak istiyorlar ve bunu hemen istiyorlar. Gerisini, arzuyu, kadın düşmanlığını, kibri, hepsini ekleyelim mi?"

Ceketini ve silah kayışını çıkardı. Oturdu ve botlarını çıkarmak için enerji toplamayı düşündü.

Roarke bunu onun için yaptığında gülümsedi.

"Seninle ateşli, terli bir seks yapabilirim ama içimde bir tur olduğunu sanmıyorum."

"Ne mutlu ki ben ergen bir çocuk değilim ve bu hazzı bekleyebilirim."

"Minnettarım. Ve tüm söylediklerime ek olarak, bir sonraki zamanı ve yeri çoktan seçti. Araştırmasını, hesaplamalarını yaptı. İki saniye kıpırdamadan duramayan küçük aptal bir sürtüğün tüm çalışmalarını mahvetmesine izin vermeyecek."

Sadece uyumak istediğinde tercihini bildiği için ona bir gecelik uzattı.

"Teşekkürler. Sizi adada bando takımı gibi vuracağım."

"Bando mu?"

"Davulları var, değil mi? Bir sürü davul. Bang, boom, bang. Ve Tanrım, McNab haklıydı. Beyin cızırdayabiliyor."

"Şimdi içeri gir."

O yatağa yuvarlandığında, kedi de yuvarlandı, sonra tekrar yerleşmeden önce birkaç tembel daire çizmek için yukarı doğru ilerledi.

Roarke yanına süzüldüğünde, "Şimdi uyandı," diye mırıldandı. "Tavana bakıyor, o adımların üzerinden geçiyor, o ince ayarları düşünüyor. Ve korkunun altında, çünkü korku orada, acı çekiyor. Bir uyuşturucu bağımlısı gibi acı çekiyor. Çünkü kaçırmıştır ve tatmin yerine, serbest bırakma ve zevk yerine, o özlem vardır. Yiyip bitiriyor."

Kedi sırtına doğru kıvrılırken o da Roarke'a doğru kıvrıldı.

"Şimdi uyu."

"Ah evet," diye kabul etti ve hemen bıraktı.

Başka biri uyumamış, tıpkı hayal ettiği gibi yatmış, tavana bakıyordu. Karanlıkta ağrıyordu.

Her şeyi doğru, her şeyi plana göre yapmıştı.

Medyadan öğrendiği kadarıyla kız hastaneye kaldırılmıştı. Adını bile bilmiyordu, zaten adı umurunda bile değildi. Ama kızıl saçlı olanı seçmişti. Medya tiyatrodan bir olay olduğunu söyledi, aptalca videonun açılışında.

O zaman hastanede ölür. Kısmi doz bile onu öldürür. Nedenini bilmeyeceklerdi -sadece serseri bir kız düşüyordu- bu yüzden ona verdiği şeyi etkisiz hale getirmek için onu zamanında nasıl tedavi edebilirlerdi?

Yaşam desteği belki ama beyin ölümü gerçekleşmiş. Ceket, o yapmış olmalı.

Ama hayır, iğneyi geçirmişti. Ona girdiğini hissetmişti. O kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki! Çok hızlı!

Sanki onu bir palayla kesmiş gibi.

Diğerlerinin hiçbiri bu şekilde tepki vermemişti. Bir sızı, evet, hızlı bir sızı. Hissetmelerini istiyordu, yoksa uyuşturucu bir madde kullanırdı. Ama kadın çığlık atmış, iğne battığı anda kendi etrafında dönmeye başlamıştı.

Onu çıkarıp kaçmak zorunda kalmıştı. Başka seçeneği yoktu.

Önemi yoktu, olamazdı da. Bir dahaki sefere ilk iki sürtük gibi kollarının çıplak olmasını sağlayacaktı.

Belki de onu seçmek için biraz daha zaman ayırmalısın. Bolca zamanı olacaktı. Bunu çoktan titizlikle planlamıştı. Bir sonraki adım. Nasıl ve nerede.

İşini bitirmeden önce ona ne yapacağını, onunla ne yapacağını biliyordu.

Çok heyecan verici, çok tatmin edici bir bekleyiş.

Bu onun ilk seferi olacaktı. Onunki değil tabii ki. Hepsi fahişeydi.

Ama bu onun sonuncusu olacaktı.

On Altıncı Bölüm

Eve gözlerini bir sonraki açışında Roarke oturmuş, kedi mükemmel kayrak grisi takım elbisesinin kucağına yayılmış, tablette bir şeyler tarıyordu.

Ekranda, her zamanki anlaşılmaz hisse senedi raporları sessizde ilerliyordu.

Tepesindeki gökyüzü penceresinden içeri süzülen ışık ona mutlu mavi bir gökyüzü gösterdi.

"Nasıl oldu da yine sabah oldu?"

"İşte Dünya'nın sinir bozucu dönüşü. Uzun süre uyumadın ama iyi uyudun."

"Bir ... kaya gibi uyudum çünkü insanlar bunu söylüyor diyecektim ama bu aptalca. Taşlar uyumaz."

"Ama genellikle çok hareketsiz ve sessizdirler."

Çoğunlukla, o düşündüm olarak o
var yukarı. Ancak Depremler, çığlar,
çamur kaymaları, volkanlar için.

Önce kahveye, sonra da duşa girdi.

Dışarı çıktığında, kahvaltı ısınan kubbelerin altında bekliyordu ve Roarke kediye sürgün etmişti.

Galahad yerde güneşli bir alana uzandı ve ısınan kubbelere açgözlülükle baktı.

"Peki bu sabah ne vardı? Al, sat? Sat, al?"

"İkisi de değil ama Kyoto'daki bir projeyle ilgili çok tatmin edici bir ilerleme raporu, ardından da Sydney'deki bir projenin başlangıcıyla ilgili bazı detaylar."

"Ve sinir bozucu rotasyon yüzünden ters zamanda çalışıyorlar."

"İşte görüyorsun, anlıyorsun."

Frittata olduğu anlaşılan şeylerin üzerindeki kubbeleri kaldırdı. Rengârenk olduklarını ve birçok sağlıklı şey içerdiklerinden emin olduğunu belirtti.

"İspanakla aranızdaki anlaşma nedir? Dünyanın tüm arzı senin mi?"

Ona bir fincan kahve daha doldurdu. "Sık sık kendini paralayan ve iş günü boyunca yemek yemeyi ihmal eden ince bir kadınsın. Demir önemlidir. İçinde domuz pastırması da var."

Galahad'ın bu kelimeyi duyunca kulaklarının seğirdiğini gördüğüne yemin etti.

Pastırma.

O da bu sevgiyi paylaştığından, tadına baktı. "Üzerinde biraz ısı var. Fena değil."

Bir tabak yaz meyvesi de yediği için pek şikayet edemedi.

"Bugün siyah giyiyorum, o yüzden yorum yok. Jenna Harbough'un anma töreni var ve bu piçle mücadele etmeyeceksem, izlememiz gerekiyor."

"Sence orada olacak mı?"

"Bilmiyorum. Onunla işi bitti. Amacına hizmet etti. Ama bu konuda yanılıyorsam ve ortaya çıkarsa... Sanırım onu tanıyacağım. Biliyorum kulağa-"

"Sanki onu tanıyacağını düşünüyorsun. Ve ben tanıyacağınıza inanıyorum," diye ekledi Roarke.

"Tanıyacağım. Eğer onu bugün anma töreninde görürsem, sanırım onu tanıyacağım. Eğer onu okul işlerinde görürsem, sanırım onu tanıyacağım."

Yemeğini yerken düşündü. "Peruk takıyor - ya uyum sağlamasına yardımcı olduğunu düşündüğü için ya da kılık değiştirmek için. İkisi de olabilir. Artı, bu tarz yüzünü gizliyor. Peruğun altında mı? Saçları aynı renkte ya da yakın olabilir ama stili aynı değil. Onunki

muhafazakar kesim, kısa, düzgün, yandan ayrılmış, cetvel düz."

"Bu çok özel bir durum."

"Ayakkabılarıyla, kıyafetleriyle uyumlu. Üst düzey bir berberde kestiriyor. Kuaför de olabilir ama ben berberi tercih ederim."

"Çünkü salonlar en azından kadınsı bir koku yayar ve o buna tahammül edemez."

"Aynen öyle."

"Özel okullar kadar çok değil ama."

"Evet, ama. Bir sürü var. Ama bu bir açı." Takip edilmesi gereken bir açı. "Ve saçın yanı sıra, gözler de olacak. Gözleri yanlış olacak. Ve ben bunu bileceğim."

Uzanarak adamın siyah ipek saçlarını çekiştirdi. "Bunu kim yapıyor?"

"Son birkaç yıldır, Trina. Bana gelecektir."

"Eminim." Eve, sert stilisti düşünerek parmaklarını kendi saçlarında gezdirdi.

İyi idi, gayet iyi idi.

"Ve bahse girerim bunu yaptığında sana kızmıyordur." Gülümsedi. "Ne hakkında?"

"Sana o yüz zamkını kullanmanı söylemedim mi? Senin sadece bir yüzün var! Sen ölü bir polissin, derinin canlı olduğunu bilmelisin. Onu beslemelisin. Saçını iki hafta önce kestirmen gerekiyordu.' Sonra da o koyun dölünü saçıma bulaştırdı."

Neredeyse frittatasını yerken boğuluyordu.

"Koyun dölü mü?" "Koyun dölüne benziyor."

"Bu da soruyu akla getiriyor," diye karar verdi. "Hiç koyunların dölüyle karşılaştınız mı?"

"Şimdilik hayır, ama eğer yaparsam, Trina'nın saçıma sürdüğü gibi görünecek." Son lokmasından sonra çatalını ona doğru salladı. "Ailenin koyunları var. Eminim bu konuda bana destek olurlar."

"O zaman bu, ziyarete geldiklerinde Şükran Günü yemeğinde tam bir sohbet başlatıcı olacak. Not alacağım."

"Bana destek olacaklar," diye ısrar etti. "Her neyse, Trina'ya gitmiyor. Onun evi muhafazakarların bomba bölgesi alanına yaklaşıyor."

Yukarı itti. "Siyah." Ve dolabına girdi.

Roarke tabakları kubbelerin altına dizdikten sonra kediyi işaret etti. "Bunları bir daha düşürürsen, daha sonra sana ödül falan vermezler. Sözümü unutma."

"O bir kedi, Roarke," diye seslendi Eve. "Sence kediler daha sonra kavramını anlar mı?"

"Bunu en iyi bu öğrenir."

Siyah, sayısız seçeneğini göz önünde bulundurarak işi kolaylaştırdı ya da daha kolay hale getirdi. Kalın tabanlarına rağmen hafif olan botlar da dahil olmak üzere her şeyi bir araya getirdi.

Piçin peşine düşme ve onu yakalama şansı olursa diye.

Silah kayışını takmak için dışarı çıktığında Roarke ona uzun uzun baktı.

"Yorum yok," diye hatırlattı ona.

"Anma töreni için saygılı görüldüğünüzü söylesem bile, yine de heybetli ve tamamen yetkili görünüyorsunuz?"

Ceketini giydi. "Tamam, bu yorumlar kabul edilebilir. Doğruca içeri giriyorum," dedi cep eşyalarını toplarken. "Whitney beni arayıp ofisine çağırmadan önce orada olmak istiyorum."

"Bunu mu bekliyordun?"

"Üç gün içinde iki cinayet, bir teşebbüs. Federalleri yardıma çağırmayı gündeme getirecek. Yapmak zorunda."

"Peki senin cevabın?"

"Oh, kesinlikle hayır. Ama daha fazla saygı ve diplomasi ile. Okulları derinlemesine araştırmak istiyorum. Ayrıca tiyatronun güvenlik kayıtlarına bakıp, berber dükkânını araştırmak istiyorum. Kapı parmak izleriyle ilgili laboratuvarı didik didik edeceğim. Hâlâ Arlie Dillon'ın odasını incelemem ve Kiki Rosenberg'un peşine düşmem gerekiyor."

"Yani başlamadan önce tam bir gün çalışacaksın."

"Eğer bu gece tekrar vurmazsa, yarın vuracak. Ve eğer tekrar vurur, tekrar öldürür ve kaçarsa, federalleri çağırmak zorunda kalacağız. Onlara ihtiyacımız olacak."

"Şu anda onun nefesini ensesinde hissediyorsun, bu yüzden bahsim hala senin üzerinde." Çenesini kavradı, onu öpmeden önce başparmağını sığ çukuruna vurdu.

"O müdahaleyi yapmadan önce beni etiketleyin, olur mu? Eğer başarabilirsem orada olmak isterim. Ve polisimle ilgilendiğini görmek isterim."

"İkisine de olumlu. Bunun için uğraşıyor," diye ekledi dışarı çıkarken.

Roarke arkasına baktığında, kedi masaya doğru o çok rahat yürüyüşünü durdurdu. Döndü, oturdu, bir bacağını kaldırdı ve özenle yıkamaya başladı.

"Adımlarına dikkat et dostum, yoksa seni güzel, itaatkâr bir tazı ile değiştirmeyi düşünüyoruz."

Tazı kelimesini duyunca Galahad omzunun üzerinden yakıcı bir bakış fırlattı.

Roarke, "Bunu bir düşün," diye tavsiye etti.

Belki evrenin bir hediyesiydi, belki de mükemmel bir pencereye düşmüştü ama trafik şehir merkezine kadar akıp gidiyordu.

Merkezdeki garaja vardiyadan yirmi dakika önce girmişti. Asansöre doğru ilerlerken, güncellemelerini yapmanın, Kiki Rosenberg'a yapılan saldırıyla ilgili bir rapor yazmanın zamanı geldi diye düşündü. Belki de lüks berberler hakkında şehir çapında bir araştırma başlatırdı.

Neredeyse hiç durup kalkmadan, ayak ayak üstüne atarak Cinayet Masası'na doğru ilerlerken şansı yaver gitti.

Ofisinde, berber aramasını otomatik olarak ayarlamadan önce kahvesini yudumladı. Çalışırken panosunu ve kitabını güncelledi ve gün içindeki bir sonraki mantıklı adımları düşündü.

Komutanın ofisinden gelen mesaj ona bu ilk adımın ne olacağını söyledi.

Dışarı çıktığında yedek kulübesinde tam teçhizatlı dedektifler vardı. Ve Jenkinson'ın kravatı.

Kesin bir şey söyleyemiyordu ama bu renge fuşya dediklerini sanıyordu. Eğer fuşya ışınlanmışsa. Beyaz fuşya gözlü tavşanlar üzerinde zıplardı.

Sinsi gülümsemelerinin altında gerçekten keskin, sivri dişleri olduğunu hayal etti.

Neden her zaman bakmak zorunda hissettiğini merak etmesine neden oldular.

"Peabody, Rosenburg'u kontrol et, ailesiyle ve Arlie Dillon'ın annesiyle temasa geç. Odalarına bakmamız için uygun zamanı öğren.

"Dedektif Çavuş Rabbit." Jenkinson ona sıırttı. "Evet, patron." "Anlaşıldı mı?"

"Sadece bazı evrak işlerini hallediyorum."

"Güzel." PPC'sini çıkardı. "Elimde lüks berberlerin bir listesi var. Sen ve Reineke onları kontrol etmeye başlayabilirsiniz. On altı yaşlarında beyaz bir erkek arıyorum. Şahsın şu anki eşkâli sende var. Saç rengi bilinmiyor. Bu bir peruk," dedi adam kaşlarını çatınca.

"Kahretsin. Tabii ki öyle."

"Muhafazakar kesim. Muhtemelen düzenli, mesela ayda bir. Yanında bir ebeveyn ya da vasi olabilir de olmayabilir de. Kibar, terbiyeli, iyi giyimli."

"Biz hallederiz, Loo."

"Whitney'le beraberim."

Jenkinson dışarı çıkarken, "Anladık," dedi. "Henüz federalleri içeri sokma s ı n a izin vermeyin."

Ve onun DS'ye terfi e t m e s i n i istemesinin bir başka nedeni daha.

Bu kez kendine düşünmek için zaman ve alan tanımak amacıyla kayma hareketlerini yaptı.

'Link'ine baktı ve Peabody'den gelen kısa mesajı okudu.

Sen Whitney'e gitmeden önce, Kiki'nin durumu iyi. Bu sabah testler yapılacak ve öğleden önce taburcu edilecek.

Anlaşıldı.

Whitney'nin ofisinin dışında, yöneticisi Eve'e doğrudan içeri girmesini işaret etti.

Masasında oturuyordu, gri takım elbisesi Roarke'inkinden daha açık tonlardaydı ve omuzları bir bekin omuzları kadar genişti. Dirseğinin dibinde bir fincan kahve buğulanıyordu.

Geniş ve koyu renkli yüzünde, rütbe aldığı zamankinden daha fazla çizgi vardı ve sık kesilmiş siyah saçlarında daha fazla beyazlık vardı.

Ama bir şekilde güce saygınlık katıyorlardı. "Efendim."

"Teğmen. Kahve?"

"Hayır, efendim, teşekkür ederim."

"Sizi suçlayamam. Üçüncü kurban hakkında bir bilginiz var mı?"

"Öğleden önce onu serbest bırakmayı umuyorlar. Onu gördüğü ve daha fazla ayrıntı hatırlayabileceği için onunla tekrar görüşeceğiz. Tiyatrodan başka tanıklarımız da var Komutan ve Yancy onlarla birlikte çalışacak."

"Evet, raporunuza göz attım. Şu an itibariyle, iki cinayet ve bir teşebbüsün ardından, bırakın kimlik tespitini, tam bir eşkâle bile sahip değiliz."

"Hayır, efendim. Ancak-"

"Sihirli sayı üçtür, Dallas. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Evet, efendim."

"Neden sihirli değneği alıp FBI'ı getirmememiz gerektiğine beni ikna edin. Seni tanıyorum. Mesele güç ya da hiyerarşi değil, mesele yakayı ve itibarı kimin alacağı değil. Özel Ajan Teasdale'i isteyebiliriz. Geçmişte onunla iyi çalıştınız."

"Evet efendim, iş o noktaya gelebilir. Şu anda federal müfettişleri getirmek, onları okumak için zaman ayırmak, taktikler ve stratejiler üzerinde anlaşmak istemiyorum çünkü çok yakınız.

"İlk cinayetten başlayarak hatalar yaptı. Bunlar bizim avantajımız, Komutan ve daha da fazlası, çünkü bunları yaptığını fark etmiyor ya da anlamıyor. Ayakkabılar kadar basit," diye başladı ve madde madde anlattı.

"Zekâdan daha fazla ayrıntı çıkarabilecek biri varsa," diye bitirdi Eve, "o da Yancy'dir."

"Bu konuda hemfikiriz. Özel okullar, berberler, ayakkabılar. İyi açılar, mantıklı." Bir ara kahvesini yudumladı. "Takip etmek zaman alır."

"Komutanım, yaklaştık. Arayı sistematik olarak daralttık ve bugün daha da daraltacağız. Onu tanıyorum. Yüzü ve adı dışında her şeyi biliyorum ve o konuda da yaklaştık. Teasdale iyi, sağlam biri ama onu tanımıyor. Öğrendiği zaman, onu yakalamış olacağız."

Her zaman doğrudan olan gözleri onunkileri tuttu. "Tüm bunlar büyük ölçüde senin içgüdülerine dayanıyor."

"Evet, efendim."

"Emrim altında daha iyileri olan bir polis hiç olmadı."

Ayağa kalktı, koruduğu ve hizmet ettiği şehrin günlük işlerini yürüttüğü pencerelere doğru yürüdü.

"Laboratuvara parmak izleri için, size de bu açılar takip etmeniz için zaman vereceğim. Kırk sekiz saat. Eğer başka bir kızı daha öldürürse, bu süre derhal sona erer."

"Evet, efendim."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor, Dallas? Bu gece tekrar deneyecek mi?"

"Evet efendim, sanırım buna ihtiyacı olacak."

Hâlâ şehri izleyen Whitney başını salladı. "İçgüdülerim de aynı şeyi söylüyor, yani o kadar zamanınız var. Zamanınız var çünkü federaller bu süre içinde sizden ve ekibinizden daha fazlasını yapamazlar. Ve sizin de momentumunuz var."

Geri döndü. "Onu sarın, Teğmen."

Parmak izlerini itmek için 'link'ini kullanarak geri döndü ve Feeney'i etiketledi.

"Neye ihtiyacın varsa evlat," dedi o daha konuşmadan.

"Elimde uzun bir özel okul listesi ve aradığım kriterler var. O listenin bir kısmını size gönderebilir miyim?"

"Gönder. McNab dün geceki çocuğun iyi olduğunu söylüyor."

"Öyle. Whitney federalleri getirmeden önce bize kırk sekiz saat verdi."

"Evet." Feeney içini çekti, çenesini kaşdı. "Bunun gelmesi gerekiyordu."

"Sanırım bu gece tekrar deneyecek, o yüzden bu süreyi on iki saate indirin."

"Callendar'ı bu işin içine çekeceğim. Bak, okullarla ilgili tüm anlaşmayı bize gönder. Başka açılarınız da var, değil mi? Onlarla uğraşın, biz de bununla uğraşacağız."

"Teşekkürler. Masama döner dönmez."

Kapattı, peruğu düşündü. Boarder tarzı, kahverengi. Çalışmak için bir aç daha.

Cinayet masasına döndüğünde Peabody onu selamladı.

"Kiki'nin annesi -Connie- bir dakika önce beni geri etiketledi."

On iki buçuktan sonra evlerine gidebilirsek -sadece haber vermeleri yeterli- onunla tekrar konuşabileceğimizi söyledi. Kiki de Yancy ile çalışmak istiyor. Kiki'nin kızgın ve istekli olduğunu söylüyor.

"Anne Bir-Connie biraz ağladı çünkü bunun Kiki'nin geri döndüğü anlamına geldiğini söyledi. Onun kızı hiçbir şeyi kabul etmez."

"Bunu duyduğuma sevindim. Harbough'un anma töreni öğlen, ondan sonra gideriz."

"Arlie Dillon'ın annesi sabah dokuzdan öğlene kadar dışarıda olacağını söyledi. Ayarlamaları yapıyor. O dışarıdayken bunu yapıp yapamayacağımızı sordu ve anahtarı bir komşusuna bırakacakmış. Daha kolay olacaksa içeri girebileceğimizi söyledim, o da kabul etti."

"Bazı işleri hallettikten sonra oraya gideceğiz."

"Ve Mira senin ofisinde."

"Evet, beni bir yolculuktan kurtardı."

Gökyüzüyle aynı mutlu mavilikte bir takım elbise giyen Mira, Eve'in masasında durmuş kahve içiyordu.

"Kendime yardım ettim."

"Ben de aynısını yapacağım. Hızlı bir konsültasyon isteyecektim."

"Tahmin etmiştim. Dün geceki kızın iyileşmekte olduğu söylendi."

"Görünüşe göre iyileşmiş. Hava tahtasından düşmek hiç bu kadar şanslı olmamıştım. Ama bence daha fazlasıydı."

"Evet. Şimdi de tek düzgün sandalyenizi alıyorum." Mira masaya oturdu. "Aceleye getirdi. Yolda gelirken raporunu okudum, erken başlamışsın. Hedefi sırasına geçmeden önce sadece bir, belki de iki dakika daha beklemesi gerekiyordu. Bu da kaçış rotasına olan mesafeyi yarıya indirirdi."

"Bekleyemedi."

"Hayır. Katilin içinde hâlâ bir çocuk var, artık başladığı ve iki kez başardığı için bir çocuğun sabırsızlığı var. Roarke'in kapı alarmıyla ilgili görüşüne dair bir not eklemişsin. Bunu da geçerli buluyorum."

"Zeki, belki de kendi ilgi alanında çok zeki. Ama bunun dışında? Değil. Bir cebinde sinyal bozucu, diğerinde şırınga. Kızı öldür, sinyal bozucuya bas, çık, alarm yok. Elbette biri onu görmüştür ama muhtemelen bir şey düşünmemiştir. Kız birkaç dakika tepki vermeyecektir, muhtemelen koltuğuna oturduktan sonra."

"Tanıdığım çoğu genç e'leri çok iyi biliyor. Bu onlar için rutin bir şey. Ama sizin de yazdığınız gibi, o öyle değil. Büyük olasılıkla rutininin bir parçası olarak atari salonları ya da video oyunları yok."

Mira durakladı, biraz kahve içti. "Sonra açıkça panikledi. Bir iki dakikalığına da olsa kalabalığın içinde kendini kaybetmeye çalışmak yerine, insanları bir kenara itip dikkatleri üzerine çekerek kapıdan kaçtı."

"Katilin içindeki çocuk yine."

"Kesinlikle," diye onayladı Mira. "Ve nerede yanlış yaptığını tam olarak değerlendirmeyen çocuktur. Kim yapmaz

En azından birkaç gün, bir hafta durup her şeyin sakinleşmesine, kendini tamamen sakinleştirmesine izin vermeliydi.

"Bir sonraki kıza daha sert davranacak Eve. Onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulabilirse, yapacak. Bunu yapmanın bir yolunu bulabilirse, onu uzaklaştıracak, eğer yapabiliyorsa ona tecavüz edecek, fiziksel olarak taciz edecek, onu öldürmeden önce başarısızlığının bedelini ödetecek."

"Bunu şimdi, bu kadar erken riske atar mı?"

"Yapmak zorunda olduğuna inanıyorum. Uzmanlık alanında başarısızlığı kabul edemez. Bu kadar ince plan yapmış ve başarılı olmuşken olmaz. Bu da başka bir reddedilme. Dün geceki kız onu reddetti. Boyun eğmedi; dahası, onu tehlikeye attı. Kaçmak zorunda kaldı."

Eve pencereye doğru yürüdü, sonra tekrar geri döndü. "İşi bitmeden çekilmek zorunda kaldı. İğne aletini temsil ediyorsa, zar zor içine girdi, geri çekmek zorunda kaldı."

"Ve hayal kırıklığı, öfke, çok fiziksel. Serbest bırakılmaya ihtiyacı olacak."

"Zaten suç işlemiş gibi koşturuyoruz, bu SOP. Jenna onun ilkiydi, bundan eminim. Sizce daha önce tecavüz etmiş ya da tecavüz girişiminde bulunmuş mudur?"

"Bilmiyorum. Öyle olsaydı, Jenna Harbough için bir planı olurdu. İçkisine ilaç katar, onu arkadaşlarından uzaklaştırırdı. Bu farklı. Hayal ettiği, üzerinde çalıştığı bir şey. Asla denemeyeceği bir şey. Ama dün geceki kız onu reddetti, dövdü, tehlikeye attı. Tecavüz güçle ilgilidir - güç, hakimiyet ve cezalandırma."

"Tamam. Bunu hesaba katacağım."

Mira ayağa kalktı. "Yapabileceğim başka bir şey varsa, sorunuz varsa, zaman ayırıyorum."

"Elimde bazı ipuçları var. Onları zorlayacağız."

Mira giderken Eve, bunun artık bir yarış olduğunu düşündü. Tekrar tahtaya döndü. Karanlık kendi tarafında olana kadar bir yarış.

Onun kazanmasına izin veremezdi.

Feeney'e listeyi ve kriterleri gönderdikten sonra çalışma odasına geri döndü.

"Yürü Peabody."

Kayma hareketlerini koşar adımlarla yaptı.

Peabody ona yetişmek için yarıştı. "Whitney-"

"Bize kırk sekiz verdi ama bizim o kadar bile paramız yok. Önce Dillon'ın yeri. Sen sür."

"Gerçekten mi?"

"Bir federalden iyilik istemem gerekiyor. Mira, bir sonrakiyle düzenini değiştirebileceğini söylüyor. Güç ve ceza. Tecavüz, fiziksel saldırı, sonra da cinayet. Daha önce tecavüzü denediğini sanmıyorum ama emin olacağız."

Garaja giden merdivenlerden inerlerken bağlantısını çıkardı. "Ajan Teasdale, Teğmen Dallas."

"Evet. Jenna Harbough, Arlie Dillon, Kiki Rosenberg."

"Doğru." Peabody arabaya binerken o da arabaya bindi. Tekerlek. "Sanırım yaklaştık, ama açıkçası, seni tam olarak okumak ve koordine etmek, o tekrar vurmadan önce sahip olduğumu düşündüğüm zamanı tüketecek."

"O zaman sizin ve onlar için ne yapabilirim?"

"Dr. Mira dün geceki iskelemeden sonra tırmanacağına inanıyor. Rohypnol'a erişimi var. Eğer bunu kullanabilirse, onu yeterince özel bir yere götürüp, öldürmeden önce tecavüz edecektir. Daha önce tecavüz ettiğini ya da tecavüz girişiminde bulunduğunu sanmıyorum. Ama eğer yanıyorsam."

"Bana elinizdeki en iyi fiziksel eşkâli verin, ben de bu faktörlerle eşleştireyim."

"Minnettarım."

"Aynı tarafta çalışıyoruz, Teğmen. Elinizde ne varsa bana gönderin, öğleden sonra size geri döneceğim."

Bunu yaptığında Eve bağlantıyı kaldırdı. "Tamam, her ihtimali göz önünde bulundurmalıyız. Bu aramayı hızlı yapacağız. Onunla bağlantılı bir şey bulmayı beklemiyorum."

"Önceki tecavüzde olduğu gibi, şansımız yok."

"Tamam." Peabody apartmanın önüne geldiğinde Eve arabadan indi. "Bekle." Bekle demesine rağmen binaya doğru ilerledi, içeri girerken 'link'ini tekrar çekti.

Eve, "Onunla konuşmam gerek," diye söze başladı.
Ejderha yöneticisi sadece, "Bir dakika, Teğmen," dedi.
Ve bir an sonra, Mira'nın yüzü ekrana geldi.
"Eve?"

"Bir noktada kurbanı tanınması gerekmez mi? Gördüğü, istediği birini? Onu reddeden, onunla dalga geçen, onu görmezden gelen birini? Her neyse. Bir noktada, kişisel biri üzerinde güç sahibi olmak istemez mi?"

"Bu çok iyi bir nokta ve çok mümkün. Renkleri ya da yapıları aynı olmasa da bu kızların her birinin onu reddeden birini temsil ediyor olması da mümkün. Ve üzgünüm Eve, ama kurbanları onu görmezden gelen herkesi temsil ediyor olabilir."

"Tamam, tamam, yani kolay bir cevap yok."

"Keşke size bir cevap verebilseydim. Ona sahip olduğunuzda bu cevabı öğreneceğiz."

"Pekâlâ. Teşekkürler."

Daireye hakim oldu.

"Muhtemelen reddedilmiştir ya da bu şekilde algılamıştır."

Eve yaşam alanını tararken başını salladı. Şimdi bile üzgün görünüyordu.

"Evet, ama... Neden Koca Kaltak Brenda'yı bekledim?"

"Kim için?"

Eve bunu elinin tersiyle itti. "Okulda bana saldıran tek kişi o değildi, ama ... bekledim, değil mi? Tüm bunların altında ne yaptığımı biliyordum. O tek değildi ama en kötüsüydü. Onun canına okumak istiyordum, bu yüzden yapabileceğimi bilene kadar bekledim."

"Bana bir ara Koca Kaltak Brenda'dan bahsetmek zorunda kalacaksın ama nereye varmak istediğini anlıyorum. En kötüsü olduğuna karar verdiği birini seçti."

"Ya da cinsel olarak diğerlerinden daha çok istediği biri." "Ya da. Hazır olduğunu anladığında ona ulaşacaktır."

"Ya da, yine, daha fazla dayanamadığında. Bu kız olmayacak ama biz işimizi yapacağız. Özel okul kızı, birisi

her gün görürdü. Arkasına bakma zahmetine girmeyen. "Şu işi bitirelim ve yolumuza devam edelim."

On Yedinci Bölüm

Arlie'nin odası kaosun etrafını neşeyle sarmıştı. Yatağı çılgınca çiçekli bir örtü kaplıyor, yarım ton yastık da onu örtüyordu. Tasarım eskizleriyle dolu devasa bir pano bir duvarı kaplıyordu. Parıldayan mavi perdeler pencerenin kenarlarından aşağı dökülüyordu.

Önünde bir masa duruyordu ve masanın üzerinde Eve'in çalıştırmak için makine bilimi diploması almanız gerektiğini düşündüğü bir tür dikiş makinesi vardı.

"Aman Tanrım, bu bir mag makinesi! Hanson Super Pro Portable," dedi Peabody, ama onu öve öve bitiremedi. "Ve tamamen ayarlanabilir bir terzi formu var. Onlardan biri için neler vermezdim! Aynı anda birkaç proje üzerinde çalışıyormuş gibi görünüyor."

Eve kumaş yığınları gördü, daha fazlası mankenin üzerine örtülmüştü, açık bir sandıkta daha fazlası vardı.

"Bunu söyleyebilir misin?"

"Oh, tabii. Yani, ben böyle çalışmıyorum." Peabody dayanamayarak kumaşın bir kısmını parmakladı. "Elbette, bir inşaat projesinden bir dikiş projesine ya da örgü, tığ işi, her neyse, ama aynı türden iki projeyle aynı anda hokkabazlık yapamam. Birbirini takip etmeli."

"Margo teyzem böyle çalışıyor ve aslında Leonardo da öyle. Bu perdeler, Dallas, yatak örtüleri, hatta bu yastıklardan bazıları? El yapımı. Ya o yaptı ya da annesi. Muhtemelen ikisinden de biraz. Mükemmel bir iş."

"Çalışma alanı var. Şunu al, bilgisayarında ne bulabileceğine bak. Dolap bende."

Burada bitişik bir banyo yok ve Jenna Harbough'unkinin yarısı büyüklüğünde bir dolap var. Ama neşeli kaos dolapta devam etmemiş. Türlerine göre özenle düzenlenmiş, renklerine göre koordine edilmiş giysiler, muhtemelen kurbanın gardırobuna duyduğu derin saygıyı yansıtıyordu.

Küçük alanı, farklı yüksekliklerde çubuklar, stratejik olarak yerleştirilmiş kancalar, ayakkabı ve botlar için bir çubuğun üzerinde uzun bir raf bulunan bir dolap sistemi kurarak çözmüşlerdi.

Eve, mekânda genç bir tarzdan başka bir şey bulamadı.

Peabody, "Tasarım çalışmalarının çoğunu burada yapıyor," dedi. "Bence oldukça iyi. Bir sürü flaş. Okul için dosyaları var - geçen yılki hala burada. Ve üniversiteleri işaretlemiş - sağlam tasarım bölümleri olanları. Burs arıyor.

Peabody aramaya devam ederken, "Bir sürü kişisel fotoğraf var," diye ekledi, "onun 'link'inden aktarılmış. Aile fotoğrafları, arkadaş fotoğrafları, erkek arkadaşıyla çekilmiş bir sürü fotoğraf. İndirdiği müzikler var. Muhtemelen çalışırken ya da etrafta takılırken çalmıştır."

Peabody geri adım attı. "İletişimlerinin çoğu, takvimi, daha fazla fotoğrafı ve benzerleri, bunlar onun 'link'inde olacak. EDD zaten buna sahip."

"İlk kurbanla bir bağlantısı yok ama bulmayı da beklemiyordum. Katili tanıdığını gösteren bir şey yok. Odası Jenna'nınki gibi ama ters çevrilmiş."

Bu da kaşların çatılmasına neden oldu. "Bunu anlamıyorum."

"Burası dağınık, karmakarışık ve onun dolabı beş yıldızlı küçük bir butik gibi. Jenna'nınki tam tersiydi. Düzenli bir oda, dağınık bir dolap. Ama ikisinin de özel bir tutkusu vardı ve doğrudan ona yönelmişlerdi."

Ellerini ceplerine sokan Eve odada dolaşmaya başladı.

"Bu kadar mı? Bir şeyi kaçırıyoruz ve bu önemli mi? Bu onun amacının, yönteminin bir parçası mı? Kızı bir rüya ile öldürmek mi? Eğer anlıksa, rastlantısalsa ve diğer her şey öyle olduğunu söylüyorsa olamaz. Ama bu iki kızın ortak bir noktası vardı. Kişisel bir bağ yok ama tek bir rüya ve onun peşinden gitme becerisi."

"Rosenburg'da var mı?"

"Görünen bir şey yok ama her halükarda öğreneceğiz."

"Öyle olsa bile, ben hala anlamıyorum, Dallas. İki kurban şehrin karşı yakalarında yaşıyor, ortak arkadaşları ya da aileleri yok. Evet, tekil tutku ve beceriye - gerçi Jenna'nınki çok yüksek bir beceriydi, Arlie'ninki ise sağlamdı, potansiyel doluydu ama henüz o kadar parlak değildi."

"İkisinin de aile desteği vardı. Bu işe yarayabilir. Aile dikkatini veriyor."

"Tamam. Yine de tutkuları birbiriyle bağlantılı değil. Her iki tarafta da dar bir vizyon var. Benim istediğim de bu." Peabody avuçlarını birbirine bastırdı ve odanın bir tarafını işaret etti. "Ve diğeri, istediğim şey bu." Avuçlarını karşı tarafa çevirdi.

"Biri için devlet okulu, diğeri için özel okul." Ve bu önemliydi, diye düşündü Eve. Önemliydi çünkü hiçbir bağlantı sağlamıyordu. "Biri nadiren çıkıyor, diğerinin birkaç aylık bir erkek arkadaşı var ve bu onun ilk sevgilisi değil. Ortak kulüpler yok, aynı kamplara katılmak yok. Ama yine de burası bir topluluk, bu yüzden panoya koyduk."

Eve tekrar etrafına bakındı. "Şu işi bitirelim. Şehir merkezine dönerken başka ayakkabı mağazalarını da kontrol edebiliriz."

Yolculuk sırasında, son altı ay içinde Stuben mokasenlerini, doğru stili ve doğru rengi satan iki yer buldular.

Biri kendisi için satın alan seksen yaşındaki düzenli bir müşteriye, diğeri ise Ottawa'dan gelen bir turiste.

"Listeyi şimdi yarıdan fazla azalttık."

"Evet," diye kabul etti Eve. "Sanırım geri kalanını halletmek için birkaç üniforma çekeceğiz. Gezegen dönüyor."

"Evet, öyle olmalı ya da... Sanki saat işliyor."

"Gezegen dönmeyi bıraksa bile saatler işlemeye devam eder."

"Sanırım o zamana kadar... Dünya dönmeyi bırakırsa ne olur bilmiyorum ama bu iyi olmaz. Belki Teasdale bir şey bulur. Belki de cinayetler tırmanıştaydı ve o cinsel saldırı ile başladı. O zaman ayakkabılarımız var. Yancy elimizde. Parmak izleri elimizde olabilir. Bir şeyler kırılacak, Dallas."

Olmak zorundaydı.

"Anma töreninden önce laboratuara uğramak için yeterli zamanımız var. Belki yüz yüze bir itiş kakış işleri hareketlendirir. Üniformalı Carmichael ile temasa geçin. Ayakkabı avına başlamak için birkaç memur seçebilir."

Eve, muhtemelen keyifle kendisini her fırsatta engellemeye karar vermiş olan trafiğin içinden geçerken, Feeney'i etiketledi.

"Hâlâ sahadayım," dedi ona. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Çok fazla eleme var ve bu bir ilerleme. Uygun olabilecek bir çiftimiz var. Onlardan bir vızıltı gelmiyor ama oldukça yakınlar. Dallas'ta çok sayıda okul ve bu okullarda çok sayıda çocuk var."

"Evet. Elinizdeki çiftleri bana gönderin. Dün gece birkaç tane çıkardık. Bugün ilerleyen saatlerde bastırmaya başlayabilirim."

"Onları ve olası görünen diğerlerini göndereceğim." "Jamie içeride mi?"

"Roarke onu bir süreliğine serbest bıraktı."

Başka bir çift el, başka bir çift göz, başka bir beyin. "Onu üniversitelere kaydirmaya ne dersin, tıbbi Laboratuvarlar. Katili ararken belki yaz boyunca üniversitede bir ders alabilir ya da bir laboratuvarda staj yapabilirsiniz."

"Bunu yapabilirim."

"Minnettarım, Feeney. Size geri döneceğim."

Yayalar yaya geçidini doldurmak için ellerinden geleni yaparken Eve sarı ışıktaki ilerledi.

"Ebeveyn ya da vasi bir doktor, tıbbi araştırmacı ya da laboratuvar faresi olabilir. Polis laboratuvarı değil." Bir sonraki ışığı kaçıran Eve tısladı, fren yaptı. "On sekiz yaşında olmalısın ve o henüz o yaşta değil. Ayrıca, taramadan geçemeyeceğinden değil, ama Dickhead kesinlikle bir sık kafalı, ama ne aradığımızı biliyor. Uygunsuz görünen herkesi işaretlerdi."

Peabody, "Dawber onu geçti," diye belirtti.

"Dawber herkesi geçti. Ama demek istediğim anlaşıldı." Laboratuvarın yolunu tuttu.

İçeride, kovan her zamanki gibi vızıldıyordu.

Berenski'yi, moda çanağı ve kemik uzmanı Garnet DeWinter ile birlikte istasyonunda gördü.

Moda yemeği kısmı, erik rengi, vücudu saran bir kılıfın üzerine lavanta rengi bir laboratuvar önlüğü giydi. Gökdelen topuklu ayakkabıları ceketle uyumluydu. Şu anda bakır röfleli olan saçlarını, etkileyici yüzünü çerçevesiz bırakan şık bir kıvrım haline getirmişti.

O ve Berenski hareketli bir sohbetin tadını çıkarıyor gibi görünüyorlardı.

Eve'i gördüklerinde durakladılar.

DeWinter, "Dallas." dedi.

Eve, "DeWinter" dedi.

DeWinter onun arkasından gülümsedi. "Merhaba Peabody. Dün geceki olayın cinayete teşebbüs olduğu söylendi. Kurbanın hayatta kalmasına sevindim. Umarım ona saldıranı ve diğer kızları öldüreni en kısa zamanda bulursunuz."

"Oraya varıyoruz," dedi Eve Peabody'den önce. "Bu soruşturmada kemik çalışmasına gerek yok."

"İyi bir şey, çünkü ben de kendiminkilerden birine batmış durumdayım. Kalıntılar, Yonkers'da bir binanın yıkımı sırasında bulundu. Sopayla dövüldükten sonra temel kolonlarından birinin içine gömülmüş, sonra da kafasının arkasından iki kez vurulmuş. Ben

yüz otuz ila yüz otuz beş yaşları arasında tarihlendirilmiştir."

"Muhtemelen onları oraya kim koyduysa şimdiye kadar başka bir yere gömülmüştür."

"Çok doğru, ama daha az büyüleyici değil. Ve cevaplara ihtiyacımız var."

"Evet, benim de cevaplara ihtiyacım var ve benimki şu anda doğru olanla ilgileniyor. Parmak izleri, Berenski."

"Şimdi bu konuyu tartışmanız için sizi yalnız bırakayım. Yardımın için minnettarım Dick."

"Ne zaman istersen, Garnet. Sana iyi günler."

Sarsılarak uzaklaştı - en azından Eve'in aklına gelen kelime buydu.

"İşte bu nasıl giyineceğini, nasıl davranacağını ve nasıl iş bitireceğini bilen bir kadın. Oldukça iyi görünüyorsun, Peabody. Cenazeye gidiyormuş gibi görünüyorsun."

"Çünkü ben öyleyim. Jenna Harbough'un." Omuzları çöktü. "Evet. Şey." "Baskılar."

"Tanrı aşkına, ben onların üzerindeyim ve sağdıcım da benimle birlikte onların üzerinde. O kapıda kaç parmak izi vardı biliyor musun?"

"Peabody'nin görev süresinin çok uzun olduğuna inanıyorum."

"Öyle mi? Şunu bir buçuk yüke çıkarayım. Zorluyoruz, lanet olsun. Küçük kızlara karşı zaafım var, o yüzden... O şekilde değil. Ben sapık ya da pedofili değilim."

Eve, "Sen pedofili değilsin," dedi ve onun gülümsemesiyle alay etti.

"Sadece yasal yaşın üstündeki kadınlarla sapıklaşıyorum. Ortadan kaldırmak biraz zaman aldı. Bana öyle geliyor ki lanet kapıyı ya hiç silmemişler ya da haftalardır silmemişler. Ve bana öyle geliyor ki personelin çoğu kullanmış. Muhtemelen alarmı kapatmışlar, sigara içmek ya da sigara kokusu almak için o tarafa gitmişlerdir. Dışarıdayken kapıyı açık tut."

Tezgâhtaki taburesine kaydını ve ekranda bir görüntü açtı. "İşte çalıştığım bölüm. A

Bok yükü, bulaşmış parmak izleri, kısmi izler. Lisede bir arkadaşım vardı, değil mi? Bir video dükkanında çalışıyordu. Gösteriler arasında, son gösteriden sonra, mekanı temizlemek zorundalar çünkü insanlar domuz. Çöp kutusuna atmaya kıyamadıkları çöpler, dökülen içecekler falan. Açılıştan önce de polis tutmak zorundalar. Bu yüzden arka taraftan gizlice giriyorlar."

Eve tüm bu saçmalıkları anlamıştı ama bunu belirtmeye zahmet etmedi.

"Bu bölümün yüzde yetmiş üçünü eledim, tabii bana bu sik kafalının orada çalıştığını söylemek istemiyorsan."

"Hayır, sana bunu söylemek istemiyorum. Parmak izi bırakması gerekiyordu, Berenski. Koşuyordu, paniklemişti. İlkinde yaptığı gibi mühürlemesi için bir neden yoktu."

Ekrana doğru eğildi. "Kulüpte pencere kenarına tutunması gerektiğini biliyordu ama burada tek yapması gereken kalçasıyla bara vurmaktı."

"Önce barı kontrol ettik. Çekebildiklerimiz personel. Birkaç parça ama çok kötü bulaşmış. Onlardan bir şeyler bulmaya çalışıyoruz ama pek mümkün görünmüyor."

"Kısa boylu." Kendini tekrar tiyatronun içine soktu, kapıya doğru koştu, insanları kenara itti. Tam bir panik. "Belki elleriyle bara vurmuyordur. Tüm vücudu çarpıyor, elleri daha yukarıda. Ya da kalça veya yan vücut çarpmasını hatırlayacak kadar hala içinde var, ama kapıya tokat atmayacak mısın? İçgüdü, kaçma içgüdü. İnsanlar çılgık atıyor, bağırıyor, alarm çalıyor. Paniğe kapılırsın, kapıyı itersin."

"Her şeyi ortaya çıkarabilir misin?"

"Evet, evet. Yapmamı istediğin işi yapmama engel oluyorsun."

"Parmak izlerini aydınlatın."

Bunu yaptığında, ciğerlerindeki havanın söndüğünü hissetti. İki saçma sapan baskıya puan verebilirdi.

"Bu bölgeye konsantre olabilir misin? Kapının kenarından yaklaşık bir adım içeriye kadar ve boyunu hesaba katarsak, altı fitin altında. Başının üstünden de vurabilirdi ama

Hızlı açılmasını istediğiniz bir kapıyı nereye iteceksiniz?"

"Çatlakların açıldığı yer," diye bitirdi Peabody. "Açıklığa yakın."

"Parmak izi üstüne parmak izi," diye mırıldandı Eve. "Bak Berenski, bunun çok zor bir iş olduğunu görebiliyorum ama orada olacağını biliyorum. Eğer izlediği yolu takip ederse, bu gece başka bir çocuğun peşine düşecek ve kız bir önceki kadar şanslı olmayabilir."

"Parmak izi üstüne parmak izi," diye tekrarladı. "Lekeli, bulanık, kısmi, parmaklar, avuç içi, elin yan tarafı. Bu bölüme geçeceğim ama ayırmamız, temizlememiz, eşleştirmemiz, teşhis etmemiz, ortadan kaldırmamız gerektiğini anlamalısınız. Şansımız yaver gitmezse, bu hızlı olmayacak."

Sen oradasın, diye düşündü, ekrandaki görüntüyü inceleyerek. "Hepimiz şanslı olalım," dedi ve onu kendi haline bıraktı.

"Düşündüğünden daha hızlı olabilir." Peabody dışarıda arabaya bindi. "Artık tüm personelin parmak izleri var, bu da kimlik tespit süresini kısaltıyor."

"O haklıydı. O lanet kapıyı haftalardır kimse silmedi. Belki daha da uzun. Ama koşuyordu, insanları deviriyordu. O kapıya elini sürmemiş olmasına imkan yok. Sadece tanımlanabilir bir iz bırakmış olmasını ummalıyız."

"Peabody'deki Haven Cenaze Evi'nin fişi. Neden onlara ev diyorlar? Orada kimse yaşamıyor."

"Rahat etmek için sanırım. Özgür-Ager'lar ölülerini gömerler. Yani bu bir seçim, çünkü seçim kuraldır, ama çoğunlukla bu böyledir. Toprağa geri dönelim. Harbough'lar ölülerini yakmayı tercih etti. Sanırım bu da doğal."

"Ölüm doğaldır. Cinayet değil."

"Hangi yöne olmasını istersin? Yani bundan yüz yıl sonra uykunuzda huzur içinde öldüğünüzde."

"Bana ne ki? Ben ölmüş olacağım. Tüm bu şeyler ölüler için değil zaten. Yaşayanlar için. Toprağa bir taş, havaya savrulan küller ya da bir vazoda saklanan küller. Ve bu ürkütücü. Sadece ürkütücü. Hepsi yaşayanlar için. Ve buna hakları var."

"İnsan çocuğunu gömmeyi nasıl atlatır bilmiyorum."

"Yapmazlar. Sadece üstesinden geliyorlar."

Oraya vardıklarında, salon uzun sıralarda oturan ve daha fazlası da sıraların arkasında ayakta duran insanlarla doluydu. Yaz ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, çiçek sergilerine vuruyordu.

Siyah elbiseli bir kadın bir podyumda dururken arkasındaki ekranda Jenna'nın fotoğrafları gösteriliyordu.

Bebek, yürümeye başlayan çocuk, küçük kız. Peabody'nin Jenna'nın odasında çaldığı müziği tanıdı. Böylece kısa hayatının anlarına kendi sesi eşlik etti.

Müzik durduğunda, ekran güzel, gülümseyen bir genç kız olan Jenna'nın fotoğrafında donduğunda, kadın diğerlerini öne çıkmaya ve bir anısını anlatmaya davet etti.

Eve bunu duymazdan geldi, gelmek zorundaydı ve odayı inceledi.

Ailenin hemen arkasında birlikte oturan Louise ve Charles'ı gördü. Nadine ve Jake'i arka tarafta gördü ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, grup arkadaşlarını, birinin hamile karısını, diğerinin uzun süredir birlikte yaşadığı kadını fark etti.

Jenna'nın arkadaşları, aileleri.

Bir sürü insan ve birçoğu Jenna'nın yaş grubunda.

Daha fazla arkadaş, okul arkadaşı, komşu.

Şimdi yatılı olarak düşündüğü saçları olan birkaç erkek gördü, ancak biri karışık ırktan geliyordu ve oturduğu yerde kalmasına rağmen, onun yaklaşık altı fit olduğunu tahmin etti.

Diğeri aile bölümünde oturuyordu. Sarı saçlıydı ve yirmi yaşına on altı yaşından daha yakındı.

Birkaç kısa, daha askeri tarzda kesim var ama hiçbiri uymuyor. Sadece uymadı.

Tören sona erdiğinde, siyahlı kadın başka bir alanda bir resepsiyon verileceğini duyurdu. Aile kısa bir süre sonra katılmayı tercih edenlere katılacaktı.

Eve, bazıları ağlayan, bazıları el ele tutuşan insanların çıkışını izledi ve gelmesini beklemediği bir vızıltı umdu.

"Burada olacağını düşünmüştüm." Jake'le birlikte Nadine de ona doğru yaklaştı. "O gelseydi sen de böyle durmazdın."

"Hayır."

"Dün geceki kız iyi mi?"

Eve, Jake'e başıyla onay verdi. "Öyle. Şimdi oraya gidiyoruz. Bugün serbest bırakıldı."

"Tamam, güzel. Aileye bir şey söylemek istiyordum ama bunun için doğru zaman mı bilmiyorum. Resepsiyona girmek istemiyorum. Yanlış hissediyorum."

"Bütün grubu getirmişsin."

"Hepimiz hissettik..."

"Yapılacak en doğru şey. Bir dakika bekleyin."

Eve, ailenin Charles ve Louise ile birlikte durduğu yere doğru yürüdü.

"Bay Harbough, Dr. Harbough, ortağım ve ben saygılarımızı sunmak istedik."

"Teşekkür ederim. Dün geceki kız," diye başladı Julia.

"Şu anda evde ve durumu çok iyi. Daha yakınız. Size söyleyebileceğim tek şey, onu bulmaya daha yakın olduğumuza inandığımdır."

"Doğru olmasaydı bunu asla söylemezdi." Charles elini Julia'nın koluna koydu.

Julia elini üzerine koydu. "Sen ve Louise son birkaç gündür çok yardımcı oldunuz. Çok zorlandık."

"Hayır." Louise başını salladı. "Birbirimize yaslandık."

"Shane'in kardeşine anne ve babamızı mahremiyet odasına götürmesini söyledik. Birkaç dakikaya ihtiyaçları varmış. Louise, sen ve Charles Reed'i resepsiyona götürebilir misiniz?"

"Tabii ki hayır."

"Ama anne, bu Jake Kincade. Avenue A. Geldiler." Eve onun sesindeki heyecanı değil, minnettarlığı fark etti. "Jenna için geldiler."

"Anlıyorum. Ama sen Charles ve Louise ile devam et, tamam mı? Uzun sürmez."

"Jake sizinle konuşmak istiyor ama rahatsız etmek istemiyor."

"Bu bir izinsiz giriş değil." Birlikte Nadine'le birlikte durdukları yere doğru yürüdüler.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Hepinize çok teşekkür ederim."

"Hanımefendi. Çok özür dileriz."

"Julia. Julia ve Shane. Onu ilk kucaklayan bendim, sonra birlikte kucakladık, değil mi Shane?"

"Yaptık. Çok korkmuştum ama başardık."

"Ve ona en son sen sarıldın. Ben sarılamadığımda, sarılmaya ihtiyacı olduğunda onu sen tuttun. Onun için orada olduğunu asla unutmayacağız."

Julia kollarını ona doladı ve uzun bir iç çekti.

Zorlandığı her halinden belli olan Shane boğazını temizledi. "Jenna size çok hayrandı. Hepinize. Avenue A mı? Orası mükemmellik çıtasıydı, öyle derdi. Ulaşmak istediği mükemmellik çıtası. Bizi terk ettiğinde onunla birlikte olmanızın ne anlama gelebileceğini kendime sordum. Bunun bir hediye olduğuna inanmak zorundayım. Buna inanmam gerek."

"Öyleydi. Seninle tanışmak onun hayaliydi." Julia tekrar geri adım attı. "Onun müziğini dinlemen de başka bir hayaldi."

"Yaptım. Yani, Dallas'ın benim için kopyalamasına izin verdiğin demo. Dinledim, dinledik. Yapımcılığını üstlenmek istiyoruz."

"Pardon?"

"Yapımcılığını üstlenmek ve piyasaya sürmek istiyoruz."

"Avenue A Jenna'nın şarkısını kaydetmek mi istiyor?" "Hayır, bayan-Doktor-Julia."

Eve onun biraz beceriksiz olduğunu fark etti ve grup arkadaşlarına baktı.

"Üretin. Bu iyi kalitede bir demo. Biraz güçlendirebiliriz ama bu onun şarkısı ve sesi bu şarkı için mükemmel. Saf. Şimdi zamanı değil, üzgünüm-"

"Daha iyi bir zaman seçebilir miydiniz bilmiyorum. Bu teklif ... bir zorunluluk olsa bile-"

"Öyle değil. Eğer bu olmasaydı ve demoyu bana getirseydi? Biz..."

Tekrar grup arkadaşlarına doğru baktı.

"Onu stüdyoya getirirdik," diye bitirdi Renn. "O yumruklama işini hallederdik."

"Onda sihir vardı," diye ekledi Art. "Parıltı."

Mac, "Kucağımıza bir hit düştüğünde bunu anlayacak kadar uzun süredir buralardayız," diye ekledi. "Kahretsin, tam olarak öyle demek istemedim. Yani, mesele para değil. Bu onun."

"Burs," diye bitirdi Leon. "Eğer senin için de uygunsa, onun adına kendi payımıza düşen bir burs başlatabileceğimizi konuştuk."

"Onda daha fazlası var. Böyle bir şey yazıp da daha fazlasına sahip olmamak olmaz. Belki de onda o kadar parlak bir şey yoktur." Jake, Nadine'in elini kendi elinin içine kaydırduğunda onun elini kavradı. "Üzerinde çalışabiliriz. Vokal eklemeseydi kaydederdik. Tabii sen-"

Julia elini kaldırıp arkasını döndüğünde sözünü kesti.

"Özür dilerim. Özür dileriz. Bu çok rahatsız edici."

Julia gözlerini kırıştırarak geri döndü. "Kızımıza tüm hayallerini sunuyorsun. Hepsini. Söyleyecek söz bulamıyorum." Shane, "Teşekkür etmek yetmez," demeyi başardı. "Yakınından bile g e ç e m e z . Evet, evet.

Cevabımız her şeye evet. Her şeyi çözeceğiz, tamam mı? Teşekkür ederim." Ellerini tutarak gruptan aşağıya doğru ilerledi. "Teşekkür e d e r i m . Yapmamız gereken... Yapacağınız

çöz."

"Hazır olduğunuzda."

Julia Jake'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Shane haklı. Bir hediye."

Dışarı çıktıklarında Mac ellerini gözlerine bastırdı. "Dostum, bir dakikaya ihtiyacım var. Dışarı çıkalım. Dışarıda olacağız."

Jake olduğu yerde kaldı ve doğrudan Eve'e baktı. "Onu yakalayacaksın."

"Evet. Onu yakalayacağız. Bundan nasıl bu kadar eminim biliyor musun? Demo kopyasını sana gönderdiğimde yapacağın şeyin bu olduğunu biliyordum. Berbat olsa bile ilk bölümü yapardın, ki öyle değil. İçgüdülerimi takip ederim,

bu yüzden kim olduğunu biliyorum. Onu da tanıyacağım.
Şimdi işimize geri dönmeliyiz."

Peabody, Eve'i takip etmeden önce, "İyi bir şey yaptın," diye ekledi. "Beni ağlattın."

"Ben de," diye mırıldandı Nadine, sonra yüzünü ona döndü. "Benim de iyi içgüdülerim var ama bunu yapacağını bilmiyordum."

"Hiçbir şey söylemedim çünkü..."

"Önce onlara sormanız gerekiyordu. Grupla konuşmanız, aynı fikirde olmanız, hepinizin doğru nedenlerle ne yapmak istediğinizi bildiğinizden emin olmanız gerekiyordu. Sonra ailesine sor. Nasıl çalıştığını biliyorum, Jake."

"Sanırım öyle."

"Bir süredir birlikteyiz." "Güzel bir süre."

"Birbirimize ne söylediğimize dikkat ediyoruz, ne kadar sofistike kentlileriz."

Bu onu gülümsetti. "Kentliler vuruyor. Bence sofistike beni özlüyor."

"Hayır. İşte buradayız, bir çift sofistike -ve deneyimli- şehirli. Yani bu güzel zamanda dikkatli davrandık. Şimdi bunu bir kenara bırakıp seni sevdiğimi söyleyeceğim. Seni seviyorum. Sana tamamen ve derinden aşığım. Ve bunun sana avantaj sağlaması umurumda değil."

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca ona baktı.

"Tamam."

Bunun için garip bir yer ve zaman." "Ama yine de buradayız."

"İşte buradayız. Ama seni sevdiğim için avantajımı göremiyorum. Sana tamamen ve derinden aşığım. Bence bu bir beraberlik. Sadece bir şey var."

"Bu ne olabilir?"

"Seni burada gerçekten ihtiyacım olan şekilde öpmek istemiyorum. Saygısızlık gibi geliyor. O yüzden dışarı çikalım."

"Dışarı, öyle. Ama iyi yapsan iyi olur."

Dışarıda, Peabody yolcu koltuğuna otururken, Jake'in Nadine'i öpücüklere boğmasını izledi.

"Şuna bak. Çok güzel. Ve Mac hala biraz sızıntı yapıyor, ama hepsi alkışlıyor. Ve ... ooooh! Bak, bak! "Seni ayağından kaldırıp etrafında döndürüyor" dudak kilidi yapıyor. Bayılıyorum bunlara! Sen sevmez misin? Beni yapış yapış yapıyor."

"Tanrım, Peabody, onları biraz yalnız bırak."

"Mahremiyet istiyorlarsa, bir oda tutmalılar."

"Evet, haklısın."

Eve trafiğe karışırken, Peabody izlemek için başını eğdi.

"Bu çok iyi bir öpücük."

Eve dikiz aynasından bir bakış attı.

Tartışamazdı.

"Boynun kopmadan önce kafanı işe geri ver Peabody. Rosenburg'lara yolda olduğumuzu haber ver."

On Sekizinci Bölüm

Rosenburg'ların şehir evi, yumuşak soluk tuğlalarıyla asalet mırıldanıyordu. Gökkuşağını andıran çiçeklerin dökülüp saçıldığı pencere kutularıyla neşeli bir hava katıyordu. I Dare You Red boyalı bir kapıyı çevreliyorlardı.

Eve'in belirttiğine göre sağlam güvenlik.

Presley kapıyı açtı. Gözlerinin altındaki gölgelerden çok fazla ya da iyi uyumadığı anlaşıyordu ama bir gece önce gözlerinin içinde yaşayan korku kaybolmuştu.

Dedi ki, "Um, merhaba. Hepimiz arka taraftayız. Sanırım onu henüz yakalayamadınız."

"Üzerinde çalışıyoruz."

Eve'in resmi bir yaşam alanı olarak kullanmaya karar verdiği yerin önünden geçtiler. Yumuşak, sıcak renkler, daha fazla çiçek, konuşmayı teşvik etmek için özenle düzenlenmiş mobilyalar. Koridorun karşısındaki ev ofisinde bir masa, küçük, şık bir veri ve iletişim ünitesi, hatıra eşyaları ve çerçeveli fotoğraflarla dolu raflar bulunuyordu.

Eve seslerin karışımını, hızlı bir kıkırdamayı duydu ve sadece pizza olabilecek bir şeyin kokusunu aldı.

"Hastaneden doğruca geldik, sonra Kiki sonsuz duşlarından birini aldı. Şimdi herkes açlıktan ölüyor."

Resmiyet ve iş, Eve'in ailenin gerçekten yaşadığı yere açılan salonda sona erdi.

Mavis'inkine benzer bir yerleşim planı, daha küçük ölçekte, alan ciddi bir mutfakla yayıldı. Mavis'in çılgınca mutlu renklerinden yoksundu ve beyaz, pırıl pırıl paslanmaz çelik ve bolca siyah donanım ile yetinmişti. Kiki ve iki arkadaşı salonda, ön kapıyla aynı kırmızı renkteki L şeklindeki büyük kanepelere yayılmışlardı. Devasa duvar ekranında şu anda anneler ve gençlerin bir plajda kameraya poz verdiği bir aile fotoğrafı gösteriliyordu.

Ayakkabılar yere saçılmıştı. Kimse paspas kılığına girmiş bir köpeğin patilerinin arasına sıkıştırılmış bir paspas tuttuğunu fark etmemiş ya da umursamamış görünüyordu.

Connie, bir gece önce giydiği kıyafetlerin üzerine beyaz bir önlük geçirmiş, gerçek bir pizza fırınına benzeyen yerden bir pizza çıkardı. Andrea uzun bardaklara limonata doldurdu.

"Kiki'nin karnı aç," dedi gözleri parlayarak.

"Açlıktan ölüyorum!" Kiki düzeltti. "Hastane yemekleri tamamen iğrenç."

Ayrıca, annem gezegendeki ya da gezegen dışındaki en iyi aşçıdır." "Benim işim bu."

Connie Rosenberg pizza için fazla lüks ve kibirli bir restoranda baş aşçı olarak hayatını kazanıyordu. Andrea ise sert peyzaj tasarımcısı olarak. Çünkü Eve, Roarke'ın pek çok iş kolundan biri olan her ikisiyle de çalışırken öğrenmişti.

"Umarım açsınızdır." Andrea turtayı dilimlerken Eve ve Peabody'ye gülümsedi.

"Bunu takdir ediyorum, ama yapmamız gereken..." Connie hamuru havaya atmaya başlayınca hafifçe şaşırarak sözünü kesti.

Kanepedeki üçlü çöktükleri yerden kalkarak alkışladılar ve sonra hep birlikte kalkarak mutfağın solundaki masaya indiler.

"Lütfen oturun." Connie hamuru şık bir şekilde bir kez daha savurdu. "Daha fazla soru sormak istediğinizi biliyoruz ama çocukların yemek yemesi gerekiyor."

"Zor bir gece," diye ekledi Presley.

"Bu da benim Neredeyse Öldürölüyordum ödölüm." "Kiki."

"Şey, ben yaptım." Kiki, Andrea'nın başını sallaması üzerine omuz silkkti. "Hastanedekilerin hepsi çok iyiydi," diye ekledi Eve için. "Ama asla geri dönmek istemiyorum."

"O duyguyu bilirim."

"Hiç neredeyse öldüröldüğün oldu mu?" "Bu işle birlikte geliyor."

"O zaman ben de asla polis olmak istemiyorum. Sen nasıl oluyorsun?"

"Benim işim bu."

Andrea pizzayı masaya koyarken, "Ye," diye emretti.

Kimse gençlere iki kez söylemek zorunda kalmadı. Dilimleri kaparlarken Eve, "Direnç" diye düşündü.

"Lütfen," diye ekledi Andrea, Eve ve Peabody'nin önündeki tabaklara dilimleri daha özenli bir Ğekilde yerleğtirmek için bir sunucu kullanarak.

Cennete sarılmış zafer gibi kokuyordu.

"Teşekkürler." Kiki'ye döndüğünde, kız bir eliyle onu işaret etti, diğer eliyle ağzına pizza tıktı.

"Gezegendeki ya da gezegen dışındaki en zengin adamla evli gibisin, değil mi? Videoyu falan gördük. Daha önce bu işin dışındaydım."

"Neredeyse öldürölme olayı."

"Bu." Sırıttı. "Şimdi pizza yıyorum. Her neyse, hepimiz videoyu izledik."

"Tamamen magazinseldi ama çoğunlukla uydurma olduğunu düşünmüştüm." David limonatasını yudumladı. "Şimdi belki de değildir diye düşünüyorum."

"Olmayabilir. Kiki-"

"Ne yaptı biliyor musun? En zengin adam mı? Bize özel bir gösteri yapacak." Yine sıırıttı ama Andrea gibi onun da gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Hepimizin Return'ü görmeye gidebilmesi için bunu yaptı. Doktor yarın dedi çünkü bugün dinlenmem gerekiyor. Ayrıca, sabah olması gerekiyor, tiyatro açılmadan önce saat on gibi, çünkü bu hafta çoğunlukla biletler tükendi."

Presley, "Bu onun için gerçekten çok sağlam," dedi. "Bizi tanımıyor bile."

"Yaptığı şey bu." Eve pes etti ve pizzayı aldı. Bir ısırıktan sonra Kiki'nin annesinin yeteneklerini çok da abartmadığına karar verdi.

"Bu harika." Eve'in işaretini alan Peabody yedi.

"Söylemiştim. Her neyse, bu kadar iyi bir şey yapmasına gerek yoktu. Onu dün gecedен hatırlıyor gibiyim. Çünkü o sese ve o yüze sahip. Yani, yum-yum."

"Kiki!" Ama Andrea bunu söylerken güldü.

"Doğru doğrudur." Lola omuzlarını kaldırdı. "Yum üç ekle."

"Bu hepimiz için çok şey ifade ediyor." Connie bir tabak dolusu sosu

üçüncü tur hamur.

"Ona haber veririm.

Kiki-" "Peki sen nasıl-"

"Kiki." Connie onun sözünü kesti. "Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody'nin yapması gereken bir iş var. Çok ciddi bir iş. Ve bu sizin sorularınızı yanıtlamak değil."

Bu uyarının ardından ikinci pizzayı masaya koydu ve bir eliyle kızının saçlarını okşadı.

"Özür dilerim."

"Sorun değil. İyileştigiinize sevindik ve iyileştiginiz için, hepiniz burada olduğunuz için, olanları gözden geçirmek istiyoruz. Hatırladıklarınızı. Bize tekrar anlatın."

Kiki bir dilim daha aldı.

"Tamam, içeri girdikten sonra -ki biletlerimiz olmasına rağmen bu biraz zaman aldı- ve yiyeceklerimizi aldıktan sonra içeri girdik. Ön gösterimler devam ediyordu ve koltuklarımıza oturmaya başladık. Sonra biri beni bıçaklamış gibi hissettim." Bir eliyle kolunu ovuşturdu. "Bir döngü üzerinde değişiklik yapmaya çalışırken kolumu çarptım. Başarısız!"

Ama yerken güldü.

"O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim, hastanede bunu düzelttiler. Con-TU-sion." Gözlerini devirdi. "Ama bana iğneyi batırdığında resmen patladı. Çok acıdı ve gerçekten de birinin beni bıçakladığını sandım. I

çok kızgındı. Etrafımda döndüğümü biliyorum. O pisliği yumruklayacaktım."

Connie, "Dil kurallarını görmezden gelmek sadece bir yere kadar sürer," diye uyardı.

"En az yirmi dört saat olmalı. Sanırım çığlık attım."

"Sen yaptın." Lola başını salladı. "Kulaklarını yarmak gibi. Ve çığlık atmaya devam ettin."

"Biri koluma bıçak sapladı sandım, bu yüzden çığlık atmam gerekiyor. O da şaşkın bir şekilde tökezleyerek geri çekildi."

"Gözlerini gördün."

"Dev WTF gözleri." Onları taklit etti.

"Ağzı da böyle açık mıydı?"

"Sanırım, evet. Evet, şimdi sen söyleyince. Annem bir süre sonra bir polis ressamının geleceğini söyledi ama gerçek bir resim yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bu Dedektif Yancy'nin işi."

"Sanırım. İtişip kakışmaya ve koşmaya başladı. Peşinden koşup ona yumruk atacaktım ama çok kalabalıktı. Üzerimde en sevdiğim ceketim vardı ve onu çıkarmaya çalışıyordum, koluna bakıyordum çünkü her yerinde kan olacağını düşünmüştüm. Ama yoktu. Herkes bağıırıyordu ve ben patlamış mısırimi ve gazozumu dökmüştüm."

"Işık yandı," diye ekledi Presley. "Herkes bağıırıyordu ve bizi, bilirsiniz, huzursuzluk yarattığımız için dışarı atacaklardı."

"Sonra kendimi iyi hissetmedim ve hastalandım. Bağıırışlar o kadar yüksekti ki başım çarpmaya başladı, kolum yanıyordu, sonra bacaklarımda bir sorun hissettim. Sonrasını pek hatırlamıyorum. Bulanıklaşıyor, sonra ambulanstaydım."

"Geri dönelim. Döndüğünde onun yüzünü gördün. Arkadaydı."

"Dönmeye başladım," diye düzeltti Kiki. "Hem yanımda hem de arkadaydı. Kötü kolumun yanında."

"Bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Belki. Gürültülüydü, sonra çığlık attım. Hiçbir şey onun kadar acıtmamıştı. Bunu hatırlıyorum. Gerçekten hatırlıyorum."

"David, patlamış mısır alırken onu gördün." "Sayılır. Ondan parçalar. Ayakkabılar, siper. Sanırım güneşlikler. Kafamın içinde geri dönmeye çalıştım." "Beyaz bir çocuk."

"Evet, kısa dostum. Beklerken yaptığınız gibi etrafa göz gezdiriyordum. Ama çoğunlukla dördümüz konuşuyor ve video atıştırmalıkları alıyorduk. Dikkat etmedim. Boktan ayakkabıları olan ve siperini dövmeyi bilmeyen bir adamdı sadece. Sakin görünmeye çalışıyordu."

"Fail," dedi Kiki ve onu gülümsetti. "Büyük başarısızlık."

Üçüncü pizzanın da masaya gelmesiyle anneler yerlerine oturdu. "David'in ailesi onun polisle çalışmasını sorun etmiyor.

Sanatçı da." Connie tabağına bir dilim kaydırıldı.

"Bunu takdir ediyoruz. Kiki, sana onu hatırlatan birini düşünebiliyor musun? Okuldan, parktan ya da mahalleden biri?"

"Hayır, olmaz... Barry Finklestein!"

Bu isim Lola'nın çılgınca bir kıkırdamasına neden oldu. "Okuldan mı?" Eve bastırdı.

"Evet, kesinlikle o değildi ama sen bana hatırlat dedin. Ve beni değil, David'in söylediklerini."

"Bana Barry'den bahset."

"Dostum, başını belaya sokmak istemem. Gerçekten o değildi."

"Bizde var, sende yok. Neden size onu hatırlatıyor?" "Şey, kısa boylu ve sadece beyaz değil, soluk benizli. Ve O da kısa boylu ve tombul."

"Bu çok kaba, Kiki."

"Anne, sadece cevap vermeye çalışıyorum." "Öyle, Bayan R." Lola onu destekledi.

"Yani, kısa ve beyaz ve biraz fazla kilo taşıyor. Bu yüzden size hatırlatıyor."

"Bir kısmı. Katil adamın tombul olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." David başını salladı. "Değildi. Sanırım bunu fark ederdim. Barry'yi hatırlıyorum. Siperini dövmeyi bilmezdi."

"Yapmaz! Demek istediğim de bu. Giysisi olduğunu sanmıyorum ama Matilda teyzesi seçiyormuş gibi giyiniyor. Yani, hiçbir şeyden haberi yok. Gerçek bir beyni var. Yani süper zeki ama gerçek konularda hiçbir fikri yok."

"Her şeyi aslar. Yani her şeyi. Gerçek bir ... Dil kuralları konusunda yirmi dört saat mi?"

Andrea oğluna bir el salladı.

"Bu konuda tam bir pislik. Dinleyecek birini bulabilirse çok övünür. İnekler bile çoğunlukla onu görmezden geliyor. Ne kadar zeki olduğu konusunda çenesini kapasaydı bu kadar zorbalığa maruz kalmazdı."

"Biz ona zorbalık yapmıyoruz," dedi Kiki çabucak. "Yemin ederim. Bu şekilde yuvarlanmıyoruz ve eğer yapsaydık? Zaman ayırmaya değmez. Her neyse, onu kesinlikle tanırdım."

"Ama o bir tip mi?"

Kiki bir parmağını kaldırdı. "Evet, işte bu. David'den ve gördüklerimden yola çıkıyorum. O bir tip. Sivilceler olmadan. Barry'nin yüzünde her zaman patlayan en az bir tane vardır. Dostum! Bunun tedavisi var."

"Peki size saldıran kişinin cildi temiz miydi?"

"Evet. Sanırım, evet."

Onu düşündüğünden daha çok gördüm. Ve Yancy onu çıkarırdı.

Bir tur daha attı, orayı dürttü, burayı dürttü, ama alabileceği her şeyi aldığını kabul etti.

"Zaman ayırdığınız ve işbirliği yaptığınız için teşekkür ederiz," diye başladı Eve, "ve pizza için."

"Keşke onu yumruklasaydım," diye mırıldandı Kiki. "Sadece benim için değil, diğer iki kız için de. Geçen gece Club Rock It'e gitmekten bahsetmiştik ama o gece Meem'in - büyük büyükannemizin- doğum günüydü. O zaman beni seçseydi morluğum olmazdı. Bu sabah öldürdüğü kadın hakkında bir şeyler okudum."

Kiki annelerine, "Siz dışarıda doktorla konuşuyordunuz," dedi. "Ben de araştırdım. Bugün onun anma töreni vardı. Jenna Harbough, benim yaşımdaydı. İkincisine de baktım, Arlie Dillon. Onunki yarından sonraki gün."

"Bu doğru."

"Sence oraya gidip annesine başına gelenler için üzgün olduğumu söyleyebilir miyim? Ve belki bir ara ilk kızın anne ve babasıyla konuşup onlara da anlatabilirim?"

"Oh, Kiki." Andrea'nın gözleri doldu. "Çok naziksin. Uygun olup olmadığından emin değilim ama çok naziksin."

"Eminim. Jenna'nın ailesiyle ve Arlie'nin annesiyle konuştuk. Bu nazik bir davranış," dedi Eve, "ve uygun. Ve bence bu jesti yapmanızı çok takdir edeceklerdir."

"Gidebilir miyim?"

İki kadın el ele tutuştu. "Hepimiz gidiyoruz," dedi Connie. "Sakıncası yoksa Teğmen, önce onları kontrol eder misiniz? Haddimizi aşmak istemeyiz."

Eve Peabody'ye baktı, o da başını salladı. "Bunu yapacağım ve sana geri döneceğim."

Kiki Eve'in gözlerinin içine baktı. "Onu yakalayacaksın, değil mi?"

"Tekrar edeceğim. Bizim işimiz bu."

Dışarı çıktıklarında Peabody, "Neredeyse gözlerim yaşaracaktı," dedi. "O yaştaki bir kızın anın ötesini düşünmeyeceğini sanırsınız ve çoğu zaman bu doğrudur. Ama o başarılı olsaydı kendi ailesinin neler yaşayacağını düşündü. Bu da onu başkalarının neler yaşadığını düşünmeye itti."

"O sert biri. Ve biliyor musun, eğer ona vurmayı başarsaydı? Kızına tekme basardık. Yere serilmiş olurdu."

Direksiyonun başına geçti. "Ve düşündüğünden daha fazlasını gördü."

"Evet, ben hallederim. Yancy onu kaydırarak çıkaracak. Ve işte imtiyazlardan gelen zeka, işte David, işte A.J., işte Hank. Birlikte çalışabileceğimiz bir yüzümüz olabilir."

"O bir tip." Etrafında dönerken park halinde kaldı. "Bunu biliyorduk ama kurtulanımızın onu bu şekilde görmesine yardımcı oluyor. Bir tip. Acaba genç katilimizin kıyafetlerini seçen bir Matilda teyzesi var mı?"

"Bu Barry Finklestein'a bakmıyorsun."

"Hayır. Onu tanırdı. Bir süredir hatta mısın? Evet, biraz etrafa bakarsın. Tanıdığı ve açıkça küçümsediği birini görseydi, en azından Lola'ya bir şey söylerdi. Ama tipi. Zeki ama bilgisiz."

"Kiki'nin ulaşması konusunda iki kurbanın ailesine danışın. Lanet olası ayakkabıları iteceğiz."

Eve kaldırımdan uzaklaşırken Peabody, "Şu pizza," dedi. "İki dilim yedim. Elimde değildi. Yeni mag-o mutfağıma bir pizza fırını yapmayı düşünmeliydim. Bunun için çok geç, ama biliyorsun, bir tane yapabilirim."

"Fırın yapmak mı? Bu da ne Peabody?"

"Yapabilirim. Dışarıda, ızgarayla. Bir çeşit açık hava mutfağı. Tuğla fırında pizza! Belki odun da yakarım. Dostum, bu gerçekten eğlenceli bir proje olurdu."

"Senin eğlence tanımın benim eğlence tanımımla aynı evrene yaklaşıyor."

"Yeni odunlu tuğla pizza fırınımda yapılan pizzayı yerken çok eğleneceksiniz."

"İşte bu. Etiketleri hazırlayın."

Ayakkabılar için bir saatten fazla uğraştılar. Bu sayede elde ettikleri tek ipucu onları on iki yaşında, beş-altı santimden kısa bir çocuğa götürdü; annesi bu ayakkabıyı bir önceki baharda All-State Orkestra yarışmasında giymesi için almıştı.

Pikolo çalışıyordu. İkinci oldular.

Onun, ailesinin ve iki küçük kardeşinin hafta sonunu şehir dışındaki bir lunaparkta geçirdiklerini doğruladığından, onu şüpheli listesinden çıkarmakta zorlanmadı.

Central'ın garajına girdiğinde, lanet ayakkabıların çıkmaz sokak olduğunu düşünmek üzereyken bir etiket aldı.

Memur Carmichael ona "Üç vuruş, Teğmen," dedi.

"Ver bana."

"Elli iki yaşındaki Arnold Post, kendisi için on bir numara ve on altı yaşındaki oğlu Junior için yedi numara bir çift satın aldı. Nisan ayında eşleştirildi. İkinci vurgun, üç çift, altı buçuk numara, Kevin J. Fromer'a fatura edilmiş, siyah broglar, lacivert yarım botlar ve mokasen ayakkabılar. Hepsi geçen Mart'ta. Son vurgun, beş çift, efendim. Siyah bağcıklı, tokalı kahverengi broglar, ayak bileği botları, siyah, lacivert ev botları ve mokasen ayakkabılar. Mart ayında Allisandra Charro'ya ait."

"Bana adresleri gönderin. Onları alacağız."

"Evet, efendim. Post'un evinden sadece birkaç blok ötedeyiz, eğer oraya gitmemizi isterseniz."

"Al bunu. Diğer ikisini gönder."

Park ettiği yerden geri geri çıktı. "Kim tek seferde beş çift ayakkabı alır ki?"

"Ben, eğer yapabilseydim."

"Adresleri takın, sonra üçünü de çalıştırın." "Fromer en yakını." Peabody adresi programladı.

"Charro's uptown. Tamam, tamam, Arnold Post. Bir evlilik, bir boşanma, bir çocuk. Bu Arnold Junior olmalı. Livingston Wine and Spirits'in CFO'su. Sabıkası yok, birkaç sivil davası var. Junior, Breckinridge Akademisi'ne gidiyor. Beş-sekiz yaşında, Dallas'lı. Notları iyi, ama büyük beyinli değil. Beyaz, sarışın ve mavi. Yakışıklı bir çocuk, sırtan bir tarafı var."

Kontrol etmesi gerekiyordu, diye düşündü Eve, ama zili çalmadı. "Fromer."

"İki evlilik, bir boşanma. İkinci evlilik yirminci yılını doldurmak üzere, görünüşe bakılırsa tutmuş. Ondan iki çocuğu var: Oğlu Lance, on yedi yaşında; kızı Marnie, on üç yaşında. Fromer bir emlak avukatı. Eşi Arlene, iki yıl önce etkinlik planlayıcısı olarak çalışmaya geri dönene kadar profesyonel anne statüsünü korumuş. Kendi dükkanını işletiyor.

"Oğlu Lance'in boyu 5-11. Bu bizim boyumuzun üstünde ve melez."

"Yine de kontrol ederiz."

"Sonuncusu, Allisandra Charro, kırk bir yaşında, bekar. Dallas, o profesyonel bir alışverişçi."

"Şu anda bu şehirdeki insanların yarısı da öyle."

"Yani bu onun işi. İstemeyen insanlar için alışveriş yapıyor. Roarke'un senin için yaptığı gibi. Ama yaşamak için, eğlence için değil. Anlamıyorum."

"Alışveriş mi? Ben de yapmam."

"Hayır, demek istediğim, siz -özellikle siz değilsiniz tabii ki- göz atmak, neler olduğunu görmek istemez misiniz? Yani, birine siyah, kova tarzı bir el çantası istediğinizi söylüyorsunuz ve size bir tane getiriyorlar. Önce siyah, kova tarzı çantaların uçsuz bucaksız evrenini görmeden bunun gerçekten istediğiniz çanta olduğunu nereden bileceksiniz?"

Eve bir an, birisinin neden kovaya benzeyen bir çanta istediğini merak etti, sonra bıraktı.

"Ayakkabıları biri için almıştı. Kayıtları vardır. Olmak zorunda. Bu da uyuyor, değil mi? Ebeveynler ya da veliler çocuk için alışveriş yapmaya zaman ayırmak istemezler. Bu işle ilgilenmesi için birini tut. Önce Fromer. Neredeyse geldik. Ama kişisel alışverişçi uygun."

Fromer evde değildi ama etkinlik planlayan eşi evdeydi.

Uzun boylu, neredeyse heybetli bir sarışın olan ve keskin beyaz bir takım elbise giyen kadın, rozetlere kaşlarını çatarak baktı. "Bir sorun mu var? Az önce beni yakaladınız. Bir toplantım var."

"Bir soruşturmada bize yardımcı olabilirsiniz. Oğlunuz evde mi Bayan Fromer?"

"Lance mi? Hayır. Haftayı arkadaşlarıyla plajda geçiriyor. O iyi mi? Var mı?"

"Eminim iyidir. Kocanız bu ayakkabılardan bir çift aldı." Eve 'link'ini kaldırdı.

"Bunlar mı?" Kadın güldü ve Eve rahatladığını hissetti. "Ne kendisi için ne de Lance için. Benim adamlarım için fazla muhafazakâr."

"Bay Fromer'ın hesabından tahsil edildi, Dellan'dan satın alındı."

"Ne zaman?"

"Mart ayında."

"Mart, Mart." Yine kaşlarını çatarak 'link'ini çıkardı ve takvimine göz attı. "Mickey'nin doğum günü. Yeğenimizin. Yemin ederim çocuk büyüyünce başkan olacak. Sanırım Kevin üç çift ayakkabı aldı. Çocuk bir ayakkabı avcısı ve istediği de bunlardı. On üçüncü doğum günü," diye ekledi. "Biz de ona biraz savurganlık yaptık. Bu da ne demek oluyor?"

"Mickey ile konuşmamız mümkün mü?"

"Elbette. Ama Toledo'da annesiyle birlikte yaşıyor. Kate dul ve son birkaç yıl zor geçti. Biz de Mickey'e para harcadık. Bunun polis için neden önemli olduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Görünüşe göre öyle değil. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Arabaya doğru yürüdüler.

Peabody, "Mickey muhafazakâr tasarım ayakkabılar isteyen tuhaf bir çocuk olabilir," dedi, "ama kızları öldürmek için Toledo'dan New York'a uçtuğunu sanmıyorum."

"Kişisel alışverişçi."

Yolda, Carmichael ile ortak olan Memur Shelby onu etiketledi. "Post'tan bir şey çıkmadı, Teğmen. Çocuk evdeydi, parktaki maçıdan dolayı hâlâ terliyordu. Babasının ona düğünde giymesi için çirkin yaşlı adam ayakkabıları aldığını söyledi, bu yüzden giymek zorundaydı. Başka türlü olmaz. Çocuk bize oda dediği çöplükteki dolabını göstermekte bir sakınca görmedi. Üç çift iyi giyilmiş ayakkabısı var -iyi olanlar- artı ayağındaki yeni ayakkabılar. Ve arkaya tıktırılmış mokasen ayakkabılar. Neredeyse hiç giyilmemiş.

"Ayrıca efendim, ilk cinayet gecesi babası ve bazı arkadaşlarıyla birlikte Yankees maçındaymış - bunu doğruladı -. İkinci cinayet, Pazar akşam yemeği için büyükannesi ve büyükbabasındaydı, sonra, ona göre, yetişkinler

saatlerce kart oynadı ve kuzeniyle birlikte biraz ekran karşısında vakit geçirdi.

"O çalmıyor, Komiser."

"Anladım. Fromer fiyaskoydu ama Charro'nun yerine gidiyoruz.

"Kişisel alışveriş uzmanı, kontrol ettik. Bunun bir yüzüğü var." "Var."

"Devam etmemizi ister misiniz? Listede hâlâ birkaç tane var."

"Evet, bitir, üstünü çiz, sonra Merkez'e dön. Dallas tamam. Yancy ve Peabody'yi kontrol et, bakalım bu işin neresinde. Mesaj at," diye ekledi. "Ortada bir zekâyla olmadığı zaman cevap verecektir."

Peabody mesaj atarken "Sanırım bir yüz bulacağız," dedi. "En azından bir anlığına gören bir avuç görgü tanığımız var."

Parçalar, diye düşündü Eve. Ama o parçaları bir araya getirmeleri gerekiyordu.

"Çabuk cevap verdi. Kiki'ye yeni ulaşmış. İlk cinayetten itibaren Hank'le birlikte çalıştı.

A.J. denemedi. Biraz ilerleme kaydetti ama henüz bize verecek kadar değil. Kiki ve David ile çalıştıktan sonra bizi geri çağırarak."

"Bu kadarı yeterli."

Ama gün akıp gidiyordu.

Planları vardır, diye düşündü

Eve.

Profesyonel alışverişçi, Eve'in DLE'sine kaşlarını çatan iri yarı bir kapıcısı olan şık bir altın kulede, Riverside Drive'da bir daire sahibi olacak kadar başarılı oldu.

Ona rozet takmak ruh halini az da olsa düzeltti. "Koyduğum yerde duruyor."

"Evet, evet, haberi aldım."

Bu da altın kulenin Roarke'a ait olduğu anlamına geliyordu. "İçeride ölü kimse yok, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Ondan önce kapıya vardı ve dış cephesi kadar şık bir lobiye girdi. Burada, siyah mermer zeminlerin arasından süzülen sönük bir altın rengi vardı. Ortadaki masanın üzerindeki vazodan kar beyazı çiçekler dökülüyordu.

Altın rengiyle süslenmiş siyah bir masa arka duvara sıkıştırılmıştı ve fonda yansıtıcı bir yüzeyden parıltılı akıntılar halinde aşağı kayan su vardı.

Beyaz-sarı saçları kısa ve sert bir şekilde kesilmiş bir kadın gülümsedi.

"Yaldızlı Kule'ye hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Mürekkep siyahı tek bir kaş Eve'in rozetine doğru kalktı.

"Özür dilerim Teğmen, ilk başta sizi tanıyamadım. Sizin ve Dedektif Peabody için ne yapabilirim?"

"Allisandra Charro."

"Bayan Charro burada ikamet ediyor. Sanırım otuz sekizinci katta. Sizin için kontrol edeyim, ama şu anda burada olduğunu sanmıyorum. Evet, 3802. Sanırım bu sabah saat ondan sonra çıktı ve bildiğim kadarıyla geri dönmedi. Arayayım mı?"

"Minnettarım."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Hayır, cevap vermiyor. Bayan Charro günün bu saatlerinde nadiren gelir. İşleri onu oldukça meşgul ediyor."

"Nereye gittiği ya da ne zaman döneceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Üzgünüm, bilmiyorum. Bazen vardiyamın bitiminden önce, saat beşte dönüyor. Ama daha çok sabahları ayrılırken görüyorum. Onunla iletişime geçmemiz gerekirse diye bir 'bağlantı numaram' var."

Eve, ona erişmek bize zaman kazandırır, diye düşündü. "Bunu kullanabiliriz."

Görevli yuvasından bir kart çıkardı, bir kalem seçti ve arkasına düzgünce isim ve numara yazdı.

"Ona ulaşamazsanız ve geri dönerse, ona bir mesaj iletelim mi?"

"Kart, Peabody. Mümkün olan en kısa sürede benimle temasa geçmesi çok önemli."

"Bunu kesinlikle ileteneğim ya da ben ayrılmadan önce dönmezse meslektaşımın bunu yapmasını sağlayacağım. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"İyi iş çıkardın. Teşekkürler."

Dışarıda, kapıcının sessiz bakışları altında Eve linkini çıkardı. Yayalar yanından geçerken kaldırımından etiketlemeyi yaptı.

"Ben Allisandra." Neredeyse şarkı söylüyordu. "Bayan Charro, Teğmen Dallas, NYPSD."

"Ekranda gördüğüm kadarıyla. Sizin için ne yapabilirim, Teğmen Dallas?"

"Alan Stuben püsküllü makosen ayakkabı, altı buçuk numara, kahverengi deri."

Charro'nun dar yüzü, geniş kahverengi gözleri, mükemmel kırmızı dudakları sadece şaşkınlık gösteriyordu. "Sizin için bir çift Stubens almamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, onları Mart ayında kimin için aldığını bilmek istiyorum." "Şey, parlak bir kişisel rüya donuklaşır. "Mart ayında

"Sonunda Dallas onu giydirmemi istiyor diye düşündüm." "Bunu kendim halletmeyi seviyorum. Stubens."

"Teğmen, bunu size aklımın ucundan bile söyleyemem. Geçen Mart mı? Aylar önce. Ve uzun bir müşteri listem var. Yaptığım işte iyiyim."

"Kaç tane genç erkek için alışveriş yapıyorsun?"

"Daha doğrusu, ebeveynleri için onlar adına alışveriş yapıyorum, ama oldukça fazla sayıda. Özellikle ergenlik çağındaki erkekler alışverişten nadiren keyif alırlar. Bana parası yeten ebeveynler, söz konusu ergen çocuğu mağazalarda sürüklemektense para ödemeyi tercih ediyor. Sürüklemenin sonu nadiren iyi bitiyor."

"Bilmiyorum ama bir isme ihtiyacım var."

"Ofisime ve kayıtlarıma döndüğümde bakacağım. New Jersey'deyim, bir müşterim var. Bir saat içinde ayrılmam gerekiyor."

"Kısa boylu, beş-altı yaşlarında. Kafkasyalı."

"Elimde olsa sana söylerdim. Neden söylemeyeyim ki?"

Çoğu zaman genci ya da çocuğu görmüyorum, sadece ölçüleri, bedenleri var,

ve benzeri. Bu değişiyor. Tadilat gerekiyorsa, kendi terzileri var ya da ben bir tane ayarlıyorum."

"Mart ayındaki o tek seyahatte ona beş çift Stubens almışsın."

Charro ona uzun uzun baktı. "Tekrar söylüyorum, size söyleyemem."

"Sen de onun kıyafetlerini alıyorsun. Muhafazakâr, düğmeli kıyafetler."

"Stubens'e bakılırsa, öyle olmasını beklerdim. Müşterilerimin çoğunun gittiği özel okullar, özel üniformalar gerektirmese de, genellikle katı kıyafet kurallarına sahiptir. On üç ile on dokuz yaş arasında pek çok genç erkeği giydiriyorum."

"On altı yaşlarında."

"Teğmen, bunun önemli olduğunu anlıyorum, gerçekten. Ancak beni bu 'link'te ne kadar uzun süre tutarsanız, koşmam mümkün olmayan bir şeyi koşmaya çalışıyorum, buradaki işimi bitirip kayıtlarımı kontrol etmek için geri dönmem o kadar uzun sürecek."

Kahretsin, diye düşündü Eve. Haklıydı.

"Bilgiyi alır almaz benimle irtibata geçin." Eve telefonu kapattı.

"Lanet olsun! O bir kanal. Bunu biliyorum."

"Yaklaşmış olabiliriz ama evine girip kayıtları kendimiz incelemek için geçerli bir nedenimiz olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Merkeze geri dönelim. O yüzü bulacağız ve bir isim bulacağız. Charro'nun kişisel alışverişini başka nerelerde yaptığını araştırmaya başlayacağız. Onun bedenine uygun kıyafetlerin satıldığı üst düzey yerler."

Bir saat demişti ve Yancy'nin en az buna ihtiyacı olacaktı. O yüzden işe devam edeceklerdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Sokak hırsızını ve onun her şeyden habersiz hedefini fark ettiğinde kaldırımdan daha yeni ayrılmıştı. Altın sarısı kızıl saçları ve tasmalı fare büyüklüğünde bir köpeği olan kadın üç alışveriş torbası taşıyordu. Minik çimen yeşili puantiyeli, kilometrelerce yüksekliğinde pembe topuklu ayakkabılar ve renk düzenini tersine çeviren minik bir elbise giymişti. Her iki renkte puantiyelerle bezenmiş beyaz bir çanta tercih etmişti.

Çapraz takıyordu ama ışıltılı mor 'link' ile sohbet ederken dikkatsizce sol kalçasının arkasına çarpıyordu.

Şöyle bir tabela da ekleyebilirdi: BENİ SEÇ!

Eve hırsızın rahat yürüyüşünü, uzun, çok cepli yeleğini, siyah poşetlerini ve siyah tişörtünü yanından geçişini izledi.

Adam rahat yürüyüşüne devam etti. O ise tam tersi istikamette (uygun görünüyordu) kıymaya devam etti. Çantası artık kalçasının arkasına çarpıyordu.

O kadar puantiyeye parası yeten insanların bir ipucu da alabileceğini düşündü. Ama..

Dürtü onu kaldırıma doğru geri savurdu.

"Direksiyona geç."

Peabody şaşkınlıkla PPC'sinden başını kaldırdı. "Ne-"

Eve arabadan atlamadan önce daha fazlası için zamanı yoktu.

Hırsız, Bayan Polka Dot kadar dikkatsiz değildi, kafasını çevirdi. Artık bir hedef olduğunu fark edince, rahat yürüyüşünü tam bir koşuya çevirdi.

Eve önce huysuz kapıcıyı, sonra binaya doğru dönmek üzere olan cüzdansız kadını, sonra da Koşan Adam'ı işaret etti.

Huysuz olabilirdi ama belli ki zamanında birkaç ipucu satın almıştı ve başıyla onayladı.

"Yakala onları, kardeşim!"

Uzun bacaklar gerildi; güzel botlar kaldırımı tokatladı. Kızgın yaz güneşinin altında koşarken kaslarının mutlu bir melodi söylediğini hissetti.

Bazı hareketleri olduğunu ve hızlı olduğunu fark etti.

Ama o da öyleydi ve sağ yan iç yelek cebinde puantiyeli bir çanta ve içindeki hazineler ona ağırlık yapmıyordu.

Çünkü zaten biliyordu, "Polis!" diye bağırdı.

Bu birkaç kişinin başını döndürdü ama avı bir sonraki vitesine geçti.

O da öyle.

Onu, insanların büyük şemsiyelerin altında oturup şarap içtiği, makarna atıştırdığı ya da yüksük büyüklüğündeki fincanlardan kahve içtiği bir İtalyan bistrosunun önünde yakaladı.

Adamın kolunu yakaladı, içgüdüsel ve vahşi savuruşunu engelledi.

Dört nala koşan bir at gibi nefes nefese kalmıştı ve yüzü terden pancar turşusu gibi kıpkırmızıydı.

"Tamam, beni yakaladın." Kaldırımın üzerine oturmak için yere çöktüğünde ağzından geveleyerek çıktı. "Kurbağa zıplaması Tanrım, yıllardır böyle koşmak zorunda kalmamıştım."

Eve daha yakından incelediğinde onun altmışlı yaşlarında olduğuna karar verdi. "Hala hızlı ayakların var."

Başını iki yana salladı. "Eskisi gibi değilim. O zamanlar şimşek gibiydim."

"Belki de başka bir iş bulmanın zamanı gelmiştir."

Şimdi omuz silkti. "Elimde olan bu. Hey, biraz su alabilir miyim?"

"Tekrar kaçarsan, seni yakalayacağımı biliyorsun." "Benden bu kadar."

Bir garsona işaret etti, o da sağa, sola baktı, sonra kendini gösterdi.

"Evet, sen. Bu adama biraz su verin ve devriye polislerini çağırın. Teğmen Dallas." Önce kendini, sonra da kaldırımdaki hırıltılı adamı işaret etti. "Kapkaççı."

"Sen Dallas mısın? Adını duymuştum." Hırsız ellerini başının iki yanına vurdu ve salladı. "Kahretsin, kahretsin, bu sabah yataktan çıkmamalıyım."

Nefes alıp vermeye ve hırıltılı solumaya devam etti, ancak rengi pembeye dönüştü, bu yüzden MT'leri göndermek zorunda kalmayacağını düşündü.

Garson, suyu buzlu süslü bir bardakta getirdi.

Ne büyük bir dünya diye düşünen Eve onu aldı, sonra da çömeldi. "Bana bir iyilik yaptın. Biraz stres atmaya ihtiyacım vardı ve

koşu yaptı. Salınımı unutacağım."

Suyu yudumladı. "Buna minnettarım." İç çekti. "Yani, işareti gördünüz mü? Cüzdanımı Çimdikleyin Lütfen'in yürüyen bir reklamı."

Aynı fikirde olmasa da Eve bunu dile getirmemenin daha iyi olacağını düşündü.

"Hadi alalım."

Suyu boşalttı, boş bardağı Eve'e uzattı, o da havada asılı duran garsona geri verdi.

Yeğin sağ iç cebinden puantiyeli çantayı ve pembe ve yeşil taşlarla süslü altın bir bilekliği çıkardı.

Bileziği kaçırmıştı. Evet, hâlâ bazı hareketleri vardı. "Bu kadar mı?"

Yelegini açtı. "Bugünkü çekimi çoktan geçtim. Biliyor musun, eve gitmeden önce bacaklarımı esnetiyordum, belki bir İtalyan buzu için dururum diye düşündüm. Çok sıcak bir tane. Sonra Polka Dot Queen'i gördüm. Lanet bir reklam panosu gibiydi. Kötü şans. Ama en azından ciddi bir polis tarafından yakalandım. Lloyd Mesner."

Elini uzattı. Eve eğlenerek elini tuttu, sonra da bir çift polis koşuştururken onu ayağa kaldırdı.

Bununla ilgilendi, çantayı ve bileziği sahibine iade edilmiş olarak kaydettirdi. Sonra bir buçuk blok yürüyerek apartmana geri döndü.

Peabody kapıda kapıcıyla birlikte durdu.

Peabody ona, "Lobide bekliyor," dedi.

Artık huysuz olmayan kapıcı Eve'e sıırttı. "Senin de bacakların var, kardeşim."

"Bu Teğmen Rahibe," dedi ve içeri girdi.

Kızıl saçlı kadın kucağında fare köpeği ve ayaklarının dibinde alışveriş torbalarıyla oturuyordu. Süslü bir bardaktan soluk, saman rengi şarabını yudumladı.

"Hanımefendi," diye başladı Eve.

"Aman Tanrım, çantam! Kayışı! Kayışı kopmuş." Koptu, diye düşündü Eve. Hızlı ve kaygan.

"O çantayı daha geçen hafta aldım! O çanta ne kadar biliyor musun?"

"Hayır hanımefendi, ama aynı şeyi, içindekileri ve bu bileziği tanımlamanıza ihtiyacım var-"

"Bileziğim!" Çıglık Eve'in kulaklarını çınlatan bir kayda çarptı. "Hasarlı mı?"

"Sanmıyorum. Mülkün sizin olduğunu ve size iade edildiğini not edip imzalarsanız sevinirim." Eve PPC'sini uzattı.

"Bununla uğraşamam. Çok üzgünüm. Şimdi çantamı tamir ettirmem gerekiyor ve o yepyeni!"

Kolunun altındaki çantayı tutarak şarap ve köpekle birlikte kalktı. Resepsiyon görevlisine, "Çantalarımı yukarı gönder," diye çıkıştı. "Çok üzgünüm."

Eve onun asansöre doğru ilerleyişini izledi. "Bir şey değil," diye seslendi.

Kapıya doğru yürürken iletişim cihazını çıkardı. "Bırakın gitsin. Bu doğru, hedef rapor yazmak için zaman ayırmayacak. Benimkini boşa harcamayacağım. Bir dakika bağlayın. Evet, bağla dedim. Lloyd mu? Dersini al. Bunun için çok yaşlısın. Dallas dışarı."

Peabody ve kapıcı Kyle'ın marangozluk hakkında sohbet ettikleri yere gitti.

Görünüşe göre, Kyle'ın babası geçimini bu özel yetenekle sağlıyordu, ama Kyle bunu hiçbir zaman öğrenemedi.

"Eğer o adamı tekrar görürsen -Lloyd Mesner- ona Dallas'ın izlediğini söyle."

"Yapabilirim."

"Bir şey mi? Polka Dot Kadın: Her zaman sık kafalı mıdır, yoksa sadece bugünün travması mı?"

Kyle'ın dudakları kıpırdadı. "Söylememeliyim, çünkü bina politikası asla konuklar hakkında dedikodu yapmak değildir. Ama bunu resmi bir soruşturma olarak mı alıyorsunuz? Her zaman."

"Anladım." Eve arabaya doğru yürüdü. Peabody arabaya bindiğinde Eve memnuniyetle içini çekti. "Çok eğlenceliydi."

"Sokağa atlıyorsun, roket gibi fırladığında direksiyona geçmemi söylüyorsun." Durakladı. "Aslında eğlenceliydi."

Eve arabayı sürerken bilek ünitesine baktı. "Uzun sürmedi. Charro hâlâ New Jersey'de, Yancy de Kiki ve David'le çalışıyor. Geri dönüp dükkân açısını deneyeceğiz. Eğer Charro'nun söylediği kadar çok müşterisi varsa, bir şeyler bulabiliriz.

"Nasıl işliyor? Kişisel alışveriş işi?"

"Her iki tarafta da deneme merakı ve ayrıcalığına hiç sahip olmadım. Charro'nun ne yapacağını göreceğim."

Peabody PPC'sini çıkardı ve şehir merkezine doğru giderlerken bir şeyler okudu.

"Yeni bir müşteriye, evinde ya da iş yerinde ücretsiz danışmanlık yapıyor. Ayrıca uzaktan danışmanlık da yapıyor. Bedenleri, ölçüleri falan filan doğruluyor. Yapabilirim

Burada bir forma tıklayın -örnek gibi görünüyor- renkler, stiller, yaşam tarzı, fiyat noktaları, kumaşlar, hobiler, kariyer, seyahat ile ilgili. Bir sürü şey."

"Tüm bunları yaptığınızda, dışarı çıkıp istediğinizi satın alabilirsiniz."

"Amaç sizi tanıması. Bilirsiniz, kişisel alışverişideki kişisel. Size bir seçim getiriyor. Sadece takım elbise mi istiyorsunuz? Olur. Bütün bir sezonluk gardırop mu istiyorsunuz? O da olur. Her şeyi ayarlar, parçaları bir araya getirmenize yardımcı olur, aksesuarları ve istenirse mücevher seçimlerini teminatlı olarak getirir. Ürünler onun işletme hesabından tahsil edilir veya ödünç alınır. Seçimler yapıldıktan sonra, satın alımlar için müşteriden ücret alıyor ve ücretini ekliyor. Manhattan dışındaysa seyahat masrafları eklenir."

"Ücret ne kadar?"

"Alışverişin yüzde onu, en az bin dolar." "Bahse girerim bunu da mekanlardan alıyordur. Bahse girerim düzenli olarak kullandığı mekanlardan yapıyor."

"Eminim haklısındır. Müşterileri ya da kendisi için satın aldıklarında en az yüzde on indirim yapıyor. Bir düşünün. O beş çift Stubens alıyor. Tek seferde yedi binden fazla eder. Mekândan yedi yüz küsur, müşteriden de yedi yüz küsur alıyor. Bu da tek durak için tam bin beş yüz eder. Sonra seyahatini, araba servisini, taksi ücretini, her ne kullanıyorsa onu yazıyor."

Peabody arkasına yaslandı. "Eğer kağıtlarımı teslim edersem, bu işi istiyorum. Vay canına! Müşterilerle birlikte seyahat edecek - masrafları onlara ait olmak üzere. Paris, Milano, Londra, Tokyo ve daha fazlası ve talep üzerine tasarımcılardan özel gösteriler ayarlayacak."

Eve arabayı garaja çekti. "Hiç sevişmeyen, yaşlı, bilgisiz muhasebeciler gibi giyinen genç oğlanlar için nereden alışveriş yaptığını bulalım."

Bu, Peabody'nin asansöre giderken kıs kıs gülmesine neden oldu. "Kendisi için nasıl alışveriş yapılacağını bilmemesine şaşmamalı, onu sıradan biri gibi gösterecek şeyleri nasıl satın alacağını"

genç. Muhtemelen kendisi için ya da kendi başına hiç alışveriş yapmamıştır."

Asansöre bindiklerinde Peabody PPC'sine dokundu. "Charro bebekler, küçük çocuklar ve daha üst yaştakiler için hizmet veriyor."

"Bunu ne zamandır yapıyor?"

"Ah, doğru. Bir bakalım." Asansör polisler için durduğunda Peabody çalışarak geri çekildi. "Tamam, on bir yıl, altı yıl da sektörde başka görevlerde çalıştım."

Üçüncü duraktan sonra Eve kaymak için dışarı çıktı.

"Özel mekanlarla başlayın. Erkek kıyafetleri satan erkek mağazaları. Gençlere yönelik ama lüks mağazalar. Sonra büyük mağazalar, üst düzey. Büyük alışverişler. Hâlâ büyüyor olabilir mi?"

"Olabilir. Geçen yıl ya da ondan önceki yıl olacağından eminim."

"Buna bakıyoruz. Tek seferde beş çift ayakkabı, gardırop anlaşması ya da bir kısmı. Düğmeli gömlek. Eğer bir düğmeli gömlek alıyorsanız, yarım düzine farklı renkte gömlek de alabilirsiniz."

Peabody suçlayıcı bir parmak gösterdi. "Alışveriş hakkında itiraf ettiğinden daha çok şey biliyorsun."

"Hayır, bu satın alma ve verimlilik. Verimli demek, daha fazla kâr ediyor demektir. Müşteri muhafazakar, düğmeli gömlekler istiyor. Siz temin edersiniz. Pantolonlar da aynı şekilde. Torba yok, deri pantolon yok, belki biraz sweat olabilir ama yine üst düzey. Siyah, gri, kahverengi, taba rengi, çizgilerin dışında bir şey yok."

"Anladım."

Çalışma odasına girdiğinde Quilla'nın Jenkinson'ın masasının kenarında oturduğunu gördü. Ve kek kokusu aldı.

Quilla ayağa kalktı, kolay ve masum bir gülümseme sundu.

Eve başparmağını Quilla'nın ofisine doğru salladı, sonra gözlerini kısarak Jenkinson'ı işaret etti.

Omuz silkti ve ışınlanmış tavşanlarının üzerindeki brownie kırıntılarını fırçaladı.

"Ekibimle görüşmeniz için size izin vermedim."

"Konuşmuyordum. Sadece konuşuyorduk. Terfi aldığını duydum."

"Demek ona kek getirdin."

"Herkesi yetecek kadar getirdim. Sen ve Peabody hariç, çünkü onlar kurtlandı."

Nadine tarafından şekillendirildi, diye düşündü Eve.

"Quilla, buna ya da sana ayıracak zamanım yok."

"Sen burada bile değildin ve ben de EDD'deki görüşmelerimi bitirdikten sonra geldim." Quilla mor saçlarını itti. "Hâlâ hepsini bir araya getirmem, düzenlemem, anlatım üzerinde çalışmam, cilalamam gerekiyor ama-"

"Quilla, git buradan."

"Ama bekle. Ayakkabıları nereden aldığını nasıl bulduğunu duydum."

"Bu halkın tüketimi için değil."

"Bunu biliyorum." Bu da gözlerini iki kez devirmesini sağladı. "Tanrım. Sanki daha fazla kız öldürsün diye boşboğazlık edecekmişim gibi. Mouser'la konuşuyordum, hani şu Dorian'ın arkadaşı, yeni çocuk."

"Onunla resmi polis işleri hakkında mı konuştunuz?"

"Boşboğazlık değildi. Onun uzman görüşünü almak istedim. Benden daha uzun süredir sokaklardaydı. Tanıdığım herkesten daha uzun süredir. Bir şeyler biliyor. Jamie'yle bu konuyu konuştum."

"Tanrım." Aklının sonuna gelen Eve ellerini yüzünde gezdirdi.

"Jamie zaten resmi şeyleri biliyor ve biz takılıyoruz. Belki biraz çıkıyoruz. O gerçekten zeki ve düzgün biri. Yani bir yere varamaz çünkü o polis olmak istiyor, ben de araştırmacı muhabir olacağım, yani bu iş yürümez. Ama zeki ve düzgün biriyle takılmak hoşuma gidiyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve okul olmasaydı, Nadine olmasaydı, muhtemelen asla yapamazdım."

"Ve üniversiteye gitmem gerekiyor."

Eve'in yoğun dehşeti karşısında Quilla'nın gözleri doldu. "Nadine iyi bir eğitime ihtiyacım olduğunu söylüyor. Üniversiteye gitmem için bana para ödeyecek. Burslar için çalışacağım, böylece çok acı çekmeyeceğim ama üniversiteye gideceğim. Yani önce An Didean'ı bitirmem gerekiyor ama sonra.

"Bir kola alabilir miyim?"

Baş ağrısının geri gelmesini görmezden gelmeye çalışan Eve, AutoChef'ine el salladı.

"Kusura bakmayın, burası beni kapatıyor." Quilla bir elini boğazının altına bastırdı. "Asla burada olmamalıydım, bu şekilde ve sen, Roarke ve Nadine olmasaydınız olmazdım. Sonum duvarın arkasındaki ya da tahtanızdaki kızlar gibi olabilirdi. Bu yüzden yardıma ihtiyacım var."

Tüpü kırdı ve Eve'in stokta olduğunu bilmediği bir kola içti.

"Ben de Mouser'la konuştum çünkü o bir şeyler biliyor. Kibirli zengin çocukların, özellikle de doof'ların alışveriş yaptığı yerler gibi ve dedi ki..."

Duraklayarak Eve'e baktı. "Bu gizli kalmalı. Yani o bir kaynak, değil mi? Ona baskın falan yapmayacaksın, değil mi? Önce bunu söylemeliydim."

"Onu tutuklamayacağım."

"Tamam, güzel. Öyle yerler bildiğini söyledi, oralarda dikkat çekmeden bekleyebilirmişsin, sonra belki bir cüzdan kapabilirmişsin ve bir poşet dolusu kıyafet alabilirmişsin. Paçavra giymeyi tercih ettiğini söyledi ama onları satabilirmişsin ya da bazen onlara kostüm gibi ihtiyacın olurmuş, böylece..."

Quilla duraklayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama o kısmı boş ver."

"Tamam. Listeniz var mı?"

Cebini karıştıran Quilla bir disk çıkardı. "İsimler, adresler. Çoğu şehir merkezinde, çünkü orası Mouser'ın bölgesiydi. Daha önce," dedi. "Ama Midtown ve uptown şubeleri var. Bazılarının."

"Tamam, kontrol edeceğim." "Sence faydası olur mu?"

"Yardıma oluyor. Şimdi git de çalışabileyim. Ve bir dahaki sefere," diye seslendi, "ekibimi yumuşatmak için kek getirirsen, benim için de bir tane getirsen iyi olur."

Quilla, "Kontrol et," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Eve AutoChef'e döndü, kahve düşündü, sonra Pepsi'ye çevirdi, çünkü ofisindeki sıcaklık kontrolü ısıyı tam olarak yenemiyordu.

Oturdu ve Quilla'nın listesini taktı.

"Deneyebiliriz."

İlkinin bulmuş. Evet, Allisandra Charro müşterileri için sık sık oradan alışveriş yapardı. Ama adrenalin patlaması geçici oldu. Hiçbir beden işe yaramadı, yakın bile değildi.

Zaman aldı ama başka bir tanesine rastladığında boyutlar makul ölçüde uyumlu görünüyordu.

"Müşterinin adı ya da teslimat için Bayan Charro'nun adresi dışında bir adresiniz var mı?"

"Bunu kontrol etmem gerekir ve bu bilgiyi açıklayabileceğimden emin değilim."

"Arama emri çıkartabilirim, sonra da süslü mağazanıza gelip rozetimi göstererek süslü müşterilerinizi korkutabilirim. Ya da kontrol edip bana ihtiyacım olanı verirsiniz."

Yanıt sert bir şekilde geldi. "Bir dakika lütfen."

Eve bir dakika bekledi, sonra iki, sonra üç.

"Bayan Charro'nun müşterilerinden biri için yapılan teslimatlar zaman zaman doğrudan Bayan Tasha Grimley'e gönderilir. Diğer müşteri seçimleri Bayan Charro'ya teslim edilir."

Grimley için Park Avenue adresini okudu.

"Teşekkürler."

Eve, Tasha Grimley ile kırk altı yaşında, on altı yıldır Paul Grimley ile evli ve iki çocuğu var.

Eve on beş yaşındaki oğluna takıldı. Kimlik fotoğrafı ekranda belirdiğinde söndü.

Koyu tenli, kesinlikle beyaz bir çocuk değil. Gülen parlak yeşil gözler, kilometrelerce genişlikte bir gülümseme.

Her ihtimale karşı hızlı bir dalış, ona ilgi alanlarının elektronik ve lakros olduğunu bildirdi. Takım kaptanı.

Çok atletik ve popülerdi.

Hayatına devam etti.

Ve kahveye geri döndüm.

Zamanın akıp gittiğini hissettiğinde, Charro'yu tekrar etiketledi.

"Hangi cehennemdesin sen?"

"Çok uzun bir günün ardından trafiğe takıldım. Lanetli tünel tıkanmış durumda, bu konuda bir şey yapmazsanız en az yarım saatim daha var."

"Madem orada oturuyorsun, düşün. Kafkasyalı erkek, on beş-on yedi yaşlarında, beş-altı yaşlarında, küçük ayaklı. Sert muhafazakâr kıyafetler."

"Teğmen, açıkladığım gibi, genellikle ebeveynler, büyükanne ve büyükbabalar, vasiler aracılığıyla çalışıyorum ve müşterilerimin çoğu bana bir liste gönderiyor. Eğer bu tünelden çıkıp eve dönebilirim - ki bu hızla muhtemelen daha hızlı yürüyebilirim."

"Yap şunu."

Charro sadece güldü. "Bu ayakkabılarla olmaz. Stuben'larla ilgili kayıtlarıma bakıp sana bir isim vermem beş dakikamı alır. İnanın bana, bunu sizi başımdan savmak için yapmak istiyorum, böylece çok büyük bir yetişkin içkisi içebilirim."

Eve düşündü. "Şoförünüz var mı?"

"Elbette bir şoförüm var."

"Aracın markasına, modeline, rengine ve plakasına ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Tünelden geçtikten sonra bir polis eskortu ayarlamak için. Bana arabanın verilerini getir. Hemen."

"Yüce Tanrım, kim bu çocuk?" Ancak Charro öne doğru eğilip şoförüyle konuşurken ekran değişti.

Eve bu bilgiyle ipleri sıkı ve hızlı bir şekilde eline aldı.

Bu biraz zaman kazandıracaktı. Çok değil, diye itiraf etti, ama her dakika önemliydi.

O yüze ihtiyacı vardı. O isme ihtiyacı vardı.

"Charro, hala orada mısın?"

"Gözleri kocaman, ağzı açık."

"Size dükkanların bir listesini göndereceğim.

Kullanmadıklarınızı işaretleyin. Sanırım kullandıklarınızdan daha az olacaktır."

"Bunu yapabilirim."

"Onları işaretle, geri gönder. Çabuk olun."

Eve tıkladı, ayağa kalktı ve volta attı.

Yakındı, çok yakındı, bunu biliyordu. Ama belki de bu gece başka bir can almaya kalkarsa yeterince yakın olmayabilirdi.

Tahtasında başka bir kız mı var? Jenna, Arlie, Kiki gibi. Quilla gibi.

Ve tek yapabildiği? Beklemek. O ismi, o yüzü beklemek. Yapabileceği tüm açılar zorlamıştı ve şimdi başka birinin ona bir cevap getirmesini beklemek zorundaydı.

Charro hızlı çalıştı ve Eve'in beklediği gibi sadece iki dükkan bayrakları değerlendirdi.

Bağlantısı sinyal verdiğinde bir sonrakini denemek için oturdu. Özel Ajan Teasdale.

"Dallas."

"Teğmen, size dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Eğer vurmuş olsaydın, daha erken dönmüş olurdun."

"Bunun doğru olduğunu söylediğim için üzgünüm. Elimde sizin için benzer suçlar yok. Dışarıda kalan tek suçun faili -şu anda on sekiz yaşında- hapiste.

"Umarım daha iyi bir ilerleme kaydetmişsinizdir."

"İlerleme kaydettik ve yardımınız için minnettarım." Tahtasına baktı, sıradaki kızı düşündü. "Eğer birkaç saat içinde tamamlayamazsak, seni de dahil etmek isterim."

"Elbette. İyi avlar."

Eve tıkladı ve listede aşağı doğru ilerlemeye başladı. Bağlantısı tekrar sinyal verdiğinde, onu yakaladı. Yancy.

"Dallas."

"Size elimdekilerin en iyisini gönderiyorum, ama bilmeniz gerekir ki tüm parçaları bir araya getirmek zorunda kaldım, bu yüzden..."

Video yıldızı yüzü ve koyu renk buklelerle dolu kafası ekranını doldururken sözlerini yarıda bıraktı.

"Haklıydın, Kiki düşündüğünden daha fazlasını gördü ama karanlık bir salonda ve acı içinde gördü. Umarım bu yüzleşmek için yeterlidir."

Bilgisayarına gelen sesi duyunca, öyle olmalı, diye düşündü.

Konuyu açtı, baktı.

Ve hayati önem taşıyan bir sonraki parça yerine oturdu.

"Bu o. Tanrım, Yancy, bu o. Biliyorum." Bu yüzü tanıyacağından emin değil miydi? "İstediğimden daha sert. Bir şeyler bulabilir miyim diye bakmaya gidiyorum. en azından biraz düzeltmek için. Ama bitirir bitirmez taslağı isteyeceğinizi biliyordum."

"Ben yaptım. Biliyorum. O burada. O olduğunu anlamama yetecek kadar var. İyi iş çıkardın. Teşekkürler."

Onun sözünü kesti, yüz tanıma için programlamaya başladı, sonra potansiyel bir kestirme yolu olduğunu fark etti.

Tabii nasıl yönlendireceğini bulabilirse.

Yıllıklara sahipti. Tek yapması gereken çizimi o lanet yıllıklarla nasıl karşılaştıracığını bulmaktı. Eğer o orada değilse -ama o oradaydı, bunu biliyordu- standart olarak çalıştırabilirdi.

"Bilgisayar." Bir elini saçlarının arasında gezdirerek, yapmasını istediği şeyi yapmasını söyleyecek bir komutu nasıl seslendireceğini bulmaya çalışırken elini orada tuttu.

Bekliyorum... dedi bilgisayar, hiç de yardımcı olmadan.

"Ah, ana ünitemdeki ve yardımcı ünitesindeki dosyaları kopyalayıp getirin - bekleyin."

Belgelere, isimlere, kodlara, bir şeye ihtiyacı olacaktı.

Siktir!

"Orada sorun mu var?"

Onun geldiğini duymamıştı -bunda yeni bir şey yoktu- ama neredeyse yerinden fırlayıp Roarke'ı ofisine sürükleyecekti.

"Orada otur, sonra konuşuruz. Bu taslakla karşılaştırmak için yıllıklara ihtiyacım var."

"İşte orada. Çok sıradan görünüyor, gözleri hariç."

"Sıradan, unutulabilir, ama gözler kapalı. En azından Kiki bunu gördü. İşe yarasın."

"Bunu yapabilirim. Görünüşe göre zamanlamayı iyi ayarlamışım," diye ekledi sesli komut yerine klavye ve kaydırma tuşlarını kullanırken.

Bunu asla anlayamazdı, diye itiraf etti Eve ve bölünmüş ekran yüzleri geçerken onun omzuna doğru eğildi.

"Biraz zaman alabilir."

Onun sözüne güvenerek aceleyle havalandırmaya çıktı.

"Peabody, bir yüz bulduk. Onu araştırıyoruz. İletişim Reo, bize arama emri çıkartması için onu hazırla. İsim ve adresi öğrendikten sonra tutuklama, arama ve el koyma."

Roarke'ın kahvesini içtiği ve yüzlerin uçuşmasını izlediği ofisine geri döndü.

"Zayıf çene," dedi. "Yanaklarda hâlâ biraz bebek yağı var. Burun simetri için biraz fazla büyük, ağız ince, sonra gözler. Güzel bir çocuk değil bu. Ve gözler-"

"Erkek çocuğu değil, değil mi? Yüzlerinden yıllar daha yaşlılar."

"Bu doğru. İşte böyle." Sinyal bağlantısını yakaladı.

"Dallas."

"Allisandra, vahşi ve heyecan verici bir yolculuktan sonra eve. Sanırım şoförüm de en az benim kadar heyecanlıydı."

"Bana lanet bir isim ver."

"Memnuniyetle. Bu ayakkabıları ve son birkaç yıldaki birçok parçayı Dr. Nolan Bryce'ın oğlu için satın aldım. Oğlunu-"

"Francis Bryce," dedi Eve yıllıktaki fotoğrafla eşleştğinde.

"Bu doğru. Müşterilerimiz genellikle evlerine gelmemi istedikleri için bir süredir evlerine gitmiyorum."

ya da bana paket ve kurye gönderir. Ama güzel bir ev olduğunu hatırlıyorum."

Yukarı Doğu Yakası'nda bir adres okudu. "Teşekkürler."

"Dinle-"

Ama Eve onun sözünü kesti.

"Hadi gidelim. Peabody," diye seslendi yarı koşar adımlarla çalışma odasına girerken. "Francis Bryce, babası Dr. Nolan Bryce." Adresi de ekledi.

"Kimildayın ve şu izinleri alın."

"Git yakala onu, Loo!" Jenkinson seslendi.

Eve kızaklara doğru koşarken, "Lanet olsun," diye karşılık verdi.

Yirminci Bölüm

"Peabody, babayı çalıştır."

"Zaten koşuyorum."

"Sen sür," dedi Eve Roarke'a. "Burada ne işin var?"

"Şehir merkezinde bir iş var ve sen de vardiyanın sonuna yaklaşıyorsun. Görünüşe göre iyi zamanlamışım. Yancy geldi o zaman?"

"Yancy, Kiki, David, ufak tefek şeyler." Kaydıraktan aşağıya doğru koşarak ilerledi. "Ve Charro."

"Charro?"

"Kişisel alışverişçi-ayakkabılar. Aslında Quilla'nın iyi bir açısı vardı, çalışıyordum. Elinde ne var, Peabody?"

"Bu kayma sırasında okurken biraz hafif mide bulantısı. Dr. Nolan Bryce, beyaz, elli üç yaşında, Grant ve Frisker Pharmaceutical'ın New York'taki araştırma laboratuvarının yöneticisi. Bir evlilik, bir boşanma. Mariella Reeder, şimdi vefat etti."

Eve garaj kapısına çarpıp metal merdivenlerden aşağı indiğinde Peabody başını kaldırıp baktı. "Aşırı dozdan öldü, çöp kokteyli- iğne şırıngası. Beş yıl önce. Bir çarşafı vardı."

Arabaya bindiklerinde Eve, "Önemli noktalar," dedi.

"Bulundurma, saldırı, direnme, ruhsatsız satış. İlk baskın ... on iki yıl önce. Zorunlu rehabilitasyon." "Kabul etmedi."

"Biraz bile değil," diye doğruladı Peabody. "Doksan svank merkezini yaptı. Bir yıldan kısa bir süre sonra yakalandı. Başka bir rehabilitasyona girdi. Zar zor altı ay dayanabildi. Otuzunu içeride, doksanını rehabilitasyonda, otuzunu da rehabilitasyon merkezinde geçirdi."

"Bu olay başladığında dört yaşlarındaydı, değil mi?" Roarke trafikte ilerlerken Eve'e baktı. "Kullanmaya başladığında kesinlikle daha küçüktü, ama annesinin uzun süre uzakta kaldığı zamanlar da o yaşlardaydı."

Kadın daha konuşmadan, adam başını salladı ve bir köşeyi sıyırdı. "Bu ona ne öldürme hakkı verir ne de onu acınacak bir nesne yapar - en azından benim için. Ama bu temel bir mesele, değil mi? Annesi ilacı ondan daha çok istiyordu."

"Yani ona iki kez bakmayan kızları uyuşturucuyla -daha saf bir versiyonla- öldürüyor. Ya da bir kez," diye düzeltti. "Hayatının geri kalanını bir kafeste temel sorununu çözmeye çalışarak geçirebilir."

"Üçüncü tutuklama," diye devam etti Peabody, "rehabilitasyon merkezinden ayrılmasının üzerinden üç ay geçmeden. Üçten beşe kadar ceza aldı, dördünü yattı, doksanını da yarı yolda geçirdi. Bryce o içerideyken ondan boşandı ve küçük oğlunun tam velayetini aldı."

"Çabuk, yuvarlama matematiği mi?" Roarke sarının içinden geçti. "Serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra aşırı dozdan öldü ve o da yaklaşık on bir yaşındaydı."

Peabody ona, "Bu doğru bir matematik," dedi. "Doktor suçlu değil, Dallas. Adam tertemiz. Burada çok para var. Roarke'inki kadar değil ama çok. Gelirine ek olarak aile parası. Burada bir evi, teknesi, golf kulübü üyeliği, Hamptons'da bir yeri var."

"Sinirlenmek gibi olmasın ama görünüşünü oğluna aktarmadı. Doktor rüya gibi."

"Sinirli değil, ilgili." Eve'in ekranında Nolan Bryce vardı. "Babanın yakışıklılığı var. Annesi de öyle. Bağımlılık bunun icabına baktı, ama o da onlarla başladı. Oğul ise DNA piyangosunu kaybetmiş. Kısa boylu, yumuşak, sıradan, fare kahvesi saçlı, ölü kahverengi gözlü.

"Francis Bryce'ın kimlik fotoğraflarını gözden geçirin," diye önerdi. "Gözleri her zaman bozuktur. Temel sorunları olduğu kesin. Ama bazıları doğuştan psikopattır."

Gelen sinyal üzerine Eve memnun bir şekilde başını salladı. "Reo geldi." Arama emirlerinin çıktısını aldı.

"Ve yine, mükemmel zamanlama." Roarke park yasağı olan bir alana girdi ve görev ışığını yaktı.

Eve iyi, sağlam bir tuğla ev olduğunu belirtti. Üç katlı, köşede kare şeklinde, çift giriş kapısına çıkan kısa bir tuğla basamaklı.

Düz bir çatı ve üzerinde bir çatı bahçesine benzeyen bir şey. Belki Francis gelinciklerini orada yetiştirmiştir, diye düşündü.

Dışarı çıktı, uzun uzun baktı.

"Sizin güvenlik sistemlerinizden birine sahip olacak kadar akıllı." "Demek öyle. Benim geçmemi ister misin?"

"Bir vuruşla başlayacağız. Kayıtlara geçsin."

Güvenlik kamerasının onları her halükarda yakalayacağını bilen Eve kapıya yaklaştı. Kapıyı çalmak yerine zile bastı ve saniyeler sonra cevap veren sesi bir droid olarak tanıdı. Dişi.

"İyi akşamlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kapıyı açarak bize yardımcı olabilirsiniz." Rozetini kaldırdı. "NYPD."

"Dr. Bryce şu anda burada değil."

"Rozeti tarayın. Binayı aramamıza izin veren bu emri tarayın ve kapıyı açın."

"Bir dakika lütfen."

Eve taramayı bekledi, Roarke'a güvenliği ve kilitleri aşması için izin vermeden önce otuz saniye hesapladı.

Droid zar zor başardı.

"Kimliğinizi ve arama izninizi doğruladım. Bir dakika."

Kilitler çözüldü ve kapı açıldı.

Kırk yaşlarında, sarışın, çekici bir kadını taklit etmek üzere yapılmış olan droid geri çekildi. Sade, düz çizgili siyah bir takım elbise ve alçak topuklu ayakkabılar giymişti.

"Giriş izniniz var. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Fuayeyi tarayan Eve bir elini ceketinin altından silahının kabzasına doğru kaydırды. "Francis Bryce evde mi?"

"Şu anda burada değil."

"Burada başka kimse var mı?"

"Şu anda binada yalnızım." "Francis nerede?"

"Bu bilgiye sahip değilim."

"Evden ne zaman ayrıldı?"

Droidin parlak mavi gözleri cevabı işlerken sabitlendi. "On yedi dakika, yirmi sekiz saniye önce."

"Orospu çocuğu. Bir araba servisini aradı mı, taksi çağırdı mı?"

"Bu bilgiye sahip değilim."

"Peabody, bu bölgeden üç blok yarıçapında bir alanı kontrol etmesi için birini görevlendir. Dr. Nolan Bryce nerede?"

"Dr. Bryce Las Vegas'ta bir tıp konferansına katılıyor."

"Ne zaman gitti?" "Sekiz

gün önce." "Ne zaman

dönecek?"

"Altı gün içinde. Kısa bir tatil için iznini uzattı. Onunla irtibata geçeyim mi?"

"Hayır. Francis gelinciklerini nerede

yetiştiriyor?" "Özür dilerim. Bu soruyu işleme

koyamıyorum." "Francis çatı bahçesini

kullanıyor mu?"

"Doğrulamam. O bölgede hizmetlerime ihtiyaç duyulmuyor."

"Peabody, git saha kitlerini al, sonra da gittiğin gibi temizle ve kontrol et. Tesisin başka neresinde hizmetinize ihtiyaç duyulmuyor?"

"Efendi Francis'in laboratuvarında, çalışma ve dinlenme alanında."

Efendi Francis. Yüce İsa. "Nerede bu?"

"Laboratuvarı, çalışma ve dinlenme alanı alt katta."

"Bodrum. Göster bana."

"Özür dilerim. O bölgeye girmek için programlanmadım."

"Oraya nasıl gideceğimi göster bana. Benimle birlikte," dedi Roarke'a.

"Benim fark edemeyeceğim ama sizin fark edeceğiniz bilim ve bilişimle ilgili şeyler olacak."

"Bu alana hizmet alanındaki basamaklardan ya da asansörden erişilebilir. Ancak her ikisi de güvenli ve sadece Efendi Francis'in erişimi var."

"Göster bana," diye tekrarladı Eve. "Yanımda kendi sahibim var."

Onları klasik, düz hatlı merdivenlere götürdü. Altında bir asansörün ahşap panelli kapısı duruyordu.

Eve asansör düğmesine bastığında droid tekrar konuştu.

"İkinci ve üçüncü kata çıkacak ama Efendi Francis'in izni olmadan aşağı inemeyecek. Onu bilgilendirmeye çalışabilirim."

"Hayır." Eve kenara çekilerek Roarke'ın blok üzerinde çalışmasına izin verdi. "Neden deniyorsun?"

"Efendi Francis mahremiyetine önem verir. Sık sık 'link'indeki gizlilik ayarını kullanır."

Roarke ona, "Gitmeye hazırız," dedi.

Peabody, Eve'e saha çantasını getirdi. "Ben çatıdayım."

"Harika." Eve kapattı. "Roarke." Mührü ona fırlattı. "Droidi aşağı inen kapının olduğu yere geri götür. Kapıyı kapattıktan sonra o taraftan aşağı gel. Ama ben

yeniden başlatılmasını ve Efendi Francis'e ya da babasına haber verilmesini istiyorum."

"Babasıyla iletişime geçmek istemiyor musunuz?"

"Oğlu hakkında ne düşünüyor ya da hissediyor olursa olsun, o hala bir baba. Polislerin oğlunu aradığını öğrendiğinde temel içgüdüğü onu büyük olasılıkla oğluyla iletişime geçmeye itecektir."

"Yeterince doğru. Seninle aşağıda buluşuruz."

Kapılar kapandığında, iletişim cihazı sinyal verdi. "Ne buldun?"

"Gerçekten mükemmel bir sera. Kompakt ama gerçekten büyük. Ve sıkıca kilitlenmiş. Gerçekten, cidden, kesinlikle camı kırmak istemiyorum. İçini net göremiyorum. Havalandırması var ama havalandırma delikleri benim ulaşamayacağım kadar yüksekte."

"Geri gel, yatak odasını bul ve oradan başla. Roarke'ı seranın kilitleriyle ilgilenmesi için yukarı göndereceğim."

"Yola çıkıyorum. Taksi ya da araba bulma şansımız yok Dallas." "Dikkatli. Yatak odasına git."

Asansör zifiri karanlıkta açıldı.

Eve, "Işıkları açın," diye emretti ama karanlık devam ediyordu.

"Kahretsin!"

Asansörün kapısını vücuduyla kapatarak içerideki ışığı kullandı. Roarke ile bağlantı kurdu.

"Burada ışıkları kapatmış. Paranoyak herif. El fenerim var ama yeterli olmayacak."

"Bana bir dakika ver."

Işıkların -çok fazla ışığın- yanması çok uzun sürmedi.

Kremsi beyaz duvarları ve koyu ahşap zeminiyle şık bir stüdyo daireye benziyordu. Lacivert jöleli bir kanep ve lacivert-beyaz çizgili birkaç büyük boy sandalyenin karşısındaki duvara bir eğlence ekranı hakimdi.

Mini mutfak alanında tam boy bir AutoChef ve buzdolabı ile bir lavabo bulunuyordu. Droid burada çalışmıyor olabilir, diye düşündü Eve, ama iyi kalpli Francis burayı tertemiz tutuyordu.

Roarke'ın aşağı indiğini duymamış olsa da, onu hissetti ve döndü.

"Takılma alanı, zengin oğlanların takıldığı yer. Masum görünüyor. Pek kullandığını sanmıyorum. Oturup oyun oynamak ya da video izlemek için çok meşgul."

"Merdivenlerin kapısı mı? Çok ciddi kilitler. Masumiyet için pek de gerekli değil."

Bir kapıya doğru yürüdü ve açtı. "John. Şunu deneyelim."

Bir oyuğun içinden, başka bir kapı, başka bir kilit.

Roarke kilitte uğraşırken, "Belirtmeliyim ki," diye söze başladı, "o ya da babası asansör bloğuna ve merdivenlere açılan kapıya alarmlar yerleştirmişti. Onları devre dışı bıraktım."

"Oyumu Efendi Francis'e veriyorum."

"Ben de öyle. Onun 'bağlantısını' işaret ederlerdi. Şimdi vermeyecekler tabii." Onun için kapıyı açtı.

"Asma alanında hiç kamera görmedim. Ya da burada," dedi. "Çalışma alanı. Daha çok bir ofis gibi. İyi bir masa, son teknoloji bilgisayar sistemi, deri koltuklar, içecek istasyonu."

Masanın çekmecelerinden birini çekti. "Kilitli. İşini şansa bırakmıyor. Eminim bilgisayar da tetiklenmiştir."

"Bununla başa çıkabilirim."

"Gerçekten iyi zamanlamaydı. Ama bekleyin." Başka bir kilitli kapıyı işaret etti. "Asma alanı, çalışma alanı. Bu mu? Bu sadece bir geçiş. Asıl çalışma alanı burada olacak."

"Bir yetişkinin bir çocuğa nasıl izin verdiğini merak ediyorum- On altı yaşında, değil mi?"

"Eylül'de on yedi."

"Tüm bunlara nasıl izin verebildi. Kilitler ve engeller. Ebeveynlik hakkında pek bir şey bilmiyorum ama kırmızı bayrakları gördüğümde tanırım."

"Seninle orada."

Kapıyı yavaşça açtı. "Bekle," dedi ona. "Kameralar burada ve bahse girerim bir sensör yine 'link'ine bir uyarı gönderecek. Bu bir dakikadan fazla sürebilir."

Başka seçeneği olmadığı için sabırsızlığını bastırdı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ona yer açmak için geri çekildi ve çalışma alanından bir kez daha geçti.

Tüm çekmeceler kilitli. Fotoğraf yok, hatıra eşyası yok, keman oynacağı yok. Bilgisayarı kullanıyordu, diye düşündü. Ama Roarke'ın mükemmel kışına bahse girerim ki onu sadece okul ödevleri için kullanıyordu.

Para atışı laboratuvardaydı.

Peabody'nin geldiğini duydu.

"Vay canına, bir genç için harika bir yer. Aslında burada kendi dairesi var. Bu da yatak odasını açıklıyor."

"Ne olmuş ona?"

"Yatak, bir çift komodin, uyumlu lambalar, okuma koltuğu, şifonyer, büyük bir dolap, ebeveyn banyosu. Bir ton kıyafeti var, hepsi de Stuben'lar gibi. Şunu zengin, yaşlı, bilgisiz bir muhasebeci yap. Ve hiçbir şey yok, Dallas.

"Dağınıklık yok, kişisel eşyalar yok, bir ergenden iz yok. Tablet yok, karalamalar yok, duvarlarda posterler yok. Düzgünce asılmış ya da katlanmış giysiler, düzgünce dizilmiş ayakkabılar. Ve hiçbirisi ucuz ya da başka bir şekilde poşetlenmemiş ya da tekmelenmemiş. Trençkot yok, peruk yok."

"Onları giyiyor. Avlanıyor."

Roarke ona, "Varız," dedi. "Ve evet, bu onun gerçek işi."

Ve bu gerçek çalışma, takılma alanından daha büyük bir alana sahipti. İki yanında, her birinde Central'ın konferans salonlarındakine çok benzeyen elektronik panolar bulunan iki komuta merkezi vardı.

Laboratuvarın kendisi, Dickhead'in kıskanç bir zevkle ellerini ovuşturacağını düşünmesine neden oldu.

İki uzun tezgâh bir koridor oluşturunuyordu. Francis'in tekerlekli çalışma sandalyesinde kayarak şişeleri, beherleri, petri kaplarını, dürbünleri ve ekranları öldüresiye kullandığını hayal edebiliyordu.

Elbette kilitli olan cam duvarlı bir dolapta daha fazlası, cam kapılı bir soğuk kutuda daha fazlası vardı.

"Bunların bir kısmını ilaç şirketinden aşırıyor olmalı. Babasının laboratuvarından. Hepsi etiketli," diye belirtti Eve. "Bu saçmalıkla ilgili tüm bilimsel terimleri bilmiyorum olabilirim ama burada kontrollü maddeler olduğunu bilecek kadar bilgim var."

"Daha fazla kazanıyor. Burada, Dallas'ta. Kişisel bir rafineri gibi."

Eve başka bir iş istasyonuna doğru yürüdü, makinelere, brülörlere kaşlarını çatarak baktı.

"Bak, burada kapsülleri var, onları sağlıyor. Ve sonra bu sarılı topları var."

"Afyonlu kekler," diye onayladı Roarke. "Bunları görmüştüm. Ve hayır," dedi dile getirilmeyen soru üzerine. "Kesinlikle asla."

Peabody, "Bu konuda biraz daha araştırma yaptım," dedi. "Morfini keklerden yapıyorsunuz, kireçle kaynatıyorsunuz ve morfini yüzeye çıkarıyorsunuz, sonra tekrar ısıtıyorsunuz - sanırım amonyakla ve o da bunu tezgahın altına koymuş. Ve kalıplar. Kalıpları görüyor musun? İçlerindeki kahverengi macunumsu şey morfindir ve ondan eroin yaparsınız."

"Sanırım çok fazla adım var. Ama gerekli olan her şeye sahip gibi görünüyor. Ve beceri," diye ekledi Roarke. "Temel sorunlar olsun ya da olmasın, beynini, becerisini, bariz ayrıcalığını annesini öldüren şeyi yapmak için harcadı. Bunu masumları öldürmek için kullanıyor."

"Acımak yok. Hiç."

"Ne yaptığını biliyoruz ve bunu tekrar yapmak için hazırlandığını da biliyoruz. Beni yarışmalara sok. Çok titizdir. Bir zaman çizelgesi, bir ajandası vardır. Arama bülteni çıkar Peabody. Belki şansımız yaver gider ve keskin gözlü bir polis onu fark eder."

Bilek ünitesini kontrol etti.

"Birkaç saat içinde hava kararacak. Karanlığa ihtiyacı var. Peabody, McNab, Feeney ya da Callendar'ı buraya getir. Bir an önce elenmesi gereken bir sürü kişi var."

"Hallediyorum."

"Roarke, beni içeri soktukten sonra çatıya çıkıp kilitli serayla ilgilenebilir misin? Burada yeterince var,

ama tam bir tarama yapalım. Kahretsin, Peabody, bak bakalım kim yedek kulübesinde, ya da kapalı ve ateşli değil. Bu evi aramak için daha fazla adama ihtiyacımız var. Sadece biz varken evi tamamen aramak için yeterli zamanımız yok."

Roarke ve ortağı çalışırken, o da 'link'ini çıkardı.

"Komutan Whitney, sizi bilgilendirmem gerekiyor. On altı yaşındaki Francis Bryce'ın kimliğini tespit ettik ve şu anda evindeki laboratuardayız. Diğer şeylerin yanı sıra, afyon kekleri ve eroin yapmak için gerekli ekipman gibi görünen şeyler bulduk. Şüpheli binada değil ve sanırım başka bir yere ve başka bir hedefe doğru gidiyor."

"Neye ihtiyacınız var?"

"EDD'den bilgisayar sistemleri için yardım istiyorum ve dedektifleri de evin aranmasına yardımcı olmaları için çağırıyorum. Arama emri çıkarttık."

"Eğer daha fazla el ve göze ihtiyacınız varsa, onlar sizde var."

"Size haber veririm, efendim." Roarke işaret edip birinci kompartımanı gösterdiğinde başını salladı. "Şu anda elimizdeki tüm bilgiler bunlar."

"Daha fazla olduğunda, bana daha fazla ver." "Peki, efendim. Dallas tamam. Peabody?"

"McNab ve Feeney ile tam teçhizatlı dedektiflerimiz var. Jenkinson onları topluyor."

"İyi. Kahretsin, buradaki çekmeceleri ve dolapları bile kilitlemiş. Roarke, serayı kontrol etmeden önce?" Bir komuta merkezine oturdu. "Peabody, dolaplar açıldıktan sonra çekmeceleri kontrol et."

Belgeleri araştırdı. Çözmesi mümkün olmayan formüller ve denklemler içerdikleri için bazılarını atlaması uzun sürmedi.

Laboratuvar yapabilir ve yapacaktır da.

Devam ederek, 'bağlantısına' cevap verdi.

"Gelincikler," dedi Roarke. "Gelincikler onları uyutur."

"Ne?"

"Oz Büyücüsü'nden," dedi Peabody yardımsever bir şekilde. "Kötü Cadı."

"O cadı değil, ama şu anda kötülere karşı üstünlüğü var. Aşağı gelir misin? Sanırım bu comp düz bilim. Kişisel olanı bulmam lazım."

"Küçük kutu Seal-It'leri var. Basınç şırıngaları, skopi lamları. Ve ana damarı. İğne şırıngaları." Peabody kendi mühürlü elleriyle bir tanesini havaya kaldırdı. "Birkaç düzine, ayrı ayrı paketlenmiş. Grant-Frisker Pharm tarafından üretilmiş."

"Geri dönüşüm kutusunu bulun, açabilecek misiniz bakın. İçindekileri poşetleyin. Silahları imha etmek için kullanmış olabilir. Siktiğimin bilimi."

Arkasına yaslanarak şakaklarını ovuşturdu. "Burada bazı notlar var ve bunlar onu kontrollü madde imal etmekten tutuklamak için yeterli. Ve eğer doğru okuyorsam, iki kurban üzerinde kullandığı kokteylin formülü. Ama bundan sonra nereyi vurmayı planladığına ya da daha önce nereleri öldürdüğüne dair hiçbir not yok."

"Çete yaklaşıyor." Peabody telsizini cebine geri koydu. "Gidip onları içeri alayım."

"Hayır, ben yaparım. Devam edin ve Roarke'a bizi başka bir istasyona götürmesini söyleyin."

Zaman kazanmak için asansöre bindi. Kapıyı açtığında çetenin uygun bir kelime olduğunu düşündü.

"Senin için bir sürü polis var, Loo." Jenkinson sırtarak o.

"Onları kullanabilirim. Feeney ve McNab, asansöre binin-basamakların altında bir seviye aşağı. Şimdiye kadar birkaç tableti var. Öldürme kıyafetlerini giyiyor, yani avlanıyor ve bir planı var. Onu bulmamız gerek."

"Geri kalanınız dağılın. Peabody odasına girdi ama burası büyük bir ev. Çatıda bir sera var. Gelincikler. Mühürleyin, numune alın. Eğer hiçbirine giremezseniz

House E'ler, bekleyebilirler. Zaten onlara bir şey koymazdı.

"Droid arkada, devre dışı bırakıldı. Bu şekilde bırakın. Daha sonra e-ekibe bankalarında bir şey olup olmadığına baktıracağız."

"Onu duydun. Trueheart, şu örnekler için yukarı çık," diye emretti Jenkinson. "Baxter, üçten başla, Trueheart da sana katılacak. Santiago, Carmichael, ikinci kata çıkın, Reineke ve ben, bunu biz hallederiz."

"Ben aşağıdayım," dedi Eve onlara. "Karanlık çökene kadar bekleyecektir. Son vuruşu on birden önceydi ama buna güvenemeyiz. Hadi şu pisliği bulalım."

Aşağı indi ve McNab'i çalışma alanındaki bilgisayarın başında buldu.

"Çocuk başarmış ve kızları mı öldürüyor? Buraya serbestçe gelebilseydim o yaşta kızlarla çok daha başka şeyler yapıyor olurdum."

"Eminim hep güzeldin."

Sırıttı, çalışırken mütevazı bir omuz silkme denedi. "Peabody'yi alacak kadar güzel."

"Güzel değildi. Bu, topu yuvarlamaya başlayabilir ama oyunda tutmaz. Bir şeyler bulun."

"Bulduğum şey okulla ilgili şeyler. Ödevler, testler, kağıtlar, denemeler ve hepsi. Görünüşe göre anaokuluna kadar her şeyi saklamış."

"Evet, yapardı."

Ne kadar zeki olduğumu, her zaman ne kadar zeki olduğumu görün.

"Bunun altında bir şey olmadığından emin olun. Bence yok. Sadece emin ol, sonra laboratuvara geç."

Feeney tezgâhlardan birinde durmuş, bir bilgisayara dalmıştı. İkinci komuta merkezi Roarke'daydı.

Peabody ona "Daha büyük kanıt kutularına ihtiyacımız olacak," dedi. "Morfin, fentanil, Rohypnol, ketamin ve çok daha fazlası var. Görünüşe göre kendi sokak uyuşturucusunu ürettiyormuş. Zeus, Whore, Erotica. Hepsini etiketlemiş. Ev yapımı Stay Up'tan iyi bir stoku var. Sanırım o da

Bunu tezgahıtan almaya utanıyorum. O zaman kullanmalı..."
Elini salladı.

"Patlatır."

"Evet, o. Geri dönüşümcüyü paketledim. Bir de tıbbi atık konteyneri var."

"Bunu süpürgecilere bırak."

"Memnuniyetle. Dallas, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama hava geçirmez şekilde kapatılmış kapları var ve sanırım virüs ya da bakteri barındırıyor olabilirler."

"Bunlara dokunmayız. Tehlikeli madde ekibi çağırırız, üzerinde bilimsel çalışma yaparız."

"Daha da memnuniyetle."

Bilek ünitesini tekrar kontrol etti. Dışarıda, diye düşündü, alacakaranlık çökmek üzereydi.

"Sadece okul işleri, Dallas. Beni nerede istiyorsun?"

Feeney McNab'a cevap verdi. "Başka bir tablet bulduk, al bunu. Buradaki ünite ile bilimle ilgili şeyler var. Birazını aldım ve sadece bununla bile bir sürü açıklama yapması gerekecek."

Bilim, diye düşündü. Berenski izinli olacaktı ama...

Whitney ile temasa geçti.

"Efendim, bu bölgede çok sayıda kimyasal ve kontrollü madde bulduk. Yasadışı maddeler. Virüs ve/veya bakteri örnekleri olabilecek şeylerle ilgilenmesi için özel bir ekip çağırıyoruz. Ayrıca elektronik cihazlarında deşifre edemediğimiz çeşitli formüller bulduk. Şef Berenski'nin şu anda görevde olmadığını farkındayım, ancak onlara göndereceğimiz şeylere hazırlanmak için laboratuara ihtiyacımız olacak."

"Ben hallederim."

"Teşekkür ederim, efendim."

McNab tablet için "Şifreli" dedi. "Arıza emniyetli. Birkaç dakika sürer."

"Roarke?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Eve'e. Ceketini çıkardığı, kollarını sıvadığı ve saçlarını geriye doğru bağladığı için, Eve onun derin bir çalışma modunda olduğunu biliyordu. "İzlerini örtecek kadar biliyordu ama çok da iyi değil. Oraya

geliyorum."

Ona daha hızlı gitmesini söylememek için kendini zor tuttu. Belki de her şeye rağmen bir saklanma deliği vardı. Çalışma alanına koyduğu güvenlik göz önüne alındığında pek mantıklı gelmiyordu ama belki de.

Onu aramaya başladı. Bir panel, gizli bir kapı, herhangi bir şey.

"Teğmen."

Roarke'a doğru döndü.

"Ekranda," dedi ve Jenna Harbough'un kimliği görüntülendi. o.

"Bunu onu öldürdükten bir gün sonra yükledi. Onunla birlikte medya raporları. Ve sosyal medya hesapları, onun hakkında bulabildiği her şey. Ölüm ilanı da dahil.

"Notlar var, yine ölümünden bir gün sonra kaydedilmiş." Onları getirdi.

İlk proje başarıyla tamamlandı. Formül mükemmel bir şekilde çalıştı ve bana önceden planlanmış çıkıştan ayrılmam için zaman tanıdı. Jenna Harbough olduğu anlaşılan denek, enjekte edildikten sonra hızla tepki verdi. Bana baktı ve evet! Beni gördü. Kulübün içinde yere yığılmasını bekliyordum ama bonus olarak değerlendirebileceğim bir şekilde medyanın bildirdiğine göre, Jake Kincade'in kollarında ara sokağa düşüp ölmeyi başardı.

Doğuştan fahişe olan kızlar, onun tipi için bacaklarını açmaya bayılırlar. Uzun boylu, çok saçlı, gitar çalan, beyinsiz bir hulk. Ama önce o beni gördü.

Bir ya da iki, en azından iki başarılı projeden sonra, seçtiğim kişinin beni en son görmesini sağlayacak bir yolum var.

"Şerefsiz herif," diye mırıldandı Feeney.

"Arlie Dillon'la ilgili başka bir belge daha var. Hemen hemen aynı," dedi Roarke ve onu getirdi.

"Kiki Rosenberg?"

"Evet, ama orada bir değişiklik var. Fotoğraf yok, isim yok. Sadece Üçüncü Proje/Başarısız. Ve notları."

Her proje, ne kadar titizlikle planlanmış, her adımı ne kadar dikkatle inşa edilmiş olursa olsun, bir başarısızlık yaşayacaktır.

Koşullar, zamanlama

beklenmedik bir olay. Bilim başarılarından olduğu kadar başarısızlıklardan da öğrenir.

Belki daha fazla.

Seçilen yerin başarısızlığa katkıda bulunduğuna inanıyorum. Kalabalık bir iç mekan. İlk proje böyle bir alanda istenen sonuçları elde etse de, tiyatro koridoru nedeniyle bu alan çok dar geldi.

Ve denek ceket giydiği için aşırı sıcak kulüpten ziyade soğuk sıcaklık katkıda bulunmuştur. Bu durum enjeksiyonu engellemiş olabilir.

Yine de bu, deneğin aşırı tepkisini açıklamıyor. Çığlıkları neredeyse kafatasımı yarıyordu! O kadar hızlı döndü ki, çığlık çığlığa bağırdı. Sanırım bana vurmaya niyetlendi ve ben de planladığım çıkışa doğru koşmak zorunda kaldım.

Doğruluk, ki doğru olmak gerekir, beni çok şaşırdığımı ve korktuğumu itiraf etmeye zorluyor ve kendimi kaçmamaya ya da dışarı çıktığımda olduğum kadar paniklemiş görünmemeye zorlamak zorunda kaldım.

O da bana baktı. Beni gördü. Bu durumda, bu endişe verici. Ya da öyleydi. Gerçekler:

Tiyatro karanlıktı - daha doğrusu loştı ama yeterliydi. Peruğumun kesimi yüzümün büyük bir kısmını gizliyor ve kendi saçımdan çok daha koyu. Trençkot vücudumu gizliyor. Ve konu çok histerikti -kadınlar genelde olduğu gibi- net bir bakış elde etmek için.

Elbette hayal kırıklığına uğradım ama daha da kararlıyım. Bu gerilemenin beni sadece ileriye ittiğini görüyorum. Sadece ileriye değil, yukarıya da. Bir sonraki proje başarılı olacak. Bir sonraki denek yüzümü net bir şekilde görecektir

(ve sonuncusu), sesimi tanıyacak. Kendi tipinin bana vermeyi reddettiği şeyi bana verecek.

İlk iğne bunu sağlayacak. İkincisi onu bitirecek.

Kim olacağını merak ediyorum. İsmi önemli değil, ta ki benim kayıtlarıma geçene kadar.

"Bu kadar mı? Ne zaman ya da nerede olduğuna dair bir şey yok mu?"

"Bulabildiğim kadarıyla yok. Devam edeceğim." "Sonunda beni siktin! Ben de varım."

McNab nefes nefese tableti açtı. "Bunu almak için bir e-geek'e para ödemiş olmalı, çünkü birinci sınıf bir iş. Sadece okul bilgisayarında standart ve ... Kahretsin, bu bir günlük. İlk buluşma üç yıl önce."

"Son girişe git." Eve odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve onun omzunda durdu.

"Ben hallederim. Bugün kaydedildi."

"Şimdi yola çıkıyorum." Eve okudu. "Oraya varmak zaman alacak ve başarıyı garantilemek için bu geceki proje için en uygun yeri seçtiğimden emin olmam gerekiyor."

"Geri dönün, geri dönün. O yere ihtiyacımız var."

"Bekle, bekle. Tamam, saçmalık, sümüklü saçmalık palavraları." McNab olabildiğince hızlı bir şekilde göz gezdirdi.

"Dur!" Eve emretti. "Coney Adası'na ilk gittiğimde beş yaşında bile değildim. Annem götürmüştü beni. Beni macera dediği şeye götürdüğü için çok mutluydum. O zamanlar orada satıcısıyla buluştuğunu, kafayı bulduğunu anlamamıştım. Bineklerde hastalandığımda, güldü ve güldü. Ben ağladım.

"Zaferim için mükemmel bir yer olacağını fark ettiğim bu yılın üçüncü Haziran'ına kadar bir daha hiç gitmedim. O zamandan beri çocukça aşağılandığım o lunaparkı on iki kez ziyaret ettim. Gündüzleri cafcıflı görüldüğünde ve geceleri ışıklar sahte renk ve neşe saçtığında dolaştım."

"Hangi çocuk böyle konuşur?" McNab merak etti.

"Öyle yapıyor. 'Aşağılanmayı zafere dönüştürmeden önce bir ya da iki hafta daha beklemeyi planlamıştım ama dün geceki hata beni zamanın geldiğine ikna etti. İnsan ödüllere karşı riskleri tartmalı.

"Dün gece olduğu gibi çığlık atsa bile, kim fark edecek? Bana hak ettiğimi verecektir. Ve sonra ben de bu iyiliğe karşılık vereceğim.

"Coney Adası. Topla onları, Peabody. Minibüs sende mi, Feeney?"

"Bir minibüs çok yavaş." Roarke ayağa kalktı. "Birkaç dakika içinde buraya bir jet helikopter getirebilirim."

"Onu hangi cehenneme indireceksin?" "Çatıda yer var."

Uçmaktan ne kadar nefret ettiğini düşündü. Ve Brooklyn'e doğru ilerleyen trafiği düşündü.

"Yapın. Peabody, buraya birkaç üniformalı yerleştir ve süpürgeçileri çağır, her şeyi işlesinler ve laboratuvara taşımaya başlasınlar. Taşıyın ve yapın."

"Hareket ediyor ve yapıyor." "Feeney."

"E'leri taşımaları için birkaç çocuk getireceğim. Sizinleyiz."
İyi, diye düşündü merdivenlerden yukarı koşarken. Coney Adası kalabalık bir tiyatro değildi. Yüzlerce dönümlük bir yerdi. Tahta kaldırım, plajlar, gezintiler, oyun salonları.
Ama şimdi, o avcıydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Francis Bryce soğuk göründüğünü biliyordu. Saçları, gözlükleri, kıyafetleri. Trençkotu bile giymişti, çünkü biraz kaşe kattığını düşünüyordu.

Belki ayakkabılar topuklarında, ayak parmaklarında kabarcıklar oluşturmıştı ama kitlelerin arasına karışmak için ödemesi gereken bedel buydu.

Ve onları tedavi etmiş, NuSkin uygulamış.

Bu geceyi çok iyi planlamıştı, her adımını. Araştırmasını yapmış, gereken özeni göstermiş, zamanlamayı hesaplamıştı.

Çocukken burada maruz kaldığı aşağılanma ve alayları düşündüğünde, bir erkek olarak zaferini burada yaşaması çok daha hayati görünüyordu.

Elleri için Seal-It vardı. Babasının prezervatiflerinden birkaç tane almıştı. Bu gece seçtiği şanslı sürtüğün içinde ya da üzerinde DNA'sından bir şey bırakamazdı.

Ek bir önlem olarak bir taksi çağırmadan önce evden tam on blok yürümüştü. Taksi onu SoHo'ya kadar götürdükten sonra inmiş, tekrar yürümüş ve Brooklyn'e götürmesi için başka bir taksi çağırmıştı.

Bir yürüyüş daha, Coney Adası'na üçüncü bir taksi.

Polisin elinde en ufak bir ipucu yoktu ama 28,35 gram önleme 0,4536 litre tedaviye eşitti.

Dönüşte de aynısını yapacaktı. Müdahaleci kameralarıyla toplu taşıma yok.

Yürüyerek ve taksi değiştirerek de olsa hava kararmadan lunaparka varmıştı.

Uyum sağlamanın değerini anlayınca, gazlı bir Coney Island sosislisi aldı. Elbette iğrençti ama ilk ısırığın lezzetli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yine de, yürüdüğü, dolaştığı ve sosisliyi bitirdiği zaman, belli belirsiz midesi bulanıyordu.

Annesi uzun zaman önceki o ziyaretinde ona bir köpek almıştı. Ve mavi pamuk şeker.

Şu banka otur, Francis. İyi bir çocuk gibi orada otur ve şekerini ye. Annenin bu adamla bir dakika konuşması gerekiyor. Sonra bütün oyuncaklara bineceğiz!

Satıcısı, diye düşündü, gerçi o sırada bunu bilmiyordu. Oturmuş, itaat etmiş ve kâğıt külahın üzerindeki mavi tüylerin dokusundan büyülenmişti.

Bu tadı çok tatlı buldu, dişlerini acıtacak kadar tatlı, ama yine de yedi.

O zamanlar çok parlak ve mutluydu. Ben Franklin'in uçurtması kadar yüksekti. Çocuk bineklerine binerdi. Bazılarına onunla birlikte binebilirdi ve Wooo! derken saçlarını savurarak yapardı.

Sonra sarsıntılı arabalar, dönen atlıkarınca, dönen çay fincanları, sallanan mini dönme dolap, sallanan roket gemileri midesini boşaltmak için bir araya gelmişti.

Diğer çocuklar kıkırdamış ya da iğrenme sesleri çıkarmışlardı. Annesi de gülmüş ve gülmüştü.

Oh, Francis, tam senlik bir davranış! Eğlenceli bir öğleden sonrayı kusarak geçiriyorsun.

Bir daha asla bir eğlence aracına binmemişti.

Ta ki.

Nihayet alacakaranlık çökmüş ve kendi yaş grubundakiler süzölmeye başlamıştı. Çoğunlukla, yerinde yaptığı araştırma

öğleden sonraları dadıları, büyükanneleri ya da bir iki ebeveyni olan çocuklar içindi. Aileler - klasik Wonder Wheel'in önünde selfie çeken çok sayıda turist vardı.

Gündüz saatlerinde, banklarda oturup sahili seyreden yaşlı insanları -özellikle de erkekleri- sık sık gözlemlerdi. Muhtemelen zekâları, şansları ya da sürekli şikâyet etmeyen fahişe bir eşleri olsaydı sahip olabilecekleri hayatın hayalini kuruyorlardı.

Zaten yolun sonuna gelmişlerdi, yani onlar için çok geçti.

Yolun başındaydı. Bir yıl, bir ay, bir hafta ve üç gün sonra on sekiz yaşına basacaktı. Üniversite bekliyordu ve o çoktan orayı seçmişti.

Babası için trajik bir kaza ayarlamadan önce ikinci sınıfa geçmesini bekleyecekti. O zaman tüm para onun olacaktı, ev onun olacaktı. Mal de mer hastalığı nedeniyle tekneyi ve Hamptons'daki evi satacaktı, çünkü orada hiçbir çıkarı yoktu.

İsted i ğ i zaman, istedi ğ i şeyi yapabilirdi.
İsted i ğ i kadar fahişe satın alabilirdi.

Ve onlara ne isterse yaptırırdı.

Gerçekten de -yanlış tabirle- bir oral seks deneyimi yaşamak istiyordu.

Ama bu gece, cinsel ilişki yaşayacaktı. Bunu hak etmişti.
Bunu hak etmişti.

Bu gece nihayet kadın göğüslerini avuçlarının arasına almanın, dilini bir kızın ağzının içinde kaydırmanın, ereksiyonunu kızın içine sokmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti.

Ona nüfuz etmek, ona hükmetmek. Onun vücudu ona zevk verirken, kendi vücuduyla onun canını yakmak.

Bunu düşünmek onu erekte ederken, siper için minnettardı.

Işıklar şimdi parıldıyor, ısıldıyor ve ona -yanlış bir heyecan duygusu ve bir tür bayağı cazibe getiriyordu.

Cyclone'dan aşıya ıgıklar akarken, arabalar ve yolcular bir pistten aşıya daldı ve bir döngü etrafında döndüler.

Ona göre delilikti.

Aptallar ucuz bir ödöl kazanmak için çeşitli hayvanlara veya çizgi film kötü adamlarına ateş ederken hava tabancaları patladı. Wonder Wheel dönüyordu. G-Force'dan daha fazla ıgık geliyordu, yolcuları ters dönerek dönen bir tekerleğe bağlanmıştı.

Ona bakmak bile midesini bulandırıyordu.

Birkaç olasılığı düşündü. Minicik şortları ve daracık üstleriyle uzun bacaklı kızlar, onlara vermek için can attığı şeyi açıkça istiyorlardı.

Ama çoğu sürüler halinde seyahat ediyordu ve çoğunun yanında erkekler vardı. Boş beyinli uzun boylu sporcular, sırtan ağızlarıyla kambur serseriler.

Sürüden birini kesmek için birkaç seçeneği vardı ama tek başına yürüyen tatmin edici bir seçim bulmayı tercih etti. Gözünü tuvaletlerden ayırmıyordu ama nedense dişiler orada bile genellikle sürü halinde geziyordu.

Sadece bir taneye ihtiyacı vardı ama standartları vardı. Yüzü ve şekli gözüne hoş görünmeliydi. Ondan daha uzun olmamalıydı.

Ama sabırsızlandı ve gerginleşti, neredeyse kalçalarında sevdiğinden daha fazla ağırlık taşıyan birine, ağız sıkışmış ve kulakları çok büyük görünen bir başkasına razı oldu.

Gözüne hoş gelen, standartlarını karşılayanların nadiren yalnız yürümesini sinir bozucu buluyordu. Bu en önemli proje için, yoldaşları olan birine yaklaşamazdı.

Sonra onu gördü ve şansına inanamadı. Tabii eğer şansa inanıyorsa.

Onu tanıyordu!

Delaney, Del-Brooke diye bilinirdi. Onun okuluna gidiyordu, aslında oldukça zeki bir beyni vardı. Dalga dalga dökülen siyah saçları, altın kahverengi gözleri, mükemmel yüz hatları vardı.

Bacakları uzundu ama adamın boy şartını karşılıyordu, çünkü adamın ondan en az bir santim fazlası vardı.

Okulun yüzme takımının kaptanı olduğu için mükemmel kas yapısına sahip bacaklarını göstermek için mavi bir şort giymişti. Yüzücü omuzlarını göstermek için ince askılı küçük beyaz bir üst.

Bir zamanlar onun laboratuvar ortağıydı ve birlikte yeterince iyi çalışmışlardı. Ama adam kahve içmek için buluşmayı önerdiğinde, kız ona acıyarak bakmış ve biriyle görüştüğünü söylemişti.

Yalanlar, sadece başka bir yalan. Sonrasında arkadaşlarıyla bu konuda gevezelik ettiğini de biliyordu.

Burada, istediği her şeye sahip olma fırsatı kendini gösterdi.

Bağlantısıyla konuşmasına rağmen, şimdilik yalnız yürüyordu.

Bir elini siperinin sağ cebine soktu. İlk şırınga, kendi formülüyle dolu olan, Uyum olarak adlandırdığı şırınga.

Bir gün bunu markalaştırmayı hayal etti.

Bu onu belli ki uysal, telkinlere açık, yumuşak başlı ve biraz da uykulu yapacaktı.

Bu sefer iğneyi uyuşturucu bir maddeyle kaplamıştı. Elbette bir iğne hissedecekti, ama bundan daha fazlasını değil.

Gerisini onun formülü halledecekti.

İğnenin emniyetini kapattı ve ona yaklaştı.

Eve uçuşu operasyonun lojistiği üzerinde çalışarak geçirdi.

"Elinizde yüzünün kopyaları ve peruğu taktığı taslak var. Onu giyecek. Siyah poşet, siyah tekme, muhtemelen siyah bir tişört. Evinde bulamadığımız siperlik.

"Kravatlardan kurtul. Sen değil, Jenkinson. Seninki seni karnavaldaki evindeymişsin gibi gösteriyor. Peabody, ceketi çıkar. Gömleğin tabancanı örtecek kadar uzun. McNab ile birliktesin. Karnavalda her zaman evindeymiş gibi görünür."

Gökyüzünün üzerinde durduğunu bilmek hoşuna gitmese de ayağa kalktı, ekranı ve parkın görüntüsünü işaret etti.

"Santiago, Carmichael, kuzey tarafını alın. Jenkinson, Reineke, doğuyu alın ve daha az polis gibi görünmeye çalışın. Peabody, McNab, güneye. Feeney, çapraz geçiş yap, Roarke ve ben de ortadan batıya doğru gideceğiz. Çocuk bölgesini atla. Bununla ilgilenmiyor."

"İki dakika," diye seslendi Roarke.

"Kulaklıklarınız var, onları kullanın. İletişim halinde olun. Yerel halk sahil boyunca, girişlerde, çıkışlarda yerlerini alması olmalı. Unutmayın, o silahlı. Şırınga ölümcüldür."

Oturdu, kemerini bağladı. "McNab, günlükle ilgili başka bir şey var mı?" "Çok fazla çılgınlık ve çirkinlik var, LT, ve her kim

ama nerede olduğunu, parkın tam yerini söylemiyor. Sadece son senesine nasıl başlayacağını -metaforik olarak yazıyor-bir patlama ile. Ve bir kadının içine boşalırken atacağı çığlıklardan nasıl zevk alacağını. Gerçekten böyle yazıyor. Çok acayip."

Helikopterin inişini karnında hissetti.

"Buradaki kalıp, detayları daha sonra bir rapor gibi yazmaktır. Geçen Mart ayına dönüyorum, başarılı bir formül yaratmış olmakla övünüyor. Buna Uyumluluk diyor. İşte bir alıntı.

'''Popüler terim tecavüz ilacıdır, ancak tecavüz, kadınların erkekleri hadım etmek, haklarımızı inkar etmek için bitmek bilmeyen arayışlarında sürdürdükleri bir yalandır'. O böyle düşünüyor," diyerek sözlerini tamamladı McNab.

"Hayatının geri kalanını bu şekilde düşünerek, 'haklarının' ciddi şekilde kısıtlanacağı bir kafeste geçirebilir."

Ön tarafa baktı ve ışıkları gördü, ikonik tekerlek dönüyordu, yanıp sönüyordu, binalar ileride yükseliyordu, kum ve su arkada yayılıyordu.

Sonra su çok ama çok yaklaştı, bu yüzden başını çevirdi ve kendini sahile inerek nefes almaya bıraktı.

Bu kısmın bittiğine sevindi, kayışları çözdü ve ayağa kalktı. "Gidiyoruz. Şerefsizi bulalım, kızı kurtaralım."

Onlar büyük, sırttan suratlı logosu olan girişe doğru ilerlerken, o da yerel polislerle koordinasyonu sağladı. Şimdilik onları sadece destek olarak istiyordu. Zaten on polisi ve bir danışmanı vardı.

Parkın tamamını kapsayacak ve belki de çok çabuk polis yapılmayacak kadar diye düşündü. Yerel halk plaj bölgelerini, giriş ve çıkışları kontrol ediyordu.

"Onu dışarı çekmeyi planlaması ihtimaline karşı sahilleri ve şehir alanlarını korumalıyız. Ama o içeride."

Girişteki iki polis başlarıyla onu içeri buyur etti.

"Dışarıdaki yolculuklardan birinde bunu yapmazdı." Roarke konuşurken kızın elini tuttu, sonra kız elini çekmeye başlayınca gülümsedi. "Daha az polis gibi görünmeye çalış," diye hatırlattı ona.

"Doğru."

"Ama karanlık gezintilerimiz de var."

Bu ona, parkta maddi bir çıkarı olduğunu hatırlattı. İki parkta da.

"Karanlık
gezintiler
mi?"

"İç mekanda heyecan verici gezintiler. Katilin Sırası, Dehşet Tüneli, Keder Kuyusu ve Son Savaş. Yetişkin olmadan on iki yaş ve üzeri herkes katılabilir."

"Bunların içinde çok fazla çığlık mı var?"

"Ne de olsa bunun için tasarlandılar." "Oradan başlayacağız."

"Bakalım o zaman. Sanırım Murderer's Row'a giden yol bu tarafta." Gittikleri yerde kalabalığı taradı, gençlere odaklandı. Burada da bir sürü çığlık var, diye düşündü ve insanlık adına insanların çığlık atmak için neden para ödediğini merak etti.

Tek kişilik arabaların hapisaneyi andıran bir yapının ağzına doğru ilerlediği yolculuğun girişinde kamera yoktu. Ağzın üzerinde, eski moda giysiler giyen bir adam

siyah-beyaz çizgili takım elbisesi içinde manyakça sırtarak dişlerini gösterdi ve bir balta salladı.

Roarke ona, "Bu bir hapishane kaçıışı, anlıyor musun?" dedi. "Kaçan mahkûmlar kan ve/veya rehine arıyor."

"Tek sürücülü arabalar. Bu olmaz. Onunla birlikte olmalı, tam yanında. Bu değil."

Ama yine de görevliyi kontrol etti.

Carmichael konuştuğunda kulaklığına dokundu. "Shoot 'Em Up Arcade'deki görevli onu gördüğünü düşünüyor. Genç bir görevli, siperli olduğu için fark ettiğini ve havanın siper için çok sıcak olduğunu söylüyor. Ayrıca, birkaç kez tek başına yanından geçmiş, bu yüzden çocuk muhtemelen bir yankesici olduğunu düşünmüş ve gözünü dört açmış."

"Onu en son ne zaman gördü?"

"Emin değil, ama yarım saatten az."

"Bakmaya devam et. Bu iyi, bu iyi," dedi Roarke'a. "O burada ve otuzdan az bir süre önce yalnızdı. Sırada ne var?"

Bu sefer Roarke'ın linkinde bir park haritası vardı. "Keder Kuyusu."

Kuyu, yerdeki büyük, duvarla çevrili bir çukura benziyordu ve üç kişilik vagonlar, onun gözünde, delicesine dik bir açıyla iniyordu.

"Olay nedir?"

"Çeşitli engeller, dev böcekler, ateş püskürten bir ejderha, bubi tuzakları, kötü büyücü gibi tehlikeler içeren bir dizi kaçış odası gibi. Ve bu değil," diye fark etti. "Bir odadan başarıyla geçerseniz, diğerine geçiyorsunuz. Eğer içerideki kişi geçememişse, takım olursunuz."

"Bu değil," diye kabul etti ama çığlıkların ve vahşi kahkahaların yankılarından geri adım atmadan önce kontrol etti.

"Pekâlâ o zaman, Dehşet Tüneli'ne gidiyoruz."

"Hangisi?" diye sordu adam yolu gösterirken.

"Perili, vampirlerle, zombilerle dolu, canavarın adını siz koyun. Eğer doğru hatırlıyorsam, ki uzun zaman oldu, raylar daire çizip yılan gibi kıvrılıyor, yukarı tırmanıyor ve sonra aniden aşağı iniyordu

Karanlığın içine. Çeşitli korku filmi ses efektleri, belki de iskelet parmakların yüzünüze sürtünmesi, ani bir ışık patlamasıyla size doğru savrulan dev bir örümceğin kırmızı gözleri."

"Kim böyle şeyler düşünür ki?"

"Şimdi, buranın tasarımında biraz katkım oldu, o yüzden bir kısmını hatırlıyorum. Eğer terör için para ödüyorsanız, tünel bunu sağlamalı. Hemen şurada."

Shoot 'Em Up görevlisi Francis'i fark ettikten kısa bir süre sonra Francis de kızı fark etti.

Bir planı vardı.

Linki kaldır, kaltak. Kaldır şunu.

Bir an durdu, bir eli kalçasındaydı ve güldü.

Sonra onun istediği gibi, 'link'i küçük çantasına yerleştirdi.

Kadın tekrar yürümeye başladığında, adam yanına geldi ve iğneyi bu kez zarıfçe içeri soktu. Sonra havaya vurdu.

"Özür dilerim! Üzerine bir arı kondu."

"Sanırım beni soktu. Kahretsin!" Kaşlarını çatarak kolunu ovuşturdu.

"Alerjiniz mi var?" diye sordu endişeyle, sonra kızın yüzüne baktı. "Oh, hey! Selam. Ben Francis, okuldan?"

"Evet, merhaba." Hâlâ kaşlarını çatarak kolunu bir kez daha ovdu.

"Burada yalnız mısın?"

"Hayır. Bazı arkadaşarımla buluşacağım. Cyclone'da sıraya girecekler, o yüzden-"

"Ben de oraya doğru gidiyordum. Çok ikonik bir yolculuk, değil mi? Şimdiye kadar iyi bir yaz geçirdin mi?"

"Ah, evet. Aslında oldukça mag." Belli ki onu atlatmayı umarak adımlarını hızlandırmıştı. Şimdi ilaç etkisini göstermeye başlayınca yavaşladı. "Um, sen?"

"Kesinlikle! Tek kelimeyle muhteşem bir yaz geçirdim ve daha da iyi olacak. Bu taraftan gidelim."

"Ne?"

"Bu taraftan."

Adam kolunu ona doladıgında önce geri çekildi, sonra adamla birlikte döndü.

"Bir gezintiye çıkacağız. Gezintileri seviyorsun, değil mi Delaney?"

"Gezintileri severim. Arkadaşlarımla gideceğim." "Artık senin arkadaşınım."

"Kendimi tuhaf hissediyorum."

Elini kadının belinden yukarı, göğsüne doğru kaydırıldı. "Harika hissediyorsun. Benimle birlikte olduğun için heyecanlısın."

Tünelde onunla birlikte sıraya girdi. Önlerinde sadece bir düzine vardı ve bu sorun değildi. Bu ona onu hazırlamak için daha fazla zaman verdi.

"Bu gezintiye çıkacağız. Sen de bunu istiyorsun." Elini kızın kışının kıvrımlarında gezdirdi. Kalbi çarpmaya başladı; ağzı kurudu. "Sanki sana dokunmamı istiyorsun. Söyle, Delaney. "Francis, dokun bana." de.

"Francis, dokun bana."

"Aynen öyle." Ağzını kızın kulağına dayadı ve kızın kokusu neredeyse dizlerini sıvıya çevirecekti. "İçeri girdiğimizde, karanlıkta sana dokunacağım. Benimle karanlıkta geleceksin ve istediğim yere dokunmama izin vereceksin. Cinsel ilişkiye gireceğiz. Bunu istiyorsun. Benimle seks yapmak istiyorsun. Bunu kulağıma fısılda."

Ağzını onun kulağına dayadı. Uyumlu. "Seninle seks yapmak istiyorum."

Sonra etrafına bakındı, gözleri buğuluydu, kafası karışmıştı. "Ben- ben arkadaşlarımla buluşacağım."

"Hayır. Ben senin istediğin şeyim, sürtük, bunu sakın unutma."

Tarayıcı için bileklerini uzatırlarken onu kendine doğru sımsıkı tuttu ve başını eğdi.

Önce onu arabaya itti, sonra yakınına oturdu.

Bu yolculuğu birkaç nedenden dolayı seçmişti. Karanlık, çıgılıklar, uzunluk - tam sekiz dakika - ve sahte kemikler ve kesik kafalardan oluşan bir duvarın arkasındaki küçük platform.

Yolculuk başladıktan tam iki dakika sonra onu dışarı çıkarması gerekiyordu, duvarın arkasında, platformda, onunla işi bittiğinde kaçışını bekleyen acil çıkışta.

Yolculuk ürpertici bir inişle başladı. Ve karanlık. "Elini penisimin üzerine koy. Ovala. Ovala onu, fahişe."

Kadının üstünü yukarı itti, sütyenini çekiştirdi, böylece sonunda kadın göğsünü hissedebildi.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Acıtıyor. Beni incitiyorsun."

"İstediyin bu. Söyle. "Canımı yak Francis" de."

Kadının gözlerinden süzülen yaşları görmedi. "Canımı yak, Francis."

Çığlıklar, çılgın kahkahalar, inilti, ulumalar ve inlemeler başladı.

Eve, Dehşet Tüneli'ne bir kez baktı ve düşündü: Evet.

Karanlık, arabaların büyüklüğü, yankılanan çığlıklar.

Görevliye doğru ilerledi. "Bu çocuk. Bir

kızla birlikte oldu mu?" "Hanımefendi,

ben burada bir iş yapıyorum."

Rozetini onun yüzüne doğru itti. "Ben de öyle. Şuna bak. Onu bir kızla gördün mü?"

"Siperde buzlu küçük piliçle olan ahmak mı? Her yerinde." Başını salladı. "Neden bir aptalla birlikte olduğunu anlayamıyorum. Şimdi açıkla."

"Ne kadar zaman önce?"

"Bilmiyorum. Birkaç dakika. Birkaç dakika."

"Işıklara bas. Aracı durdur." Görevli şaşkın şaşkın bakarken o kulaklığına dokundu. "Dehşet Tüneli. İçinde. Kızı aldı. Çekilin! Lanet ışıklara bas dedim, hemen."

"Ama-"

Roarke daha konuşmadan, kadın görevliyi gömleğinden yakaladı. "Işıkları yak, yoksa seni tecavüze yardım ve cinayete teşebbüsle suçlarım."

"Lanet olsun, ben sadece işimi yapıyorum."

Sürüş için ışıklara ve frene bastı. Protesto sesleri yükseldi.

Eve rayların yanındaki dik ve dar platformu gördü ve aşağı inmeye başladı.

"Bu aracın çıkışlarını tutun. Acil çıkışlar. MT'leri çağırın. Ona binmesi için bir şey verdi. Francis Bryce," diye bağırdı ve tavandan sarkan şeye vurdu. "Polis konuşuyor. Etrafınız sarıldı. Kızdan uzaklaşın."

Tecavüzü durdurmak için çok geç kalmışlarsa, lütfen Tanrım, kızın hayatta kalmasına izin ver.

"Sol tarafta bir platform var," dedi Roarke ona. "Kıyamet duvarının arkasında. İlk acil çıkış."

★ ★ ★

Onu neredeyse arabadan çıkarmak zorunda kalmıştı ama heyecanı ona güç vermişti. Mücadele etmedi ama gevşedi. Ve sesinde gözyaşları vardı.

"Karanlık.

Göremiyorum."

"Bunun için
endişelenme."

Cebinden kalem ışığını çıkardı. Yanlış adım atmak olmazdı.

"Orospu kışını kaldır!"

Güçle dolup taşarak onu platforma itti.

Güçle titreşerek kadının üzerine düştü, sonra da üstünü yırttı.

"Penisimi ağzına sokmanı istiyorum, ama sadece altı dakikamız var, bu yüzden sadece cinsel ilişkiye gireceğiz."

Onu aşağı itti. "Hayır, onlar öyle demiyor, onlar için uzanıyorsun. Sevişeceğiz. Seni becereceğim. Söyle hadi. Söyle: 'Becer beni, Francis. Sertçe sik beni' de."

"İstemiyorum."

Ona önce avucunun içiyle, sonra da sırtıyla tokat attı. Ve bu harika hissettirdi.

"Ama yapacaksın. Çığlık at. Bana vermediğin şeyi alırken çığlık atmanı istiyorum. Benimle savaşmayacaksın, savaşamazsın, ama çığlık atabilirsin."

Bunu yaptığında, o kadar sertleşti ki patlamadığına şaşırdı.

Ayağa kalkarak poşetlerin düğmelerini açmaya başladı. "Şimdi sana söylediklerimi söyle."

Hıçkırıklara boğuldu.

Ve ışıklar tüneli doldurdu.

Sersemlemiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü ve bir eliyle kızın ağzını kapattı. "Kapa çenenin. Sakın ses çıkarma. Eğer çıkarırsan, seni öldürürüm."

Kadının iri ve esmer gözleri ona bakıyordu. Penis o kadar sertleşmişti ki canı yanıyordu.

Sadece bir aksaklık, diye düşündü. Aptalca bir aksaklık. Her an kararabilirdi ve sonra.

"Francis Bryce, polis konuşuyor!"

İnançsızlık onu sardı. Kulakları çınladı ve nefesi kesilmeye başladı.

İkinci şırıngayı bulmak için siperde el yordamıyla ilerledi ama yaklaştıklarını duyabiliyordu. Yaklaşıyorlardı.

Tiyatroda olduğu gibi paniğe kapıldı. Vücudunu acil çıkışa doğru fırlatarak koştu.

★ ★ ★

Eve, atlıların itirazları ve bağırışları altında yumuşak ve ıssız ağlayışlarını duydu. Ve acil durum kapısındaki alarmin tiz sesini.

Bir adım attı, duvarın yanından geçti.

Yaşıyor. Bir enjeksiyon izi var, o yüzden öyle kalmalı. "Bir şeyin yok. Biz polisiz. Roarke, kızı al." "İkinci şırınga onda.

Sen benim

polis."

Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Roarke titreyen ve ağlayan kızın yanına diz çöktü. "İşte şimdi, sevgilim, güvendesin."

"Ses çıkarırsam beni öldürün," diye fısıldadı.

"Sana bir daha zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Ceketini geride bıraktığı ve gömleği lime lime olduğu için kendi ceketini çıkardı. "Bunu şimdi giyelim, tamam mı? Adın ne senin?"

"Del."

"İşte buradasın, Del. Yürüyebiliyor musun?" "Bilmiyorum."

"Neyse, boş ver onu," dedi ve onu kollarının arasına aldı.

Adam onu dışarı taşıırken, kadın yüzünü adamın omzuna dayayıp ağladı.

Eve dışarı itilmeden önce ekibi çıkışlara yaklaşmamıştı.

Ama Francis'in -siper, saçlar- topallayarak dev dönme dolaba doğru koştuğunu gördü.

Kızın onu taşaklarından tekmelemeyi başardığını umarak peşinden koştu.

"Takipteyiz. Şüpheli tünelden dönme dolaba doğru kuzeydoğuya kaçıyor. Boş verin. Onu yakaladım."

Bu kadar sinir bozucu bir avdan sonra onu bu kadar kolay yakalamasının anti-klimaktik olduğunu düşünüyordu. Ama onu çim sahada yakaladı ve yere düşerken "Oof!" dediğini gerçekten duydu.

İnsanlar etrafını sararken tekmeledi, vücudunu kamburlaştırdı, kıvrandı.

"Geri çekilin. Polis. Geri çekilin!"

Kelepçelere uzanmaya başladı ama sonra onun yerine bayıltıcısını çekti.

Bir eliyle boynunun yan tarafına bastırđı. Diğeri eliyle de bileğini sıktı. Elindeki şırıngayı çevirmek için mücadele etti, iğne şenlik ışıklarında keskin bir şekilde parlıyordu.

"Bırak onu, seni küçük piç, yoksa unutamayacağın bir sarsıntı yaşarsın."

"Daha bitirmemiştim!" Ama parmakları çözüldü. "Güven bana, işin bitti."

"Daha yakın olamadığımız için üzgünüm, LT."

Francis'in ellerini arkasından çekerken başını kaldırıp baktı.

"Ona dokunma." Başıyla şırıngayı işaret etti. "Cebinde bir yerde emniyeti var mı diye kontrol etmem gerek." "Bir iddiaya girmiştik," dedi Santiago ona. "Eğer başka biri onu gördü, destek çağırđı, oraya ilk kim varacaktı."

Kelepçeleri takarken onlara öylece baktı. "Beraberlik demek zorunda kaldım."

"Evet." Carmichael bunu doğruladı. "Öyleydi... Şey, aman, aman."

Francis hüngür hüngür ağlamaya başlarken Eve, çıplak göğüslü Roarke'ın gömleğine sarılı kızı taşıdığı yere baktı.

"Beni kızdırmayın, Dedektif."

"Sadece zevkinize hayranım ve kıskanıyorum. Efendim. İşte sağlık görevlileri geliyor."

"Güzel. Ve işte güvenlik." Santiago'ya uzattı. "Dikkatli ol. İğne muhtemelen kaplanmış ve içindeki şeyi istemezsin. Francis Bryce, bir insan olan Jenna Harbough'u öldürmekten, bir insan olan Arlie Dillon'u öldürmekten tutuklusun. Kiki Rosenberg'u öldürmeye teşebbüsten."

Kadın onu ayağına kaldırdığında, adam ona tükürdü. "Kaltak, hepiniz kaltaksınız!"

"Vay canına." Ceketinin koluyla yanağındaki tükürükleri sildi ve adamın düşerken burnunu çarptığını görünce hiç de üzülmedi. Burnundan kan damlıyordu.

Ve peruğu artık eğri oturuyordu.

"Buna bir memura saldırmak deniyor, o yüzden bunu da ekleyeceğiz. Ayrıca tecavüze teşebbüs, tecavüz hapi kullanma ve bir sürü başka suçlamayı da kayıt altına alındığınızda resmileştireceğiz."

Gözler, diye düşündü, gözlerinden yaşlar akarken bile, gözler yanılttı.

Evet, bazıları doğuştan çarpıktır.

"Bu arada, sessiz kalma hakkına sahipsiniz."

"Siktir git, orospu!"

"Böyle devam et." Yakasına dokundu. "Kayıt açık. Avukat tutma hakkınız var," diye devam etti, hiç istifini bozmadan ve Gözden Geçirilmiş Miranda'nın geri kalanını okudu.

"Biz burayı temizlerken onu Merkez'e götürecek birine ihtiyacım var."

Jenkinson, "Onu yakaladık," dedi.

Reineke başıyla onayladı. "Memnuniyetle. Haydi, genç efendim. Size ilk kafesinize kadar eşlik edeceğiz, bu uzun bir sıra olacak."

"Eve gitmek istiyorum! Ellerini üzerimden çeksen iyi olur! Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Onu uzaklaştıran Jenkinson döndü ve sırttı. "Baban kim?"

Gülüp geçecekti ama Roarke'un ona doğru yürüdüğünü fark etti. Siyah bir tişört giymişti, ki bu iyi olabilirdi. Geniş, dişlek sırtışıyla aptal suratının park logosu dışında.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Gömleği bırakmak istemedi. McNab koşup onu benim için aldı."

"McNab olabilir."

"Peabody ambulanstaki kızın yanında. Delaney Brooke. Del. Ona ne kullandıysa etkisi geçiyor."

"Onunla konuşmam gerek." Döndü. "Hadi şu yolu kapatalım. İşlem yapmak için yerel süpürgeleri kullanabiliriz ve..."

Feeney'nin bakışları karşısında sustu. "Üzgünüm, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ben kızın yanında olacağım."

Kadın uzaklaşırken Feeney ellerini çırdı. "Pekâlâ, çocuklar. İşlerimizi halledelim."

Bölüm Yirmi İki

Eve ambulansa doğru yürüdü. Peabody içeride kurbanla birlikte oturmuş, usulca konuşuyordu. Bölge sakinleri kalabalığı uzak tutmak için bir çember oluşturdular ama üç kız ambulansın yanında gözyaşları içinde bir tür grup kucaklaşması halinde duruyordu.

Eve MT'lerden birine işaret etti. "Durum nedir?"

"Onu götürüp tam bir tetkik yapmamız gerekiyor ama durumu stabil ve akli başında. Kan basıncı hâlâ biraz yüksek ama kendine geliyor. Mobil araçla yüzey taraması yapabiliriz." Onun Karanlık, rawboned yüz sıkılaştı. "O dozajlanmış Onu.

Enjeksiyon yeri, sol biceps. Rohypnol, ama diğer katkı maddelerini tanımlamak için laboratuvara ihtiyacımız var. Bazı çürükleri var ama adam tecavüz etmemiş. Şansı olmamış."

"Bana onunla birkaç dakika verin."

"Devam et. Onu yakaladın, değil mi? Onun yanında bir çocuğum var." "Onu yakaladık."

Eve içeri girdiğinde Peabody tekrar Del'e döndü.

"Del, bu Teğmen Dallas."

"Sen oradaydın. Işıklar aniden yandı, sonra sen oradaydın. Francis'in peşinden gittin."

"Bu doğru. Şu anda gözaltında." Eve, on altı yaşlarında, kahverengi gözleri hâlâ cam gibi olan güzel bir esmer olduğunu fark etti. "Sana adını söyledi mi?"

"Hayır. Belki, ama demek istediğim buna gerek yoktu. Onu okuldan tanıyorum. Saçları farklı ama onu okuldan tanıyorum."

"Onu tanıyor musun? Onunla burada mı tanıştınız?"

"Bilerek değil. Ürkütücü biri. Bundan önce bile ürkütücüydü."

Bakışları ambulansın açık kapılarına kaydı. "Ah!" Ve bir elini uzattı.

Roarke tırmandı, oturdu, aldı.

"Sen beni kurtardın. O beni kurtardı." Roarke'a doğru eğilirken gözleri doldu. "Onu durduramadım. Francis'i. Bana tecavüz edecekti ve ben onu durduramadım. Gömleğimi yırttı ve göğüslerimi öyle sert sıktı ki. Elimi onun üzerine koymamı istedi. Bilirsin işte. Ve bir şeyler söyledi. Onu durduramadım. Kendimi izliyor ve içimden çığlık atıyor gibiydim ama istemediğim halde ne dediyse yapıyordum."

Başını öne eğdi. "Benimle gel dedi, ben de geldim."

"Del, bunların hiçbirisi senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil. Sana ilaç verdi, tecavüz ilacı kullandı. Bu senin suçun değil."

Peabody'ye baktı. "Emin misin?"

"Abso-poso," dedi Peabody ve bir gülümseme aldı.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Eve, Del'in dikkatini tekrar kendisine çekti. "Hatırladığın kadarıyla."

"Her şeyi hatırlayabiliyorum çünkü dediğim gibi. Sanki durmuş onu ve beni izliyordum. Cyclone'a doğru yürüyordum. Arkadaşlarım orada bekliyordu ve kolumda bir sızı ya da acı hissettim. Sonra Francis yanımdaydı, elini sallıyordu. Üzerimde bir arı olduğunu söyledi."

Eve'in umabileceğinden çok daha fazla ayrıntıyı gözden geçirdi. Bunu yaparken Del sol eliyle Roarke'ın elini kavradı, sağ eliyle de gömleğine sarıldı.

"Onu yakalamışsın. Onu senin yakaladığını söylediklerini duydum."

"Onu yakaladık. Sizinle tekrar konuşmamız gerekecek," dedi Eve ona.

"Şu anda çoğunlukla iyi hissetmeme rağmen hastaneye gitmem gerektiğini söylediler. Ailem geliyor. Ama arkadaşlarım..."

"Dışarıdaki üç kız mı? İsterseniz onlar için hastaneye ulaşım ayarlayabiliriz."

"Gerçekten mi? Bu mag olmalı. O ... okula geri dönmeyecek, değil mi?"

"Hayır."

"Sadece konuşmak istersen kartım sende var Del. Ailenin herhangi bir sorusu olursa benimle ya da Teğmen Dallas'la irtibata geçebilirler. Ben gidip şu nakil işini halledeyim."

"Teşekkürler, Dedektif Peabody. Onu yakaladığınız için teşekkür ederim," dedi Eve'e. "Kötü biri olabileceğini biliyordum. Bazen bana ya da diğer kızlara bakışından bunu anlayabiliyordum. Ama bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Roarke'a doğru eğildi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Benim için büyük bir zevkti." Roarke onun elini öptüğünde, Del'in gözleri biraz camsı bir halden çok hülyalı bir hale dönüştü.

Merkeze döndüğünde Eve, Jenkinson ve Reineke'yi görmeyi beklemiyordu.

Ama işte oradaydılar, Jenkinson'ın masasında kâğıt oynuyorlardı. "Görevde değilsiniz," dedi onlara.

"Anladım. Bu yüzden Reineke'yi cin konusunda eziyorum." "Şanslı bir serim vardı. Benimkinin zamanı geliyor." "Mahkum güvende mi?"

"Ah evet." Jenkinson sandalyesinde geriye doğru eğildi.

"Gelirken bir telefon görüşmesi yaptı. Babasını. Bir erkek bebek gibi ağladı."

Reineke, "Hepsi titriyor," diye ekledi.

"Korkunç bir hata, polis onu tutukladı. Telefonu sessize almıştı, bu yüzden babasının ne dediğini duyamadık."

ama yolda olduğunu söyledi. Çocuk telefonda sonra sırtıttı. Babası geliyor ve kışımızı iyice düzeltecek."

"Tanrım. Şimdi titriyorum."

Jenkinson Eve'e bir kahkaha attı. "Paranın satın alabileceği en iyi avukatı tutuyorum. Hepimiz ödeyeceğiz ama onun burnunu kanatan kaltak, o da sensin patron."

"Evet, ben o kaltağım."

"Daha fazla ödeyecek. Birazını kaybetti... buna kabadayılık diyebilir misin, ortak?"

"Ben yapardım. Kabadayılık."

"Kayıt sırasında ve kafesin kapısını kapattığımızda bunu kaybetti. İslahevi bölümü düşünülebilir ama sonu orası olmayacak."

"Hayır, olmayacak. İyi iş çıkardın. Şimdi biri Roarke'a üzerinde yüz olmayan bir gömlek getirsin. Sonra da evine git. Ben bunu yazıp babayı bekleyeceğim."

"Beklemek zorunda değilsin, Dallas. Gece yarısını geçti," diye belirtti Jenkinson. "Babası sabaha kadar bekleyebilir."

"Evet, ama yola çıkmadan önce oradaki durum hakkında bir fikir edinmek istiyorum.

yarın çocuk üzerinde."

Ayrıca, ofisine girerken ikinci ya da belki de üçüncü rüzgârını aldığını düşündü. Ve doğruca kahveye.

Oturdu ve raporuna başladı, ayrıntıları dolduracak ve komutanına yaptığı kısa bilgilendirmeyi genişletecek bir rapor.

Şüpheli gözaltında. Kurban hayatta ve durumu stabil.

Roarke göğsünde NYPSD yazan gri bir tişörtle içeri girdiğinde ilerleme kaydetmişti.

"Peki bu daha mı iyi?"

"Miles. Bunu beklemek zorunda değilsin."

"Ben takılıyorum ve görünüşe göre Peabody ve McNab de takılıyor. Yemek yerine geçecek bir şeyler almak için Eatery'ye gittiler. Siz de yemek yiyeceksiniz, ben de öyle... Sanırım zaman ve mekânı göz önüne alırsak, pizza."

O öğleden sonra bir dilim -ev yapımı bir dilim- yediğinden bahsetmemeye karar verdi.

Kokusu çok boş olan midesine çarptığında iki kez karar verdi.

"En az bir saatimiz var," dedi Roarke ona.

"Nereden biliyorsun?"

"Bu koşullar altında Dr. Nolan Bryce'ın Vegas'ta özel bir servis ayarlayacağını ve bunu hemen yapacağını düşündüm. Ve gerçekten de, onun adına ayrılmış bir tane buldum. Yaklaşık elli dakika içinde New York'a inmesi gerekiyor. Kendisini merkeze getirmesi için bir araba servisi tutmuş."

Eve kalktı, yere oturdu. "Misafirim olduğunda burada yiyoruz."

İç çekme zahmetine girmede, sadece oturdu ve pizzayı aralarına koydu. "Daha büyük bir ofisi asla kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Bu sana yakışıyor, değil mi?"

İkinci ya da üçüncü rüzgârını arkasına alarak ona gülümsedi. "Şu haline bak, evrenin efendisi, bir polis dükkanının zemininde oturmuş, pizza yiyor ve ödünç bir gömlek giyiyorsun."

"Ve hepsi aşk için."

Onun eline uzandı. "Bu iş bittiğinde, sadece sen ve ben olacağız. Güneş, kum, deniz ve seks."

"İlk üçünün içinde ya da hepsinde ve başka yerlerde seks istiyorum."

"Ben de varım." Pizzasını yerken başını kaldırıp tahtasına baktı. "Seks istiyordu, ama yakınlık, birliktelik, bedenlerin, zihinlerin paylaşımı, kesinlikle kalplerin değil. Daha sonra onu öldürecekti, çünkü bu -yok etmek, ortadan kaldırmak, cezalandırmak- asıl mesele bu. Onlardan, kızlardan nefret ediyor. Kadınlardan, dişilerden. Kendini erkeklerden üstün hissediyor -erkekler, erkekler- ama kızlardan nefret ediyor."

"Buna zarar verebilirdi. Del. İkinci şırıngayı kullanmadan önce ona zarar verirdi. O böyle biri. Kıza mı? Nefreti ve öfkesi için çekici bir araç."

"Mira bunun nedenlerini çözecektir, ona kutunun içindeyken gözlem yapması için bir talep gönderdim." Omuz silkti. "Ama nedenler oldukça açık. Del'e ne söyledi, ne yaptırdı, ne yapmasına izin verdi? Buna hakkı var. O daha iyi ve daha zeki, paradan ve ayrıcalıktan geliyor ve o bir psikopat. Herkes onun istediğini, onun istediği zaman yapmalı. Ya yapmazlarsa? Zorlanmayı ve ölmeyi hak ediyorlar."

"Henüz on yedi yaşında değil," diye mırıldandı Roarke. "Ve babasını öldürmeyi planlıyor."

"Parayı onun eline veriyor. Paranın gücünü. O sevmiyor. Gerçek duygulardan yoksun. Bu yüzden babayı hissetmek istiyorum. O görmedi mi? Görmediyse, neden görmedi?"

"Kimse Röportaj'ı kullanmıyor, bu yüzden babayı oraya koyacağım. Bunu ayarlamak istiyorum. O laboratuvarda, o bilgisayarlarda, o günlükte ne bulduğumuzu ona göstermek istiyorum."

"Onu suçlamayı düşünüyor musunuz? İhmal mi, suç ortaklığı mı?" "Bir fikir edinmek istiyorum," diye tekrarladı.

Görüşme A'da istediği gibi hazırlanmasına yardım etti, sonra Peabody ve McNab dönerken geri çekildi. Stratejisini ortaya koydu.

Telsizi sinyal verdi.

"Onu yukarı gönderin," diye cevap verdi Eve. "O burada. Tek başına. Bir avukatla konuşup onunla gelmesini sağlayabilir mi diye merak ettim. Peabody, e'leri halledebilir misin?"

Peabody iki başparmağını kaldırdı.

"Orada bir sorun çıkarsa," diye ekledi McNab, "sadece işaret verin. Gözlem noktasındayız."

Adamlar gittikten sonra Eve dosyalarını bıraktı, kanıt kutularının mühürlerini açtı. Sonra asansörü beklemek için dışarı çıktı.

Kapı açıldığında Bryce dışarı fırladı. Haki pantolon ve soluk mavi bir golf gömleği giymişti ve hem telaşlı hem de stresli görünüyordu.

"Dr. Bryce. Teğmen Dallas."

"Oğlumu görmek istiyorum. Francis'i görmek istiyorum."

"Bu gece için kilitlendi. Yarın sabah sekizde onu görmenizi ayarlayabilirim."

"Gece boyunca hücrede kalmayacak! Bu korkunç hata düzeltilene kadar kefaletini ben ödeyeceğim."

"Dr. Bryce, yarına kadar kefalet duruşması olmayacak ve deneyimlerim bana kefaletin reddedileceğini söylüyor. Oğlunuza karşı yapılan suçlamaları anlıyor musunuz?"

"Ben hiçbir şey anlamıyorum!" Altın sarısı yaz tenine inat, açık yeşil gözleri öfke ve korkuyla parlıyordu.

"Eğer buraya gelerseniz, size açıklayacağız."

Bryce kendini yukarı çekti, uzun boylu bir adamdı ama boyunu oğluna göstermemişti. "Francis daha on altı yaşında. Onu bir hücreye kapatamazsınız."

"İki kez birinci derece cinayet, bir kez cinayete teşebbüs, bir kez cinsel saldırı ve tecavüze teşebbüsle suçlanıyor."

"Bu çok saçma. Francis-"

"Ayrıca, rızaları olmaksızın başkaları üzerinde yasadışı maddeler, ölümcül maddeler yaratmak, bulundurmak ve kullanmakla suçlanıyor. Lütfen benimle gelin."

Onu görüşmeye götürdü. "Bu benim ortağım, Dedektif Peabody. Oturun, Dr. Bryce. Francis'in olağanüstü bir kimya bilgisi var, doğru mu?"

"Çok zeki biri, ama bu pek-"

"Lütfen oturun." Eve de öyle yaptı. "En son ne zaman onun ev laboratuvarına gittiniz?"

Bryce bir elini güneşten kirlanmış gür kahverengi saçlarının arasında gezdirdi ve oturdu. "Burası onun alanı. Francis için mahremiyet çok önemli. Annesinin bir bağımlılık geliştirdiğini söylemek dışında bu konuya girmek istemiyorum."

"Eroine."

"Evet." Ellerini masanın üzerinde birleştirdiğinde parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Bu bağımlılığın üstesinden gelemedi ve sonunda onu öldürdü. Ayrıldığımızda ve boşanmamızın başlarında, dadıyı rüşvetle ya da zorbalıkla atlatır ve satmak için evden, Francis'in odasından değerli eşyalar alırdı. Sonunda, dadıları bir droid ile değiştirdim, çünkü onlara rüşvet verilemez ya da

zorbalığa uğradı. Francis için mahremiyet önemlidir ve yaşadıklarından sonra bunu istemek çok azdır."

"Anlıyorum. Peabody, Dr. Bryce'a oğlunun ev laboratuvarına bir göz attıralım."

Kaydı açtı ve planlandığı gibi cam duvarlı dolabı yakınlaştırdı. Yaz bronzluğunun altında Bryce çok solgun görünüyordu.

"Bu maddelerin isimlerini tanırırsınız. Bazıları şirketiniz tarafından etiketlenmiş."

"Bunlara sahip olmamalıyım. Laboratuvardan almış olmalı. Ara sıra orada staj yapıyor. Bunları almasına, bunlarla deney yapmasına asla izin vermem. Derhal kaldırılmalarını sağlayacağım."

"Çoktan yapıldı ve kanıtlandı. İş istasyonundaki ekipmanı görüyor musun? Ve sarılmış kekleri, kalıpları tanıyor musunuz?"

Şimdi solgunluk gri bir renk almıştı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Kullanıyor mu? Yemin ederim, tek bir işaret bile görmedim. İşaretleri biliyorum. Onlarla yaşadım."

"Yasadışı maddeleri kendi üzerinde kullandığına dair bir kanıt yok. Başkaları üzerinde kullandığı ölümcül bir madde yarattığına dair oldukça fazla kanıt var."

"Ona formülleri göster, Peabody. Yan yana. Soldaki oğlunuzun laboratuvar bilgisayarındaki formül. Sağda ise on altı yaşındaki Jenna Harbough ve on yedi yaşındaki Arlie Dillon'ın toksikoloji raporları. Oğlunuz Jenna'ya bilgisi ve rızası olmadan Cumartesi gecesi, Arlie'ye ise Pazar gecesi enjekte etti. Birkaç dakika içinde acı içinde öldüler."

"Yapmaz. Bir hata olmalı." Ama Bryce'ın nefesi hızlanmıştı. "Yapamaz."

"Cinayetleri duymadınız mı, Dr. Bryce?"

"Düne kadar tıbbi bir konferanstaydım. Birkaç gün izin almıştım... O gitmek istemedi. Nadiren gelir."

"Bu yüzden evde yalnız kaldı."

"Neredeyse on yedi yaşında ve hiç... Bir yıl sonra üniversitede olacak. Bana bir an bile sorun çıkarmadı. Okulda çok başarılı, şimdiden on üniversiteden kabul aldı. Sessizdir, kendi başına olmayı tercih eder ama..."

Eve delil kutusundan poşetleri, trençkotu, peruğu, gözlükleri ve ayakkabıları aldı. "Bunlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Hayır. Onlar onun değil." Sesi ve yüzü rahatlamıştı. "Onu başka biriyle karıştırdınız. Francis böyle bir şey giymez. Aslında ona birkaç kez böyle bir pantolon almıştım, birçoğunun giydiği gibi bir pantolon. Onları iade etti. Kıyafetleri konusunda biraz titizdir. Benim seçtiklerimi beğenmediği ve alışverişten hoşlanmadığı için sonunda kişisel bir alışverişçi tuttum.

"Mızımız biri," diye tekrarladı Bryce. "Ve evet, sosyal açıdan biraz beceriksiz. Ama siz cinayetten bahsediyorsunuz."

Eve, oğlunu tanımayan bir baba olduğunu hissettiğine karar verdi. Oğluna güvenen ve onu olduğu gibi görmediği için şımartan bir baba.

Ama yapardı, diye düşündü ve devam etti.

"Pazartesi gecesi Kiki Rosenberg'a enjekte etmeye çalıştı ama başarısız oldu. Sadece çok küçük bir doz almış. Jenna Harbough'un öldürüldüğü ve Kiki Rosenberg'a saldırıldığı olay yerinde bunları taktığını gören tanıklarımız var."

Bir an için durakladı ve bunun kafasına iyice yerleşmesini bekledi.

"Ve bu gece başka bir kızı, bu kez kendi yaptığı bir tecavüz ilacıyla uyuştururken bunları giyiyordu. Yakalandığında elinde bu boş şırınga ve ölümcül dozla dolu ikinci bir şırınga vardı."

"Bu benim oğlum değil. Francis terbiyeli, iyi eğitilmiş biri. Sessiz ve çalışkandır."

"Notlar, Peabody, Jenna ve Arlie üzerine. Çok dikkatli bir plan yapmış olmasına rağmen bu iki kızı rastgele seçtiğini göreceksiniz. Onları tanımıyordu. Fotoğraflar, kopyalar

medya raporları, kişisel notları, her biri öldürüldükten bir gün sonra eklenmiştir."

Rahatlama ölmüştü. Korku bile bir tür umutsuz inançsızlığın karşısında solmuştu.

"Onu bir canavara dönüştürüyorsun."

"Onu hiçbir şeye dönüştürmüyorum. Size gerçekleri ve kanıtları veriyorum."

"Bana oğlumun bir canavar olduğunu söylüyorsunuz. O hiç şiddet yanlısı olmadı. Spor bile yapmazdı. Utangaçtır, ama her zaman kibardır. Nasıl bir canavar olabilir? Bana yaptığını söylediğiniz bu şeyleri nasıl yapabilir?"

"Size sadece bunları yaptığını ve daha fazlasını yapmayı planladığını söyleyebilirim. Günlük kaydı, Peabody. Bu onun laboratuvarından alınan tabletten."

Bryce okurken içine kapanmış gibiydi. "Ama beni öldürmek mi istedi? Bu olamaz. Para için mi? Olamaz, aramızda hiç sert bir konuşma geçmedi. Ne yapabilirim ki?"

Bryce elleriyle yüzünü kapattı. "Ne yaptım ben? Ne yapabilirim ki?"

Eve'in cevapları yoktu.

Peabody, "Ona hepsini göstermedin," diye işaret etti.

"Gerek yoktu. Yeterince içmişti. Bu ihmal değil, hoşgörü idi. Görmek istediğini, Francis'in görmesini istediğini gördü ve oğluna güvendi. Eve git, biraz uyu. Ona sabah sekizde ziyaret hakkı vereceğiz, avukata zaman tanıyacağız, Mira ve Reo'yu buraya getireceğiz. Görüşme için 10 diyelim. Hazırlanmak için zamanında burada ol."

"Yapabilirim. Ev, uyku, sabah hazırlığı. Kızı, Dallas'ı ve daha sonra gelebilecek diğerlerini kurtardık."

Roarke, McNab'la birlikte Gözlem'den çıkarken, "Sizi bırakacağız," dedi.

"Aslında yürüyüş yapmak istiyorum. Biraz temiz hava, biraz gevşeme zamanı. Buna var mısın?" diye sordu McNab'a.

"Seninle olduğu sürece. Kutuları Kanıt'a geri götüreceğiz, Dallas."

"Teşekkürler."

Kutuları dışarı çıkardıklarında, görüşme odasının güvenliğini sağladı ve kullanımda olduğunu işaretledi.

Birinci, ikinci ve üçüncü rüzgârı tükenince arabada uyuyakaldı ve ancak Roarke onu kaldırdığında uyandı.

"Teşekkürler. Fazla uyumama izin verme, tamam mı? Yarın için her şeyi ayarlamam ve Bryce ile yapacağım röportajı yazmam gerekiyor."

"Merak etme. Her şeyi yeniden düzenleyip seninle geliyorum. Bu işin sonunu görmem gerek. Ne kadar aptalca gelse de Del için tanıklık etmek istiyorum."

Kulağa hiç de aptalca gelmiyordu. "Seni etkiledi, değil mi?" "Etti, evet."

Onu kedinin yayıldığı yatağa bıraktığında, kadın botlarına uzandı. "Sen yeniden düzenlesen, ben de düzenlesem ve şu küçük psikopatı kutuda pişirdikten sonra, ki pişireceğim, adaya ve şu dört s'ye doğru yola çıksak nasıl olur?"

"Tamamdır."

Soyunup yatağa girdi. Ve Roarke kolunu ona dolamadan ve kedi sırtına kıvrılmadan önce tekrar uykuya dalmıştı.

★ ★ ★

Sabahları omletleri programladıktan sonra -jambon ve peynirle dolu ve belki de yanaktan bir öpücük gibi, ıspanak yok- dolabını işaret etti.

"Bir önerim var. Sadece sen olduğun için onu kızdıracak ve gözünü korkutacaksın, ama neden biraz daha üstüne gitmiyorsun?"

"Dinliyorum."

"Tişört. Mükemmel, zayıf kaslı kolların var. Bir yelek. Kolların kadar silahını da gösterelim. Düz paça pantolon, bağcıklı botlar giy."

"Savaşa hazır."

"Bir anlamda."

Siyah tişörtü ve kot pantolonuyla ona baktı. "Ve sen takım elbisesizsin."

"Yemek pişirmek için sana güveniyorum. Adada takım elbiseye gerek yok."

"Peki ya şafaktan önce yaptığınız toplantı?"

"Patron benim." Omuz silkti. "Ne istersem onu giyerim."

Yeterince doğru, diye düşündü ve dolabını incelemek için içeri girdi. Siyah ve beyaza karar verdi. Renklerin yokluğu da bir şey ifade ediyordu. Siyah pantolon, kalın tabanlı bağcıklı botlar, beyaz tişört, siyah deri yelek.

"Güç ve otorite sahibi bir kadın. Senden nefret edecek," dedi Roarke kadın dışarı çıktığında.

"Buna güveniyorum."

Silahını kuşandı, diğerlerini de aldı. "Hadi yapalım şu işi."

Arabadayken APA Cher Reo ile temasa geçti. "Sağlam bir avukat tutacak parası var."

Kabarık sarı saçlarını bir şekilde kısa, şık bir örgü haline getirmiş olan Reo başını salladı. "Ve bir tane var. Marshall Derwood. Çok iyi ve aynı zamanda birazcık bile aptal değil. Son bir saatimi kanıtları, ifadeleri inceleyerek geçirdim ve daha bitirmedim. Vay anasını, Dallas. Derwood bu işi hallettiğimizi anlayacak."

"Delilikten yargılanabilir."

"Deneyebilir ama alamayacak. Az önce Mira ile konuştum ve o da aynı fikirde. Mülakatta gözlemlediklerini de hesaba katacak ama elimizdeki veriler yasal delilik sınırına ulaşmıyor. Bryce'ın yaşı göz önüne alındığında kesinlikle anlaşma yapmaya çalışacaktır, ama-"

"Hayır."

"Ve anlaştık. Aynı yaşta iki kız öldü, diğer ikisi saldırıya uğradı. Bu sözde proje için birkaç yılını harcamış. Patron da aynı fikirde. Yetişkin olarak yargılandı. O soğukkanlı bir katil ve kızların ona çakmaması konusundaki hisleri umurumda bile değil."

"Sen onunla oyna," diye ekledi Reo, "biz de onun genç katili kığını içeri tıkalım."

"Anlaştık. Merkezde görüşürüz."

Oraya vardıklarında ve o yedek kulübesine girdiğinde durakladı. Jenkinson'ın buzlu pembe ve mavi kek kravatının onu rahatsız etmesine bile izin vermedi.

"Santiago, Carmichael?"

"Bir tane yakaladım, yaklaşık dört yüz saat. Yazık bu aptallara."

Gerçekten de öyle yaptı. "Geldiklerinde ben yoksam bunu onlara ilet. Bryce soruşturmasında iyi iş çıkardın."

"Onu bu sabah mı götürüyorsun?" Baxter sordu.

"On, Mülakat A."

"Kızart onu, patron." Jenkinson sırttı. "Onu iyice kızart." Sonra Roarke'u işaret etti. "Takım elbise yok mu?"

"Onu kızarttıktan sonra," dedi Eve, "birkaç gün izin alacağım."

"Bunu hak ettin."

"Dedektif Çavuş, onu kızarttıktan sonra Dedektif Peabody'yi haftanın geri kalanında yoklamadan çıkarın. Çağrı üzerine, yoklama dışı."

"Evet, efendim. O da geliyor."

Eve ofisine gitti, düşüncelerini düzenledi, daha fazla dosyayı bir araya getirdi, sonra yeni gelen Peabody'yi kanıt kutuları için aşığı gönderdi.

Reo, saç örgüsü ve ince kırmızı elbisesiyle içeri girdi.

"Kahve." Cevap beklemeden AutoChef'in yanına geçti. "Az önce Marshall Derwood ile kısa bir konuşma yaptım. Görünüşe göre Dr. Bryce oğluya daha da kısa bir görüşme yapmış. Ne konuşulduğunu bilmiyorum ama doktor gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Derwood bizi yalnız bırakmasını istemeden önce bunu kendim gördüm."

"Canavarı gördü."

"Olabilir. Derwood azalan kapasiteden bahsetti. On altı yaşında, ön lobu tam oluşmamış, annesi bağımlıymış, aşırı dozdan ölmüş, babası meşgul, okulda zorbalığa uğramış."

"Tanrım, bu kalbimi kırıyor. Elbette o kızları öldürmek zorundaydı."

"Doğru." Reo, kıcını ısırarak ziyaretçi koltuğundan daha iyi bir seçenek olan masanın köşesine yaslandı. "Denemek zorundaydı, bu onun işi. Ben de saçmalık dedim, bu da benim işim. İlk anlaşmasını denedi. İslahevi, zorunlu danışmanlık, salıverildikten sonra beş yıl şartlı tahliye."

"Oh lütfen."

Reo güzel gözlerini kırptırdı.

"Sanırım ben de aşağı yukarı aynı küçümseyici tonda aynı şeyleri söyledim. Bir sonraki hamlesi, çocuğun -ve ona böyle hitap ettiğinden emin olacak- hapishanede şu anda hayatta geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmiş olacağına işaret ederek yirmi, on- planet'i denemek olacak."

"İki kız hayatta değil, iki kız daha saldırıya uğradı ve travma geçirdi."

"İşte bu yüzden böyle bir anlaşma olmayacak. O bunu biliyor. Denemek zorunda. Gözlemleyeceğimi biliyor, bu yüzden o vuruşu yapmak için görüşmeyi durdurabilir. İskalayacak."

"Babasının ona ne söylediğini, oğlunun ona ne söylediğini söyleyemem. Ama sen ne yaparsan yap, ben de ne yaparsam yapayım."

"O vuruşu yapmak için duraklayabilir, ama Francis Bryce'i tanıyorum ve ben bitirmeden önce hepsini itiraf edecek. Kayıtlara geçecek."

Ayak seslerini duyunca ayağa kalktı. Nadine'in adımlarını biliyordu.

Muhabir, Jake ve lanet olsun Quilla ile birlikte içeri girdiğinde, sadece "Hayır" dedi.

"Tutuklama haberini çoktan yaptım. Medyanın her yerinde var - sizin yakalanmanıza tanık olan birkaç sivil tarafından çekilen videolarla birlikte."

Nadine barış için elini kaldırdı. "Bu sabah onu görüşmeye götüreceğinizi tahmin ediyorum. Sizden teke tek bir görüşme istemeyeceğim ama yine de bunu geri çevirmem. Sadece burada olmamız gerekiyor."

"Gözlemleyemezsiniz." Eve sırayla her birini işaret etti.
"Sivil, muhabir, reşit olmayan."

"Biz de bunu istemiyoruz. Sadece burada olmamız gerekiyor. Bizi kovabileceğinizi biliyorum. Sizden bunu yapmamanızı istiyorum."

Eve ensesini ovuşturdu. "Eatery'ye ya da başka bir yere git. İşimiz bittiğinde sana haber verirler. Çok yardımcı oldun," dedi Quilla'ya.

"Öyle miydin?"

"Evet. Cinayet masasında görüşmen var."

Quilla iki yumruğunu da havaya kaldırdı.

"Sayı!"

"Dedektif Çavuş Jenkinson sana uygun olduğunu söylediğinde. Artık Jenna'yı temsil ediyorum, Jake. Ve hepsinin. Şimdi geri çekil."

Başını salladı. "O gerçekten bir çocuk mu?"

"Canavarlar için yaş önemli değildir."

"Hadi, çete." Reo onları dışarı çıkarmaya başladı. "Dallas kendi işini yapmalı ki ben de kendi işimi yapabileyim. Quilla, saçındaki mor tona bayıldım."

"İçinde büyülü görünürsün."

"Belki bir sonraki tatilde denerim. Mahkemede ciddi görünmeliyim."

Ve Röportaj'da, diye düşündü Eve, bir canavarı kızartıyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Francis turuncuyu iyi giymiyordu ve gözlerinin altındaki gölgeler onu daha da yanlış gösteriyordu.

Yanındaki avukatı keskin ve bilgili görünüyordu, altın sarısı teni, dalgalı siyah saçları, ciddi koyu gri takım elbisesi vardı.

Francis'in diğer tarafında, babası solgun, bitkin ve perişan görünüyordu.

"Kayıtlara geçsin," diye başladı Eve ve kayıtlara geçmesi gerekenleri okurken Francis'in gözlerini dolduran o nefret dolu öfkeyi izledi.

"Dr. Bryce, oğlunuzun avukatının sizi bilgilendirdiğinden emin olduğum üzere, oğlunuzun yaşı nedeniyle bu görüşmeye katılmanıza izin verilmiştir. Ancak, bu görüşmeye müdahale ederseniz görüşmeyi terk etmeniz gerekecektir."

"Sizin de belirttiğiniz gibi, Komiser, müvekkilim reşit değildir, çocuktur ve öyle muamele görmelidir."

"Bebekleşmek mi istiyorsun, Francis?" Sesi sözlü bir alaycıydı. "Yanlış yere geldin. Müvekkiliniz haşhaştan başlayarak eroin pişirecek beceriye, kapasiteye, zekâya ve öldürücü bir amaca sahipti."

Olay yeri fotoğraflarını masaya fırlattı.

"Sonra da ölümcül bir formül geliştirmek için. Peabody."

Peabody formülü ekrana getirdi.

Peabody, "Bu Francis Bryce'ın bilgisayarından, laboratuvarından bir kayıt," dedi. "Jenna Harbough, Arlie Dillon, Kiki Rosenberg ile ilgili toksikoloji raporları ve Delaney Brooke'a yapılan saldırıdan sonra üzerinde bulunan ikinci şırınganın içeriğiyle birlikte."

"Gördüğünüz gibi eşleşiyorlar," diye devam etti Eve.

"Bu, olaya dâhil olan herkes için bir trajedi. Müvekkilimin annesi bir bağımlıydı. Çocuk ilk yıllarını annesinin bağımlılığıyla yaşayarak geçirdi, sonra da aşırı dozdan öldü. Belli ki bu travma onu duygusal ve zihinsel olarak etkilemiş."

"Şimdi de annenin arkasına mı saklanmak istiyorsun Francis?"

"Lütfen sorularınızı bana yöneltin, Komiser. Müvekkilimin konuşmasına gerek yok."

"Eminim söyleyecek çok şeyi vardır. Herkesten çok daha zeki olduğunu düşünmeyi seviyor. Çok daha iyi."

"Biliyorum," diye fısıldadı Francis. "Biliyorum."

"Şimdi sessiz ol." Derwood Francis'in koluna vurdu ve omuz silkti.

"Düşündüğü kadar zeki değil." Eve doğrudan avukatla konuştu. "Kahretsin, aptal ayakkabılarını saatler içinde yaptık. Kendini banyo penceresinden atacak kadar güçlü değil."

Bunun üzerine Peabody duvardaki sürtünme izlerini kaldırdı. "Daha da kötüsü, bunlar aptal ayakkabıları. Kendine saygısı olan hiçbir çocuk parası olan bunları giyerdi. Ucuz poşetleri de ekle. İlk tanık ona ne demişti Peabody? Jenna Harbough'a o ölümcül dozu sapladıktan sonra Club Rock It'te dans pistinden çıkarken onu gören kişi mi?"

"Dooser. Sik ve ezik kelimelerinin birleşimi."

Eve dikkatini avukattan ayırmadı ama Francis'in nefesini içine çektiğini, sonra da hızlandığını duydu.

"Çocuklar onun aptal, sersem kıyafetlerini fark etti. Büyük beyni normal bir genç gibi giyinecek kadar akıllı değildi ve kulüpten temiz çıkamayacak kadar fiziksel olarak zayıftı."

"Ama bunu önce o yaptı."

Eve, Jenna'nın olay yeri fotoğrafını masanın üzerine koydu ve Francis'in görebileceği bir açı verdi.

"İlk çocukluğu-"

"Jenna da erken bir çocukluk geçirdi. Asla bir yetişkin olamayacak. Arlie Dillon da öyle. Onu gördüklerinden emin oldu. Onlara o iğneyi batırdıktan sonra, onu gördüklerinden emin oldu. Çünkü kızlar ona bakmaz. Yani, neden baksınlar ki? Ama bu ikisinin kısa hayatları onun eliyle sona ermeden önce baktıklarından emin oldu.

"Annesi keş olduğu için ona acımamı istiyorsun. Saçmalık." Arlie'nin fotoğrafını masaya vurdu. "Bunu annesine anlat. Komplo kurdu, plan yaptı ve güzel genç kızlar oldukları sürece kim olduklarının bir önemi yoktu. Ona iki kez bakmayacak, ondan kaçacak, ona istediğini vermeyecek türden kızlar."

"Teğmen, çocuğu muayene etmesi için en iyi çocuk psikiyatristlerinden birini görevlendirmeyi planlıyoruz."

"Bana uyar. En iyi psikiyatristimiz bu görüşmeyi gözlemliyor."

Francis sarsılarak kameraya baktı. "Size hayır demiştim! Sana psikiyatrist yok, terapist yok dedim. Hayır dedim!"

"Francis." Bryce ona doğru uzandı ve oğlu elini tokatlayarak geri çekince sarsıldı.

"Hayır dedim!" Francis yumruklarını ritmik bir şekilde masaya vurdu. "Bunu kabul etmeyeceğim! Benim haklarım var!"

Şimdi canavarı görüyorsun, diye düşündü Eve. Ve o seni korkutuyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyoruz."

"Bana yardım mı edeceksin? Oh, bu çok zengin! Eğer yardımdan anladığınız buysa, kendime yardım edebilirim, hiçbir şey için çok teşekkür ederim! Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Derwood'a doğru bir başparmak salladı. "Bu ağzı bozuk avukat müsveddesi mi? 'Çocuk' şöyle, 'çocuk' böyle. Ben bir erkeğim!"

Derwood'a döndü. "Bu kaltağın seni ezip geçmesine izin veriyorsun, oysa onun hakkında suç duyurusunda bulunman gerekirdi.

polis vahşeti. Burnumu kanattı, bileğimi morarttı." Şimdi babasına döndü.

"Geceyi bir hayvan gibi bir hücrede geçirdim ve siz ne yaptınız? Beni orada bıraktınız, sonra gelip nasıl sorunlarım olduğunu, nasıl hasta olduğumu, beni nasıl sevdiğinizi ve bana yardım etmek için elinizden gelen her şeyi yapacağınızı anlatmaya başladınız. Ve bu salağı mı işe alıyorsun? Defol Derwood. En kötü günümde bile senden daha zekiyim. Bu aptal kadınla kendim başa çıkabilirim."

"Francis." Derwood kıskanılacak bir sabırla konuştu. "Anlaşılır bir şekilde aşırı sinirlisin. Bu görüşmeye bir süre ara vereceğiz-"

Yumruklar tekrar çarpıştı.

"Çık dışarı dedim. Çık dışarı, Derwood. Basit, açıklayıcı bir cümleyi anlamakta sorun mu yaşıyorsun? Bir tane daha deneyelim. Kovuldun."

"Anlamakla ilgili bir sorunum yok ama beni baban işe aldı."

"O da çıkabilir. Beni seviyor musun? Evet, evet, bu çok zengin. Fahişelerin üzerine düşmesine bayılıyorsun. Tıpkı annem gibi sürtükler."

"Francis!" Bryce'ın bakışında gerçek bir şok ifadesi vardı. "Eve asla bir kadın getirmedi. Hoşuna gitmedi. Ben asla-"

"Ama onlardan birçoğuyla sıcak ve terli oldun, değil mi? Ben aptal değilim! Nasıl görüldüğün ve paran olduğu için senin için yayıldılar. Önce seni öldürmeliydim."

"Bir daha konuşma," diye tersledi Derwood. "Teğmen-"

"İşe yaramazın tekisin," dedi Francis, sesi kasıtlı olarak sıkılmıştı.

"Çık dışarı dedim. Özgürlük için dava açabilirim ve açacağım da. Bir gün senin parana sahip olacağım baba. Ve onunla birlikte gelen her şeye. O zaman 'evet efendim', 'hayır efendim' dediğim ve benimkinin eline su dökemeyeceğin işinden büyülenmiş gibi davrandığım onca yıla değecek. Ama şimdi, kendimi bildim bileli söylemek istediğim şeyi söyleyeceğim. Cehenneme kadar yolun var."

Bryce ayağa kalktı. Vücudu titriyordu. "Sen benim oğlumsun ve seni seviyorum. Ve şimdi çok ama çok korkuyorum ki

seimlerinizin, eylemlerinizin bedelini ödeyin."

Fotoğraflara baktı. "deme yapmak zorundasın. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim. İzin verdiğın kadar, ama yaptıklarının bedelini ödemek zorundasın."

Francis esniyormuş gibi yaptı. "Affedersin, bir şey mi dedin? Dinlemiyordum."

"Teğmen, görüşmeye devam etmek için ebeveyn izniniz var. Bay Derwood artık oğlumu temsil etmiyor. Bay Derwood, lütfen benimle gelin."

"Dr. Bryce, yapabileceğim şeyler var-"

"Hayır. Hayır, olduğunu sanmıyorum." Keder her kelimesinde yaşıyordu. "Ve eğer varsa, bunu yapman gerektiğine inanmıyorum. Lütfen, benimle gel."

Derwood ayağ a kalktı. "Francis, bir hata yapıyorsun."

O l gözlerini avukata dikti. "Ben hata yapmam."

"Dr. Bryce ve hukuk danışmanı, eski, mülakattan çıkan." Eve kıpırdandı ve Francis'e gülümsedi. "Yani."

"Siktir git. Dn gecedен önce bu kelimeyi neden hiç kullanmadığımı bilmiyorum. Güzel, esnek bir Anglo-Sakson kelimesi."

"Ben de çok severim. Jenna Harbough ile başılayalım."

"Kim olduğunu bilmiyorum." Gözlerini açtı, masumiyetle doldurmak için elinden geleni yaptı. "Onu daha önce hiç görmedim. Bahsettiğın o kulübe hiç gitmedim. Bu ayakkabıları dn buldum ve belki içinde şık görünürüm diye düşündüm."

"Herkesin çok zeki olduğunu söylediği biri için bu aptalca bir oyun Francis. Onları sana satan tezgahıtar seni hatırlıyor."

"Yalan söylüyor olmalısınız. Polis yalan söyleyebilir ve söyler de. Mağaza görevlileri bir çocuğın ayakkabı aldığını hatırlamaz."

Peabody, "Senin bir erkek olduğunu sanıyordum," diye yorum yaptı. "Oh, yleyim."

"Tezgâhtar seni hatırlıyor," dedi Eve ona, "ocuk ya da erkek, püsküllü Stuben makosen ayakkabılarını da. Düğmeli gömleğini, elbise pantolonunu." Eve başıını salladı.

"Gerçekten mi Francis, ucuz ayakkabılar almak için yaşlı bir adamın tasarım ayakkabılarını mı giyiyorsun? Seni öne çıkarıyor."

"Şehirde Stuben mokasenleri olan tek kişi ben değilim."

"Püsküllü," diye ekledi Peabody. "Ve muhtemelen L&W'de alışveriş yaparken bunları giyen tek genç sensin."

"Buraya Kaybedenler ve Hırlayanlar denmesinin bir nedeni var." Eve, Francis'in yüzündeki hızlı ve sıcak kızarmaya gülümsedi.

"Bunu bilmiyordun, değil mi? Peruğu nereden aldın? MHF? Major Hair Fail?"

"Buldum, hepsini. Yürüyüşe çıktım ve içinde her şey olan bu çantayı buldum. Nasıl görüneceğini merak ettim."

"Kullanışlı, hepsi sizin ölçülerinizdeydi."

Peabody ile alay etti. "Öyleydi. Bu yüzden her şeyin nasıl görüldüğünü görmek istedim."

"Ve dün gece Coney Island'a Delaney'i öldürmeye gitmeden önce tüm o teçhizatı giydin."

"Onu tanıyorum. Okula beraber gidiyoruz. Delaney'e neden zarar vereyim? Bir zamanlar laboratuvar ortağıydık. Ne olduğunu bilmiyorum." Gözlerini tekrar açtı, ama gözlerinde kötülük vardı. "Sanırım bir tür sinir krizi geçirdim. Kıyafeti giydim ve peruğu taktım. Ve başka biri gibiydim. Hatırladığım bir sonraki şey, tüm bu ışıkların ve insanların olduğuydu. Ve sonra sen beni yere serdin."

"Ve şırıngalar tesadüfen cebinizde miydi?" Omuz silkti.

"Hatırlamıyorum."

"Sen gerçekten aptalsın."

"Siktir git dedim. Benim IQ'm sizinkinin toplamı kadar."

"Anıt gibi aptal, artı kısa, aptal görünümlü, kötü saçlar.

Her şeye sahipsin. Biriyle yatamamana
şaşmamalı." "Kapa çeneni, sürtük."

"Tahmin et ne oldu, seni pislik, burada yetkili sen değilsin. Ben sorumluyum.

Yetki bende. Yetki bende."

Ayağa kalktı, yakınına eğildi. "Yetki bende. Ben sana ne olduğunu söylerken istersen çeneni kapatmakta özgürsün. Ezik. Aleti eklemiyorum çünkü çok çok küçük olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Sana bir ipucu. Sürekli mastürbasyon yapmak onu büyütmez."

"Defol. Sen bir fahişesin. Bir erkeğin işini yapabiliyormuş gibi davranarak erkekleri hadım etmeye çalışan başka bir fahişe. Fahişe bir polisin benimle konuşmasını istemiyorum."

"Yetki bende. Sen burada bir hiçsin. Dışarıda da bir hiçsin. Hiçbir yerde hiçbir şey. Kızlar senin gibi hiçleri sevmez. O sürtükler, o aptal sürtükler."

Masanın etrafında döndü, sonra fotoğrafları yüzünün altına yaklaştırdı. "Sana zar zor bakarlardı, seninle zar zor konuşurlardı. Konuştuklarında da iğrenerek bakar, acıyarak konuşurlardı. Onlardan acıma mı? Sen onların amiriyken."

"Ben üstünüm. Ben üstünüm."

"Onların ilgisini hak ettin!" Eve kelimeleri çırpı. "Saygılarını. Hatta hayranlıklarını. Ama o fahişeler, orospular, sürtükler seni görmezden geldi, reddetti. Tekrar ve tekrar. Sen onların içine girmek istedin ama onlar sana bakmadı bile."

"Benim bir hakkım var. Buna hakkım var."

"Onların ilgisini çekmeye hakkınız var. Onların bedenleriyle istediğinizi yapmaya hakkınız var."

Peabody, "Bu sizi incitti ve öfkелendirdi," dedi, "hakkınız olanı size vermediler. Ama zekânız ve becerinizle, projeye olan bağlılığınızla, hak ettiğinizi almanın bir yolunu buldunuz."

"Kadınlar zayıftır," dedi basitçe. "Ama yine de işbirlikçi yaratıklardır. Erkekler fiziksel, zihinsel ve kesinlikle duygusal olarak kadınlardan daha güçlüdür. Her ne kadar bizi daha az güçlü göstermek için manipölasyon ve manevralar yapsalar da, biz daha üstünüz. Ben o geri zekâlı sporculardan, o zayıf beyinli serserilerin birlikte yattığı deri giysili aptallardan çok daha üstünüm."

"Onlardan nefret ediyorsun, o zayıf fikirli serserilerden," dedi Eve. "Ama onları istiyorsun. Onları istiyorsun ama onlardan nefret ediyorsun. Jenna, dans pistinde kışını sallayarak kendini gösteriyordu. Bunu o istedi, değil mi? Nefret ettiğin şeyi istemene neden olduğu için ona bunu ödettin. Ona ödetmek zorundaydın."

"Benden uzak dur."

"Nasıl hissettirdi? Sikini ona sokamıyordun ama iğneyle içine girebiliyordun. Bu seni azdırdı mı, Francis? Ve onun gördüğü son insanlardan biri olacağını bilmek. Artık kışını sallamak, kendini göstermek yok. Bunu bilmek seni sertleştirdi mi?"

"Nasıl hissettirdi?"

"İnanılmaz! Haklı çıkarıcı! Orgazmik! Umduğum her şey ve daha fazlası. Onları arzulamamızı sağlamak için hile yaparlar, sonra reddederler, çekip giderler. Ama o beni gördü. Beni hissetti. Sonra da çekip giden ben oldum."

Eve masaya geri dönmeden önce kameraya bir bakış attı.

"Onu öldürmek niyetinde miydin?"

"Sen aptal mısın? Tabii ki aptalım. Beni gördü." "Ve Arlie Dillon."

"O beyinsiz moronun ellerini üzerinde gezdirmesine izin verdi. Oooh, bir eşek arısı, bir eşek arısı!" Başını geriye attı ve güldü. "Neredeyse onun ölümünü izlemek için kalacaktım ama bu bir hata olurdu. Ben hata yapmam."

"Tiyatro bir hataydı."

"Öyle değildi. Öngörülemeyen bir komplikasyondur ve beni sadece zaman çizelgemde daha ileriye itti."

"Coney Island'a."

"Doğru formülü oluşturmak için ne kadar zaman, beceri ve titiz bir çalışma gerektiğini biliyor musunuz? Tabii ki bilmiyorsunuz. Nasıl bilebilirsin ki? Tüm zamanım, çalışmalarım, odaklanmam ve adanmışlığım için bir ödül hak ettim."

"Delaney Brooke'a tecavüz etmeyi hak ettin."

Hafif bir kızgınlıkla iç geçirdi.

"Her şeyden önce tecavüz, erkeklerin cinsel ilişkiye girme hakkını elinden almak için kadınlar tarafından uydurulan bir yalandır. İkinci olarak, sizin çarpık tanımınıza göre bile bu tecavüz olmazdı. Uyumluydu. Ve Delaney'nin orada olacağını bilmiyordum."

"Kime tecavüz ettiğin önemli değildi. Tecavüz, Francis. Birine özgür iradesini elinden alan bir ilaç enjekte ettiğinde bu tecavüzdür."

"Buna tecavüz diyebilirsiniz. Bu sadece kadınların erkeklerin doğal içgüdülerini kontrol etmek için kullandıkları bir kelime. Ona dokunmama izin verdi, dokunmamı o istedi. Bana dokundu. Onu becermemi söyledi. Buna ne dersiniz deyin."

"Ben de biliyorum. Kanun da öyle. İkinci şırınga sendeydi. Onu bununla öldürmeye mi niyetlendin?"

"Beni gördü! Bu kadar yavaş ve aptal olduğun halde nasıl teğmen oldun? Sırt üstü, türünün geri kalanı gibi. Bacaklarını açmış, bir erkeğin işini almak için fahişelik yapıyorsun."

Yumruklarını tekrar sıktı. "Neredeyse oradaydım. Her şeyi mahvettin! Onu sırt üstü yatırmıştım ve çok sertleşmişim! Hazırdı, yumuşak ve ağlamaklıydı.

"Onu benden aldın. Bir gün bunun için seni öldüreceğim."

"Bir ahmağın bana bunu söylediği her sefer için bir dolarım olsaydı, bir sürü milyon dolarım olurdu. Sen, Peabody?"

"Belki yarım milyon kadar. Siz daha uzun süredir bu iştesiniz ve bu da artıyor."

"Francis'in cinayet, cinayete teşebbüs, tecavüze teşebbüs ve benzeri suçları itiraf ettiğini bilecek kadar uzun süredir."

"Ne olmuş yani?" Omuz silkti ve bununla neredeyse normal bir ergen gibi geçebilirdi.

Gözler hariç.

"Bekle... tekrar ifade edeyim. Ne olmuş yani? On altı yaşındayım. İki yıldan az bir süre sonra çıkacağım. On sekizimde de güven fonumun ilk vuruşu bana gelecek. İstedğim yere gidebilir, istediğimi yapabilirim.

"Sanırım bir yıl ara vereceğim. Bunu hak etmiş olurum." Böyle düşünmeye devam et, diye karar verdi Eve.

"Bu durumda, geri dönüp bazı ayrıntıların üzerinden geçelim. Bilim tamamen ayrıntılarla ilgilidir."

"Sanki bilim hakkında bir şey biliyorsun da."

"Beni eğiteceksin. Bu tur için bir içki ister misin, Francis? Soda?"

"Ben öyle şeyler içmem. Kaynak suyu, düz, oda sıcaklığında."

"Peabody, sakıncası var mı? Biraz içki alacağım. Peabody, röportajdan çıkıyorum."

"Seni öldüreceğim." Kesin bir dille konuştu. "Çıktıktan sonra hemen değil. Önce o boş zamanı istiyorum. Param olacak, böylece istediğim fahişeye sahip olacağım. Ne zaman geleceğimi ya da nasıl geleceğimi bilmeyeceksin. Belki seni bir süre hayatta tutacağım, belki önce seni becereceğim. Eğer havamdaysam."

"Sence bu beni korkutuyor mu? Kedimin aleti senden daha büyük."

Önce bembeyaz oldu, sonra kıpkırmızı. "Seni çok ama çok yavaş öldüreceğim. Bunun dışında bir deney yapacağım. Senden."

"Konuşmaya devam et. Ceza duruşmanızda size gerçekten yardımcı olacak."

"Peabody, Röportaj'a yeniden giriyoruz," diye anons etti Peabody. "Su, düz." Tüpü Francis'in önüne koydu, ardından bir tüp Pepsi'yi Eve'in önüne koydu ve Diet Pepsi'siyle oturdu.

Ve odayı okurken, nefret dalgaları, tiksinti dalgaları, "Bir şey mi kaçırdım?" dedi.

"Önemli bir şey yok. Tamam, Francis, neden haşhaşlarla başlamıyoruz?"

Çok uzun zaman aldı. Söyleyecek çok şeyi vardı ve sonunda biri bunları duydu. Kapsamlı görüşme sırasında onu ya da Peabody'yi kaç kez tehdit ettiyse de, bununla gurur duyduğunu gösterdi. Başarılarım dediği şeyle gurur duyuyordu.

Dışarı çıktıklarında Eve, Bryce'ın bir bankta oturduğunu ve başını ellerinin arasına aldığını gördü.

"Onunla konuşacağım. Francis'i kafese geri koyalım."

"Biz hallederiz." Baxter ve Trueheart dışarı çıktı. "Çocuk ve ben onu indireceğiz. İkiniz de onunla yeterince zaman geçirdiniz. Bir süre Gözlem'deydik."

"**M i n n e t t a r ı m .**" Bankın yanına doğru yürüdü. "Dr. Bryce."

Kırmızı çerçeveli ve ıssız gözlerle ona baktı. "Bitti mi?"

"Bu kısım. Eve gitmelisin. Burada yapabileceğin bir şey yok. Sizin için irtibata geçebileceğim biri var mı?"

"Hayır. Şu anda kimse yok. O odadayken burada oturdum ve her şeyi daha farklı yapmanın binlerce yolunu düşündüm. Doğduğu andan bugün o odadan çıkana kadar binlerce şey."

Onun yanına oturdu. "Dr. Bryce. Francis gibi biriyle olan tecrübelerime göre? Farklı yapacağınız hiçbir şey onu değiştiremezdi."

"Bu kadar çok kapıyı kilitlemesine izin vermemeliydim." "Belki de vermemeliydin.

Ama başka bir yol bulabilirdi."

"Annesi öldüğünde... Ona annesinin öldüğünü söylemek zorunda kaldığımda hiç gözyaşı dökmedi. O zaman rahatlamıştım. Annesi uzun zamandır hayatında değil, kaybını hissetmiyor diye düşündüm. Ama şimdi görüyorum ki, bu onun içinde eksik olan şeyin bir uyarısıymış."

Titreyerek bir nefes verdi.

"Şimdi düşünüyorum da... O kızlar. Ailelerini. Onlara yaptıklarını. Teğmen. Oh Tanrım."

Kaybını hissediyor, diye düşündü Eve ona baktığında. Ve hep hissedecekti.

"Yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini biliyorum ama ona yardım etmeye çalışmalıyım. O benim oğlum, tek çocuğum ve ona nasıl yardım etmeye başlayacağımı bilmiyorum."

"Dr. Mira. Psikiyatrist olarak çok iyi bir ünü var. Bu konuda benim sözüme güvenmek zorunda değilsiniz. Onu araştırabilirsiniz. Önümüzdeki bir iki gün içinde onunla bir görüşme yapacak. Sizinle konuşacak."

"Pekâlâ. Bugüne kadar onda bunu hiç görmedim. Hiç görmedim."

"Görmene izin vermedi. Sizin için ulaşım ayarlayabilir miyim?"

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Biraz yürüyeceğim, sonra bir araba çağıracağım."

Omuzları gergin, zihni yorgun, Nadine'e bir mesaj göndermeden önce bir an olduğu yerde oturdu.

Tamamdır. İtiraf ediyorum. Jake'e Jenna'nın adaleti sağladığını söyle. Bunu yazmam lazım, sonra da bir süreliğine bundan uzaklaşmam lazım. Jenkinson sana bire bir verebilir. Bana şimdi sorma.

Yapmayacağım. Hepimiz yorulduk. Dallas, teşekkürler. Hepimize teşekkürler.

Ayağa kalktı, Reo ve Mira'ya doğru yürüdü.

"Bu çok zordu," diye başladı Mira. "Genç bir bedeninde böylesine aktif bir psikopat görmek zor. Herkesin görmesi için psikopatın kilidini açacak anahtarı bulmak bir meydan okuma.

"Sen ve Peabody orada olağanüstü bir iş çıkardınız."

"Görmesi zor, evet. Ama iş benden daha kolaydı bekleniyor. Eğitilmiş, zeki biri ama kibri, narsisizmi gerçek zekâsını engelliyor. Asla biriyle yatmakla ilgili değildi. Sahte bir kimlik için para ödeyebilirdi, bir sokak LC'sine asılabilirdi. Mesele onları incitmek ve istediğini alabileceğini göstermekti. Ve bunu yapmak için ünlü zekasını kullandı."

"Evet."

Reo ona, "Sen ve Peabody işimi kolaylaştırdınız," dedi. "Gezegen dışında birbirini izleyen ömür boyu hapis cezaları için bastıracağız. Art arda üç müebbet. Ve bunu başaracağız. Bu çok tehlikeli bir birey."

Eve'in kolunu sıktı. "Ben gidip ıkmaya başlayacağım. Sen de yatay bir alan bulup biraz uyumalısın."

"Mümkün olan en kısa sürede. Teşekkürler."

Ofisine doğru yürüdü. Roarke masasından kalktı, ona doğru iki adım attı ve onu kollarının arasına aldı.

"Oh. Şey. Bunu şimdi yapmamalıyım. Hala yazmam ve Whitney'i güncellemem gerekiyor."

"İşi senin yaptığını bilecek kadar uzun süre Gözlem'de kaldı. Ve buna şimdi ihtiyacın var."

"Sanırım öyle." Ve saatlerce oldukları gibi kalabilirlerdi.
"Ama yine de yazmam gerekiyor. Toplanmamız lazım."

"Bu iş tamam. Çantalar mekikte." "Tamam, bunu kontrol et. Yolda birkaç yere uğramam gerekiyor. yol."

"Ailelere ve kızlara."

"Bunu bizzat duymayı hak ediyorlar, medya haberlerinden değil. Del seni gördüğüne çok sevinecek. Hâlâ hastanede olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

"O evde. Bana mesaj attı."

"Güzel, o zaman sana mesaj mı attı? Ona iletişim bilgilerini mi verdin?" "Verdim."

"Softie."

"Bu durumda, görünüşe göre öyle."

Bu gözler, diye düşündü, tıpkı Havva'nın bir kâbustan sonraki gözleri gibi. "Raporunu yaz, sonra o durakları yaparız." O

onu öptü. "Yedek kulübesinde bekleyeceğim."

Rapordan sonra, duraklamalardan sonra, Roarke mekiği kendisi kullandı. Sadece sen ve ben zamanları o anda başladı. O uçarken, kız uyudu. Hâlâ görev kıyafetini giyiyordu, kalın tabanlı botları ve silahı da hâlâ üzerindeydi.

Rüya yok, diye düşündü. Şimdi olmaz. Ve umuyordu ki, birlikte geçirecekleri birkaç gün boyunca da olmayacaktı.

Adam yere indiğinde kıpırdandı. Sonra doğrulup silkindi ve uyandı.

"Geldik mi?"

"Öyleyiz. Ben çantaları alayım."

"Benimki var. Çok ağır olmadığı kesin."

"Bu dört s için fazla bir şeye ihtiyacın olmayacak, değil mi?" "Sanırım yok."

Çantasını omuzlayarak mekikten indi.

Ve oh, oh, oh, sıcak tropik hava. Bembeyaz kumlar, inanılmaz mavi gökyüzü ve yemyeşil palmiyelerin nazikçe dalgalandığı deniz.

Ve kocaman pencereleri, kiremit çatısı ve uzun güvertesiyle adadaki tek ev olan sevimli ev. Oturup rengarenk bitkilere ve çimenlere, sonra da kumların üzerinden denize bakabilecekleri görkemli veranda.

Evin arkasında pırıl pırıl bir havuz uzanıyor, asmalarla kaplı bir pergolanın altında sandalyeler ve şezlonglar bulunuyordu. Geceleri her şey güzel ışıklarla ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında tropikal beyaz bir ayla parıldardı.

Şu anda cennetin daha güzel görünemeyeceğini düşünüyordu.

Malzemeleri getirtirdi ve kısa bir mekik uçuşu uzaklığındaki personel her şeyi hazırlardı.

Bitkiler kadar renkli bir kuşun kanat çırpışını izledi, denizin beyaz kumlu sahile doğru usulca yuvarlanışını duydu, sonra tekrar kendi zengin mavi kalbine doğru uzaklaştı.

Başının tepesinden ayak tabanlarına kadar her damla gerginlik ve stres ondan akıp gitti.

"Bir kadeh şarap içeceğiz, değil mi?"

"Ben şişeye oy veriyorum." Bir elini onun yanağına götürdü. "Biraz yorgun görünüyorsun. Neredeyse hiç öyle görünmüyorsun."

"Bir haftadan daha kısa bir süreye bir ay sığdırdık diyebilirim." "Öyle hissettiriyor."

Kapıyı açtığında, çantasını beyaz fayans zemine bıraktı. Taze çiçekler vazoları dolduruyor ve havayı bir bahçeye dönüştürüyordu. Köpüklü camlar, manzarayı onlardan başka kimsenin olmadığı geniş açık alana taşıyordu.

Çantasını çekerek kurtardı, yere bıraktı, sonra kendini yukarı kaldırdı ve bacaklarını adamın beline doladı.

"Sadece acil durum bağlantıları."

"Çoktan yapıldı."

"Yapmadım, ama yapacağım." Tamamen memnun bir şekilde elini adamın saçlarında gezdirdi. "Eğer çok yorgun değilsen dördüncünün şimdi başladığını söyleyebilirim."

"Sanırım bunu başarabilirim."

Onu öptüğünde, yapabileceğini ve yapacağını biliyordu. Böylece ikisinden başka kimsenin olmadığı bir adadaki evin kapısından esen rüzgârla birlikte geniş açıklıkta birbirlerine tutunurlarken öpücüğün içine, onun içine düştü.

[J. D. Robb](#)'un Başlıkları

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğan
Ölümde Masum
Ölümde Yaratım
Ölümde Yabancılar

Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama
Ölümde
Hesaplanmış
Ölümde Nankör
Ölümde Gizlenmiş
Ölümde Şen
Ölümde Takıntı
Ölümde Adanmış
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çırak
Ölümde [Yankılar](#)
[Ölümde Sırlar](#)
[Ölümde Karanlık](#)
[Leverage in Death](#)
[Connections in](#)
[Death Vendetta in](#)
[Death Golden in](#)
[Death Shadows in](#)
[Death Faithless in](#)
[Death Forgotten in](#)
[Death](#)
[Ölümde Terk Edilmiş](#)
[Ölümde Çaresizlik](#)
[Ölümde Tekrar](#)
[Ölümde İntikam](#)
[Ölümde Rastgele](#)

Antolojiler

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde

Üç Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Blayney ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay ile birlikte)
McComas)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

J. D. Robb, 1 numaralı New York Times çoksatan yazarı Nora Roberts'ın takma adıdır. Fütüristik gerilim türündeki In Death serisi de dahil olmak üzere 230'dan fazla romanın yazarıdır. Kitaplarının 500 milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press tarafından basılmıştır.
Martin's Yayın Grubu

ÖLÜMDE RASTGELE. Telif Hakkı © 2023 Nora Roberts. Tüm hakları saklıdır. Bilgi
için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Ervin

Serrano'ya ait

Kapak resmi: yaprak © Valentina Razumova/Shutterstock.com; doku ©
tomertu/Shutterstock.com; kadın © AlmostViralDesign/Shutterstock.com; sokak
© Bruno Passigatti/Shutterstock.com

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Robb, J. D., 1950- yazar.

Başlık: Rastgele ölüm / J. D. Robb.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Press, 2024. | Seri: Ölümde; 58

Tanımlayıcılar: LCCN 2023036031 | ISBN 9781250289544 (ciltli) | ISBN
9781250289551 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurgusu. | Gerilim (Kurgu). | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3568.O243 R33 2024 | DDC 813/.54-
dc23/eng/20230814

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023036031> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250289551

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya

MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

Birinci Baskı: 2024

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Bildirimi](#)
[Epigraflar](#)

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[Bölüm On](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[On Dörtüncü](#)
[Bölüm On Beşinci](#)
[Bölüm On Altıncı](#)
[Bölüm On Yedinci](#)
[Bölüm On Sekizinci](#)
[Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)

Yirminci Bölüm Yirmi
Birinci Bölüm Yirmi
İkinci Bölüm Yirmi
Üçüncü Bölüm

J.D. Robb'un Kitapları
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

